

МАРКЪС СЕЙКИ БРИЛЯНТНИТЕ

Част 1 от „Брилянтните“

Превод от английски: Вера Паунова, 2018

chitanka.info

Напоследък доста се шуми около доктор Юджийн Брайс и неговия труд върху така наречените „брилянтни“ — онзи процент деца, родени след 1980 г., надарени с изключителни способности. Макар същинските мащаби на дарбите им да не са известни, ясно е, че се е случило нещо изключително: саванти вече се раждат не веднъж на поколение, а ежедневно и ежечасно.

Нещо повече, в исторически контекст, терминът „савант“ обикновено се е използвал в съчетание с друга дума, съставяйки не особено мил, но не и неточен израз — идиот савант^[1]. Тези редки индивиди със свръхчовешка дарба обикновено бяха осакатени по един или друг начин. Повредени гении, които са в състояние да възстановят по памет картата на голям град, макар да са я зърнали едва за миг, ала в същото време не умеят да си поръчат чаша чай; интуитивно схващат теорията на струните или некомутативната геометрия, ала усмивката на майка им ги хвърля в недоумение. Сякаш еволюцията поддържаше равновесието — на едно място даваше, а на друго вземаше.

Не така обаче стоят нещата с „брилянтните“. Според д-р Брайс подобни преимущества се наблюдават у едно на всеки сто от децата, родени след 1980 г. и във всички други отношения тези деца са в статистическите норми. Те са умни или не особено. Общителни или не. Талантливи или не. С други думи, с изключение на невероятната им дарба, те са точно такива, каквито са били децата от зората на човечеството.

Навярно няма нищо чудно в това, че обществената дискусия се съсредоточи върху причината. Откъде се взеха тези деца? Защо точно сега? Така ли ще продължи от сега нататък или този феномен ще спре толкова неочаквано, колкото започна?

Ала има един още по-важен въпрос. Въпрос с разтърсващ отзвук. Въпрос, който е на върха на езика ни и все пак не го обсъждаме. Може би защото се боим от отговора.

Какво ще се случи, когато тези деца пораснат?

[1] Думата „савант“ идва от френски и означава „учен, мъдрец“. В съчетанието „идиот савант“ се използва, за да обозначи рядко срещан феномен, при който лице с отклонения в развитието (нерядко от спектъра на аутизма), притежава свръхнадареност в определена област, като математика, музика и т.н. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ ПРЕСЛЕДВАЧ

ГЛАВА 1

Радиоводещият беше казал, че се задава война. Казал го бе така, сякаш я очаква с нетърпение, и Купър, без палто и зъзнец в пустинната вечер, си помисли, че радиоводещият е задник.

Вече девет дни преследваше Васкес. Някой беше предупредил програмистката точно преди Купър да се появи в онази сграда в Бостън — тухлен куб без асансьор, където единствената светлина идваше от вентилационната шахта и примигващите червени лампички на компютри, рутери и устройства за защита от пренапрежение. Офис столът беше паднал до една от стените, сякаш някой беше скочил от него, а от изоставената купичка със спагети рамен все още се вдигаше пара.

Васкес бе побягнала и Купър я беше последвал.

Беше хванал следата благодарение на подправена кредитна карта, използвана в Кливланд. Два дни по-късно една охранителна камера беше уловила Васкес, докато наемаше кола в Ноксвил. Известно време след това — нищо. После бе напипал за кратко дирята в Мисури, после — отново нищо, а тази сутрин я беше изпуснал за малко в мъничко градче в Арканзас, на име Хоуп.

Последните двацет и четири часа бяха напрегнати, всички виждаха мексиканската граница, ширнала се безкрайна пред тях, а от другата ѝ страна беше широкият свят, в който някой като Васкес можеше да потъне без следа. Ала с всеки ход на абнормалната, Купър ставаше все по-добър в предвиждането на следващата ѝ стъпка. Сякаш смъкваше лист след лист, за да разкрие предмета, скрит отдолу. Една неясна форма постепенно придобиваше очертанията на неговата мишена.

Алекс Васкес, двацет и три годишна, метър и седемдесет и седем, с лице, което не бихте забелязали, и ум, който виждаше логиката на компютърните програми да се развива в триизмерно пространство; която не толкова пишеше код, колкото го транскрибираше. Която беше завършила Масачузетския технологичен

институт^[1] едва петнайсетгодишна. Васкес беше неимоверно надарена, по начина, за който някога казваха, че се случва веднъж на поколение.

Вече не казваха така.

Барът се намираше на първия етаж на малък хотел в покрайнините на Сан Антонио. Докато прекрачваше прага, Купър се обзаложи със себе си.

Неоновы реклами на „Шайнър Бок“^[2], окачен таван с петна от дим, джубокс в ъгъла, билиардна маса с протрит филц, дъска, върху която с тебешир са написани специалитетите за деня. Зад бара — изрусена блондинка.

Специалитетите бяха написани с маркер върху бяла дъска, а жената зад бара имаше червена коса. Купър се усмихна. Около половината маси бяха заети, предимно от мъже, но имаше и няколко жени. Върху плотовете имаше пластмасови кани, цигарени кутии и мобилни телефони. Музиката беше прекалено силна, а някакъв кънтри-рок изпълнител, когото не беше чувал преди, пееше:

*Нормален бе достатъчно добро за моя дядо,
нормален искам да бъда и аз.
Нормални мъже построиха тази страна,
заради нормални мъже днес пея, с китара в ръка.*

Купър дръпна един стол с висока облегалка и седна, потропвайки с пръсти по бара в ритъма на песента. Беше чул някой да казва, че същността на кънтри музиката били три акорда и истината.

Е, поне това за трите акорда е вярно.

— Какво ще желаеш, сладурче? — попита го барманката. Корените на червената ѝ коса бяха тъмни.

— Само кафе. — Купър хвърли кос поглед встрани. — И още една бутилка „Будвайзер“ за нея. Тази почти я е допила.

Жената на стола до него тъкмо отлепваше етикета от бирената бутилка пред себе си. Кокалчетата на дясната ѝ ръка побеляха за миг и тениската ѝ се опъна върху раменете.

— Благодаря, но няма нужда.

— Не се тревожи. — Купър ѝ се усмихна широко. — Не се опитвам да те свалям. Просто имах хубав ден и реших да споделя готиното настроение.

Тя се поколеба, а после кимна; движението ѝ хвърли светлина върху фин златен медальон.

— Благодаря.

— За нищо.

Двамата отново се загледаха пред себе си. На стената зад бара бяха подредени бутилки, а зад тях се виждаше колаж от избелели снимки. Цял куп прегърнати непознати с бирени бутилки и вид, сякаш си изкарват страхотно. Купър се зачуди колко ли стари бяха снимките, колко от хората на тях все още пиеха тук, как се беше променил животът им, колко от тях бяха умрели. Фотографиите бяха интересно нещо. В мига, в който ги направят, те вече са остарели и една снимка рядко разкрива кой знае какво. Ала ако човек събереше цяла поредица, започваха да се открояват различни закономерности и скрити взаимовръзки. Някои бяха очевидни — прически, натрупани или свалени килограми, модни тенденции. За други беше необходим специален поглед, за да бъдат забелязани.

— Тук ли си отседнала?

— Моля?

— Акцентът ти. Не си тукашна.

— Нито пък ти.

— Така е — каза Купър. — Само минавам. Ако всичко мине добре, утре изчезвам.

Червенокосата се върна с кафето му, след което извади една бира от хладилника; от бутилката се отцеждаха ледени капки. Извади отваращата от задния си джоб с изящна лекота.

— Четири долара.

Купър остави една десетачка на бара и се загледа как жената отброява рестото. Беше професионалистка — върна му шест едnodоларови банкноти, вместо само една и цяла петачка. Така можеше да ѝ остави по-голям бакшиш.

— Шейла, сладурче, направо умирам тук — провикна се някой от другия край на бара и барманката се запъти към него със заучена усмивка.

Купър отпи глътка кафе. Беше препечено и воднисто.

— Чу ли, че пак е избухнала бомба? Този път във Филадельфия. Слушах радиото, докато идвах насам. Токшоу, някакъв южняшки селяндур. Каза, че се задавала война. Каза ни да си отворим очите.

— Кой сме тези „ние“? — Жената сякаш говореше на ръцете си.

— По тези места съм почти сигурен, че „ние“ означава тексасците, а „те“ — останалите седем милиарда на планетата.

— Ами да. Защото в Тексас няма брилянтни.

Купър сви рамене и отпи нова глътка кафе.

— По-малко, отколкото по други места. Ражда се същият процент, както навсякъде, но често се местят на по-либерални и по-гъсто населени места. И в Тексас има надарени, но са повече на глава от населението в Лос Анджелис и Ню Йорк. — Купър замълча за миг. — Или пък в Бостън.

Пръстите на Алекс Васкес около бутилката побеляха. Допреди миг седеше прегърбена, с отпуснатата стойка на програмист, прекарващ дни наред пред компютъра, ала сега изпъна рамене. В продължение на един дълъг миг се взираше право пред себе си.

— Не си ченге.

— От ДАР съм. Службата за законосъобразност.

— Газаджия? — Очите ѝ се разшириха и тънките косъмчета на тила ѝ настръхнаха.

— Ние гасим осветлението.

— Как ме откри?

— Тази сутрин в Арканзас ни се изплъзна на косъм. Това са повече от десет часа разстояние от границата — прекалено много, за да стигнеш по светло. Достатъчно си умна, за да планираш да я преминеш през деня, когато е претъпкано и граничарите са по-небрежни. И понеже се чувстваш по-добре в градове, а Сан Антонио е последният по-голям град преди границата... — Купър сви рамене.

— Можеше да съм се скрила някъде, да изчакам всичко да отmine.

— Така и трябваше да направиш. Ала знаех, че няма да го сториш. — Той се усмихна. — Моделът ти на действие те издава. Бягаш от нас, но освен това бягаш и към нещо.

Васкес се опита да запази непроницаемо изражение, ала истината се четеше в цял куп мънички издайнически знаци.

„Би могъл да зарежеш работата си и да играеш покер“, каза му бе Натали веднъж. „Стига някой все още да играеше покер.“

— Така си и помислих. Не действаш сама, нали?

Васкес поклати глава; стегнат, овладян жест.

— Страшно си доволен от себе си.

Купър сви рамене.

— Щях да съм доволен, ако те бях заловил в Бостън. Ала да ти попреча да разпространиш вируса си, все пак се брой за победа. Колко ти оставаше?

— Няколко дни. — Тя въздъхна и поднесе бутилката към устните си. — Може би седмица.

— Имаш ли представа колко невинни хора щяха да загинат?

— Целта му беше единствено системата за насочване на военните самолети. Нямаше да има цивилни жертви. Само войници. — Васкес го погледна. — Във война сме, забрави ли?

— Не, все още не сме.

— Да ти го начукам. — Васкес изплю думите. Барманката, Шийла, погледна към тях; същото сториха и още няколко души от близките маси. — Кажи го на онези, които си убил.

— Никого не съм убивал — каза Купър. — Ликвидирал съм ги.

— Не е убийство, защото са били различни?

— Не е убийство, защото бяха терористи. Нараняваха невинни хора.

— Самите *те* бяха невинни хора. Просто умееха неща, които вие не можете да си представите. Аз виждам код, разбираш ли? Алгоритми, които объркват нормалните, за мен са просто мотиви. Идват в сънищата ми и аз сънувам най-прекрасните програми, никога ненаписвани.

— Ела с мен. Прави това твоё сънуване за нас. Все още не е твърде късно.

Тя се обърна рязко на стола си, стиснала гърлото на бирената бутилка.

— Бас държа. Да си платя дълга към обществото, нали? Да остана жива, но превърната в роб, предала собствените си хора.

— Не е толкова просто.

— Нямаш представа за какво говориш.

Купър се усмихна.

— Сигурна ли си?

Очите ѝ пламнаха за миг, а после се присвиха. Пое си малка глътка въздух, а устните ѝ се раздвижиха, сякаш бе прошепнала нещо, ала не се чу никакъв звук.

— Ти си надарен? — каза най-сетне.

— Да.

— Но ти...

— Да.

— Хей. Всичко наред ли е, госпожо?

Купър откъсна очи от нейните само за частица от секундата, колкото му беше необходимо, за да огледа човека пред себе си. Метър осемдесет и пет, сто килограма — тлъстина върху корави мускули, които се дължаха на физически труд, не на фитнес салон. Ръцете му бяха пред него, полувдигнати, краката — присвити леко в коленете, равновесието му — стабилно. Готов да се сбие, макар да не очакваше да се стигне дотам. Каубойски ботуши.

Когато отново се обърна към Алекс Васкес, Купър видя онова, което очакваше от мига, в който я забеляза да хваща бутилката за гърлото. Беше се възползвала от моментното му разсейване, за да замахне за удар. Лакътят ѝ беше вдигнат високо, усилието идваше от цялото ѝ тяло и бутилката се спускаше със свистене, готова да се разбие в главата му.

Само че той вече не беше там.

Е, добре тогава.

Не можеше да знае как ще реагира каубоят. По-добре да заложи на сигурното. Купър се плъзна странично от стола и заби ляво кроше в челюстта му. Каубоят го понесе добре, поемайки силата на удара, след което замахна на свой ред. Пестникът му си го биваше и сигурно би повалил един нормален мъж. Само че Купър зърна как движението припламна в очите на каубоя, видя напрегането на делтовидния мускул и стягането на коремните мускули, улови всичко само за миг и разбра значението му по същия начин, по който един нормален би забелязал и разпознал знака стоп. Ударът беше тежък като ковашки чук, ала за Купър, който виждаше къде ще се стовари, да го избегне беше най-лесното нещо на света. С крайчеца на окото си видя как Васкес се плъзна от стола си и хукна към една врата на отсрещната стена.

Достатъчно.

Купър пристъпи напред, сгъна лакът и го заби в гърлото на каубоя. Това на мига сложи край на всяка съпротива — каубоят вдигна ръце към врата си, пръстите задраха кожата му, оставяйки кървави дири. Коленете му омекнаха и се подкосиха.

За миг Купър си помисли да му каже, че ще се оправи, че не му е строшил трахеята, но Васкес вече изчезваше през вратата, така че каубоят сам трябваше да се досети. Купър се втурна покрай него и си запроправя път през тълпата посетители, повечето от които зяпаха, вкаменени по местата си. Неколцина тъкмо се раздвижваха, ала прекалено бавно. Един стол падаше назад, докато мъжът, седящ на него, скачаше. Купър ясно разчете движенията на мускулите му и дъгата, която столът описваше, прецени разстоянието и прескочи металните крака, без да докосне мъжа. Джубоксът беше минал на „Линърд Скинърд“ и Рон Ван Зант тъкмо пееше, че искал три стъпки, мистър, три стъпки към вратата, което би накарало Купър да се разсмее, стига да имаше време.

На вратата имаше надпис САМО ЗА ГОСТИ НА ХОТЕЛА. Купър я улови точно преди да се затвори и я дръпна широко, за да е сигурен, че Васкес не го причаква от другата страна (би забелязал, ако тя носеше оръжие, но можеше да го е скрила някъде, преди да влезе в бара) и когато се увери, че няма никого, изскочи навън. Коридорът продължаваше право напред към друга врата, която вероятно отвеждаше в лобито. Стълбище, покрито с безличен оранжево-сив килим тръгваше нагоре и той пое по него. Музиката и шумът от бара скоро заглъхнаха, оставяйки единствено звукът от дишането му да отеква между бетонните стени. Друга врата отвеждаше в различен коридор, от двете страни на който имаше хотелски стаи.

Купър вдигна десния си крак, за да поеме по...

Четири възможности.

Номер едно: Непланирано паническо бягство. Само че тя е програмистка, а те се занимават с логика и предвиждането на различни възможности.

Номер две: Обмисля да вземе заложник. Малко вероятно; няма да има време да опита в повече от една стая, а няма гаранция, че ще успее да надвие обитателя ѝ.

Номер три: Скрито оръжие. Но това не променя уравнението; виждаш ли я, няма да може да те улучи.

Номер четири: Бягство. Естествено, сградата е обградена, ала тя ще се досети. Което означава друг изход.

Ясно.

... коридора. Единайсет врати, десет от които бяха еднакви, с изключение на номера върху всяка от тях. Вратата в дъното беше поневзрачна и върху нея не пишеше нищо. Складово помещение. Купър изтича до нея, опита бравата и установи, че е отключена. Стаята се оказа мърляво тясно помещение, в което имаше количка с почистващи препарати и малки комплекти с тоалетни принадлежности, прахосмукачка, метална стойка, върху която бяха подредени сгънати хавлии, дълбок умивалник, както и желязна стълба, завинтена за близката стена и водеща до отвор в тавана. Капакът беше вдигнат и през него Купър виждаше къс нощно небе.

Трябва да се беше погрижила за това, след като се бе регистрирала. Капакът на тавана вероятно е бил залостен; Васкес трябва да го беше насилила, осигурявайки си удобен път за бягство. Хитро. Хотелът беше ниска, двуетажна сграда, една от цяла редица подобни постройки — изобщо не би било трудно човек да се прехвърли върху съседната, след което да се спусне по противопожарната стълба и най-спокойно да се отдалечи.

Купър посегна към една от тънките пречки на стълбата и се издърпа нагоре. Отдели миг, за да се увери, че Васкес не го причаква горе, готова да му разбие главата с камък, след което се улови за ръба на отвора и изпълзя на покрива. Омекнал катран полепна по краката му. Дори през светлините на града се виждаше, че хоризонтът е обсипан със звезди. От улицата долу долиташе шум от коли, както и викове, когато екипът му нахлу в бара. Придържайки се наведен, Купър се огледа първо наляво, а след това надясно и видя стройна фигура с гръб към него, сложила ръце на широкия около метър контрафорс, с който завършваше покрива. Васкес се отгласна, подпря коляно на площадката и се изправи.

— Алекс! — Купър извади пистолета от кобура си, но не го вдигна. — Спри.

Програмистката замръзна на място. Купър направи няколко предпазливи стъпки към нея, докато тя се обръщаше бавно; стойката ѝ издаваше смесица от раздражение и примирение.

— Проклетите ДАР.

— Слез от площадката и вдигни ръце зад главата си.

Светлина откъм улицата огря лицето ѝ. Очите ѝ бяха сурови, устните — презрително извити.

— Значи си надарен, така ли? — Ново златисто проблясване от медальона ѝ, във формата на изящно изработена птица. — Какво е при теб?

— Разпознаване на скритите закономерности и взаимовръзки, особено езика на тялото. — Той дойде още по-близо, така че вече ги деляха само пет-шест крачки. Дулото на пистолета му все така беше наведено надолу.

— Значи затова се движеше толкова бързо.

— Не се движа по-бързо от теб. Просто знам къде ще удариш.

— Страхотно. И ти го използваш, за да преследваш други като теб. Доставя ли ти удоволствие? — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Кара ли те да се чувстваш могъщ? Бас държа, че е така. Господарите ти потупват ли те по рамото всеки път, когато заловиш един от нас?

— На земята, Алекс.

— Или ще ме застреляш? — Тя погледна към сградата от другата страна на тясната уличка. Разстоянието не беше малко, навярно около метър и осемдесет, но можеше да бъде прескочено.

— Не е нужно да го правим по този начин. Все още не си наранила никого. — Купър прочете колебанието в тялото ѝ, потръпването в прасеца ѝ и напрежението в раменете ѝ. — Легни на земята и ще поговорим.

— Ще поговорим — изсумтя тя презрително. — Знам как разговарят момчетата от ДАР. Как го наричаха политиците? „Подобрен метод на разпит.“ Много красиво. Далеч по-добре звучи от „изтезаване“. Точно както „Департамент за анализ и реагиране“ звучи по-добре от „Бюро за контрол над абнормите“. — Тялото ѝ му казваше, че се опитва да реши.

— Не е нужно да го правим по този начин — повтори той.

— Как е малкото ти име? — Гласът ѝ беше мек.

— Ник.

— Мъжът по радиото беше прав, Ник. Това е нашето бъдеще. — Над нея се спусна странна решимост и тя пхна ръце в джобовете си. — Не можеш да спреш бъдещето. Можеш единствено да избереш на коя страна ще бъдеш. — Тя се обърна и отново погледна към уличката.

Купър видя какво възнамерява да стори и тръгна към нея, но не беше направил и две крачки, когато Алекс Васкес, напъхала ръце дълбоко в джобовете си, скочи от покрива.

С главата надолу.

[1] Един от най-престижните технически университети в света.
— Б.пр. ↑

[2] Марка американска бира, произвеждана в Тексас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Купър прекара цялата нощ и по-голямата част от следващия ден в заличаване на следите.

Изпотрошеното тяло на Алекс Васкес беше най-малкият му проблем. За него се погрижиха съдебните лекари, майтапейки се за причината за смъртта, докато я товареха върху носилката с колелца под погледите на Купър и Куин. Другият агент стискаше незапалена цигара в ръката си, въртеше я, плъзгаше я между пръстите си. Не че се опитваше да ги откаже — просто се наслаждаваше на напрежението между това да държи цигарата и мига, в който я запалваше. Купър наблюдаваше мускулите на лицето му, когато Куин най-сетне всмукна дълбоко, и беше сигурен, че самото пушене беше разочарование.

— Винаги съм се чудил дали някой ще е в състояние да го направи. — Куин вдигна очи към покрива на хотела, на девет метра над тях. — Сигурно е трудно да се бориш с инстинкта за самосъхранение и да се заставиш да паднеш с главата надолу.

— Тя пъкна ръце в джобовете си, преди да скочи.

Боби Куин подсвирна.

— Мамка му, Купър. Какво си й направил там горе?

Бяха открили липсващия й дейтапад в хотелската стая, а минидрайва — в джоба ѝ. Купър ги беше предал на Луиза и Валъри с молба да отидат в бюрото в Сан Антонио и да ги проверят. Според Васкес вирусът се нуждаел от още една седмица кодиране. Ако му беше казала истината, това бе нещо прекалено сложно, за да бъде довършено току-така от друг програмист.

„Сънувам най-прекрасните програми, никога ненаписвани.“ Около два през нощта беше позвънил на Дрю Питърс, директор на Службата за законосъобразност. Въпреки късния час, шефът звучеше напълно буден.

— Ник, какво става?

— Алекс Васкес е мъртва.

Последва пауза.

— Налагаше ли се?

— Самоуби се. — Купър ненавиждаше да говори по телефона. Чувстваше се в неизгодно положение, когато не можеше да види другия човек, играта на мускулите му, промяната в порите и разширяването на зениците му. Когато не виждаше някого, трябваше да приема думите такива, каквито са, вместо да разчита значението, криещо се зад тях. Чувал бе, че някои четци предпочитали телефона, защото премахвал огромната разлика между това, което хората казват, и онова, което мислят в действителност, но за него то бе като доброволно да си отреже езика, защото вкусът на нещо не му беше харесал. — Не можах да ѝ попреча.

— Жалко. Ще ми се да бях поговорил с нея.

— Мисля, че именно заради това се самоуби. Поприказвахме малко, преди да скочи, и тя спомена разпити. Те я плашеха. Не самият процес, а онова, което би могла да ни издаде.

Още една дълга пауза.

— Трудно ми е да видя положителна страна на това.

— Да, сър.

— Е, добре. Така или иначе си остава успех, макар и непълен. Добра работа, синко. Довърши нещата там и се върни у дома.

След обаждането трябваше да се оправи с ченгетата, както и да се погрижи за въпроса с юрисдикцията. Департаментът имаше широки пълномощия, които никой от местните власти не смееше да постави под въпрос, ала работата за правителството открай време включваше и това да си покриеш задника, така че имаше цял куп формуляри за попълване, кодове за оторизация, доклади за инцидента, които да бъдат написани. Екипът му беше разпитал останалите гости в бара, за да се уверят, че Васкес не бе имала партньор сред тях. Купър се бе погрижил тялото ѝ да бъде изпратено обратно във Вашингтон (трийсет години бяха минали от появата на първите брилянтни, а онези със скалпелите все още обичаха да кълцат мозъците им на парчета) и се бе свързал с местните органи на реда, за да съобщят лошата новина на роднините ѝ. Васкес имаше майка в Бостън и баща във Флинт, и двамата — нормални. Един брат, Браян, също нормален; някога обещаващ инженер, той така и не се бе дипломирал и за последно беше забелязан да търгува с марихуана в Бъркли.

Предишните дни бяха един дълъг маратон и сега Купър се чувстваше изнервен и уморен от всичките формуляри и процедури, от

цялата бюрокрация на цивилизованото прилагане на закона. А търпеливото оправяне с бюрокрацията определено не беше силната му страна, дори когато не беше изтощен. Когато най-сетне се качи на чартърния самолет, отиващ обратно във Вашингтон, свалената назад седалка му се стори като пухено легло. Погледна си часовника — три часа полет, с един час разлика във времето, плюс шофиране от летище „Вашингтон-Дълес“ до Дел Рей^[1], да кажем — десет часа. Късно, но не прекалено късно. Облегна се в седалката, затвори очи... и видя Алекс Васкес. Онова леко завъртане, което бе направила в мига, в който той прозря намеренията ѝ; начина, по който бе напъхала ръце дълбоко в джобовете на дънките си. Как десният ѝ крак се бе отлепил от земята, когато се наведе, за да скочи.

„Сънувам най-прекрасните програми, никога ненаписвани.“

Още преди колесникът на самолета да се отлепи от земята, Купър вече спеше. Дори да бе сънувал нещо, не го помнеше.

Събуди го ръка върху рамото му. Той примига, вдигна очи и видя стюардесата да му се усмихва.

— Извинявайте, но вече кацаме.

— Благодаря.

— Няма защо. — Жената продължаваше да се усмихва. Имаше кокетливо изражение, но Купър виждаше, че е заучено. — Имате ли нужда от нещо?

— Не, благодаря. — Той потърка очи, за да прогони съня и хвърли поглед през прозореца. Вашингтон беше скрит под пелена от дъжд.

— Мисля, че си пада по теб — обади се Куин от седалката от другата страна на пътеката.

— Само защото няма представа, че работя за властите. — Купър се опъна и ставите на раменете и лактите му изпукаха.

Самолетът беше пътнически чартър, по-хубав от военните машини, които често използваша. Двамата с Куин бяха единствените пътници. Луиза Ейбрахамс и Валъри Уест, другите двама членове на екипа му, щяха да летят утре, след като приключеха работата си в Сан Антонио.

И като стана дума...

— Нещо ново за вируса?

— Една добра и една лоша новина. Луиза казва, че бил, цитирам, „един шибано гаден код“. Добрата новина е, че не е довършен и Вальри не смята, че друг програмист би могъл да продължи оттам, откъдето е била прекъсната работата. Казва, че *тя* определено не би могла.

— А лошата новина?

— Васкес не би била в състояние да го използва. Би трябвало да се справи със защитните протоколи на военните. А те са дело на най-добрите ни отклонения.

Купър го изгледа.

— Не се засягай. Както и да е, Луиза каза, че за да сработел, трябвало да бъде пуснат *зад* защитната стена.

— Значи Алекс Васкес е имала помощник. Някой в редиците на военните.

— Трябва да е някой доста високопоставен. Мислиш ли, че затова е скочила? За да не издаде името му?

— Може би.

Страхът да не издаде приятел или любовник навярно би й дал нужната сила. Купър не беше от онези, които се самоубиват, но предполагаше, че ако си решил да скачаш, за предпочитане бе да си избереш някое високо и сигурно място, такова, от което земята беше просто абстракция. От онзи покрив Васкес можеше да види всяко петно върху паважа, всяка настъпена дъвка и всяко проблясващо парче строшена бутилка. Трябва да бе притежавала невероятно силна воля, за да напъха ръце в джобовете си и да разбие главата си в паважа.

Самолетът докосна пистата, подскочи веднъж и продължи плавно напред сред рева на въздуха и двигателите.

— Обадиха се и от офиса. Нещо се готви.

— Какво?

— Още няма подробности. Засега са само слухове. Но всички са настръхнали.

Каква изненада. Всички са настръхнали от 1986 г. насам.

Годината, в която д-р Юджийн Брайс публикува в научното списание „Нейчър“ изследване, в което официално обяви съществуването на брилянтните, най-големите от които тогава бяха на шест години. По онова време те бяха просто нещо любопитно, причудлив феномен, който щеше да се окаже свързан (както очакваха

хората) с пестициди, ваксинации или дупката в озоновия слой. Шегата на еволюцията.

От онова изследване бяха минали двайсет и седем години и макар след него да бяха излезли още хиляди други, светът все още нямаше представа за причината.

Знаеше се, че близо един процент от децата, които се раждаха, са брилянтни. Огромното мнозинство имаха четвърто– и петостепенни дарби: скоростно четене, фотографска памет, многоцифрени изчисления. Невероятни умения, но не и проблематични.

Ала освен тях имаше такива от степента на Ерик Епщайн.

За Епщайн движенията на фондовия пазар бяха така очевидни, както компютърният код за Васкес. Беше успял да натрупа триста милиарда долара преди правителството да закрие Нюйоркската фондова борса през 2011 г. Повечето нации последваха примера на САЩ. Глобалните пазари не действаха и до този ден. Притежателите на ценни книжа бяха полудели. В съдилищата на всички държави се водеха куп дела за права върху недвижимо имущество. Предприемачеството беше изчезнало само за една нощ; дребните собственици бяха фалирали; положението в Третия свят бе станало по-тежко отвсякога.

И всичко това — заради един-единствен човек.

Нормалното човечество нямаше как да не види надвиснала заплаха. Онова, което някога беше просто любопитен феномен, сега се бе превърнало в опасност. Както и да ги наричаха — брилянтни, надарени, абнорми, отклонения — те променяха всичко.

В резултат на което се роди Департаментът за анализ и реагиране — опит за справяне с един радикално променящ се свят. Макар да съществуваше едва от петнайсет години, ДАР вече имаше финансиране, което, макар и да не бе ясно откъде идва, надвишаваше това на Агенцията за национална сигурност. Организацията се занимаваше с тествания, мониторинг, изследвания; съветваше законодатели и имаше място в кабинета. И всеки път, когато благодарение на някой надарен инженер технологията направеше огромен скок, ДАР получаваше още половин милиард. И все пак, докато абнормите бяха ползотворни членове на обществото и добри граждани, които се подчиняват на законите, те се радваха на същите права и защита като всички останали.

Службата за законосъобразност се занимаваше с онези, които не играеха по правилата.

— Както и да е, изглежда, че ще се нуждаят от помощта на всички, за да разберем какво се готви. Няма мир за благочестивите^[2] — продължи Куин, като се прозяваше. — Ти ли ще караш или да се обадя за кола?

— Обади се. — Купър извади сака си и зарови за ключовете.

— Ъм, Купър?

— Да?

— Това да не са ключове за кола?

— Така изглежда.

Куин извъртя очи.

— Сигурно е готино да си любимецът на Дрю Питърс.

— Каж ми, ако научиш нещо. — Купър се отправи по пътеката между седалките към отворената врата. Стюардесата му се усмихна, докато минаваше покрай нея. Той ѝ се усмихна в отговор и като пое по стъпалата, слезе на пистата.

* * *

Времето беше накарало жителите на Вашингтон да се приберат по къщите си, така че колата се движеше бързо. Дел Рей се намираще в северната част на Александрия, уютен квартал със семейни къщички, сгушени една до друга. Къщите бяха добре поддържани, домове на хора от средната класа и на всяка четвърта веранда беше окачено подгизнало от дъжда американско знаме.

Тази на Натали беше спретната постройка на два етажа с яркосини стени, осеяни с прозорци. Ограда от колчета окръжаваше двор с размерите на пощенска марка, в който черен мотор лежеше на една страна под кленово дърво. Купър свърна в алеята за коли и угаси двигателя. Откачи беретата и кобура от колана си и ги заключи под седалката до шофьора. Лампите на долния етаж все още светеха; може и да не беше закъснял твърде много.

Дъждът се беше усилил и Купър забърза по пътеката, като си мечтаеше за яке. Когато приближи входната врата, зад нея се разнесе шум от стъпки, последван от изщракване на резе, след което вратата се

отвори навътре. Бившата му жена беше облечена в раирано долнище на пижама и поизносена тениска с логото на „Грийнпийс“. Беше боса, косата ѝ беше прибрана на опашка.

— Ник — усмихна му се Натали.

— Здравей — поздрави я той, докато прекриваше прага. Притисна я до себе си и познатата ѝ миризма го обгърна за миг. — Съжалявам, че е късно. Искрах да ги видя.

— Спят.

— Не може ли все пак да надникна?

— Разбира се — каза тя. — Току-що отворих бутилка червено вино. Искаш ли малко?

— Бог да те поживи. Да. — Купър се наведе, за да развърже обувките си и ги остави на изтривалката, до купчина маратонки. — Няма да се бавя.

Лампата в коридора беше загасена, ала той бе изкачвал тези стълби поне десет хиляди пъти. Взе ги на пръсти, прескачайки последното, което скърцаше. Отвори предпазливо вратата на стаята им и прекрачи прага. Бледа светлина се процеждаше през прозорците и той поспря, за да могат очите му да свикнат.

В стаята миришеше на деца, онова слънчево ухание, примесено с мирис на чорапи и пот. В лявата половина имаше плакати на динозаври и мъглявини; голяма снимка в рамка, на която се виждаше как Земята се издига над Луната. Имаше купчини играчки, роботи и рицари, и каубои.

Синът му се беше свил на една страна, косата му беше разрошена, от полуотворените му устни към възглавницата се бе проточила тънка струйка слюнка. Направено на топка, одеялото беше в краката му. Купър издърпа завивката върху пижамата със Спайдърмен на Тод. Момчето се размърда, издаде тих звук и се обърна на другата страна. Купър се наведе и го целуна по челото.

Вече е на девет години. Много скоро няма да ми позволява да го целувам.

Мисълта, жегнала го в гърдите, беше горчиво-сладка.

Половината на Кейт беше по-подредена. Дори и насън тя изглеждаше овладяна, както лежеше по гръб със спокойно лице. Купър приседна на ръба на леглото ѝ и я помилва по косата, усещайки топлината ѝ, невероятната мекота на челцето ѝ. Кожата на

четиригодишното момиченце беше свежа като майско утро. Спеше с дълбокия като на зомби сън на малко дете и Купър се загледа в лекия ритъм на дишането ѝ. Нещо в него се освежи, сякаш тя спеше и за двама им. Той вдигна плюшеното ѝ мече от пода и го сложи до нея.

Докато се връщаше на долния етаж, до ушите му достигна тиха музика — една от онези никому неизвестни групи, които Натали харесваше. Последва звуците в дневната и я откри на дивана, подпъхнала крака по момичешки под себе си, със списание в скута си. Вдигна глава, когато той влезе, и махна към бутилката червено вино върху малката масичка.

— Децата добре ли са?

Купър кимна, наля си чаша вино и седна в другия край на дивана.

— Понякога не мога да повярвам, че ние сме ги създали.

— Най-доброто, което сме правили някога. — Тя вдигна чашата си и Купър я докосна със своята. Виното беше ароматно и плътно. Той въздъхна, отметна глава назад и затвори очи.

— Дълъг ден?

— Започна в Сан Антонио.

— Някой, когото си преследвал?

Купър кимна.

— Жена. Програмистка.

— Наложил ли се да я убиеш? — Натали го гледаше с нетрепващ поглед. Открай време си беше пряма, дотам, че понякога я вземаха за студена. А всъщност тя бе един от най-топлите хора, които Купър бе срещал някога. Просто притежаваше откровеността на човек, който няма какво да доказва. Това бе едно от нещата, които го бяха привлекли у нея, преди всички онези години. Рядко срещаше хора, чиито мисли, думи и действия да са в такъв синхрон.

— Тя се самоуби.

— И на теб ти е гадно.

— Не — отвърна той. — Нищо ми няма. Тя беше терорист. Компютърният вирус, върху който работеше, би убил стотици, може би дори хиляди хора. Би осакатил армията. Единственото, което ме човърка... — Купър не довърши. — Извинявай. Наистина ли искаш да знаеш?

Натали сви рамене и трапецовидните ѝ мускули се извиха изящно под тънката тениска.

— Ще те изслушам, ако имаш нужда да говориш.

Искаше му се да ѝ каже, не защото смъртта на Васкес го беше разстроила, нито пък защото се нуждаеше от опрощението на Натали, а просто защото беше приятно да говори, да сподели деня си с някого. Ала вече не беше честно. Винаги се бяха обичали, но от развода бяха минали три години.

— Не, добре съм. — Той отпи от виното. — Хубаво е. Благодаря.

— Няма защо.

В стаята беше топло и уютно, една свещ върху малката масичка изпълваше въздуха с дъх на канела. Отвън продължаваше да вали, меко и непрестанно. Порив на вятъра раздвижи дърветата. Нямахме да остане дълго (двамата прекрасно знаеха къде минава границата), но му беше приятно да поседи в това убежище, където децата му спяха на горния етаж.

Поне докато Натали не отпи малка глътка, след което се наведе да остави чашата си върху масата, и пусна крака на пода. Пое си дъх и склучи ръце в скута си.

Мамка му.

— Какво има?

Нат му хвърли кос поглед.

— Знаеш ли, някога това ме подлудяваше. Само защото знаеш, че нещо ме тревожи, не означава, че не трябва да си мълчиш и да ме оставиш сама да стигна до него.

— Доколкото си спомням, това, че мога да чета езика на тялото ти, си имаше и добрата страна.

— Да, Ник. Страшно ни биваше в леглото. Доволен ли си?

Той се усмихна.

— Какво те тревожи?

— Става дума за Кейт.

Купър настръхна, завладян от мигновения родителски порив да закриля детето си, онзи, който довършваше изречението „Става дума за Кейт“ по най-страшния възможен начин.

— Какво има?

— Днес си подреди играчките.

Беше толкова безобидно изречение, че той почти се разсмя. Главата му беше пълна с предположения, какво следва след „Става дума за Кейт“. *Падна по стълбите и си удари лошо главата. Съседът я опипва. Има менингит.*

— Е, и? Тя обича да ѝ е разтребено. Много момичета са така.

— Знам.

— *Ти* обичаш да ти е разтребено. Погледни само това място. — Купър махна към фотографиите в рамки, без прашилка по тях и грижливо подравнени; към правите ъгли между килима и дивана; към кошничката върху малката масичка, в която бяха прибрани различните дистанционни. — Тя просто се опитва да е като Мама.

Натали го изгледа продължително, а после стана и тръгна към кухнята.

— Ела с мен.

— Къде...

— Ела.

Купър се изправи неохотно, вземайки винената чаша със себе си. Последва Натали през кухнята и в просторната дневна стая, която се използваше и като стая за игра. Три от стените бяха от стъкло, а четвъртата Натали беше покрила със стенопис, изобразяващ сцена от „Книга за джунглата“ — голямата мечка Балу, която се носеше по гръб в една река, а Маугли лежеше върху гърдите ѝ. Натали беше талантива художничка; някога изпълваше цели тетрадки с рисунките си, преди много години, когато двамата все още бяха тийнейджъри, които смятаха, че любовта е съществително, нещо, което можеш да притежаваш. Натали запали лампата. В частта на Тод цареше хаос — кутии за играчки с отворени капаци; влак, нападнат от плюшена панда; недовършена конструкция от ЛЕГО, която някога може би щеше да се превърне в замък.

Частта на Кейт беше изрядна като операционна зала. Кутиите с играчки бяха затворени, а гръбчетата на книгите ѝ изглеждаха така, сякаш бяха подредени с линейка. Върху една невисока лавица имаше кукли и плюшени играчки — Парцалената Ани^[3], бронтозавър, пластмасов крокодил, пожарникарско камионче, плюшен Туфи с липсващо око, папагал, феята Камбанка от „Питър Пан“, дундест еднорог — до една строени като войници.

— Ясно — каза Купър. — Подредено е.

Натали издаде кратък, рязък звук.

— Понякога изобщо не те разбирам, Купър.

Никога не предвещавахте нещо добро, когато го наричаше по фамилия.

— Какво?

— Притежаваш невероятно умение. В състояние си да погледнеш извлеченията от нечия кредитна карта, книгите, които е чел, семейния му албум със снимки и от това знаеш точно накъде ще побегне и какво ще направи. В състояние си да проследиш терористи през цялата страна. Наистина ли не го виждаш?

— Това не означава нищо.

— Не означава... Не си ли ти този, който все повтаря, че ако искаме да разберем как мислят абнормите, е достатъчно да си дадем сметка, че целият свят е плетеница от схеми на поведение? Че всичко друго, независимо дали дарбата е емоционална, пространствена, музикална или математическа, е на втори план след факта, че брилянтните улавят различните закономерности и взаимовръзки по-добре от всички други?

— Нека ѝ дадем малко време. Неслучайно тестът не е задължителен преди навършването на осем години.

— Не искам да я тестваме, Ник. Искам да се справим с това. Искам да разберем от какво се нуждае.

— Нат, Кейт е едва на *четири* години. Имитира. Това не...

— Погледни плюшените ѝ играчки. — Натали се приближи до тях и ги посочи, без да откъсва поглед от Купър. — Не са просто прилежно подредени. *Подредени са по азбучен ред.*

Естествено, Купър го знаеше. Беше го забелязал в мига, в който Натали запали лампата. Ала неговото малко момиченце? Да бъде тествано и да му лепнат етикет? Носеха се слухове за Академиите, за нещата, които се случваха там. Сякаш би допуснал Кейт да се озове в една от тях!

— Погледни кориците на книгите ѝ — неумолимо продължи Натали. — Подредени са по цвят. Както в спектъра, от червено към виолетово...

— Не...

— Кейт е абнорм. — Каза го сухо, делово. — И ти го знаеш. Вероятно по-отдавна от мен. Трябва да се изправим очи в очи с този

факт.

— Може би си права. Възможно е наистина да е отклонение...

— Не е смешно.

— ... но е възможно също така да е малко момиче, чийто баща е такъв. Може би не теб имитира, а мен. А може би действително притежава дарба. Какво искаш да направим? Да я тестваме? Ами ако се окаже от първа степен?

— Не бъди жесток.

— Но ако наистина е? Знаеш, че това означава Академия.

— Само през трупа ми.

— Тогава...

— Казвам единствено, че трябва да се справим с това. Да разберем каква е дарбата ѝ и да ѝ помогнем да я опознае. Възможно е да се нуждае от помощ, от обучение. Може да се научи да я контролира.

— Или пък бихме могли да я оставим на мира и да ѝ позволим да си бъде просто едно малко момиченце.

Натали се изпъна и сложи ръце на хълбоците си. Беше поза, която Купър познаваше — бившата му жена, готова да се бори до последно. Преди да успее да каже нещо, телефонът на Купър иззвъня. Той сви рамене, сякаш за да каже: „Не зависи от мен“, и извади телефона. Върху екрана пишеше КУИН — МОБИЛЕН. Купър натисна копчето за отговор.

— Моментът не е подходящ. Може ли да...

— Съжалявам, обаче не може. — Гласът на Боби Куин не търпеше възражения. — Сам ли си?

— Не.

— Обади ми се, когато си.

Приятелят му затвори, а Купър пъкна телефона в джоба си и потърка очи.

— От работата беше. Става нещо. Може ли да поговорим по-късно?

— Като по поръчка, а? — В очите на Натали все още припламваха искри.

— Винаги съм бил късметлия.

— Купър...

— Не казвам, че няма да говорим за това. Но сега трябва да вървя. Пък и не е нужно да вземем решение още тази вечер. — Той се усмихна. — Академиите не приемат по това време на денонощието.

— Не се шегувай — каза тя, ала носът ѝ се сбръчка лекичко и Купър разбра, че поне за момента темата е безопасна.

Нат го изпрати до вратата, а дървеният под скърцаше под стъпките им. Отвън вятърът продължаваше да бушува. Надигаше се буря.

— Ще им кажа, че си се отбил — рече тя.

— Благодаря ти. — Купър взе ръцете ѝ в своите. — И не се тревожи за Кейт. Всичко ще бъде наред.

— Трябва да бъде. Тя е мъничкото ни момиченце.

В този миг Купър си спомни Алекс Васкес точно преди да скочи от покрива. Начина, по който светлината я обливаше отдолу и силуетът ѝ изпъкваше в контраст. Решителността в стойката ѝ. Начина, по който бе омекнал гласът ѝ, когато проговори.

„Не можеш да спреш бъдещето. Можеш единствено да избереш на коя страна ще бъдеш.“

— Какво има? — попита Натали.

— Нищо. Просто времето. — Той ѝ се усмихна. — Благодаря за питието.

След това отвори входната врата. Дъждът плющеше по-шумно, вятърът беше студен. Помаха за последен път на бившата си жена и се затича по пътеката. Беше от онези бури, в които подгизваш до кости, и докато стигне до колата, ризата беше залепнала за раменете му. Той отвори вратата и се пхна вътре, оставяйки бурята отвън.

Определено трябва да си купя яке.

Телефонът му беше от ДАР и той активира устройството за шифроване на сигнала, преди да набере. След това закрепил телефона между ухото и рамото си и издърпа куфарчето изпод мястото до шофьора. То беше от лъскав алуминий и се заключваше с комбинация, която Купър въведе, за да го отвори. Беретата почиваше в кобура си върху черния дунапрен. Интересно, при целия напредък във всички области, който светът дължеше на надарените, огнестрелните оръжия си оставаха същите. Но разбира се, те не се бяха променили особено от Втората световна война насам. Пистолетите може и да бяха по-бързи, по-леки, по-точни, но куршумът си беше куршум.

— Какво става?

— Линията сигурна ли е?

— Много ясно.

— Куп...

— Устройството за шифроване е задействано и съм сам в кола наскривен бушуващ ураган пред къщата на бившата ми жена. Какво искаш да ти кажа?

— Добре. Извинявай, че се наложи да те прекъсна, обаче трябва да дойдеш. Тук има някой, с когото ще искаш да говориш.

— Кой?

— Браян Васкес.

По-големият брат на Алекс Васкес. Пропадналият тип, чийто последен адрес никой не знаеше.

— Затвори го в някоя стая за разпит за през нощта. Утре ще се заема с него.

— Няма да стане. Дикинсън вече е с него.

— Моля? Какво прави с брата на моя обект?

— Не знам. Обаче нали си спомняш как според нашата информация Браян бил някакъв изпаднал тип? Е, оказва се, че не е точно така. Всъщност е важна клечка в компания на име „Полярна звезда“. Сестра му трябва да е подправила и техните, и нашите регистри. „Полярна звезда“ имат договор с армията. Знаеш ли в какво специализират?

Купър премести телефона на другото си ухо.

— Системи за управление на военни самолети.

— Чувал ли си за тях? — Куин звучеше изненадан.

— Не.

— Тогава откъде...

— Алекс е имала нужда от някой, който да пусне вируса й. Заедно ли са действали?

— Аха — отвърна Куин. — И не само това. Той твърди, че са работели директно с Джон Смит.

— Глупости. — Купър извади беретата, провери пълнителя, след което се приведе напред и закачи кобура на кръста си.

— Не знам. Трябва да видиш как светят очите на този тип. Има и друго. — Куин си пое дълбоко дъх, а когато отново заговори, гласът му звучеше приглушено, сякаш бе закрил слушалката с ръка. — Купър,

според него щяло да има нападение. При това голямо. Нещо, в сравнение с което вирусът на сестра му щял да изглежда като детска игра.

Въздухът в колата беше станал студен и кожата на Купър настръхна под мократа тениска.

— Вирусът й щеше да избие стотици хора.

— Аха — каза Боби Куин.

[1] Квартал в град Александрия, щата Вирджиния. — Б.пр. ↑

[2] Шега с цитат от Стария завет: „Няма мир за нечестивите“. — Б.пр. ↑

[3] Парцалена кула, създадена в САЩ в началото на двайсети век; за нея са написани и поредица детски книжки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Някои от най-добрите ми приятели са нормални. Искам да кажа, не че в това има нещо лошо.

Джими Кенъл, комик

Като повечето институции от този род, отвън сградата, в която се помещаваше Департаментът за анализ и реагиране, не беше нищо особено. Имаше гранитен знак, който се издигаше наред грижливо поддържана леха с цветя, и половин дузина къщички за охраната. Гъсто засадени дървета скриваха всичко от другата страна.

Охранителите, които пристъпиха напред, бяха стегнати и сериозни на вид, облечени в черни униформи, праметнали автомати през рамо. Един от тях заобиколи колата, стиснал ярък фенер в ръка; другият се приближи до прозореца откъм мястото на шофьора.

— Добър вечер, сър.

— Здравсти, Мат. Нали ти казах, че съм аз.

Мъжът се усмихна и погледна първо към картата за самоличност, която Купър бе вдигнал, а после към лицето му. Партньорът му освети задната част на колата с фенера си; пръстите на дясната му ръка почиваха леко върху дръжката на оръжието.

— Ама че нощ, а?

— Аха.

Лъчът на фенера, който нахлуваше през задното стъкло, угасна рязко. Пазачът погледна над покрива на колата, а после каза:

— Лека вечер, сър.

Купър кимна, вдигна прозореца и мина през бариерата.

На пръв поглед пътят сякаш бе създаден по чисто естетически причини, криволичещ, макар да нямаше какво да заобикаля. Само че това прикриваше защитните му функции. Завоите ограничаваха скоростта, намалявайки вероятността някоя кола бомба да стигне до комплекса. Грижливо поддържаните земи осигуряваха отлична

видимост за снайперистките позиции, разположени сред групички от прецизно подрязани дървета. Равномерното жужене на гумите беше прекъснато половин дузина пъти, когато мина над „легалните полицаи“, чиито шипове сега бяха прибрани. От паркинга Купър можеше да различи върховете на противовъздушните установки, монтирани на покрива на сградата.

Цяла вечност от началото.

Наистина ли бяха минали седем години, откакто бе последвал Дрю Питърс в старата фабрика за хартия? Купър все още усещаше слабата миризма на газове, виждаше косите слънчеви лъчи, които влизаха през високите прозорци на фабриката. Сградата беше затворена от цяло десетилетие — евтино, чисто пространство, скрито в един индустриален парк във Вирджиния. Директорът вървеше напред, следван от Купър и още осемнайсет души, до един — внимателно подбрани, до един — неспокойни и пак до един — опитващи се да не го показват. Двайсет висококвалифицирани души, които съставляваха най-новия отдел на ДАР, острия като бръснач връх на едно уникално копие. Службата за законосъобразност. „Вярващите“, както ги беше нарекъл Питърс.

И в продължение на осемнайсет месеца вярата бе общо взето единственото, с което разполагаха. Работеха на картонени маси в онзи изложен на течение склад. Финансовите средства бяха толкова оскъдни, че имаше два-три месеца, в които бяха карали без заплата. След първите елиминирания Министерството на правосъдието пусна в ход разследване, целящо да ги закрие. Половината от вярващите напуснаха. Дрю Питърс остана непреклонен, но под очите му се появиха тъмни кръгове. Плъзнаха слухове, че Конгресът ще сформира подкомисия, че се готви публичен линч. Онова, което вършеха, беше екстремно, привилегия, на която никоя агенция не се бе радвала досега — правото да преследват и екзекутират цивилни граждани. Питърс ги беше уверил, че се радва на подкрепа от най-високо място; че онова, което те вършат, е извън традиционната законова система. Но ако грешеше, тях ги очакваше затвор, а може би дори смъртно наказание.

И тогава абнорм на име Джон Смит влезе в „Монокъл“, ресторант в Капитол Хил, и изби седемдесет и трима души, между които един сенатор и шест деца. И ето че изведнъж визията на Дрю Питърс вече не изглеждаше толкова екстремна. Само за година

хартиената фабрика закипя от дейност; за две — Службата за законосъобразност си спечели репутацията на най-престижния отдел на ДАР.

Дъждът беше отслабнал и когато Купър паркира и изтича до входната врата, навън само ръмеше. Вътрешните мерки за сигурност бяха също толкова строги. Влизането се състоеше от два етапа, всеки от които включваше сканиране на картата за самоличност, видеокамери, метален детектор, през който, благодарение на картата си той нямаше нужда да минава, както и детектор за експлозиви, през който трябваше да мине. Всичко това — под надзора на мъже с бронешилетки и автоматични оръжия. Купър направи всичко това на автопилот, докато отново и отново прехвърляше в ума си разговора с Куин, разглеждайки го от всички ъгли. Питайки се дали е възможно Алекс и Браян Васкес действително да работят за Джон Смит. Чудейки се какво би означавало, ако това беше вярно.

По-голямата част от сградата беше отделена за онези, които се занимаваха с анализи — хиляди учени и бюрократи. Те финансираха изследвания, проучваха теории, съветваха политици. Проектираха, изменяха и изпипваха до най-големи подробности скалата Трефърт-Даун — теста, на който бяха подлагани всички деца, когато навършеха осем години. Те поддържаха досиетата на надарените от първа и втора степен, издирваха и събираха всяко зрънце информация в системата — от медицинска до кредитна история. Те уреждаха финансовата и логистичната страна и решаваха въпроси, свързани с юрисдикцията. Това беше работа, която се вършеше зад бюра и в конферентни зали, по телефона и в интернет, в офиси, които по нищо не се отличаваха от офисите на която и да било корпорация.

За разлика от работата на Службата за законосъобразност.

Една от стените на командния център беше заета изцяло от триизмерна карта на Съединените щати, върху която бяха отбелязани действия и интервенции, станали из цялата страна. Анализаторите непрекъснато подаваха данни в системата, проследявайки движенията на обектите. Купър поспря, за да погледне таблото, с неговите променящи се цветове, от зелено към жълто и от жълто към оранжево — Индексът на гражданските вълнения, визуална схема на настроенията в страната, която включваше всичко: от честотата на графитите до информация, получена от подслушани телефонни линии,

от протестни походи до елиминирането на обекти; всичко това беше събрано и нанесено върху картата като прогноза за времето. Червена точка върху Сан Антонио отбелязваше вчерашното ликвидиране на Алекс Васкес. Покрай акцията не се беше вдигнал особен шум, но все пак хората в бара и минувачите отвън бяха засегнати. Колкото и внимателно да хвърлеше човек камък във водата, винаги се появяваха вълнички.

До картата монитори и дигитални търсачки излъчваха новини от всички важни източници. Навсякъде се носеше тихото жужене на приглушени телефонни разговори — директни линии ги свързваха с Пентагона, ФБР, Агенцията за национална сигурност и Белия дом. Въздухът имаше леко йонизиран вкус, като да захапеш вилица.

Командният център беше главината на колелото, от който като спици тръгваха различни коридори. Купър прекара картата си през един четец и отвори тежка врата. Чиновникът зад бюрото вдигна глава и отегчението върху лицето му в миг отстъпи на угодническо изражение при вида на Купър.

— Здравейте, сър. С какво мога...

— Дикинсън. Коя стая за разпит?

— В номер четири е, заедно със своя заподозрян.

— *Моят* заподозрян. — Купър откачи кобура от колана си и го остави върху бюрото на мъжа.

— Да, сър. Само че...

— Да?

— Ами... агент Дикинсън нареди да не го безпокоят.

— Ще се погрижа да му се извиня.

Купър пое по коридора, а обувките му скърцаха по лъснатия, покрит с плочки под. Мина покрай врати с...

Дикинсън знае, че Алекс Васкес е мой случай. Рисува сериозно скастрияне задето се бърка в неща, които са много над неговото ниво в системата.

Възможни причини:

Първа — Браян Васкес се е оказал намесен в друго разследване. Малко вероятно.

Втора — Дикинсън е чул за връзката с Джон Смит и рисува да си навлече гнева ми заради възможността да докопа голямата клетка.

Трета — Дикинсън се опитва да намери доказателство, че съм допуснал грешка с Васкес.

Четвърта — втора и трета едновременно. Задник.

... прозорчета от подсилено стъкло. Две от първите три бяха заети от нервни на вид мъже и жени, седящи на обикновени маси под светлината на ярки лампи. Носеше се слух (или пък беше шега? С ДАР човек никога не знаеше!), че флуоресцентните лампи били резултат от програма, струвала милиони долари, и били специално проектирани така, че да излъчват възможно най-обезкуражаващата светлина. Купър не знаеше дали е вярно, но на светлината им всички определено изглеждаха така, сякаш са мъртви от две седмици. Дори Роджър Дикинсън, който със строгата линия на челюстта си приличаше на красив куотърбек от някой филм за американски футбол.

Тежката врата на стая за разпит номер четири приглушаваше крясъците от другата страна, така че Купър не можеше да различи отделните думи. За сметка на това през прозорчето виждаше как Дикинсън се навежда през масата; едната му ръка беше подпряна върху нея с кокалчетата надолу, другата беше вдигната и сочеше, на сантиметри от лицето на мъж, който имаше същите скули и същите вежди като Алекс Васкес. Дикинсън размахваше пръст във въздуха напред-назад, сякаш натискаше някакъв бутон.

Възползвайки се от прикритието на крясъците, Купър отвори предпазливо вратата и се шмугна вътре, улавяйки я с ръка, преди да е хлопнала, така че да я затвори внимателно.

— ... затова си кажи всичко, чуваш ли ме? Защото тук не става дума за глоба за превишена скорост. Не говорим за малко дрога. Заплашва те обвинение в тероризъм, приятелче. Ще направя така, че да се изпариш. Просто така. — Дикинсън се изпъна и като вдигна ръце пред себе си, ги изгледа с престорено объркване. — Къде се дяна? Нямаше ли преди малко един човек тук? Едно шибано отклонение? Пуф, вече го няма, никой не знае къде е, никой повече не го видя. — Той отново се приведе напред. — Чуваш ли ме?

— Чувам те — отвърна Купър.

Другият агент се обърна рязко, а едната му ръка за миг се спусна към празния кобур.

Човече, наистина е бърз.

Виждайки Купър, Дикинсън се смути за миг, но смущението му бързо отстъпи място на неприкрита антипатия.

— Зает съм.

— Нима? И с какво? — Купър хвърли бърз поглед към Браян Васкес, не видя никакъв признак, че се кани да направи някоя глупост и отново насочи вниманието си към Дикинсън. — С какво точно си зает? С кой случай? Кой е обектът?

По устните на Дикинсън плъзна вълча усмивка.

— Просто попаднах на следа и тръгнах по нея. Никога не знам къде ще ме отведе. — Другият агент се изпречи пред него. — Докато не се озова там.

Спомените на Купър се върнаха към едно счепкване в училищния двор, едно от многото. Децата на военни винаги бяха новите деца, които никой не познаваше, аутсайдерите. Винаги трябваше да се борят, за да си извоюват място. Ала да бъде абнорм в свят, който едва започваше да признава съществуването на този феномен, бе направило всичко неимоверно по-тежко. Всеки път, щом се озовеше в ново училище, някое от по-големите деца искаше да си играе на „Да пребиеш изрода“.

Веднъж Купър бе опитал да не се съпротивлява, да види дали така няма да е по-лесно. Баща му току-що беше разквартируван във Форт Търуин, на няколко часа път от Лос Анджелис. По онова време Купър беше на дванайсет, а побойникът — на петнайсет. Червенокосо момче с големи зъби, то не изглеждаше по-опасно от всеки друг побойник, така че Купър реши да го остави да му удари няколко юмрука. Може би ако хлапето се покажеше пред бандата си, ако наложеше мъжкото си превъзходство, това щеше да му е достатъчно и никой нямаше да пострада наистина.

Вероятно би подействало, ако Купър беше обикновено дете, просто един от цяла поредица жертви. Само че той беше различен. А да си различен, както научи той този ден, подклаждаше особен вид жестокост.

Учителят му по алгебра го намери в една кабинка в тоалетните, свит на кълбо до тоалетната чиния, която бе оплискана от кръвта му. Очите му бяха подпухнали толкова, че не можеше да ги отвори, носът му беше строшен, тестисите му — натъртени, два от пръстите му бяха

смазани. Ритниците, които беше отнесъл, докато лежеше на земята, му струваха далака.

Баща му го беше попитал кой го е направил, същият въпрос му бяха задали и лекарите, и учителят, който го беше открил, ала Купър не каза нито дума. Просто стисна зъби и издържа през трите месеца, които му бяха нужни, за да се оправи.

След това отиде да намери побойника и неговата тайфа. И този път не им се даде.

— Какво има, Роджър? — Купър отвърна на погледа и стойката на другия мъж. Ритуалът беше глупав и примитивен, и не му доставяше никакво удоволствие, но то беше като танц, който трябваше да бъде изтанцуван. — Искаш да ми кажеш нещо?

— Вече го казах. — Дикинсън нито примигна, нито трепна. — Ще ме оставиш ли да работя?

Не е страхливец. Непокорен и тесногръд, и невъобразимо амбициозен, но поне не е страхливец. Е, какво ще кажеш, Куп? Докъде искаш да стигнеш?

— Господа.

Гласът, разнесъл се зад тях, беше като памук около калена стомана и скърши като клонка извадения сякаш от училищния двор момент. Купър и Дикинсън се обърнаха като един.

С консервативния си костюм, очилата без рамки и безукорно избръснатото си лице, Дрю Питърс приличаше на чиновник или педиатър, не на човек, който редовно даваше заповеди за убийството на американски граждани.

— Да излезем в коридора, ако обичате.

В мига, в който вратата се затвори зад гърба им, той се обърна.

— Какво беше това? — Гласът му беше тих и корав.

— С агент Дикинсън просто обсъждахме най-добрия начин да се справим с Браян Васкес — отвърна Купър.

— Разбирам. — Питърс местеше поглед между двамата. — Не мислите ли, че това е нещо, което би било най-добре да обсъждате насаме?

— Да, сър — заяви Дикинсън. Купър кимна.

— И как точно се случи така, агент Дикинсън, че ти разпитваш Васкес?

— Моят екип откри, че досието му е било подправено. В онова, което имаме в момента, се твърди, че е пропаднал тип, чийто адрес не е известен, ала според оригинала той живее и работи във Вашингтон.

— Някой е проникнал в системата ни? — За първи път Питърс прозвуча действително подразнен.

— Да, сър. Това или... — Дикинсън сви рамене.

— Или?

— Може да е било направено от някого в агенцията.

Купър се разсмя.

— Мислиш, че съм се опитал да покрия Браян Васкес? Че всички ние, отклоненията, излизаме заедно в петък вечер?

Дикинсън му хвърли свиреп поглед.

— Просто изтъквах, че би било лесно досието да бъде променено от някой в департамента. При тези обстоятелства сметнах за най-разумно Васкес да бъде задържан незабавно. И тъй като агент Купър го нямаше, сам се заех с разпита.

— Каква инициативност от твоя страна — сухо отбеляза Питърс, след което се обърна към Купър. — Ти поemi водещата роля в разследването.

— Но, сър... — опита се да възрази Дикинсън.

— Васкес беше негов обект, не твой.

— Да, но...

Едната вежда на директора подскочи и Дикинсън преглътна онова, което се канеше да изрече.

— Иди да си вземеш кафе — каза Питърс.

— Да, сър — отвърна Дикинсън след моментно колебание и се отдалечи.

В очите на Купър напрежението и яростта, които се излъчваха от всеки мускул в тялото на другия агент, сякаш го обгръщаха в пламъци.

— Той е проблем — заяви на Питърс.

— Не мисля така. Добър агент е, почти колкото теб. И е гладен.

— Глада и аз оценявам. Но да води едноличен лов на вещици, не ми харесва особено.

— Онзи, който изгаря вещица на клада... дали го прави защото му харесва да подпалва хората, или защото вярва, че се бори с дявола?

— Има ли значение?

— Огромно. И двамата вършат нещо ужасно, ала първият просто се забавлява, докато вторият защитава света. — Директорът си свали очилата и ги избърса с кърпичка. — Двамата с Дикинсън доста си приличате. И двамата сте истински вярващи.

— Единственото, в което Дикинсън вярва, е, че стоя на пътя му. Не може сериозно да мислиш, че някой от департамента е променил онези файлове.

Питърс отхвърли тази идея с махване на ръка, докато отново си слагаше очилата.

— Не се съмнявам, че Алекс Васкес е била напълно способна да пробие системите ни.

— И Дикинсън много добре го знае. Но въпреки това сипе обвинения.

— Разбира се. И съм сигурен, че иска твоето място. Нещо повече, вероятно искрено се съмнява в теб. Не забравяй, че мнозина така и не са приели наистина, че абнормите не са врагът. О, да, по разни коктейли може и да разправят надълго и нашироко как не става дума за нормални срещу абнормални, а за цивилизация срещу анархия, ала дълбоко в себе си...

— Аз съм голямо момче, Дрю. Притрябвала ми е обичта на Роджър Дикинсън. Тук има цял куп хора, които не ме харесват. Аз съм абнорм, който преследва абнорми и това плаши хората.

— Не е само това, но и властта, с която разполагаш. Всички други в Службата за законосъобразност имат много по-малка сфера на действие. Знаеш ли защо е така?

— Тук съм от самото начало. И процентът ми на успеваемост е по-висок.

— Не, синко — меко възрази директорът. — То е, защото ти имам доверие.

Купър отвори уста, после отново я затвори. След миг кимна.

— Благодаря.

— Заслужил си си го. И така, ще съумеете ли двамата с Дикинсън да работите заедно върху случая?

— Да. Разбира се. — За миг Купър отново видя как Дикинсън се навежда през масата и крещи с почервеняло лице. — Макар че вероятно аз ще трябва да бъда доброто ченге.

— В такъв случай — заяви Питърс със съвършено безизразно лице — бог да е на помощ на Браян Васкес.

ГЛАВА 4

— Какво е нападението?

— Вече ви казах, не знам. — Гласът на Васкес беше едновременно изтощен, уплашен и горящ от желание да угоди. — Знам само, че се подготвя такава.

— Да, все това повтаряш. — Дикинсън потропа с пръсти по металната маса. — Работата е там, че не си ми дал никакъв повод да ти вярвам.

Разпитваха го вече от половин час и като цяло Купър беше оставил Дикинсън да се погрижи за началната фаза. Разпитът беше като танц и макар ранните стъпки да бяха важни, те не бяха деликатни, така че той използва времето, за да прецени Браян Васкес, да си набележи тиковете и издайническите му жестове, да прецени енергията, която се излъчваше от него. Една от особеностите на дарбата му беше, че понякога виждаше хората почти като цветове. Не буквално (дарбата му нямаше оптически прояви), а подразбиращо се. Съчетаният ефект от десетки едва забележими движения на мускулите; нивото на дисхармония между онова, което човек споделяше, и онова, което задържаше за себе си — в ума му всичко това придобиваше оттенъци по същия начин, по който горещата супа имаше червен вкус, а гората миришеше зелено. Натали беше метличеносиньото на ясно зимно утро, честно и хладно. Директорът Питърс беше светлосивото на скъп костюм.

В ума на Купър Браян Васкес беше особено оранжево, клокочещо от напрежение, гневно, ала нефокусирано, криеше нещо, но не се справяше много добре.

— Никога ли не сте отваряли историческа книга? Това е революция. Всичко се разиграва в отделни килии, за да не можем да се предадем един друг. Не мога да ви кажа какво ще бъде нападението, защото не знам. Той нарочно го направи така.

— Като „той“ в случая е Джон Смит — уточни Дикинсън.

— Да.

— И ти си говорил с него?

— Не. Алекс.

— Лично? — обади се Купър.

— Не. — Колебанието в гласа му бе едва доловимо. — По телефона.

Ти, лъжливо копеле. Сестра ти се е срещнала с Джон Смит лично. Нищо чудно, че скочи от покрива.

Ала на глас каза:

— Откъде си сигурен, че не те е излъгала?

— Тя ми е сестра.

— Помогна ли ѝ с написването на вируса?

Васкес изглеждаше слисан.

— Знаем за това, Браян. Знаем, че е работила върху вирус, целящ да извади от строя системите за управление на военната авиация. — Той се наведе през масата. — Ти ли беше този, който щеше да го пусне в действие?

— Не. — Гласът му прозвуча съвсем слабо и той опита отново.

— Не. Аз помогнах с техническите спецификации. Алекс знае всичко, което има да се знае за компютрите. Но когато става дума за самолети... — Васкес се разсмя. — Не съм сигурен дали знае как да си закопчае колана. Само че вирусът трябваше да бъде пуснат зад защитните им стени, с администраторски права. Би бил нужен някой, който е *много* по-високо в йерархията от мен.

— Кой?

— Не знам. — Погледът му не трепваше, пулсът му беше ускорен, но не повече, отколкото досега. Казваше истината.

— Е, какъв е бил планът?

— Вдругиден трябваше да го предам на един човек.

— На кого?

— Не знам. Аз просто трябва да се появя и той ще се свърже с мен.

— Откъде знаеш, че е мъж?

— Така каза Алекс.

— Къде?

Браян Васкес скръсти ръце.

— За идиот ли ме мислите? Няма да ви дам информация без нищо в замяна. Дори не съм сигурен, че Алекс наистина е при вас.

Дикинсън се приведе напред, лицето му беше сурово.

— Имаш ли някаква представа колко сериозно си загазил? Изобщо не се шегувах, когато ти казах, че ще направя така, че да се изпариш. — Той се обърна към Купър. — Шегувах ли се?

— Ни най-малко — потвърди Купър, следейки каква реакция ще последва думите му.

Адамовата ябълка на Браян подскочи, по скулите му избиха капчици пот, ала той се владееше, когато каза:

— Аз не съм единственият, който е загазил. И вашето положение не е по-добро.

— И защо? — попита Дикинсън с вълчата си усмивка. Опасната.

— Защото каквото и да е нападението, то ще се случи много скоро и ще бъде нещо голямо. Достатъчно голямо, че това, което ние правехме, да е просто помощен елемент. Нима не разбирате? — Браян се приведе напред. — Дватамата с Алекс трябваше да отслабим възможността на военните да реагират на *истинската* атака. Е, кажете ми сега, кой е затънал до уши?

Мисълта на Купър се върна към разговора му с Боби Куин в самолета и думите на Куин, че се носели слухове и всички били настръхнали. Службата за законосъобразност редовно следеше телефонните и дигиталните комуникации в цялата страна. Ако се подготвяше нападение със значителни мащаби, то щеше да бъде предшествано от най-различни закодирани комуникации. Пред очите му отново се появи Алекс Купър, точно преди да скочи от покрива. Завъртането на главата ѝ, златистият отблясък на медальона ѝ. Начинът, по който беше напъхала ръце в джобовете си.

— Не разбирам — каза Дикинсън. — Ти си нормален. Защо ти е да ѝ помагаш?

Браян го изглежда така, сякаш беше захапал нещо гадно.

— Все едно да попиташ някой бял защо би излязъл на протестен поход заедно с Мартин Лутър Кинг. Помагам, защото това е правилното. Надарените са хора. Те са наши деца, наши братя и сестри, наши съседи. А вие искате да им лепнете етикети, да ги следите и експлоатирате. А онези, които не можете да контролирате, убивате. *Ето* защо.

Лицето на Купър си оставаше безизразно, ала умът му работеше на пълни обороти, докато разчиташе Васкес. Да помогне на сестра си беше само част от мотивацията му. Освен това гледаше на себе си като

на Давид, изправил се срещу Голиат. Неоткритият герой с потенциал за безсмъртие. Точно онзи характер, от който би се възползвал един революционен лидер.

Възможно ли е между него и Джон Смит да стои само едно лице?

Мисълта беше зашеметяваща.

Седемдесет и трима загинали само в „Монокъл“. Стотици други убити след това по негова заповед, и бог знае още колко щяха да последват. Най-опасният терорист в страната и този човек може би е в състояние да те отведе до него.

Дикинсън остави мълчанието да се проточи достатъчно дълго, та да поохлади праведният плам.

— Много благородно. Дори трогателно. — Тонът му беше премерен. — Работата обаче е там, че не си тръгнал на протестен поход с Мартин Лутър Кинг, задник такъв. А правиш така, че самолетите да падат от небето.

Васкес извърна поглед.

— Тя ми е сестра — промълви най-сетне.

Флуоресцентните лампи жужаха тихичко. Купър прехвърляше през ума си плюсовете и минусите на хрумналата му тактика. Реши да я изпробва.

— Виж, Браян, ето как стоят нещата. Дотук ти все още не си се провинил в нищо сериозно. Сестра ти обаче здравата е загазила. Очаква я доживотен затвор заради този вирус. Ако извади късмет.

— Какво? — Васкес изпъна рамене. — Не. Тя не го е пунала. Законът не позволява да я обвините само защото е планирала...

— Става дума за терористична атака срещу армията — заяви Купър. — Дело на един абнорм. Вярвай ми, когато ти казвам, че можем и ще го направим.

Браян Васкес отвори уста, после отново я затвори.

— Какво ще трябва да направя?

— Да ни заведеш на срещата.

— Само това?

Купър кимна.

— В случай че човекът ти за свързка се появи, разбира се. Ако не дойде или ако го предупредиш, сделката се разваля.

— А в замяна...

— Лично ти гарантирам, че няма да предявим никакви обвинения на сестра ти.

Дикинсън завъртя рязко глава към Купър.

— Не е достатъчно — каза Васкес. — Искам го черно на бяло.

— Окей.

— Купър, ти...

— Млъкни, Роджър.

Купър прикова поглед в другия агент и го видя как се бори със себе си; как си припомня, че Питърс бе поставил именно него начело на разследването и как претегля този факт срещу идеята да сключат сделка, освобождаваща терорист. Видя го да се чуди дали не е защото и Купър беше отклонение; дали не проявява състрадание към един от своите.

Васкес премести поглед от единия върху другия, а после каза:

— Освен това искам да я видя.

— Не.

— Откъде мога да съм сигурен, че тя е в ръцете ви?

— Ще ти го докажа — заяви Купър. — Но ще можеш да я видиш чак след това. А ако се опиташ да ни изиграеш, никога няма да я видиш.

Оранжева омраза се излъчваше на талази от лицето на Браян Васкес. Купър го виждаше как се мъчи да реши дали е от онези, които биха се метнали през масата и биха нападнали федерален агент. Видя го как си дава сметка, че не е от тях, че никога не е бил и че яростта не променя фактите. Най-сетне Васкес сключи ръце пред лицето си и въздъхна дълбоко в дланите си.

— Окей.

— Отлично. След минута се връщаме с документа.

Стаите за разпит нарочно бяха задушни (от топлия спарен въздух хората ставаха сънливи и допускаха грешки), но в коридора имаше климатик и беше чудесно. Купър изчака да чуе как вратата на стаята се затваря зад него, и се обърна.

— Ти полудя ли? — Очите на Дикинсън бяха широко отворени. — Да пуснеш един терорист...

— Подготви документа — нареди Купър. — Направи го просто и ясно. Ако Браян изпълни нашите нареждания, няма да предявим никакви обвинения на сестра му.

— Не си ми началник.

— Вече съм. Ти реши да проявиш инициативност, забрави ли? — Купър се протегна и вратът му изпука. Уморен. — А когато приключиш с това, слез на долния етаж и вземи един медальон от личните вещи на Алекс Васкес. Златен, с формата на пойна птичка. Донеси го на Браян, за да му докажем, че сестра му е при нас.

Дикинсън изглеждаше объркан.

— На долния етаж?

— Аха. В моргата. — Той се обърна и пое по коридора, но след миг се обърна отново. — И още нещо, Роджър. Погрижи се по медальона да няма кръв, окей?

ГЛАВА 5

ПИЪРС МОРГАН^[1]: Мой гост тази вечер е Дейвид Доброски, автор на „Поглеждайки през рамо: Кризата на нормалността в епохата на брилянтните“. Дейвид, благодаря ти, че дойде.

ДЕЙВИД ДОБРОСКИ: За мен е удоволствие.

ПИЪРС МОРГАН: Никой не би могъл да каже, че има недостиг на книги за надарените и това какво означават те. Ала твоята книга представя нещата по различен начин.

ДЕЙВИД ДОБРОСКИ: За мен това е въпрос на поколение. Едно поколение се ражда, съзрява, поема властта и в крайна сметка я предава на следващото. Такъв е естественият ход на нещата. Ала ето че той беше нарушен. Хората се фокусират върху технологичния напредък или Твърдината Нов Ханаан^[2] в Уайоминг, ала всъщност всичко се свежда до нещо много по-просто — естественият ход на нещата се промени. И именно моето поколение трябва да се изправи срещу този факт.

ПИЪРС МОРГАН: Ала нима всяко поколение не се бои от това, което идва след него? Не вярва ли всяко поколение, че светът, ако ме извиниш за израза, отива по дяволите?

ДЕЙВИД ДОБРОСКИ: Да, това е напълно естествено.

ПИЪРС МОРГАН: Каква е разликата тогава?

ДЕЙВИД ДОБРОСКИ: Разликата е, че ние така и не получихме своето време. Отнета ни бе

възможността да блеснем. Аз съм на трийсет и три години и вече съм отживелица.

— Оставил си го да мисли, че сестра му е жива? — Боби Куин се усмихна над ръба на чашата си с кафе. — Ти, приятелю, си един страшно лош човек.

— Все тая. Съгласен съм с онова, което казва за правата на абнормите, но не с бомби ще оправим нещата. Двамата със сестра му щяха да убият стотици войници, а от мен се очаква да роня сълзи, задето съм го излъгал? — Купър сви рамене. — Забрави.

Дъждът от предишната нощ беше отстъпил място на един от онези бледи, мразовити вашингтонски дни. Пелена от облаци беше надвиснала над града, придавайки на светлината отсенки на потъмняло сребро. Вятърът беше студен, ала Купър най-сетне си беше сложил палто. Това, както и шестте часа сън, които бе успял да си открадне, бяха направили чудеса за настроението му.

Дванайсета улица и Грейт Уестърн Стрийт. Безлични офис сгради се издигаха на всеки от четирите ъгъла, а студеното небе се отразяваше в стъклата им. Между тях имаше площад от бетон и камък. Ескалатори се изкачваха от зейналата паст на Централната метростанция и бълваха мъже и жени в бизнес облекло, които до един си поглеждаха часовниците или говореха по мобилните си телефони. Според Браян Васкес от него се очаквало просто да отиде и да застане на ъгъла. Загадъчната му свръзка щеше да свърши останалото.

— Истинска бъркотия — каза Куин. — Висока видимост, многобройни възможности за бягство, прекалено много цивилни.

— И този, с когото Васкес трябва да се срещне, може да наблюдава от всяка една от тези сгради. — Купър се облегна назад, описвайки бавен кръг. — Съвършено разположение, за да се увери, че не го следят.

— Възможно е и да е цял екип. Хора, които да държат мястото под око от околните сгради и такива, които да се грижат за отбраната на земята. Екип, който да му помогне да се изтегли. Такива, които да отвличат вниманието. Освен това няма да знаем кого търсим, докато те не осъществят контакт. Тактически, преимущество е на тяхна страна.

— Ще се справим ли?

— Разбира се. — Куин се ухили. — Ние сме газаджии.

— Никога не съм харесвал този прякор.

— Знаеш откъде идва, нали? През Викторианската епоха уличните лампи трябвало да бъдат загасяни на ръка. Онези, които го правели, ги наричали...

— Да, знам, професоре. Това, което имах предвид е, не ти ли се струва мъъничко кръвожадно?

— Е, ние елиминираме брилянтни. Ние сме охраната на генофонда.

— С други думи, не ти се струва.

— С други думи, не ми се струва.

— Нека Бог ти прости нечестивите деяния. — Купър се прекръсти. — Е, добре, ти отговаряш за плана. Как искаш да го направим?

— Екипи тук — партньорът му махна с чашата кафе, — и тук. Разположи ги в камион на „Федекс“ и миниван на телефонна компания. Плюс двама-трима агенти в цивилно облекло на улицата. За предпочитане — жени. Ако лошите са аматьори, по-малко вероятно е да заподозрат жени.

— Луиза и Валъри върнаха ли се?

— Идват си днес следобед, редовен полет. Луиза искаше да знае, цитирам, „с чии топки трябва да си направи гаргара“ та следващия път да си изкрънка място в частния самолет.

— Тази жена определено я бива с думите.

— Направо поет. — Един автобус се закова на ъгъла със скърцане на спирачки. Куин махна към него. — Виж само.

Едната страна на автобуса беше нашарена с графити. Близко двуметрови букви, оранжеви и лилави. АЗ СЪМ ДЖОН СМИТ.

— Ти майтапиш ли се? — Купър поклати глава.

— Навсякъде виждам такива неща. Снощи бях в един бар и някой го беше написал на стената над писоара. А друг беше добавил: И СИ ПИКАЯ ВЪРХУ ОБУВКИТЕ.

Купър се разсмя.

— Кога ще разположим екипите по местата им?

— Миниванът на телефонната компания можем да изпратим още днес. Екипът ще спи вътре. Камионът на „Федекс“ ще докараме

половин час преди срещата. Ще го натъпчем с пакети и един от агентите ще влиза и излиза от сградата. Ще сложим проследяващо устройство на Васкес.

— Две.

— Две?

— Едно върху него и едно в драйва, който трябва да предаде. За всеки случай. Освен това искам снайперисти, разположени на позиции, откъдето да имат чиста линия за стрелба.

Куин наклони глава на една страна.

— Мислех, че искаш да го заловим жив.

— Така е. Но ако нещо се обърка, предпочитам да го премахнем, отколкото да го оставим да избяга. Освен това искам дирижабъл. Инфрачервена камера, софтуер за разпознаване на лица, всичко.

— Защо? Основният обект беше Алекс и ние я заловихме. Вирусът се нуждае от някой много високо в йерархията. Каква е вероятността човек от този ранг лично да дойде на срещата? Ще бъде някой лакей, някой, който е заменяем. — Куин изхвърли чашата от кафето и разпери ръце. — Искам да кажа, ти си шефът. Ако държиш да задействам всичко това, ще го направя. Но не е ли прекалено голямо усилие само за един обект?

— Действително би било. Само че това не е просто един обект. А обект, който може да ни отведе при Джон Смит.

Куин всмукна глътка въздух през зъбите си.

— Смит не може да не е узнал, че сме по петите на Алекс Васкес. Отне ни колко, девет дена, за да я заловим? Тя несъмнено е успяла да се свърже с него.

— Може би. Само че тя бягаше, за да спаси живота си. А не е като той да има телефонен номер. Трябва да бъде в движение, всяка нощ да е на различно място. Несъмнено подозира какви протоколи за сигурност сме създали за него след „Монокъл“. Новата версия на Ешелон е дело на програмисти от Академиите. От първа степен, толкова добри в кодирането, колкото и Алекс Васкес. Всеки път, когато Джон Смит говори по телефона или е пред компютър, той си играе на криеница с около пет хиляди професионалисти, които искат да го видят мъртъв. Може и да е задействал всичко това и да се е отдръпнал, именно за да не даде на Васкес възможност да му навреди.

Партньорът му придоби замислено изражение.

— Не съм сигурен, мой човек.

— Аз пък съм. Погрижи се всичко да бъде уредено. — Купър си погледна часовника. Десет сутринта. Пътят с кола щеше да отнеме почти три часа. Би могъл да поиска хеликоптер, но не му се обясняваше защо. Освен това, да кара с газ до дупка през планините на Западна Вирджиния звучеше доста привлекателно. Неслучайно караше додж „Чарджър“ с 470 конски сили, който струваше колкото заплатата му за половин година. А и не беше като да можеха да го спрат за превишена скорост — транспондърът в колата му щеше да го идентифицира пред полицията като агент от Службата за законосъобразност. — Има ли кой да те откара обратно?

— Аха. Така или иначе ще поостана тук още малко. Ти къде отиваш?

— Да погледам как Джон Смит пораства.

[1] Скандален британски журналист, главен редактор на някои от най-популярните британски таблоиди, а по-късно и водещ на „Шоуто на Лари Кинг“ по Си Ен Ен, което е прекръстено на негово име. — Б.пр. ↑

[2] Древно наименование на район в Близкия изток; в Стария завет Ханаан е земята, обещана на израилтяните от Йехова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Момчето беше на около девет години, бледо и кокалесто, с пълни устни и рошава черна коса. Въпреки слабичката му конструкция от него се излъчваше усещане за пищност; то беше в яркочервените му устни и в къдриците на косата му. Беше вдигнал юмруци пред себе си като борец от миналия век; тъничките му ръце не му даваха почти никаква защита.

Пестникът на другия беше непохватен, доста неумело замахване, но все пак достатъчно силно, та главата на детето да отхвъркне настрана. Зашеметено, момчето свали гарда и противникът му нанесе нов удар, който разцепи устната и разкървави носа му. Момчето падна на земята, мъчейки се да закрие лице с едната си ръка и слабините с другата. Противникът му, русокосо хлапе, което трябва да бе поне десет сантиметра по-високо от него, се нахвърли отгоре му, сипейки безразборни удари където свари — по корема, по кръста, по бедрата, по всяка незащитена част.

Кръгът от деца, които ги бяха наобиколили, се стесни; във въздуха се размахваха юмруци. Прозорецът на офиса беше с двойно стъкло и Купър едва долавяше виковете, които се разнасяха отдолу, но дори и това бе достатъчно, за да го върне назад, към дузина училищни дворове, към спомена за хладния допир на тоалетен порцелан до смазаното му лице.

— Защо учителите не ги разтървават?

— Персоналът ни е много опитен. — Директор Чарлс Норидж сплете пръсти пред себе си. — Ще се намесят точно в подходящия момент.

Два етажа под тях и на около четиридесет метра оттам, огряно от бял лъч на слънцето на Западна Вирджиния, русокосото момче тъкмо сядаше върху гърдите на противника си, забило колене в раменете му. Чернокосото момче опита да го отхвърли от себе си, но противникът му беше по-тежък и в по-изгодно положение.

Сега е ред на унижението, помисли си Купър. Никога не е достатъчно просто да победиш. Не и за един побойник. Той трябва

да доминира.

Проблясваща лента от слюнка се проточи от устата на русото момче. По-малкото дете се опита да извърне глава, но русокосият го сграбчи за косата и блъсна тила му в земята, задържайки го така, че когато се откъсна от устата му, слюнката се приземи точно върху окървавените устни на другото момче.

Ти, малко лайно.

Разнесе звук от свирка. Един мъж и една жена забързаха през спортната площадка. Децата се разпръснаха; отново плъзнаха по катерушките и подновиха играта си на гоненица. Русокосото момче скочи на крака и напъха ръце в джобовете си, проявявайки внезапен интерес към небето. По-малкото дете се претърколи на една страна.

Кокалчетата на Купър го боляха — толкова силно стискаше юмруци.

— Не разбирам. Вашите „преподаватели“ току-що гледаха как едно десетгодишно дете преби друго.

— Да не преувеличаваме, агент Купър. Никое от момчетата няма да бъде трайно увредено — меко каза директорът на Академия „Дейвис“. — Разбирам, че е стряскащо да го види човек, но подобни инциденти заемат централно място в нашата работа.

Купър си помисли за Тод такъв, какъвто го беше видял предишната нощ, заспал в пижамата си със Спайдърмен, кожата му — топла, мека, без никакви белези. Синът му беше на девет години, горедолу на същата възраст, предположи той, както и чернокосото момче. Представи си Тод на площадка като тази, прикован към земята от по-голямо момче, с туптяща от болка глава, докато камъните се впиват в гръбнака му, наобиколен от лица, принадлежащи на децата, с които си бе играл допреди малко и които сега приветстваха с възторжени викове всеки удар и всяко унижение, понасяни от него. А после си помисли за четиригодишната Кейт, която подреждаше играчките си по азбучен ред и книжките си с картинки — според спектъра на цветовете. Чиято дарба, въпреки онова, което бе казал на Натали, имаше всички данни да е наистина голяма.

Може би дори от първа степен.

Купър се зачуди дали ако сграбчеше Норидж за реверите на сивия костюм от туид и го запратеше към прозореца, директорът щеше

да полети навън сред дъжд от стъкло, или просто щеше да отскочи. И ако отскочеше, щеше ли едно второ хвърляне да свърши работа?

По-кратко, Куп. Може и да не го беше виждал с очите си, но знаеше, че тези места не са захарен памук и въртележки. Може би тук се крие нещо повече отколкото разбираш.

Опитай се да не убиваш директора, докато не научиш повече.

Купър се насили да придаде на гласа си неутрално звучене.

— Централно място в работата ви? Как точно? Да не би по-голямото момче да беше подставено лице?

— О, небеса, не. Това би обезсмислило всичко. — Директорът заобиколи бюрото, дръпна един стол с кожена тапицерия и махна към онзи от другата страна. — От жизненоважно значение е всички деца тук да бъдат надарени. Повечето са от първа степен, макар да има и неколцина от втора степен, които са демонстрирали забележителни умения в други области. Необичайно висока интелигентност, например.

— В такъв случай, ако всички са абнорми и никой от тях не е подставено лице...

— Как подклаждаме инциденти като този ли? — Норидж се облегна в стола и склочи ръце в скута си. — Въпреки че всички тези деца притежават умения на ниво савант, те си остават деца. Могат да бъдат манипулирани и обучавани като всички други деца. Неразбирателствата могат да бъдат насърчавани. Предателствата — нагласявани. Нещо, прошепнато под секрет на доверен приятел, изведнъж може да стане достояние на всички. Любима играчка може да изчезне, само за да се появи отново, строшена, в стаята на друго дете. Откраднатата целувка или тайно идване на менструацията изведнъж може да стигнат до ушите на всички. Казано накратко, ние вземаме всички отрицателни случки, които биха могли да сподобят едно дете, докато израства и оформят характера му, и ги нагаждаме към психологическия му профил, като значително увеличаваме честотата им.

В съзнанието на Купър изникна представата за редици бюра, отделени с тънки прегради, на които мъже с тъмни костюми и очила с дебели стъкла слушаха признания, направени в притихналата нощ, трескавите звуци на мастурбиране в някоя тоалетна, хлипанията на онези, които страдаха по дома си. Слушаха и анализираха. Съставяха

таблицы. Изчисляваха как всеки личен срам може да бъде експлоатиран максимално.

— И откъде? Откъде знаете всички тези неща?

Норидж се усмихна.

— Ще ви покажа. — Той задейства терминала върху бюрото си и започна да пише. Пръстите му, забеляза Купър, бяха дълги и изящни. Пръсти на пианист. — Ето.

Натисна един клавиш и от компютъра се разнесе звук. Женски глас.

— ... готово. Не е толкова страшно.

— Боли. — Детето разтегли думата в две срички.

— Казах ти да внимаваш с него. Онова момче носи само неприятности. Не можеш да му имаш доверие.

Стон, последван от тихо хлипане.

— Всички ми се смееха. Защо се смееха? Мислех, че са ми приятели.

Нещо хладно пролази в корема на Купър. Жената (онази, която бе сложила край на сбиването, предположи той) продължи:

— Видях ги как ти се надсмиват. Как се подиграват и те сочат с пръст. Така ли постъпват приятелите?

— Не — отвърна тъничко, отчаяно гласче.

— Не. На тях също не можеш да имаш доверие. Аз съм твоя приятелка. — Гласът на жената лепнеше от сладост. — Всичко е наред, миличък. Аз съм до теб. Няма да позволя никой да ти стори зло.

— Главата ме боли.

— Знам, че те боли, миличко. Искаш ли хапче?

— Да.

— Добре. Всичко ще бъде наред. Ето. Глътни това...

Норидж натисна един клавиш и звукът изчезна.

— Разбрахте ли сега?

— *Цялото място* се подслушва? — каза Купър.

— Това беше решението ни през първите години. Ала в заведение с такива размери и като се имат предвид откритите площи, грубата игра, е невъзможно да си осигурим пълно покритие. Така че сега разполагаме с нещо по-добро. — Норидж замълча. По устните му играеше намек за усмивка.

Защо ли? Какво ли би го накарало да е толкова доволен от себе си?

— Не подслушвате училището — бавно каза Купър. — А децата. По някакъв начин подслушвате децата.

Лицето на директора грейна.

— Отлично. Когато постъпят в Академия — „Дейвис“ или някоя друга — възпитаниците преминават през обстоен медицински преглед, който включва имунизация против хепатит, варицела, пневмококова ваксина. С една от тези инжекции им се имплантира биометрично устройство. Зашеметяващо изобретение, което следи не само физиологичното им състояние (температура, брой на белите кръвни телца и така нататък), но и изпраща аудио сигнали към приемници, разположени из цялото училище. Наистина забележително. Най-съвременна нанотехнология, захранвана от биологичните процеси на самите деца.

Купър усети, че му се завива свят. Неговата работа не се застъпваше с тази на Академиите, затова, макар открай време да се носеха слухове, той не вярваше, че е възможно да са истина. Е, да, на всеки две-три години някой журналист се опитваше да направи репортаж за Академиите, но никой не получаваше достъп до тях, така че Купър приемаше най-скандалните твърдения просто като търсене на сензации. Та нали и за Службата за законосъобразност се носеха слухове.

Първият му досег до реалността дойде, когато идвайки насам, мина покрай група протестиращи. Демонстрациите отдавна се бяха превърнали в ежедневие, част от пейзажа, която хората вече не забелязваха. Винаги имаше някой, който протестираше срещу нещо. Лесно бе да им изгубиш бройката.

Само че тази група беше различна. Може би се дължеше на мащаба на полицейската реакция. Или на това, че ченгетата арестуваха хора, вместо просто да следят за реда. А може би бяха самите протестиращи — разумни на вид хора с прилично облекло, а не радикали с обръснати глави. Една жена особено силно беше привлякла вниманието му — имаше светла, гладка коса; някога несъмнено очарователна, сега тя изглеждаше обгърната от скръб. Скръб бе легнала върху раменете ѝ, скръб обвиваше гърдите ѝ. В ръцете си държеше плакат — две парчета картон, залепени върху дървена

дръжка. На плаката имаше увеличена снимка на широко усмихнато дете с нейните скули, а надписът гласеше: ЛИПСВА МИ СИНЪТ МИ.

Докато две ченгета се насочваха към нея, тя срещна погледа на Купър през стъклото на колата му и направи мъничък знак с плаката, повдигайки го малко по-високо. Сякаш го подчертаваше зрително. Молба, не вик. Ала Купър с очите си бе видял бурята, която бушуваше отдолу.

— Кое е момчето?

— Моля?

— Момчето, което пребиха. Как се казва?

— Известни са ми главно с номерата на своите транспондери. Името му е... — Норидж защрака по клавиатурата. — Уилям Смит.

— Още един Смит. Именно заради Джон Смит съм тук.

— Има много хора с това име.

— Знаете за кого говоря.

— Да. Било е преди моето време. — Норидж се изкашля, извърна поглед за миг и отново го насочи към Купър. — Обмисляхме да преустановим употребата на това име, но решихме, че би било победа за тероризма. Както и да е, боя се, че няма никаква връзка между този и онзи, когото търсите. При пристигането си тук всички деца получават нови имена. Всяко момче при нас е Томас, Джон, Робърт, Майкъл или Уилям. Всяко момиче — Мери, Патриша, Линда, Барбара или Елизабет. Това е част от индоктринирането им. След като едно дете бъде прието в някоя от Академиите, то остава в нея докато не се дипломира на осемнайсетгодишна възраст. В нашата работа намираме, че е най-добре да не се разсейват с мисли за миналото си.

— Миналото им. Имате предвид *родителите* им, нали? Семействата, дома им.

— Разбирам, че отстрани това изглежда стряскащо. Ала всичко, което правим тук, почива върху добре премислена логика. Като ги преименуваме, ние подчертаваме тяхната еднаквост. Това е начин да демонстрираме, че нямат никаква стойност, докато не завършат Академията. А когато това стане, са свободни да изберат собственото си име, да се завърнат при семействата си, ако пожелаят. Макар че сигурно ще се изненадате колко малко от тях го правят.

— Защо?

— През времето, прекарано тук, те си създават нова идентичност и предпочитат нея.

— Но защо го правите? — попита Купър. — Мислех, че целта на Академиите е да осигури специализирано обучение и да развие дарбите, които те притежават. Да възпита поколение, овладяло напълно потенциала си.

Директорът се облегна назад в стола си; лактите му почиваха върху облегалките, връхчетата на пръстите му се докосваха пред тялото му. Всеки би могъл да разчете студената му отбранителна позиция, безмилостния му подход. Ала Купър виждаше и още нещо. Нещо в лекотата, с която Норидж срещаше погледа му, сигурният глас, с който каза:

— Мислех, че един агент на Департамента за анализ и реагиране няма защо да задава подобни въпроси.

— Това не е точно моята област.

— И все пак несъмнено бихте могли да получите тези отговори и без да идвате дотук...

— Предпочитам да видя с очите си.

— Защо, нима вие не сте получили образованието си в Академия, агент Купър?

Купър се изненада не от неочакваната смяна на темата (беше я видял в извивката на устните и в бръчиците край очите на директора), а от съдържанието на въпроса.

Не съм му казвал, че съм надарен, нито пък че бях от първа степен. Сам го е разбрал.

— Роден съм през 1981 г.

— Били сте в първата вълна?

— Строго погледнато, във втората.

— Значи сте били на тринайсет години, когато първата Академия отвори врати. По онова време едва успяхме да поемем около петнайсет процента от първостепенните. С откриването на Академия „Мъмфорд“ през следващата година очакваме да сме състояние да обучим сто процента от тях. Разбира се, това не е достояние на широката общественост, но представете си само: *всеки* надарен от първа степен, роден в Америка. Жалко, че сте се родили толкова рано.

— Не и от моя гледна точка. — Купър се усмихна и си представи как чупи носа на администратора.

— Разкажете ми как израснахте.

— Докторе, зададох ви въпрос и искам да ми отговорите.

— Това и правя. Моля ви, доставете ми това удоволствие.

Детството ви.

Купър въздъхна.

— Баща ми беше в армията. Майка ми почина, когато бях съвсем малък. Често се местехме.

— Познавахте ли много деца като вас?

— Деца на военни? — Жлъчната му част вземаше надмощие, онази, която никак не обичаше ръководни фигури.

Само че Норидж не ухапа въдицата.

— Абнорми.

— Не.

— Бяхте ли близък с баща си?

— Да.

— Той беше ли добър офицер?

— Не съм казвал, че беше офицер.

— Ала все пак е бил.

— Да. И да, беше добър офицер.

— Патриот?

— Разбира се.

— Но не от онези, които сляпо боготворят знамето. За него са били важни принципите, не символът.

— Именно това е патриотизъм. Другите са просто фетишисти.

— Имахте ли много приятели?

— Достатъчно.

— Сбивания?

— Понякога. И сте на път да преминете границата на търпението ми.

Норидж се усмихна.

— Е, агент Купър, вие все пак *сте* обучен в Академия. Вашето детство е точно това, което се опитваме да пресъздадем. Разбира се, при нас всичко е по-интензивно и освен това им предоставяме достъп до програми, целящи да развият дарбата им, възможности, за каквито баща ви не е могъл и да мечтае. Ала вие сте били самотен. Изолиран от другите. Нерядко наказван за това, което сте. Никога не сте имали възможността да се научите да вярвате на другите абнорми и тъй като

често сте били принуждаван да се защитавате заради това, че сте такъв, малко вероятно е било да потърсите други като вас. Не сте имали много приятели и сте живели в едно постоянно променящо се обкръжение, което означава, че сте отдавали особена важност на единственото неизменно сигурно нещо във вашия свят — баща ви. Той е бил военен, така че понятия като дълг и лоялност са били нещо естествено за вас. Израснали сте, усвоявайки всички уроци, които ние преподаваме тук. Дори сте отишли да работите за правителството, както става с мнозинството от нашите възпитаници.

Купър потисна порива да се наведе напред и да блъсне тричетири пъти лицето на директор Норидж в бюрото. Не беше заради нещата, които бе наговорил за неговия живот — те до едно бяха верни, но от тях отдавна вече не го болеше. Беше снизхождението, и дори още по-лошо, заплашителното ликуване, което се излъчваше от него. Норидж не просто искаше да докаже правотата си. Досуц като русокосото момче на площадката отвън, той искаше да доминира.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми. Защо?

— Несъмнено и сам знаете отговора.

— Е, доставете ми това удоволствие.

Норидж наклони леко глава, за да покаже, че оценява върнатия удар.

— Дарбите на огромното мнозинство абнорми нямат кой знае каква стойност. Съществуват обаче единици, чиито умения ги издигат до нивото на най-великите гении в нашата история. От индивидуална гледна точка, това е достатъчна причина да обуздаем силата им. Ала онова, за което действително трябва да се тревожим, не е отделната личност. А групата. Да вземем за пример вас. Какво ще стане, ако ви нападна?

Купър се усмихна.

— Не ви го препоръчвам.

— Ами някой по-опитен от мен? Боксьор или пък специалист по бойни изкуства?

— Подготовката може да научи човек да се отбранява. Ала освен ако не е страшно добър, тялото му пак ще издаде какво възнамерява да стори. Благодарение на което за мен е лесно да го избегна.

— Разбирам. Ами ако ви нападнат трима специалисти по бойни изкуства?

— Ще победят — сви рамене Купър. — Твърде много атаки за проследяване.

Норидж кимна, а после каза тихо:

— Ами ако са двадесет напълно обикновени, нетренирани, леко позатлъстели души?

Купър присви очи...

Каза „нашата история“ и „тяхната сила“. За него абнормите не са хора.

Въпреки това ни познава толкова добре, че успя да види дарбата ти. Това знание е приложено към всеки аспект от живота тук.

Направи дисекция на миналото ти и на болезнените места в него, основавайки се единствено на този разговор.

Би могъл да илюстрира идеята си по десетки различни начини, ала той избра битката като метафора.

... и каза:

— Ще загубя.

— Именно. И ние на всяка цена трябва да запазим това предимство на своя страна. Няма друг начин. Не бива да допуснем надарените да се обединят. Затова от малки ги учим, че не могат да си имат доверие един на друг. Че останалите абнорми са слаби, жестоки и ограничени. Че едничката им утеха идва от един-единствен *нормален* индивид, ментор, като жената, която чухте по-рано. Учим ги и на основни ценности, като подчинение и патриотизъм. По този начин защитаваме човечеството. — Норидж поспря и по лицето му се разля зъбата усмивка. Беше странно изражение, многозначително. Изглеждаше така, сякаш стига да имаше възможност, би отхапал парче от него. — Е, това отговаря ли на въпроса ви?

— Да — отвърна Купър. — Сега ви разбирам.

Норидж наклони глава на една страна. Независимо дали беше схванал истинското значение на думите му, или не, със сигурност беше доловил най-малкото тона му.

— Извинете. Накарате ли ме да се разприказвам за това, си е опасно.

Без майтан.

— Би трябвало да спомена и осезаемата полза. Възпитаниците на Академиите са постигнали невероятни успехи в областта на химията,

математиката, инженерството, медицината, всички те — под контрола на правителството. Онова записващо устройство, за което ви споменах? Нанотехнологията е дело на бивш ученик. Най-съвременното военно оборудване е проектирано от абнорми. Компютърните системи, които ни свързват. Дори новата фондова борса, която — каква ирония! — е направена така, че да е неподатлива на манипулации от страна на абнормите. Всички тези неща се дължат на възпитаници на Академиите. И благодарение на работата ни, всички те се управляват и контролират от правителството на Съединените щати. Несъмнено ще се съгласите, че като нация — като народ — не можем да допуснем един нов Ерик Епщайн.

Кой народ по-точно?

Купър усещаше как в него се надига вик. Гняв, на който ужасно му се искаше да се поддаде. Всичко тук бе по-ужасно, отколкото си бе представял.

Не. Бъди откровен. Никога не си си позволявал да си го представиш. Не и действително.

И все пак, сега, когато знаеше истината, какво можеше да направи? Да убие директора, а след това и персонала? Да сринестените и да взриви спалните помещения? Да изведе децата както Мойсей — евреите от Египет?

Или това, или да се махне оттук още сега. Купър се изправи.

Норидж изглеждаше учуден.

— Значи сте удовлетворен?

— Ни най-малко.

Само че ако останеше и миг повече, щеше да експлодира, така че той излезе от кабинета, през лъснатите коридори, покрай тесните прозорци със скалистия им, вечнозелен изглед. Мислейки си: *Не може това да е начинът.*

Както и: *Джон Смит е бил възпитан в Академия. Не в тази, но те всички са еднакви и начело на всяка от тях стои един Норидж. Администратор, у когото е цялата власт, ловък манипулатор, който разбира и ненавижда учениците си.*

Джон Смит е бил възпитан в Академия.

Джон Смит воюваше от най-ранните си години.

ГЛАВА 7

— Земя едно?

— ГОТОВИ.

— Земя две?

— Готови.

— Три?

— Циците ни замръзват, но иначе — готови — отвърна Луиза в неподражаемия си стил.

— Наблюдателница?

— Две позиции, припокриващи се зрителни линии. Готови.

— Бог?

— Изгледът оттук е божествен, синко. — Зад гласа се чуваше шум на ротори. На височината, на която летеше, дирижабълът не беше нищо повече от тъмносиво петънце на фона на светлосивото небе. — Господ е добър.

Купър се усмихна.

— Мир вам.

— И вам. Но тежко и горко на жалкото пиле, което се опита да избяга, защото ще го поразим с огън и жупел.

— Амин. — Купър прекъсна връзката и се загледа към мястото на срещата през дебелото, двойно подсигурено стъкло.

Днес всичко изглеждаше като вчера — нещо, което можеше да се каже за доста от вашингтонските дни между ноември и март. Слънцето беше мижаво, силни пориви на вятъра дърпаха палтата на брокери и шалове на бизнес дами.

„Земя две“ беше камионът на „Федекс“. Беше паркиран на северозападния ъгъл на Грейт Стрийт. Задната врата беше отворена и един агент под прикритие товареше кутии върху платформена количка, отмятайки ги една по една в списъка си. Зад импровизирана полица, където не можеха да ги видят, бяха сбутани още четирима агенти. Беше тясно и неудобно, но дори и така на тях им беше по-добре, отколкото на „земя едно“ — миниванът беше останал паркиран на Дванайсета улица през цялата нощ.

Купър също бе вземал участие в разузнавателни акции в подобни ванове. Те бяха тъмни и неудобни, невероятно горещи през лятото и леденостудени през зимата. Движенията трябваше да бъдат сведени до минимум, а въздухът неизменно миришеше на урина, заради бурканите, които използваша. Веднъж един младши агент беше счупил буркан и след шест изпепеляващи часа, екипът беше готов да забрави обекта и да му дръпне един хубав бой.

11:30 часът. Срещата беше уговорена за 12:00. Добър план от страна на лошите: време за обяд и тъгълът щеше да е още по-оживен, когато от сградите наоколо започнеха да излизат служители.

— Камерата добре ли е?

— Повече от добре. — Боби Куин седеше на маса от полирано дърво, дълга близо четири метра. Беше превърнал презентационната система на юридическата кантора в свой мобилен щаб и въздухът пред него блещукаше от призрачни образи, видео материал от най-различни ъгли. — Интерсекцията е оборудвана като 3D студио.

— Покажи ми предавателя.

Куин махна с ръка и пред тях грейна карта на града.

— Зелената точка е ей това. — Куин му подхвърли минидрайв. Изглеждаше съвсем обикновено, чак до полуизтритото лого отстрани. Купър го мушна в джоба си, а партньорът му продължи: — Червената точка е Васкес, от плът и кръв.

— Къде сте му сложили микрофона?

— В дебелото черво — отвърна Куин напълно сериозно. Купър обърна рязко глава към него, но партньорът му продължи: — Съвсем новичка технология, прясна-прясна от отдел „Научноизследователска дейност“. Някой блестящ възпитаник на Академия е изобретил проследяващо устройство, затворено в желатинова капсула. С помощта на ензими се прикрепя към вътрешността на дебелото черво.

— Леле! А той... а тя...

— Не. След около седмица ензимните връзки се разпадат и устройството заминава по естествения път.

— Леле — повтори Купър.

— Придава нов смисъл на израза „Да му се лепнеш за задника“.

— Откога чакаш да го кажеш?

— От мига, в който ми дадоха желатиновата таблетка. — Куин вдигна поглед и се усмихна. — Научи ли нещо полезно вчера?

— Аха. Научих, че Смит има право да е бесен.

— Хей, хей, по-полека. — Куин понижи глас. — Дикинсън ще откачи, ако те чуе.

— *Да му го начукам* на Роджър Дикинсън.

— Е, той много би се радвал да ти го начука на *теб*, така че внимавай. — Куин се облегна назад. — Какво всъщност става?

„ЛИПСВА МИ СИНЪТ МИ“, пишеше върху плаката на бледата жена.

— Това не са училища, Боби. А центрове за промиване на мозъци.

— Е, хайде де...

— Не се опитвам да драматизирам. Те наистина са точно това. Искам да кажа, чувал бях разни истории, но не ги вярвах. Кой би могъл да се отнася по такъв начин с деца? — Купър поклати глава. — Оказва се, че отговорът е *ние*.

— Ние?

— Това са държавни заведения. Заведения на ДАР.

— Но не и на Службата за законосъобразност.

— Почти същото е.

— Не е почти същото. — Гласът на Куин беше рязък. — Ти не си лично отговорен за действията на цяла агенция.

— Именно тук грешиш. Ние всички...

— Вярваш ли, че Алекс Васкес се опитваше да направи света по-добър?

— Какво?

— Вярваш ли, че Алекс Васкес се опитваше да направи света по-добър?

— Не.

— Вярваш ли, че Джон Смит се опитва да направи света по-добър?

— Не.

— Вярваш ли, че е отговорен за смъртта на цял куп хора?

— Да.

— Невинни хора?

— Да.

— Деца?

— Да.

— Тогава да вървим да го заловим. Именно това правим ние. Залавяме лоши хора, които нараняват добри хора. За предпочитане *преди* да са ги наранили. Това е нашата отговорност. След което — каза Куин — отиваме за бира. Която ти купуваш. Това е твоята отговорност.

Купър се разсмя против волята си.

— Окей, Боби, имаш право.

— Много добре.

— Ама на това му се казва изблик на праведен гняв. — Купър се изправи. — Не знаех, че си способен на нещо такова.

— Аз имам много пластове. Като глава лук.

— А, в това изобщо не се съмнявам. — Купър потупа приятеля си по рамото. — Отивам да нагледам Васкес.

— Опитай се да го успокоиш, окей? Така се поти, че се боя да не вземе по някакъв начин да охлаби проследяващото устройство.

— Благодаря, че ме накара да си го представя!

— На твоите услуги, шефе. — Куин се прозя и вдигна крака върху полираната дървена маса.

Купър тръгна по коридора, мина покрай златно лого с имената на трима бели типове, последвани от ООД. Юридическата кантора се намираше в сграда с изглед към метростанцията, където щеше да се състои срещата. Куин се бе свързал с тях предишния ден и партньорите на драго сърце се бяха съгласили да окажат съдействие на Службата за законосъобразност. По-рано днес Купър се бе срещнал с един от тях — достолепен мъж с ореол от бяла коса, който му беше пожелал успешен лов.

Успешен лов. Мамка му.

Пред ъгловия офис стояха двама пазачи, черните им униформи днес бяха заменени с безлични бизнес костюми, макар и да бяха праметнали автомати през рамо. Той им кимна.

— Сър — каза единият и му отвори вратата на офиса.

Браян Васкес стоеше до прозореца, допрял ръце до стъклото. При звука от отварянето на вратата той подскочи и се обърна с изражение, което бе смесица от вина и нерви.

Трескаво оранжево, реши да нарече цвета Купър. Благодарни на охраната и прекрачи прага.

— Стресна ме — каза Браян.

Беше долепил едната си ръка до прозореца, а с другата притискаше гърдите си. Призрачно бели петна от кондензирана влага показваха къде бяха почивали възглавничките на пръстите му допреди малко. Под мишниците му имаше петна от пот, гърдите му се повдигаха и спускаха учестено. Той прокара език по устните си и премести тежестта на тялото си от десния върху левия крак.

Купър пъкна ръце в джобовете си и...

Отдаден е на сестра си, но и той също е вярващ. Тревожи се за собствената си сигурност, но никога няма да го признае. Привлича го идеята за заговори и тайни светове, за другари по оръжие.

Нуждае се от силна ръка, но не чак толкова силна, че да го смаже. Трябва да бъде надъхан и изпратен да изиграе своята роля за създаването на един по-добър свят.

... пристъпи в стаята.

— Извинявай. И аз доста се изнервям преди тези неща. — Купър придърпа един стол, завъртя го и седна с ръце на гърба му. — Това е частта, която ме подлудява.

— Коя част?

— Чакането. Твърде много време в главата ти. Започне ли веднъж действието, вече не е толкова тежко. Знаеш какво трябва да направиш и просто го правиш. По-лесно е. Не мислиш ли?

Браян Васкес наклони глава на една страна и се облегна на прозореца, скръстил ръце на гърдите си.

— Не знам. Никога досега не съм бил принуден да предам нещо, в което вярвам, за да спася сестра си.

— Е, тук си прав. — Купър остави мълчанието да се проточи. Браян изглеждаше като човек, който очаква да го ударят; постепенно си даде сметка, че не е така. Вятърът виеше около краищата на стъклото, някъде отдалеч долиташе клаксон на автомобил. Най-сетне той се приближи до бюрото и тежко се отпусна в стола от другата му страна, изтъкан сякаш само от ъгли и лакти.

— Знам, че е трудно — каза Купър. — Ала постъпваш правилно.

— Ама разбира се. — Думите се плъзнаха над бюрото.

— Може ли да ти кажа нещо? — Купър изчака, докато другият мъж вдигна очи. — Всичко, което наговори онзи ден, за това как се отнасяме с надарените? Съгласен съм.

— Естествено.

— Аз съм абнорм.

Лицето на Браян се смръщи от противоречащи емоции — изненада, недоверие, гняв. Накрая каза:

— Какво е при теб?

— Разпознаване на мотиви и взаимовръзки, нещо като засилена интуиция. Разчитам намерения. Може да е нещо съвсем специфично, като например къде точно някой ще нанесе удар. Ала личните модели на поведение също действат; когато опозная някого, дарбата ми създава техен образ и ми помага да предположа какво ще направят.

— Ако наистина си надарен, защо...

— ... работя за ДАР ли? — Купър сви рамене. — Общо взето по същата причина, по която ти помагаш на сестра си.

— Глупости.

— Не са. Искам децата ми да израснат в свят, в който абнормални и нормални живеят заедно. Разликата е там, че според мен няма да го постигнем с бомби. Особено когато едната група е далеч по-многобройна от другата. — Виждаш ли, ако нормалните хора, такива като *теб* — той махна със сключените си длани, — ако поискате, можете да изличите от лицето на земята всички като *мен*. До последния или почти до последния — няма да има значение. Това е игра на числа. Срещу всеки един от нас вие имате деветдесет и девет.

— Ала именно затова... — Браян Васкес спря. — Имам предвид...

— Знам как се чувстваш за начина, по който се отнасят с Алекс. Ала ти си инженер. Помисли логично. Отношенията между нормални и брилянтни са като буре с барут. Наистина ли искаш да пръскаш искри около него?

Купър извади диска от джоба си и го сложи върху бюрото, по средата между тях двамата.

— Не забравяй — каза той, — че не го правиш за мен. Правиш го за Алекс.

Беше добре премерен ход — да подкрепи философското оневиняване с личен мотив. При това далеч не за първи път лъжеше един заподозрян.

Защо тогава изпитвам угризение?

Академията. Посещението в онова място бе разбудило призраци от миналото му, с които вярваше, че се е помирил. Купър прогони

мислите за спортната площадка и за жената с плаката и заключи изражението си.

Браян Васкес взе диска.

— Да вървим — каза Купър.

* * *

— Тук Куотърбек. Топката е в игра. Повтарям, доставчикът е в движение. Щаб, потвърдете.

— Потвърдено — изпраща гласът на Боби Куин в ухото му. — И двата сигнала са силни.

Площадът от другата страна на улицата изглеждаше все така враждебен, черните клони на подрязаните дървета се полюшваха от вятъра. Няколко смелчаци се бяха скупчили край входа и пушеха, пристъпвайки от крак на крак. От метростанцията непрекъснато излизаха и влизаха хора. Редица автомати за вестници, оцветени в ярко червено, оранжево и жълто, бяха подредени покрай една ниска стена, в края на която мъж в инвалидна количка протягаше картонена чаша към минувачите.

Стойката на Купър беше нехайна, гласът му — нисък.

— Бог, как е при вас?

— Доставчикът се насочва на север по Тринайсета улица.

— Видимост?

— Бог вижда всичко, синко.

Всичко върви по план. На път си да се доближиш още малко до това да заловиш най-опасния човек в Америка.

От другата страна на улицата, агентът до камиона на „Федекс“ приключи с товаренето на платформената количка и се отправи към най-близката сграда. На една пейка на площада две жени в бизнес облекло си бърбеха, докато ровеха из салатите си. Едната приличаше на заместник-директорка на средно училище, другата беше миньонче с гъвкавата фигура на спортистка.

— Как си, Луиза?

— Никога не съм си помисляла, че мога да го кажа — Луиза попи устните със салфетка, за да прикрие движението им, — но

предпочитам да бях обратно в оная затънтена дупка, пълна с тексасци, които чукат кравите си, откъдето току-що си дойдохме.

Луиза Ейбрахамс едва ли имаше повече от метър и петдесет, хубавичка, но не и красива, известна с хамалския си речник и навярно най-упоритият човек, когото Купър познаваше. Беше я избрал за екипа си след една сериозно оплескана операция, в която водещият агент беше изгубил връзка с нея. Агентът не си беше дал сметка, че тя е разкрита и се нуждае от помощ, така че Луиза бе преследвала обекта пеша. Накрая, след цели три километра, тя го бе настигнала, повалила и довършила работата, след което се бе обадила на главния агент от мобилния телефон на обекта. Обидите, с които го беше заляла, се разнасяха из агенцията в продължение на седмици.

Сега тя седеше на пейката до Валъри Уест и двете се преструваха, че са излезли в обедна почивка. Вал страшно я биваше с анализа на данни, но в полеви операции беше нервна. Купър я гледаше как къса салфетката си на парченца и претегляше в ума си дали си струва да каже нещо, когато Луиза докосна коляното на другата жена и промълви нещо извън обсега на микрофона. Валъри кимна, изпъна рамене и напъха салфетката в джоба си. Много добре. При други обстоятелства Купър не би одобрил романтична връзка между членовете на един екип, но от това Валъри и Луиза като че ли бяха още по-добри агенти.

На половин пресечка оттам Браян Васкес се появи сред тълпата — вървеше след двама туристи, окичени с фотоапарати.

— Внимание — каза Купър. — Доставчикът пристигна.

Отново провери всичко наум, за да е сигурен, че нищо не е пропуснато. С проследяващото устройство, камерите, дирижабъла и агентите те държаха ъгъла под пълен контрол. Който и да дойдеше на срещата с Браян Васкес, до час щеше да стои в една от стаите им за разпит, окъпан от обезкуражаващата светлина, чудейки се доколко са верни слуховете за „подобрените методи на разпит“, които Службата за законосъобразност имала правото да прилага.

Твърде жалко, че не можем да ги пуснем и да ги оставим да ни отведат до останалите.

Можеха да спечелят много, ала рискът беше прекалено голям; при надвисналата заплаха от нападение, да загубят единствената си улика, можеше да струва бог знае колко живота.

През слушалката в ухото си Купър чуваше подвикванията и потвържденията на екипа, който следваше Браян Васкес. Самият Купър вървеше от другата страна на улицата и внимаваше да не гледа право към него. Просто си придаде още по-небрежен вид и наостри сетивата си, опитвайки се да попие всичко и да го пресее в ума си в търсене на скритите под повърхността мотиви. Избелялото жълто на едно такси. Материята на палто от туид. Миризмата на изгорели газове и мазнина за готвене от един ресторант за бързо хранене. Мътното платинено сияние на небето, което в този миг, точно по обед, създаваше свят без сенки. Решително изпънатите рамена на Браян Васкес, докато се качваше на тротоара, обръщайки се, за да се огледа наоколо. Плющенето на металното въже на един пилон, което вятърът караше да танцува. Ярките червено-жълти автомати за вестници зад Васкес. Приглушеният тътен на метрото и гнилата миризма откъм каналната шахта, писъкът на спирачка на две пресечки оттам и много, много красивото момиче, което говореше по мобилния си телефон.

Мъж в тъмночервено кожено яке пресече улицата в посока към Васкес. В походката му имаше целенасоченост, курс, който Купър виждаше така ясно, сякаш беше начертан.

— Възможно разпознаване на обекта, кожено яке.

В ухото му екипът потвърди, че мъжът е бил забелязан. На пейката Луиза остави салатата настрани и сложи ръка върху чантата си.

Васкес се обърна към мъжа с въпрос в очите.

Мъжът с коженото яке пхна ръка в десния си преден джоб.

Очите на Васкес се стрелкаха във всички посоки.

Купър си заповяда да не избързва. Трябваше да е сигурен.

Мъжът се изравни с Васкес... и го подмина. Извади шепа монети от джоба си и се зае да ги пхна в автомата за вестници.

Купър изпусна дъха си. Обърна се към Васкес с намерението да му вдъхне малко сила с поглед, да го увери, че всичко е наред, всичко е под контрол.

Именно това правеше, когато Браян Васкес експлодира.

ГЛАВА 8

ТРИИЗМЕРНА ТЕЛЕВИЗИЯ?

СГЪВАЕМ ДЕЙТАПАД?

ХОЛОГРАФНА ТЕЛЕФОНИЯ?

ВСИЧКО ТОВА Е ТОЛКОВА ДЕМОДЕ!

НИЕ, В „МАГЕЛАН ДИЗАЙН“, НЕ СЕ ИНТЕРЕСУВАМЕ ОТ МИНАЛОТО.

ИНТЕРЕСУВА НИ БЪДЕЩЕТО!

Ето защо сме първата технологична компания, която наема само надарени инженери. Нашите екипи работят в съвършена синергия, достигайки нива, които далеч надвишават традиционните модели на развитие.

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА?

Какво ще кажете за високотехнологичен оптичен нерв, който прави филмите да изглеждат толкова истински, колкото и светът около вас? Или подкожни компютърни чипове, които буквално слагат силата на един дейтапад в ръцете ви? Телепортация?

Да, ние работим върху това.

МАГЕЛАН ДИЗАЙН

ПРОСТО БРИЛЯНТНИ™

Пламъците се издигнаха нагоре като пяната на океански вълни под лъчите на залеза — оранжеви, жълти и сини, талази от огън, които се разливаха и бушуваха. На забавен кадър гледката притежаваше неземна красота. Огнените езици се извиваха и усукваха. Пред взрива се надигнаха тъмни, неясни очертания, които се въртяха неудържимо. Беше наистина прекрасно.

Поне докато металните късчета, понесени от взривната вълна, не връхлетяха върху Браян Васкес като вихрушка от хиляди остриета на бръснач.

— На това му се казва прецизна работа — подхвърли Куин. — Виждаш ли как е оформена експлозията? Бум, направо от автомата за вестници. Който и да я е подготвил, го е направил много внимателно. Цялата мощ беше насочена напред посредством плътно сбити метални стружки. Резултатът е конус, достатъчно широк, за да е сигурно, че ще поразят набелязаната мишена и нищо друго.

От гледната точка на Купър, хилядите метални стружки приличаха на рояк скакалци, разкъсващи Васкес на парченца. Експлозията го беше оглушила и дори сега гласът на Куин сякаш долиташе през тънка хавлия. Главата му туптеше от болка, а по ръцете му имаше рани от изгаряния от металното кошче за боклук, което беше докоснал, докато издърпваше една пищяща жена встрани от огъня.

В продължение на един кратък миг след избухването на бомбата светът бе застинал в сюрреалистично равновесие. Гъсти валма пушек се виеха над разрухата. Клоните на едно дърво бяха обгърнати от бледооранжеви пламъци, сякаш есенни листа. Звуците бяха откъслечни, несвързани, следствието като че ли не следваше причината. Една жена избърса лицето си, размазвайки кръв, коса и парченца, които някога бяха Браян Васкес.

Сякаш бомбата беше в самия Браян, помисли си Купър, сякаш самият той беше взривното устройство.

Хората се споглеждаха, без да знаят как да постъпят, несигурни какво означава това объркване на ежедневието им. Ала през последните години бомбените атентати бяха зачестили и дори да не бяха виждали такъв с очите си, те го бяха виждали по телевизията и така сглобиха реакцията си. Някои се втурнаха да бягат, други се втурнаха да помагат. Неколцина запищяха. Сирени изпълниха обедния въздух. Агенти се изсипаха от камиона на „Федекс“ и минивана на

телефонната компания. А после започна истинският хаос, с ченгета, пожарникари, линейки и телевизионни екипи, прииждащи от всички страни.

Кошмар. Онова, което трябваше да бъде безшумна малка операция, сега се излъчваше по Си Ен Ен. Дрю Питърс начаса беше изиграл картата „национална сигурност“, изключвайки всякаква връзка с ДАР. Само тази година бяха избухнали половин дузина бомби, заложени най-вече от различни крайни групировки за правата на абнормите, и засега не беше трудно да припишат и това на някоя от тях. Ала атентат във Вашингтон, едва на половин миля от Белия дом? Това щеше да привлече повече внимание и нищо чудно някой да изровеше, че са намесени и ДАР.

Проблемът не беше на Купър. Той не се бъркаше в политиката. Това, което не му даваше мира, бе, че Джон Смит ги беше победил. Беше им отнел единствената улика, с която разполагаха относно подготовящото се нападение.

— Кой я задейства? Мъжът с коженото яке?

Куин поклати глава. Най-сетне се бяха върнали в централата на ДАР и той беше извадил записа от експлозията върху един от големите екрани. Натисна няколко клавиша и купчината алена шлака бе засмукана навътре и нагоре, за да се превърне в Браян Васкес. Пламъците се отдръпнаха, развети като знамена. Вратичката на автомата за вестници затвори експлозията зад себе си. Мъж с кожено яке върна един „Ню Йорк Таймс“ в съседния автомат.

— Виждате ли? Той е до взрива. Загуби ухото си (не че това има някакво значение, защото със сигурност е загубил и слуха в него), а лекарите и в момента се опитват да спасят лявата му ръка.

— Може да е било самоубийствен атентат — каза Луиза прекалено високо. Тя се бе намирала най-близо до бомбата при избухването ѝ.

— Възможно е, но защо? Освен това, ако е решил да се прави на мъченик, защо бомбата не е била у него, вместо във фалшив автомат за вестници?

— Може би защото се предполагаше мястото да е обезопасено? Може би защото това би трябвало да е единственият начин да вкарат бомба там? — Тя беше дребничка, но безстрашна и Купър я беше

виждал да се хвърля в битка с мъже, които бяха два пъти по-едри от нея. — Мислех, че държите цялото място под контрол.

— Така беше — отвърна Куин прекалено бързо и вдигна отбранително ръце, местейки поглед между Луиза и Валъри, без да открие подкрепа нито у едната, нито у другата. Никоя от тях не беше на пътя на шрапнела, но взривната вълна ги беше подхвърлила като парцалени кукли и те май нямаха никакво намерение да го забравят току-така. Куин се обърна към Купър: — Ник, мамка му, вчера бях там през целия ден, а екипът в минивана — през цялата нощ. Имаме записи, покриващи двайсет часа от цял куп камери. Никой не е залагал бомба.

Купър се изкашля и партньорът му почервения.

— Имам предвид, никой не я е заложил, докато бяхме там. Трябва да са я поставили предварително.

— А ти не провери. — В гласа на Луиза дръннаха опасни нотки. — Имам идея, Боби. Какво ще кажеш следващия път аз да се погрижа за обезопасяването на мястото, а ти да седиш на пейка в парка, облечен с пола.

— Уизи, съжалявам, но...

— Да не си посмял, ти л...

— Достатъчно! — Купър потърка очи и се заслуша в звуците, които ги заобикаляха: потракването на клавиши, тихите гласове на анализаторите и операторите, говорещи в микрофони. Въпреки всичко, все още имаше хиляди абнорми от първа степен, които трябваше да бъдат следени, дузини активни обекти. — Достатъчно. Изгубихме два дни. Два дни без никакъв резултат. — Той изпъна рамене. — Набийте си го в главите — Джон Смит не е просто озлобено отклонение. Той може и да е социопат, но освен това е гросмайстор, стратегическият еквивалент на Айнщайн. Бас държа, че е заложил онази бомба преди седмици. Чувате ли ме? *Седмици*. Вероятно още преди Алекс Васкес да напусне Бостън.

Луиза и Валъри се спогледаха. Купър ясно видя страха в очите на Валъри и закрилническия порив, който той изтръгна от очите на Луиза. Куин отвори уста, сякаш очакваше думите сами да излязат. Най-сетне каза:

— Имате право. Съжалявам. Трябваше да проверя всичко в радиус от сто метра от мястото на срещата.

— Да, трябваше. Издъни се, Боби.

Куин наведе глава.

— А аз трябваше да ти кажа да провериш. Така че и двамата се издънихме. — Купър си пое дълбоко дъх и го изпусна шумно. — Окей. Да започнем с това кой задейства бомбата. Вал, ти си експертът по анализи.

— Нямах време да прегледам...

— Кажи ми какво ти подсказва инстинктът.

— Е, ако бях аз, щях да го направя дистанционно. Имаш нужда единствено от детонатор и видимост.

— Как би я задействала?

— Мобилен телефон, вероятно — продължи тя. — Евтин, сигурен, няма да предизвика подозрение, ако те заловят с него. Просто набиращ... — Тя не довърши, а очите ѝ се разшириха. — Боби, отмести се.

— Ъ?

— *Отмести се.* — Тя го избута от стола и седна, а пръстите ѝ полетяха по клавишите. Големият екран примига и замръзналото видео на експлозията изчезна, отстъпвайки място на колони с цифри.

— Ако установиш връзка с местните клетъчни станции и извадиш всички обаждания, направени няколко секунди преди експлозията... — започна Купър.

— Вече го правя, шефе.

— Трябва да поговорим — разнесе се глас зад тях.

Дикинсън. По дяволите, ама че безшумно се движи за толкова едър мъж.

Купър се обърна и срещна очите на агента. Видя гнева, припламващ в тях. Не беше ярост. Не, нищо толкова неконтролируемо. По-скоро сякаш гневът беше горивото, което задвижваше неговия двигател.

— Вие продължавайте — каза Купър на екипа си. — Това няма да отнеме много време.

След това даде знак с глава на Дикинсън да го последва и тръгна, без да погледне дали той ще се подчини. Демонстрация на това кой беше водач на глутницата — глупава, но неизбежна. Отиде до едно тихо място край стълбите, лепна си усмивка, защото не можеше да устои, и каза:

— Какво ти е на душата?

— Какво ми е на *душата*? По-скоро какво е това на яката ти? — Дикинсън махна с ръка. — Да не би случайно да е малко от Браян Васкес?

Купър погледна надолу.

— Не. Кръвта принадлежи на една жена, която издърпах от огъня.

— Ти да не би сериозно да се гордееш със себе си?

— Това не е думата, която аз бих използвал. Имаш ли да ми казваш нещо?

— Аз открих Браян Васкес. Аз го доведох. Имахме една улика, една, и аз я намерих. А ти току-що остави да бъде взривен.

— Е, никой от нас не го харесваше особено. Подложихме го на гласуване и решихме. Какво пък толкова...

— Това някаква шега ли е за теб?

— Каж ми, Роджър, ти какво би направил другояче?

— Преди всичко, нямаше да го изкарам на онзи ъгъл.

— Така ли? Просто щеше да го хвърлиш зад решетките и да оставиш задникът му да гние там, задето обича отклоненията?

— Не. Щях да му заключа задника за някой стол и да си свърша работата.

— Малко подсилени методи на разпит ей така, за удоволствие, а?
— изсумтя Купър и поклати глава. — Може да му прилагате задушаване с вода, докато не му пораснат хриле и това пак няма да промени факта, че не знаеше нищо.

— Не можеш да си сигурен. И вече никога няма да разберем.

— Ние сме агенти на правителството на Съединените щати, не частната служба за сигурност на някой диктатор от Третия свят. Не работим по този начин. Нямаме зала за изтезания в мазето.

Дикинсън бе впил поглед в неговия, очите му не трепваха.

— А може би трябва.

Леле!

— Роджър, не знам какъв ти е проблемът. Не знам дали е лично озлобление или амбиция, или просто си го закъсал за секс. Но двамата с теб имаме фундаментално различни идеи за това каква е мисията ни. А сега, ако ме извиниш, трябва да отида да си върша истинската, законна работа.

Той понечи да си тръгне.

— Искаш да знаеш какъв ми е проблемът с теб? Сериозно те питам, искаш ли?

— Вече знам. — Купър се обърна. — Аз съм абнорм.

— Не. Няма нищо общо с това. Аз нямам предразсъдъци. Проблемът — заяви Дикинсън, пристъпвайки напред, — е, че си слаб. Ръководиш, а си слаб. А Службата за законосъобразност се нуждае от силни хора. Вярващи. — Той го изгледа сурово в продължение на още един дълъг миг, а после се отдалечи решително.

Купър се загледа след него. Поклати глава.

Аз залагам на липса на секс.

— Наред ли е всичко? — попита Боби Куин, когато Купър се върна при останалите.

— Аха. Открихме ли нещо?

— Най-близката клетъчна станция съобщава за дузина обаждания в рамките на десет секунди. Осем от тях са местни. Когато триангулираш местоположението, само един набор от GPS координати се връзва: 38.898327 на -77.027775.

— Което е...

— Някъде... — Валъри увеличи картата и докато тя го правеше, Купър усети онова интуитивно жегване, сякаш погъделичкване в мозъка, когато дарбата му изпревари всичко друго и му каза какво ще види. — ... тук.

Екранът показваше Грейт Уестърн Стрийт, на половин пресечка източно от Дванайсета улица. Вход на банка, който той разпозна.

Защото беше стоял точно до него.

Купър затвори очи и мислите му се върнаха назад. Движението на момента, толкова много неща, които сетивата му попиваха. Бледожълтото петно на минаващо такси. Миризмата на изгорели газове и на мазнина за готвене от ресторанта за бързо хранене. Приглушеният тътен на метрото и гнилият мирис, идващ от близката шахта, скърцането на спирачки на две пресечки оттам и много, много красивото момиче, което говореше по мобилния си телефон.

Занасяш ме!

Той се обърна към Куин.

— Имаме ли видеозапис от онова място?

— Всичките ми камери гледаха към другата страна на улицата.
— Партньорът му погледна към екрана, прехапа устни, а после изведнъж щракна с пръсти. — Банката. Те трябва да имат охранителни камери.

— Свържи се с тях. Виж дали няма да откриеш кадър с нашия атентатор.

Куин грабна сакото си от облегалката на стола.

— Веднага се заемам.

Купър се обърна към двете жени.

— Трябва да извлечем поне някаква полза от всичко това. Валъри, телефоните на Алекс и Браян са у нас, нали?

Валъри кимна.

— Стандартната процедура е да му вземем телефона при ареста. А анализаторите вероятно вече работят върху нейния, опитвайки се да научат нещо от списъка с контактите ѝ.

— Много добре. Започнете издирване. Искам всеки номер, намерен в телефона ѝ, да бъде подслушван. До две степени на разделение.

Луиза зяпна.

— И-су-се! — прошепна тя.

Валъри отново подхвана онова с ръцете си, само че този път без салфетка, която да накъса.

— Две степени?

— Да. Искам всеки номер и в двата телефона да бъде подслушван. Както и всеки, който се е свързвал с който и да било от тези номера през последните... шест месеца.

— Всемогъщи божичко. — Луиза го гледаше с широко отворени очи. — Това ще са стотици души.

— По-скоро петнайсет или двацет хиляди. — Купър си погледна часовника. — Нека и програмистите от Академиите се включат. Ако се налага, да прекратят сканиранията за Джон Смит с Ешелон II. Ако някой там някъде каже нещо, *каквото и да било*, което изглежда свързано с това нападение, искам петнайсет секунди по-късно анализаторите вече да работят върху него. Ясен ли съм?

— Напълно. — По лицето на Валъри се появиха първите следи от вълнение. Това бе сбъдната мечта за някой като нея. Големият

джакпот. Купър буквално беше направил това най-важния приоритет за разследване в страната и бе сложил нея начело.

— Шефе — обади се Луиза. — Не искам да поставям нарежданията ти под съмнение, обаче двайсет хиляди подслушвания, инициирани без разрешение от съдия? Да не говорим пък за необходимите средства — само си помисли каква ще е сметката? Сигурен ли си? Искам да кажа, ясно ли ти е какво ще ти направят, ако това не сработи?

— Ще ме изпратят да си легна без вечеря — сви рамене Купър. — Погрижете се да сработи. Защото ако не успеем, ще си имаме много по-сериозни проблеми, за които да се тревожим, от моята кариера.

ГЛАВА 9

Ресторант „Монокъл“ на Капитол Хил беше институция. Разположен само на няколко пресечки от офисите на Сената, в продължение на петдесет години той беше посещаван от най-значимите политически фигури на Вашингтон. По стените имаше снимки с автографи на всеки влиятелен политик през последните пет десетилетия, всеки президент от Кенеди насам. Заведението беше пълно дори и в понеделник вечер.

Понеделник вечер като онази, в която Джон Смит беше прекрачил прага.

Той имаше широки рамене, ала жилаво тяло на спортист, облечено в приличен костюм с бяла риза без вратовръзка. Следваха го трима мъже, движенията им бяха почти синхронни, сякаш бяха репетирали влизане в ресторант.

Без да им обръща никакво внимание, Смит поспря на прага и се огледа, сякаш за да запомни сцената. Когато една хубавичка хостеса го докосна по ръката и го попита дали има среща с някого, той кимна с усмивка и тя му се усмихна в отговор.

Заведението беше разделено на бар и ресторантска част. Барът беше оживен, море от смях и разговори. Половин дузина телевизори излъчваха мача на „Уизърдс“^[1]; до края оставаха три минути, а те падаха с десет точки. Посетителите бяха предимно мъже, вратовръзките им бяха втъкнати между третото и четвъртото копче на ризите. Смит пристъпи напред, покрай бар столовете, на които бяха насядали адвокати и туристи, и чиновници, и стратегии. Тримата мъже го последваха.

Ресторантската част тънеше в приглушена светлина и сепарета, аристократична, с излъчването на отминала епоха. Апелативен съдия тъкмо чукваше чаша с млада жена, която определено не му беше дъщеря. Семейство от Индиана попиваше атмосферата, майка и баща, които си бърбеха между хапките пържола, докато детето им използваше остатъците от хамбургера си, за да укрепи стените на Форт

Пържени картофи. Корпоративен хедхънтър се опитваше да омае двайсет и няколко годишен тип с очила и вид на технически гений.

Джон Смит мина покрай всички тях и отиде до едно сепаре от дясната страна. Тапицерията беше вдлъбната и изтъркана от употреба, масата носеше лака на десетилетията. Джими Картър^[2] се усмихваше широко от една снимка на стената, а над подписа му с наклонени букви пишеше: „Най-добрите крокети от рак по тези места!“.

Мъжът в сепарето имаше гел за коса и райета. Мустаците му бяха силно прошарени, а носът (радост за толкова много карикатуристи) беше осеян с пукнати капилляри. Ала когато се обърна, за да погледне Джон Смит, очите му бяха будни и в това движение се долавяше повече от намек за някогашната му внушителна личност — сенаторът от Охайо, от когото някога се страхуваха и когото уважаваха и до днес; председател на сенатската финансова комисия; спряган за кандидат-президент с големи шансове за победа, докато не се бе случило онова в Панама.

За миг двамата мъже просто се гледаха. Сенатор Хемнър се усмихна.

И Джон Смит го застреля в лицето.

Тримата телохранители смъкнаха палтата си, под които се показаха автомати „Хеклер и Кох“. И тримата издърпаха металния приклад докрай и подпряха оръжието на рамото си. Червената светлина на един знак за изход обливаше гърбовете им като кръв. Изстрелите им бяха точни и добре групирани, нямаше отклонили се куршуми, нито широки откоси. Те улучваха мишената с два куршума и се прехвърляха на следващата. Повечето от жертвите дори не се бяха надигнали от местата си. Неколцина се опитаха да избягат. Един мъж беше на половината разстояние от входа, когато гърлото му избухна. Една жена в рокля се изправи и чашата с коктейл в ръката ѝ се пръсна на парчета, когато куршумът мина през стъклото и се заби в сърцето ѝ. Писъци и още изстрели се разнесоха откъм бара, където бе влязъл втори отряд. Трета група беше нахълтала през задната врата и отстрелваше имигранти в бели готварски униформи. Майката от Индиана се пхна под масата и издърпа сина си, притискайки го в прегръдките си.

Когато пълнителите на автоматите се изпразниха, мъжете презаредиха и продължиха да стрелят.

Купър докосна екрана на своя дейтапад и образът замръзна. Охранителната камера беше монтирана близо до стълбите, отвеждащи към конферентните зали и от този ъгъл картината беше едновременно откъслечна и ужасяваща, насилието — по-истинско заради липсата на холивудски похвати. Паузата беше уловила сълза от бял огън, изригващ от дулото на автомат. Зад тримата мъже Джон Смит стоеше, отпуснал пистолет до себе си; лицето му беше нащрек, ала безучастно, като на човек, който гледа пиеса. Тялото на сенатор Макс „Чукът“ Хемнър се бе свлякло в сепарето, на челото му зееше дупка.

Купър въздъхна и потърка очи. Беше почти два часът сутринта, ала макар да беше уморен и тялото да го болеше, сънят не идваше. След като лежа в леглото си в продължение на четиридесет и пет безполезни минути, той реши, че ако така или иначе ще се взира в нещо, по-добре да е случаят, отколкото таванът.

Сложи пръст върху сензорния екран и бавно го раздвижи. В отговор картината се размърда. Напред: Един от стрелците освободи пълнителя си и го остави да падне на земята, докато слагаше нов и се прицелваше. Назад: Един от стрелците извади пълнителя от автомата си, докато друг скочи от пода и се пхна в оръжието. Цялото изпълнение беше гладко, изчистено, отработено. Почти еднакво и на преден и на заден ход.

С два пръста Купър увеличи образа и премести фокуса, докато лицето на Смит не запълни целия екран. Чертите му бяха балансирани и хармонични, силна челюст, гъсти мигли. Типът лице, което една жена би намерила по-скоро красиво, отколкото сексапилно; лицето на професионален играч на голф или преуспял адвокат. В него нямаше и намек за варварство или ярост, нито следа от лудост. Докато войниците му избиваха всички в ресторанта — до последния мъж, жена, дете, сервитьор, турист, сенатор, общо седемдесет и трима, всичките убити на място и нито един ранен — Джон Смит просто гледаше. Хладнокръвен и невъзмутим. Когато всичко свърши, си излезе. Спокойно, без да бърза. През последните четири години Купър беше гледал записа стотици пъти, беше закоравял към ужасите в него, към реките от кръв и смъртоносната невъзмутимост на войниците. Ала имаше нещо, от което и до днес го полазваха ледени тръпки, нещо навярно дори по-страшно за мъж с неговата дарба. Това беше пълната липса на реакция при вида на клането у този, който го беше започнал.

В раменете и врата му нямаше никакво напрежение, походката му беше лека, пръстите — отпуснати.

Джон Смит си тръгна от „Монокъл“ така, сякаш просто се беше отбил за едно питие.

Купър затвори видео файла, остави дейтапада на масата и отпи голяма глътка вода. Водка звучеше далеч по-привлекателно, ала щеше да направи тичането на другия ден по-малко приятно. Ледът почти се беше разтопил и чашата беше запотена и хлъзгава. Купър разкърши врат, а после отново взе дейтапада и се залови да прегледа останалата част от досието, без да търси нещо определено. Заглавията, които варираха от безстрастни („Абнормален активист убива 73 души“; „Сенатор убит при кървава баня във Вашингтон“) до подстрекателски („Дарба за зверства“; „Чудовища сред нас“). Статиите, които ги съпровождаха, както и онези, публикувани в последвалите седмици. Съобщения за надарени деца, пребити в училищата си; абнорм от втора степен, линчуван в Алабама. Журналисти, които апелираха за спокойствие и сдържаност, които изтъкваха, че една група не може да бъде държана отговорна за действията на един-единствен човек; други учени глави, които бълваха огън и жупел и подклаждаха най-низките страсти у хората, докато те лумнеха като пожар. Всички заглавия се занимаваха с това събитие. Ала когато минаха месеци, а след това и години без Джон Смит да бъде заловен, историята постепенно избледня в общественото съзнание.

Имаше и още. Текстовете и видеозаписи на речи върху правата на абнормите, които Джон Смит беше изнасял преди клането. Беше невероятен оратор, едновременно вдъхновяващ и задушевен. Подробни файлови дневници на протоколите от Ешелон II, които се опитваха да го открият. Доклади за половин дузина случаи, в които замалко да го заловят. Биографични подробности, генетичен профил, лични данни. Дълги анализи на дарбата му, логистичния и стратегически усет, благодарение на които едва на единайсет години той бе станал grosмайстор. Записи на всички официални шахматни партии, които беше изиграл. Терабайтове с данни и Купър беше изчел всяка дума и прегледал всеки кадър.

И все пак, днес.

Още няколко докосвания на екрана и вестникарските заглавия отстъпиха място на VM. Виртуално местопрестъпление — нова

технология, на чието съществуване Купър не бе съвсем сигурен дали се радва. Фотореалистичен, напълно манипулируем модел на вътрешността на „Монокъл“, такъв, какъвто Джон Смит го бе оставил, до последната капка кръв и петно от мозък. Купър можеше да увеличава и намалява образа, да погледне от всеки ъгъл, да види хаоса от височината на тавана или от интимната близост на няколко сантиметра. Невероятно полезен криминаложки инструмент, помогнал да бъдат разкрити безброй престъпления, ала от това на Купър не му ставаше по-лесно да преглътне онова, което го очакваше, когато надникнеше под масата, където Джулиет Линч бе издърпала сина си Кевин. Да може да види ъгъла на тялото ѝ, дупката с формата на звезда на челото ѝ — от следователска гледна точка това беше много удобно. Ала да види изражението ѝ, останките от лицето на една жена, която без никакво предупреждение бе видяла как главата на съпруга ѝ се пръсва пред очите ѝ; която само за един необхватен за разума миг бе хвърлена от простичкото щастие на семейна почивка напред оглушителен хаос и бездната — това бе нещо, от което Купър нито се нуждаеше, нито искаше. Едно бе да разбере, че тя е загинала, знаейки — не боейки се, а знаейки — че синът ѝ също ще умре; съвсем друго — да види дупките в ръката, която бе протегнала, за да го защити, сякаш майчината длан можеше да спре куршум.

Мамка му на джогинга.

Купър се оттласна от дивана и отиде в кухнята. По това време на денонощието флуоресцентната светлина изглеждаше нереална, стандартните черно-бели плочки на пода имаха мрачен вид.

Изсипа остатъка от водата в умивалника, пусна две кубчета лед в чашата и ги заля с охладена водка.

Когато се върна в дневната, взе телефона си и набра един номер. Отпи глътка, наслаждавайки се на леденото парване.

— Здравсти, Купър. — Гласът на Куин тегнеше от сън. — Всичко наред ли е?

— Точно гледах „Монокъл“.

— Отново?

— Аха. Какво правим, Боби?

— Е, не спим, това поне е ясно.

— Извинявай.

— Няма нищо. Само те поднасям. Е, „Монокъл“, значи.

— ВМ. Онази жена под масата.

— Джулиет Лин.

— Да. Отново го гледах и тогава ме осени, че това би могло да е Натали. А детето — детето би могло да е Тод.

— Мамка му. Да.

— Какво правим? Всички ние, имам предвид. Откакто посетих Академията, не мога да се отърся.

— Да се отърсиш от какво?

— От чувството, че нещата ужасно ще се влошат. Че сме на ръба и никой като че ли не иска да се отдръпне от него. Всички тези ужаси, които създаваме. Академиите, „Монокъл“ — те са едно и също. Двете страни на монетата на един и същи ужас. А междувременно аз имам две деца.

— И в ума ти Кейт е в Академия, а Тод — в „Монокъл“.

— Аха.

— Не го прави.

— Знам.

— Всичко това, то е истинска бъркотия. Знам. Всички го знаем. Не само ДАР. Цялата страна, целият свят го знае. От трийсет години неумолимо се носим към сблъсък.

— Тогава защо не свърваме настрани?

— На това, шефе, не мога да ти отговоря. То е за по-умни глави от мен.

Смехът, изтръгнал се от гърдите на Купър, не беше смях.

— Аха.

— Знаеш ли аз какво правя, когато ме връхлетят подобни мисли?

— Какво?

— Сипвам си едно по-силничко питие.

— Вече го направих.

— Много добре. Слушай, разбирам, че искаш да се справиш с всичко това, веднъж и завинаги. Ала единственото, което всеки от нас може да направи, е да си върши работата, ден за ден. Искам да кажа, ние поне сме част от играта. *Опитваме се*. Останалата част от света само се надява нещата да се оправят.

— Той и в този момент е някъде там. Джон Смит. Той е някъде там и планира атака.

— Знаеш ли какво *не* прави?

— Ъ?

— Не се обажда на най-добрия си приятел, за да се терзае дали светът отива по дяволите. Ето как знаем, че ние сме добрите.

— Аха.

— Върви да поспиш. Кой знае, нищо чудно нападението на Смит да е планирано за утре.

— Имаш право. Благодаря. И извинявай, че е толкова късно.

— Не го мисли. А, Куп, и още нещо.

— Да?

— Довърши си питието.

* * *

На следващата сутрин Купър се застави да отиде да тича, както беше планирал. Тичаше по пет километра два пъти седмично, ходеше във фитнес залата през ден и понякога това дори му доставяше удоволствие, но не и този път. Времето беше достатъчно приятно, топличко и ясно, като никога, а и алкохолът, изпит в часовете на безсъние, не му се отразиха толкова, колкото се боеше. Ала част от удоволствието на тренировките бе да се изгуби в нещо физическо, да изключи за известно време аналитичната част на ума си и да се съсредоточи единствено върху дишането си, равномерното движение на мускулите и ритъма в слушалките. За съжаление, тази сутрин Джон Смит бягаше заедно с него. През цялото време единственото, за което Купър бе в състояние да мисли, бе нещо, което бе казал предишния ден. „Той може и да е социопат, но освен това е гросмайстор, стратегическият еквивалент на Айнщайн.“

Проблемът беше да се открие как може да бъде победен някой като него. Купър беше водещият агент в най-могъщата организация в страната. На свое разположение имаше огромни ресурси; притежаваше достъп до секретна информация, можеше да подслушва телефони, да организира мисии на специалните части на територията на страната. Ако някой абнорм бъдеше набелязан като обект, Купър можеше да убива без законови последици... и го беше правил тринайсет пъти. Накратко, в ръцете му беше съсредоточена невероятна мощ... стига само да знаеше къде да я насочи.

А междуременно противникът му можеше да нападне където поиска, когато поиска. И не само това. Докато за него дори частичен успех беше победа, за Купър всичко друго, освен пълен триумф, беше провал. Предотврати половината жертви в един самоубийствен атентат и пак имаш самоубийствен атентат и цял куп трупове.

От мисли като тази петте километра му се сториха десет. И в един от онези очарователно иронични моменти, докато минаваше покрай минимаркета в края на своята улица, видя, че върху заключената плъзгаща се врата има пресни графити: АЗ СЪМ ДЖОН СМИТ.

Ти, приятелче, си задник със спрей в ръка. И, човече, как само ми се иска да бях свил зад ъгъла тъкмо когато привършваш.

Когато се прибра в апартамента си, свали мократа от пот тениска, помириса я (ъх, време за пране!) и се пъхна под душа. След като свърши, включи Си Ен Ен и се залови да си бърше косата.

— ... значително покачване на така наречения Индекс на гражданските вълнения до 7,7 — най-високото ниво от неговото въвеждане насам. Скокът се дължи главно на вчерашния атентат във Вашингтон, при който загина...

Купър си избра мек сив костюм с бледосиня риза без вратовръзка. Провери пълнителя на беретата (беше зареден, разбира се, ала войнишките навици умираха трудно) и закачи кобура на кръста си.

— ... противоречивият милиардер Ерик Епщайн, чиято Твърдина Нов Ханаан в Уайоминг се е разраснал до седемдесет и пет хиляди жители, повечето от които — надарени и техните семейства. Мястото, което се простира на двайсет и три хиляди квадратни километра и бе закупено от Епщайн, посредством многобройни акционерни дружества, поляризира общественото мнение не само в щата (от чието население жителите на Нов Ханаан съставляват близо петдесет процента), но и в цялата страна, с въвеждането на Съвместна резолюция № 93, мярка, позволяваща на региона да се отдели като суверенна нация...

Закуска. Купър счупи три яйца в една купа, разби ги и ги изсипа в тиган с незалепващо покритие. Изпече си две филийки квасен хляб, наля си кафе, в което спокойно можеше да пусне котва яхта, сложи бърканите яйца върху филийките и сипа сос сирача^[3] отгоре им.

— ... кулминиращи в открита церемония в два часа днес следобед. Създадена така, че да бъде непробиваема за индивиди като господин Епщайн, новата фондова борса „Лион Валрас“^[4] ще действа като аукционна къща. Вместо търгуването с всички видове ценни книжа в реално време на някогашната Нюйоркска фондова борса, сега те ще се предлагат на ежедневни търгове с намаляващи продажни цени. Крайната цена ще бъде определяна в зависимост от средната цена, на която са били закупени, премахвайки по този начин възможността...

Яйцата бяха попрепържени, но лютият сос оправяше нещата. Лютият сос оправяше почти всичко. Купър преглътна и последните хапки, облиза пръсти и си погледна часовника. Малко след седем сутринта. Дори ако движението беше натоварено, щеше да пристигне в офиса достатъчно рано, за да прегледа най-важното от записите на подслушваните телефони, преди да е започнало седмичното събиране за обсъждане на обектите им.

Остави чинията в умивалника, избърса ръце и излезе. Подмина асансьора и слезе по стълбите. Действително беше прекрасно утро. Въздухът беше топъл и изпълнен с онази йонизирана миризма, която обикновено свързваше с гръмотевични бури, ала хоризонтът беше чист и ясен. Тъкмо когато стигна до колата, телефонът му иззвъня. Натали. Хм! Бившата му жена имаше много прекрасни качества (тя бе искрена, интелигентна, прекрасна майка), но ранобудността определено не беше едно от тях.

— Здравсти. Не знаех, че си в състояние да набереш телефонен номер по това време на деня.

— Ник — каза тя и при звука на гласа ѝ и хлипането, което прекъсна думите ѝ, всичката светлина изчезна от утринното небе.

И това беше преди да е чул онова, което последва.

[1] Баскетболен отбор от Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Американски президент, носител на Нобелова награда за мир. — Б.пр. ↑

[3] Сирача (или срирача, както се произнася в САЩ) — тайландски сос от люти чушки, оцет, чесън, захар и сол. — Б.пр. ↑

[4] Френски икономист от деветнайсети и началото на двайсети век, един от създателите на теорията за пределната полезност. — Б.пр.

ГЛАВА 10

Апартаментът на Купър в Джорджтаун се намираше на осем километра от къщата, която двамата с Натали бяха делили в Дел Рей. Като повечето квартали на Вашингтон, той си имаше своите моменти на великолепиe, накъсани от дълги промеждутъци от сива грозота, всичко това — разделено на агонизиращо къси пресечки, на всяка от които имаше светофари. Добавете трафика и осемте километра обикновено се минаваха за двайсет и пет минути, трийсет, ако не вземете магистрала 395 и се придържате към обикновените улички.

Купър ги взе за дванайсет.

Избра „Джеферсън Дейвис“, подчертано некрасива улица, но с четири ленти във всяка посока. Транспондерът в колата му излъчваше сигнал, който го оповестяваше като агент на Службата за законосъобразност на всички ченгета в радиус от един километър, така че той се отнасяше към ограниченията за скоростта като с шега, а към червената светлина на светофарите — като с предложение, което изобщо не беше длъжен да приеме. Когато пред него разцъфна леха от стопове, той мина на трета и се качи на междулентовата ивица.

Когато пое по нейната улица, намали (беше пълно с деца), паркира, угаси двигателя и излезе — всичко това с едно движение.

Натали вече излизаше, за да го посрещне. Беше облечена за работа — ботуши, сива пола до коленете и мек бял пуловер. Независимо че очите ѝ бяха сухи, а спиралата ѝ не беше размазана, за Купър тя ридаеше с глас. Той отвори обятия и тя се хвърли в тях, обви ръце около кръста му и го стисна с всичка сила. От нея се излъчваше усещане за влага, сякаш сълзи струяха през порите ѝ. Дъхът ѝ миришеше на кафе.

Купър я задържа в прегръдките си за миг, а после отстъпи назад и взе ръцете ѝ в своите.

— Кажи ми.

— Вече ти казах...

— Кажи ми отново.

— Ще я подложат на теста. Кейт. Ще я подложат на теста. Тя е само на четири, а тестът не е задължителен, докато не стане на осем...

— Шшш. — Купър прокара палци по дланите ѝ и ги стисна в средата. Стар жест. — Всичко е наред. Каж ми какво се случи.

Натали си пое дълбоко дъх и го изпусна шумно.

— Обади се. Тази сутрин.

— Кой?

— Департаментът за анализ и реагиране. — Тя вдигна ръка към главата си, сякаш за да отметне косата си назад, ала никакъв кичур не беше паднал пред лицето ѝ. — Вие.

В корема му сякаш имаше буца лед. Отвори уста, но не откри никакви думи, изгарящи от желание да излязат.

— Извинявай — каза Натали и извърна очи. — Това беше гадно.

— Няма нищо. — Той също изпусна шумно дъха си. — Каж ми...

— Случи се нещо. В училище. Имаше „инцидент“. — Кавичките ясно се долавяха в гласа ѝ. — Преди седмица. Един учител видял Кейт да прави нещо и го докладвал на ДАР.

Дарбите у децата нямаха точно определени измерения; нерядко не можеше да се каже дали едно дете е надарено, или просто много интелигентно. Ала хората, заемащи някои позиции (учители, проповедници, бавачки) трябваше да докладват всяко поведение, което смятаха за особено убедителен признак за дарба от първа степен. Едно от многото неща, които Купър ненавиждаше в това накъде отива светът. Сякаш имаше нужда от още доносници.

— Какъв инцидент? Какво е станало?

Натали сви рамене.

— Не знам. Безгръбначният бюрократ отказа да ми съобщи.

— И?

— И ме попита дали ще е по-удобно дъщеря ми да бъде подложена на теста следващия четвъртък, или следващия петък. Казах му, че тя е само на четири години, че ти работиш в ДАР. А той продължи да повтаря същото. „Съжалявам, госпожо, такава е установената практика.“ Сякаш е телефонен служител, а аз имам оплакване за шибаната си сметка.

Натали не ругае. Мисълта мина безцелно през главата му.

— Говори ли с нея за това?

— Не — отвърна тя. Пауза. — Аз ще... ние ще... трябва да го направим. Ник, тя е надарена. И двамата знаем, че е надарена. Ами ако е първа степен? — Натали се извърна с овлажнели очи; сълзите, които Купър бе съзрял в мига, в който дойде, сега можеше да види и целият свят. — Ще ни я отнемат, ще я изпратят в Академия.

— Недей. — Купър протегна ръка, улови брадичката ѝ в шепа и обърна лицето ѝ към себе си. — Това няма да се случи.

— Но...

— Чуй ме. Това няма да се случи. Няма да позволя да се случи. Дъщеря ни няма да отиде в Академия. — *Липсва ми синът ми, пишеше на плаката ѝ.* — Точка по въпроса. Не ме интересува дали е първа степен. Не ме интересува дали е първият случай на степен нула в историята и може да манипулира пространствено-времевия континуум, докато изстрелва лазерни лъчи от пъпа си. Кейт няма да отиде в Академия. И няма да бъде подложена на теста следващата седмица.

— Тате!

Двамата с Натали се спогледаха. Поглед, далеч по-стар и от двама им. Поглед, който мъже и жени си бяха разменяли, откакто имаше майки и бащи. А после те се отдръпнаха един от друг и се обърнаха да посрещнат децата, които тичаха към тях с всичка сила. Тод беше пръв, Кейт беше плътно зад него, оставяйки мрежестата врата да се блъсне зад нея.

Купър клекна и разтвори ръце. Децата му се хвърлиха в тях, топли, живи и блажено невежи. Купър ги прегърна толкова силно, че едва не ги задуши, а после се отдръпна назад, като много внимаваше лицето му да запази съвършено невинно изражение.

— Ами сега!

Кейт вдигна разтревожен поглед. Тод, който знаеше какво предстои, се усмихна.

— Ами сега, трябва да вървя! Трябва да вървя, кой идва с мен?

— Аз! — Кейт цялата грейна.

— И аз. — Тод беше уловен между детска радост и първите наченки на срамежливост.

— Добре тогава. — Купър протегна ръце. — Заемете местата си. В случай на внезапна загуба на налягане в кабината, от тавана ще се спуснат кислородни маски. Моля, залюлейте се на тях като маймунки. Готови?

Кейт беше върху лявата му ръка, увита около нея като... е, ами като маймунка. Тод беше върху дясната, пръстите им стискаха ръката на другия.

— Окей. Пригответе се за излитане. Три. — Купър се изправи и отново клекна. — Две. — И пак. — Три!

Надигна се рязко от клекналото положение, използвайки силата на краката си, за да се завърти, а после наполовина се хвърли и наполовина бе повлечен в движението. Тод започваше да става прекалено тежък за това, ала майната му, той просто се напрегна още повече, заби здраво пети в земята и ето че те се понесоха. Светът се превърна в лицата на децата му: Кейт, която се кискаше и пищеше, и Тод — грейнал в чиста, широка усмивка, а отвъд тях неясното петно на зелена морава, кафяво дърво и сива кола. Купър ускори темпото, краката му се движеха като краката на танцьор, ръцете му бяха разперени широко и сега децата му се рееха във въздуха. — Излитане.

След време щеше да си спомня този момент. Щеше да го изважда на повърхността и да го разглежда като избелялата фотография на ветеран от войната, последната реликва от един живот, който бе пристанът, от който той се бе откъснал и се рееше в открито море. Котва или пък пътеводна звезда. Лицата на децата му, усмихнати, доверчиви, а светът отвъд тях — зелена вихрушка.

После Тод каза:

— Искам да летя!

— Така ли?

— Иииииискааааам дааааа лееееетяяя!

— Добре тогава. — Купър стисна зъби и се завъртя още по-бързо: ново завъртане, после още едно, а когато завърши третото, дясната му ръка се вдигна високо, Тод го пусна, а той пусна Тод и за късче от секундата видя как синът му полита, с високо вдигнати, отменати назад ръце и развяна около лицето коса, а после собствената му инерция го скри от погледа му. Кейти продължаваше да стиска ръката му, докато той започна да забавя темпото, едно завъртане, Тод се спускаше към земята, второ завъртане, Тод лежеше по гръб и се заливаше от смях, трето завъртане, приземяване, светът на Купър — леко нестабилен, докато от завъртането Кейти се блъсна лекичко в него. Когато спря, той пусна ръката ѝ, но я задържа близо до себе си, изчака я да си възвърне равновесието, безкрайната родителска мисия

да се погрижи дъщеричката му да не падне и да си счупи черепа, да не налети на нещо остро, да не усети коравите ръбове на света.

Ами ако е първа степен? Ще ни я отнемат, ще я изпратят в Академия...

Купър тръсна глава и като оправи усмивката си, се наведе, опрял лакти в коленете си. Дъщеря му се взираше в него със сериозни очи. Синът му лежеше по гръб на земята.

— Тод? Всичко наред ли е там?

Ръката на сина му се изстреля нагоре с вдигнат палец. Купър се усмихна. Погледна към Натали и видя изражението ѝ, щастието, което едва прикриваше стаения под него страх. Тя го улови, докосна отново косата си и каза:

— Тъкмо се канехме да хапнем. Ти закуси ли вече?

— Не — излъга Купър. — Какво ще кажете, деца? Закуска? Прословутите бронтозавърски яйца на мама?

— Татко. — Тод се изправи и отупа тревата от панталона си. — Те са най-обикновени яйца.

Купър понечи да подхване старата им закачка („Някога виждал ли си бронтозавърски яйца? Не? Е, тогава откъде знаеш...“), но усети, че не е в състояние да го направи.

— Имаш право, мой човек. Какво ще кажеш за няколко обикновени яйца?

— Окей.

— Окей. — Купър размени с Натали поглед, който никои друг не би забелязал. — Ще помогнеш ли на мама със закуската? Аз ей сега идвам.

Бившата му жена посегна и улови ръката на сина си.

— Хайде, летецо. Да вървим да приготвим закуската.

За момент Тод изглеждаше объркан, но последва Натали в къщата. Купър се обърна към Кейт.

— Искаш ли отново да летиш?

Тя поклати глава.

— Ама че облекчение. Толкова бързо растеш, че много скоро ти ще го правиш с мен.

Връзката на обувката му се беше развързала и той се наведе да я оправи.

— Тате? Защо мама се страхува от мен?

— Какво? Какво имаш предвид, миличка?

— Гледа ме и е уплашена.

Купър се взря в дъщеря си. Брат ѝ беше неспокойно бебе и Купър безброй пъти беше прекарвал малките часове на нощта като го люлееше, говореше му, успокояваше го. Нерядко не смееше дори да помръдне, когато Тод заспеше, сигурен, че и най-малкото движение може да събуди малкото му момченце. И в тези часове той играеше игра със себе си, взираше се в гъстата тъмна коса на сина си (сега изсветляла до кестеняворуса), във високото чело, устните, които сякаш бяха взети направо от лицето на Натали, ушите — досущ като тези на дядото на Купър, все външни неща, и се опитваше да открие себе си в тях. Други хора му казваха, че го виждат, ала той така и не успяваше, поне докато Тод не поотрасна и не започна да прави физиономии съвсем като неговите.

Ала Кейт... Беше видял себе си в своята дъщеря от деня, в който тя се появи. И не само в чертите ѝ. То беше в начина, по който се държеше, начина, по който виждаше нещата. „Сякаш светът е система“, казал бе той на Натали преди години, „и тя се опитва да я проумее, ала знае, че все още не разполага с цялата информация“. Кейт беше спокойно дете, но когато искаше нещо, било то гърдата на мама, леглото си или чиста пелена, ясно даваше да се разбере.

— Защо мислиш, че е уплашена, миличка?

— Очите ѝ са по-големи. И кожата ѝ е по-бяла. Изглежда сякаш плаче, но не плаче.

Купър сложи ръка върху...

Разширени зеници.

Кръвта се е оттеглила от кожата към мускулите, за да улесни реакцията „битка или бягство“.

Увеличен тонус на кръговия очен мускул.

Физиологични реакции на страх и тревога. Онзи тип информация, която ти четеш като билборд.

... рамото на дъщеря си.

— Преди всичко, мама не се бои от теб. Не си го помисляй нито за миг. Майка ти те обича повече от всичко на света. Както и аз.

— Обаче тя се страхуваше.

— Не, миличка. Не се е страхувала от теб. Имаш право, била е разстроена. Ала не заради теб, нито заради нещо, което си направила.

Кейт го гледаше настойчиво, захапала крайчеца на устната между зъбите си. Купър виждаше, че се бори с несъответствието между това, което той ѝ бе казал, и онова, което тя бе видяла. Усещането му беше познато. Беше част и от неговото израстване.

Всъщност и досега си беше нещо обичайно.

Приклекнал до този миг, той седна на земята с кръстосани крака, така че сега лицето му беше по-ниско от това на дъщеря му.

— Вече си голямо момиче, така че ще ти кажа някои неща, които може и да не разбереш напълно точно сега. Окей? — Кейт кимна сериозно и той продължи: — Знаеш, че всички хора са различни, нали? Някои са високи, други са ниски, някои имат руса коса, а други обичат сладолед. И никое от тези неща не е правилно или погрешно, нито по-добро или по-лошо. Ала някои хора са много добри в неща, в които другите не са. Като да разбират музиката, да събират страшно големи числа или пък да виждат когато някой е ядосан или уплашен, дори ако той не си го признава. Всеки го умее по мъничко, но някои хора го правят наистина, ама наистина добре. Като мен. А мисля, че и като теб.

— Значи е нещо хубаво?

— Нито хубаво, нито лошо. То е просто част от нас.

— Но не и от другите.

— От някои. Не много.

— Значи аз съм... — Тя отново захапа устната си. — Аз съм изрод?

— Какво? Не. Откъде го чу?

— Били Паркър каза, че Джеф Стоун е изрод и всички се смяха и после никой вече не искаше да си играе с Джеф.

И това е квинтесенцията на човешките отношения.

— Били Паркър ми звучи като побойник и грубиян, който тормози по-слабите от него. И недей да използваш тази дума, тя е лоша.

— Но аз не искам да съм странна.

— Миличка, ти не си странна. Ти си съвършена. — Купър я помилва по бузата. — Чуй ме. Това е същото като да имаш кестенява коса или да си умна. То е част от теб. Не определя коя си. Това зависи от теб. Ти решаваш коя искаш да бъдеш, с всеки избор, който правиш.

— Но защо мама беше уплашена?

А ти си мислеше, че ще се измъкнеш. Умно момиче. Какво ще кажеш, Куп?

Когато Натали беше бременна, двамата често бяха обсъждали как ще разговарят с децата си. Кои истини ще им кажат и кога. Дали щяха да им обяснят, че Дядо Коледа е истински или пък че е игра, която хората са си измислили; как ще отговарят на въпроси за мъртви златни рибки, Бог и употребата на наркотици. Бяха се съгласили, че решението е да бъдат откровени, но да не задълбават в нещата; че размътването на въпроса бе за предпочитане пред това да излъжат направо и че има възраст, в която да кажеш: „Е, откъде *ти* мислиш, че идват бебета?“ е за предпочитане пред таблици и диаграми.

Интересно, изобщо не се бяха запитали какво би било, ако детето им можеше да прозре през тях. Десетки изследвания показваха, че вероятността надарени родители да имат надарено дете не е по-голяма от тази то да се роди на обикновени родители и че ако наистина им се родеше такава, не съществуваше особена връзка между дарбата на родителя и тази на детето. Всъщност като малки надарените деца рядко проявяваха точно определена дарба. На възрастта на Кейт тя обикновено се изразяваше по-скоро в забележителна лекота при боравенето с мотиви и скрити закономерности, която един ден можеше да има математическо проявление, а друг ден — музикално.

Ала ето че дъщеря му бе в състояние да улавя и разчита едва забележимите движения на мускулите на окото.

Тя е първа степен.

— Има хора — започна Купър, като си подбираше внимателно думите и контролираше изражението си, — които искат да знаят за хора като нас. Такива, които могат да правят нещата, които ти умееш, и нещата, които аз умея.

— Защо?

— Сложно е, фъстъчето ми. Това, което трябва да знаеш, е, че мама не се бои от теб. Просто се е... изненадала. Един от онези хора й се е обадил днес и това я е изненадало.

Кейт се замисли над думите му.

— Те също ли са от онези, които тормозят по-слабите?

Купър си спомни Роджър Дикинсън.

— Някои от тях. Други са добри.

— Този, който се обади на мама, от лошите ли е бил?

Купър кимна.

— Ще го набиеш ли?

Той се разсмя.

— Само ако се налага. — Той се изправи и се наведе, за да я вдигне на хълбок. Започваше да става прекалено голяма за това, но точно в този миг Купър не го беше грижа, нито пък Кейт. — Не се тревожи за нищо, окей? Двамата с майка ти ще се погрижим за всичко. Никой няма да...

Ако тестът покаже, че е първа степен, ще я изпратят в Академия.

Ще ѝ дадат ново име.

Ще ѝ имплантират микрофон.

Ще отрасне в подозрение и страх.

И ти никога вече няма да я видиш.

— ... ти стори нещо лошо. Всичко ще бъде наред. Обещавам. — Той се взря в очите ѝ. — Вярваш ли ми?

Кейт кимна, дъвчейки отново устната си.

— Добре тогава. А сега да вървим да хапнем яйца.

Купър се отправи към вратата.

— Тате?

— Да?

— Ти уплашен ли си?

— Изглеждам ли ти уплашен? — Той ѝ се усмихна.

Кейт поклати глава за „не“, поспря и кимна за „да“. Сбърчи устни. Накрая каза:

— Не съм сигурна.

— Не, миличко. Не съм уплашен. Заклевам ти се.

Не, не страх изпитвам.

Не, не е страх.

А ярост.

ГЛАВА 11

МАКС ВИВИД СЕ ОПИТВА ДА ВИ ОБИДИ

„ЕНТЪРТЕЙНМЪНТ УИКЛИ“, 12.03.2013 Г.

Лос Анджелис: Може да го наречете находчив шоумен, който безпогрешно напипва пулса на времето ни, или пък най-долния и отворителен телевизионен водещ от Чък Барис насам. Не можете обаче да го наречете учтив.

„Обществената съвест е скучна, сладурче“, казва Вивид, докато пресушава тройно еспресо в кафене „Урт“. „Майната ѝ на политическата коректност. Тук съм, за да забавлявам.“

*Ако рейтингът е някакво доказателство, най-новото му шоу, **(Аб)нормален**, е точно това забавление, което Америка търси. Риалити шоуто, което изправя надарени хора срещу отбори от нормални в състезания, които включват мними убийства, дръзки грабежи и дори ръкопашен бой, редовно се гледа от четиридесет и пет милиона зрители всяка седмица.*

Критиците на шоуто го обвиняват в най-добрия случай в изостряне на социалното напрежение, а в най-лошия — в неприкрит расизъм.

*„В Рим са гледали как роби се борят с лъвове. Развлекателната индустрия е кървав спорт, сладурче“, отвърща Вивид. „Пък и как е възможно да е расистко? Нали всички сме от една и съща раса, ши****к.“*

Типичен коментар за провокативния водещ, който с удоволствие обижда както критици, така и фенове. Не се бои и да разбунди духовете. В най-скандалния епизод от този сезон на **(Аб)нормален** трима надарени участници имаха за задача да проникнат в библиотеката на Конгреса и да заложат експлозиви. И докато бомбите бяха фалшиви, охраната бе съвсем истинска... и не успя да защити библиотеката от телевизионните терористи.

Шокираща демонстрация във време, когато вътрешният тероризъм представлява съвсем реална заплаха и нито Федералната комисия за комуникации, нито Федералното бюро за разследване го намериха за забавно. Едната организация наложи тежки глоби на телевизионната мрежа, а другата започна разследване, за да установи дали може да бъде повдигнато обвинение.

„Гледам на него като на услуга за обществото“, казва Вивид. „Аз изваждам найеве слабостите в системата. Но нека ме съдят. Аз имам 42% дял от телевизионната публика. Мога да си позволя всички адвокати на света.“

Докато шофираше към офиса, Купър прехвърляше различни сценарии през ума си. Достави му немалка доза мрачно задоволство да си представи как открива безгръбначния бюрократ, който се бе обадил на Натали тази сутрин и го пребива със слушалката на собствения му телефон. Не беше за вярване. Каква работа само! Да седиш зад бюро и да звъниш на семейство след семейство, за да им съобщиш, че нещо се е случило, не можеш да им кажеш точно какво, но на следващия ден синът или дъщеря им трябва да бъдат подложени на теста, който ще определи къде попадат по скалата Трефърт-Даун.

Дрю Питърс ще може да помогне.

Все трябваше да има някаква полза от това да си най-добрият от най-добрите на ДАР. Седем години на пълна отдаденост, нечовешки часове, безкрайни пътувания и кръв по ръцете му. Все трябваше да се брой за нещо.

Спомни си разговора, който беше водил с Натали, когато Питърс го нае. Той вече работеше за департамента, първо като военна свръзка, а по-късно, когато службата му в армията изтече, бе минал на пълен работен ден. Ала Службата за законосъобразност беше един напълно нов свят. Вместо да издирва и анализира брилянтни, той щеше активно да преследва някои от тях.

— Нашата задача — каза спретнатият, спокоен мъж със стоманен поглед, — ще бъде да поддържаме баланса. Да се грижим онези, които биха могли да преобърнат реда на нещата, да бъдат държани под контрол. В някои случаи — превантивно.

— Превантивно? В смисъл...

— В смисъл, че когато доказателствата са недвусмислени, а опасността — реална, ще действаме преди те да са го сторили. В смисъл, че вместо да чакаме терористите да атакуват начина ни на живот, вместо да им позволим да тласнат тази страна към война срещу нашите деца, ще действаме, за да го предотвратим.

За обикновен човек това навярно би било потресаващо изказване. Ала Купър беше войник, а за един войник това беше простичка логика. Да обърнеш другата буза беше прекрасна идея, но в истинския свят резултатът от нея обикновено беше еднакви синини от двете страни. Нещо повече, защо да чакаш докато те ударят, за да отвърнеш на удара? Неутрализирай заплахата преди да си пострадал.

— Ще бъдем ли упълномощени да го правим? Да премахваме граждани?

— Имаме подкрепа от най-високите нива. Екипът ни ще бъде защитен. Но онова, което ще правим, ще изисква най-остър ум, безпогрешен морален компас. Нуждая се от мъже и жени, които го разбират. Които притежават силата, интелигентността и необходимите убеждения, за да вършат трудни неща в служба на страната си. Нуждая се — заявил бе директор Дрю Питърс — от вярващи.

— Нуждае се — заявила бе Натали, когато Купър ѝ предаде разговора по-късно — от убийци.

— Когато се наложи — отвърнал бе Купър, — да. Ала става дума за нещо повече. Това не е някакво злокобно подразделение на ЦРУ, което изстребва политически противници. Ние ще защитаваме хората.

— Като убивате надарени.

— Като преследваме терористи и убийци. Някои — е, добре, повечето — от тях ще бъдат брилянтни, така е. Но не става дума за това.

— А за какво?

Купър бе направил продължителна пауза. Прашен слънчев лъч падаше върху надраскания дървен под в апартамента им.

— Нали знаеш онзи момент във филмите, когато добрите се възправят, единни, колкото и да ги превъзхожда врагът, в името на нещо значимо, напълно уверени, че братята им ще застанат до тях?

— Имаш предвид като в края на романтична комедия, когато най-добрият приятел закарва на пожар главния герой на летището, за да не изгуби момичето?

Купър я беше побутнал шеговито и тя се бе разсмяла.

— Да, знам за кои сцени говориш. Ти винаги се просълзяваш. Опитваш се да го скриеш, но аз го виждам. Сладко е.

— Просълзявам се, защото *вярвам* в това. В героизма и дълга, в жертвата в името на справедливостта и равенството. Всички тези благородни каузи. Именно затова станах войник.

— Ала сега ще се биеш срещу други надарени. Хора като теб.

— Давам си сметка, че е странно. — Той беше взел ръцете ѝ в своите. — Отклоненията...

— Ще престанеш ли да използваш тази дума?

— Окей, за *абнормите* ще бъда предател, а някои от новите ми нормални колеги няма да ми имат доверие. Наясно съм.

— Тогава защо...

— Защото имаме син.

Натали бе възнамерявала да каже нещо, но отговорът му я хвана неподготвена. Тя сведе очи към ръцете си, почиващи в неговите.

— Просто... не искам да се намразиш.

— Няма. Ще се боря за свят, където няма да има значение дали синът ми е надарен, или не. Това е кауза, в името на която съм готов да... — Като по даден знак Тод се беше размърдал в креватчето си. Родителите му бяха затаили дъх, а когато детето притихна, Купър бе

продължил: — Освен това искам да бъда в състояние да защита и двама ви, ако нещата се влошат. Няма по-добро място, откъдето бих могъл да го направя.

Време е да подложа тази теория на изпитание.

Както винаги, в командния център на Службата за законосъобразност кипеше трескава дейност. Тук се работеше на смени, дващсет и четири часа в денонощието; анализатори без прекъсване вкарваха своите данни, спореха върху значение и важност, и обновяваха видеостената, която показваше всяка акция, провеждаща се в страната. Днес имаше повече оранжеви и червени пунктове от вчера, показател за нарастващото напрежение в страната. Редица монитори излъчваха новините: два канала говореха за тазвечерното откриване на фондовата борса; по друг канал някакъв консервативен капацитет пишеше нещо по черна дъска; на четвъртия течеше състояла се по-ранно пресконференция, на която един репортер разпитваше надълго и нашироко президент Уокър за Твърдината Нов Ханаан в Уайоминг. Президентът изглеждаше уморен, но се справи добре, напомняйки на света, че надарените са също така американски граждани и че Нов Ханаан бе законно закупена корпоративна земя.

Купър се отправи към стълбите. Зад него една жена извика името му, ала той не ѝ обърна внимание и пое по стъпалата. Валъри Уест забърза след него.

— Купър!

Той обърна глава, но не спря.

— Зает съм.

— Не, чуй ме, от един от подслушваните телефони изскочи нещо. Трябва да го...

— Не сега.

— Но...

Той се обърна рязко.

— Казах *не сега*, окей? Не знам как да бъда по-ясен.

Валъри реагира така, сякаш ѝ беше ударил шамар.

— Да, сър.

Купър забърза нагоре по стълбите, плъзгайки ръка по парапета. Командният център беше опасан от балкон, оперативни офиси и конферентни зали. Кабинетът на директор Дрю Питърс беше почти изцяло от стъкло, така че можеше да следи видеостената и активността

долу. Сега обаче щорите бяха спуснати. Асистентката му Маги, стилна дама на около петдесет години с приятна усмивка и лед във вените, вдигна глава, когато Купър се приближи. Беше с Питърс от двайсет години и опитът ѝ, както и секретната информация, до която имаше достъп, я правеха по-скоро ръководен кадър, отколкото секретарка.

— Трябва да го видя.

— Говори по телефона. Седни.

— Веднага, Маги. Моля те. — Купър остави част от онова, което бушуваше в него, да се изпише по лицето му.

Тя го изгледа спокойно и изпитателно, след което се обърна към клавиатурата и написа нещо. Миг по-късно се разнесе краткият звук, оповестяващ връщането на мигновено съобщение.

— Заповядайте, агент Купър.

Кабинетът беше подреден и осветен с вкус, малък, за човек с положението на Питърс. В единия ъгъл имаше диван, точно под портрета на президента Хенри Уокър в модерна рамка. Ала другите фотографии бяха онова, което винаги привличаше вниманието на Купър. Вместо снимки на Питърс с различни световни лидери, стените бяха украсени със снимки на активните им обекти. Челното място беше отредено на черно-бяла фотография на Джон Смит — изнасяше реч пред многолюдна тълпа в „Националната алея“^[1], приведен към микрофона като евангелистки проповедник.

Изад бюрото си Питърс му посочи един стол и продължи да говори по телефона.

— Разбирам, сенаторе. — Пауза. — Означава точно това, разбирам. — Питърс извъртя очи. — Е, може би не трябваше да му продавате половината щат, не е ли така? — Нова пауза. — Да, е, разбира се, направете го, щом искате. Сега, ако ме извините, имам ангажимент. — Той затвори, извади мъничката слушалка от ухото си и я пусна върху бюрото. — Нашият изтъкнат сенатор от Уайоминг. Ерик Епщайн купува двайсет и три хиляди километра от щата му, местност с размерите на Западна Вирджиния, а добрият сенатор дори не се е запитал защо. — Директорът поклати глава. — Светът би станал по-добър, ако хората престанеха да гласуват за престонародни кандидати, с които биха могли да си пият бирата, и започнеха да гласуват за хора, които са по-умни от тях. — Питърс се облегна назад и погледна Купър въпросително. — Какво има?

— Нуждая се от помощ, Дрю.

Пред другите винаги го наричаше „директоре“ или „сър“, ала интензивността на работата им бе поставила отношенията им на плоскост, различна от чисто професионалната. Питърс беше свестен тип, спазваше правилата на доброто възпитание, но не наричаше всеки агент „синко“.

— Какво става?

— Лично е.

— Окей.

— Виждал си децата ми.

— Разбира се. Тод трябва да е на... осем години?

— Девет. Ала Кейт е тази, за която трябва да говоря с теб. Тази сутрин майка ѝ е получила обаждане от някого в „Анализ“. Очевидно е имало някакъв инцидент в училище. Искат да я насрочат за тест.

Питърс потръпна.

— О, Ник. Съжалявам. Сигурен съм, че не е нищо сериозно, просто предпазна мярка.

— Точно там е проблемът. — Купър си пое дълбоко дъх, изпусна го. — Не е нищо.

— Тя е надарена?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да.

Директорът въздъхна. Свали очилата си без рамки, притисна носа си с два пръста.

— Тежко е.

— Моля те за услуга.

Питърс отново си сложи очилата. Погледна настрани, към снимките на Стената на срама, където Джон Смит се бе привел към микрофона.

— Не е ли странно? Имаше време, неотдавна, когато всички родители се надяваха децата им да се родят надарени. А сега...

— Сър, давам си сметка за какво ви моля и съжалявам, че го правя. Но тя е само на четири години.

— Ник. — В гласа на Питърс се прокрадна укорителна нотка.

Купър срещна погледа му, непоколебим.

— Нуждая се от това, сър.

— *Знаеш, че не мога.*

— А вие знаете колко много върша тук. Колко пъти съм убивал за вас.

Погледът на директора закоравя.

— За мен?

— За Службата за законосъобразност. — Купър разпери ръце. — И за страната ни. И през всичкото това време никога не съм искал нищо, нито една лична услуга.

— Знам го. Ти вярваш в онова, което правим. Ето защо си толкова добър в работата си.

— Децата ми са причината да съм толкова добър в работата си — заяви Купър. — Всичко, което съм сторил тук, е било, за да направя света по-добър. За тях. Защото вярвам, че това, което тази агенция прави, е единственият начин да го постигнем. И сега тази агенция иска да отнеме дъщеря ми.

— Първо, преувеличаваш. Не изпадай в паника. На този тест биват подлагани всички деца в Америка...

— Когато станат на осем години. Тя е на четири.

— ... и в 98,91% от случаите резултатът е отрицателен.

— Казвам ти, тя е надарена.

— И едва 4,91% биват определени като първа степен. — Питърс пое дълбоко дъх и се приведе напред. Съчувствие се излъчваше от всеки мускул на тялото му. — Знаеш ли, има моменти, в които ненавиждам работата си. Не си първият агент, чието дете е било насрочено за ранно тестване. Налага ми се да правя това около един път годишно. Ала нали си чувал за жената на Цезар^[2]? Е, ние сме стражата, охраняваща двореца на Цезар. Да бъдем безукорни не е просто благородна идея. То е задължително. Не можем да се поставяме над закона. Направим ли го, ще се превърнем в Гестапо.

Купър разбираше принципа, разбираше и защо е нужен. Едва довчера, ако самият той беше на мястото на директора и Куин го помолеше за същата услуга, щеше да му отвърне със същия довод.

Ала този път става дума за моето дете.

— Но...

— Съжалявам, Ник. Наистина. Искането ми се да направя нещо. Не е защото не искам да ти помогна. Не мога. Буквално не мога.

— Твоите деца бяха ли подложени на теста? — попита Купър.

Очите на Питърс се присвиха. За миг неприкрита емоция се прокрадна иззад хладната сива стена на сдържаността му и Купър се сепна от нейната интензивност, от гнева, който видя. А после директорът отговори:

— Знаеш, че изгубих съпругата си.

Купър никога не бе срещал Елизабет — тя бе починала в годината преди Питърс да го привлече в екипа си. На снимките, които бе виждал, тя излъчваше вътрешно сияние, от което изглеждаше много по-красива, отколкото бе всъщност. Една снимка особено бе привлякла вниманието му — Елизабет, уловена насред смеха си, отметнала глава назад със затворени очи, изцяло отдадена на мига.

— Беше само на четиридесет и една години, когато една сутрин си откри бучка. Осемнайсет месеца по-късно вече я нямаше, а аз отглеждах три дъщери. Погребана е в семейния мавзолей в гробището „Оук Хил“. Богатството им е много старо. Нейният не знам колко пъти прадядо е бил в кабинета на Ейбрахам Линкълн. Баща ѝ, Теди Ийтън управляваше частните капитали на половината Конгрес. Господи, ама че копеле беше. — Обикновено тихият глас на Питърс натърти думата. — Докато дъщеря му умираше, той я умоляваше да му позволи да я погребее заедно с тях. „Ти си Ийтън, не Питърс. Трябва да бъдеш с нас.“ — Питърс се вираше пред себе си с отнесен поглед.

— Съжалявам, Дрю.

— Денят, когато я погребяхме в „Оук Хил“... Мислех, че това е най-ужасният ден в живота ми. — Погледът на Питърс отново се фокусира и той го прикова в Купър с почти осезаем звук. — Бяха ли децата ми подложени на теста? *Разбира се.* А аз грешах. Денят, в който погребяха жената, която обичах, в място, където няма да лежа до нея, не бе най-страшното. Когато дъщерите ми бяха тествани — ето това беше най-ужасният ден в живота ми. И двата пъти. А когато тази пролет Шарлот навърши осем години, *това* ще бъде най-ужасният ден в живота ми.

Вцепеняващо усещане пропълзя по тялото на Купър. Изведнъж си спомни една безсънна нощ преди много години, скоро след раждането на Кейт — три килограма мъничка безпомощност, плачеща край коледната украса, докато той се опитваше да я успокои. Всичкото това време. Всичките тези часове. Цялата болка и удоволствие на бащинството.

Трябва да има начин.

— Знам, че е трудно, Ник. Ала ти си част от Службата за законосъобразност. Концентрирай се върху това.

— Мислиш ли, че не съм...

— Мисля — заяви Питърс, — че изборът между семейство и дълг е труден. Ала не забравяй, че има хора, които вярват, че се задава война. Някои от тях я искат. И ние сме единствените, които могат да го спрат.

Купър си пое дълбоко дъх.

— Знам.

— Има нещо, което можеш да направиш, за да помогнеш на Кейт. — Очите на директора бяха бледосини и пронизващи. — Работата си. Свърши си работата, синко.

[1] Национален парк във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за втората съпруга на Юлий Цезар, с която той се развежда след скандал, в който тя е замесена, макар вероятно да е невинна. От там води началото си изразът, че върху жената на Цезар не бива да пада дори сянка на подозрение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Тъй като нямаше по-добра идея, Купър направи именно това. Над тях все още беше надвиснала заплахата от нападение, животът на мнозина все така бе в опасност.

Освен това все още има шанс да заловиш Джон Смит. Искаш свобода на действие? Залови най-опасния мъж в Америка. Тогава ще видим дали отговорът ще бъде същият.

Тръгна да намери Валъри Уест (не трябваше да ѝ се сопва по този начин, особено при положение че тя май имаше нещо за него) и откри целия си екип заедно, обзет от трескаво вълнение. Върху монитора пред Валъри се виждаше сателитен образ — правоъгълник, навярно километър на километър и половина, плътно изпълнен с къщи и тесни улички. Луиза Ейбрахамс се бе навела над рамото ѝ и говореше забързано по телефона. Боби Куин, облечен с бронезилетка, от която изглеждаше още по-едър, проверяваше пълнителя на оръжието си. Когато Купър се приближи, и тримата се обърнаха към него. И заговориха в един глас.

Двайсет минути по-късно той се намираще на задната седалка на хеликоптер, а роторите бучаха, докато пилотът летеше над поля и гори, предградия и игрища за голф. На изток от тях заливът Чесапийк беше тънка синя панделка, проблясваща под слънчевите лъчи.

— Не е много — надвика шума Купър и като извади дейтапада от джоба си, го разви и опъна материята. На екрана изскочи разговора, записан три часа по-рано между човек на име Дъсти Еванс и неизвестен мъж.

Д.Е.: Ало?

НЕИЗВ.: Добро утро. Как си?

Д.Е.: Отлично. С нетърпение очаквам да идем за риба.

НЕИЗВ.: Всичко готово ли е?

Д.Е.: Всичко необходимо е опаковано. Всичко, което поискахте.

НЕИЗВ.: Как е водата?
Д.Е.: Бистра като стъкло.
НЕИЗВ.: Радвам се да го чуя.
Д.Е.: Да, сър. Ще бъде нещо прекрасно.
НЕИЗВ.: Да. Действително. Отлична работа.
Д.Е.: Благодаря ви. За мен е чест.
НЕИЗВ.: Честта е моя. По-късно отново ще говорим.

— Каза, че искаш всичко от записите — извика Куин в отговор.
— Получихме две дузини възможни попадения. Това е единственото, което анализаторите потвърдиха.

— Очевидно е закодирано, но какво друго? Кой е Дъсти Еванс?

— Електротехник, неженен, на двацет и четири. Тестът го определя като четвърта степен (математика), постъпва в армията през 2004 г., изхвърлен още по време на основната подготовка. Ударил сержанта си. Няколко глоби за превишена скорост, обвинение в нанасяне на телесна повреда при пиянско сбиване.

— Номерът му е бил в телефона на един от двамата Васкес?

— Не. Преди около три месеца е позвънил на жена на име Мона Аписимо, чийто номер беше в телефона на Алекс.

— Само това ли? — Купър усети, че стомахът му се свива. За миг бе решил, че едва ли не с помощта на волята си бе предизвикал чудо, ала сега усети, че отново се връща към въпроси, на които нямаше отговор. — Това е загуба на време. Най-вероятно е човек без всякакво значение, който говори с дилъра си на марихуана.

— Само ако си пада по диворасла марихуана — ухили се Куин.
— Неизвестният номер се оказа мобилен телефон в Уайоминг. От вътрешността на Нов Ханаан. Принадлежи на мъж на име Джозеф Стиглиц.

— И ти мислиш — Джон Смит, Дж. С., Джозеф Стиглиц?

— Не аз го мисля, шефе. А анализаторите.

— Обаче гласът не съвпада, нали?

През последните пет години използваха най-усъвършенствените компютърни алгоритми, писани някога, за да открият Джон Смит. През цялото това време той или нито веднъж не бе вдигал телефонна

слушалка, или, което бе по-вероятно, преправяше гласа си. Което не бе никак трудно да се направи по цифровите линии.

— Не — отвърна Куин. — Само че телефонът е купен миналия месец и никога не е бил използван. Кой си купува телефон и цял месец дори не го включва?

— Някой, който планира ходовете си напред. Добра работа. Местните ченгета предупредени ли са?

— Аха. Казано им е да не се месят. Луиза координира нещата и според мен те се боят от нея.

— Добре.

Купър плъзна пръсти по екрана на дейтапада, преглеждайки набързо събраната информация за Дъсти Еванс. Докладът от ареста за нанасяне на телесна повреда го описваше като метър и осемдесет и пет, сто и четири килограма, черна коса, кафяви очи, никакви белези, татуировка, изобразяваща череп и змия на десния бицепс. На снимката при ареста Еванс имаше вид на адски ядосан млад мъж, свирепият поглед, който бе вперил в камерата, излъчваше неподправено презрение.

Имаше адрес в Елизабет, Ню Джърси — работническо предградие на четиридесет и пет минути западно от Манхатън. Регистрация за старичък форд пикап. Краткото му досие от армията: добър стрелец, добра форма, проблеми с дисциплината. Хеликоптерът се наклони и Купър се долепи до стената. На хоризонта пред себе си виждаше ниско застроен индустриален град. Филадельфия, помисли си той. Град на братската любов. Спомни си как разговаря с Алекс Васкес на осветлението в бара, горчивия вкус на кафето, когато ѝ съобщи, че същия ден във Филадельфия бе извършен атентат. Пощенски офис, след края на работното време. Глупава, безсмислена мишена.

В главата му отекнаха две мисли. Първо, ако Джозеф Стиглиц действително беше Джон Смит, той се намираше по-близо от когото и да било някога до това да го залови. И второ, че днес в Америка щеше да има сериозна терористична атака. Или поне щеше да започне днес; може и да се окажеше многократен удар. Смит като нищо можеше да има намерение да нападне Белия дом. Купър нямаше откъде да знае.

Да се опитва да анализира една ситуация без достатъчно информация, бе като да гледа фотография на летяща топка и да се опитва да определи посоката ѝ. Дали летеше нагоре или надолу, или

пък настрани? Дали бе на път да се сблъска с бейзболна бухалка? Движеше ли се изобщо, или нещо, което не се виждаше на снимката, я задържаеше във въздуха? Един-единствен кадър не означава нищо. Човек се нуждаеше от данни, за да открие скритите закономерности и връзки между тях. С достатъчно информационни отправни точки можеше да се предскаже почти всичко.

Същото бе и с дарбата на Купър. Често пъти приличаше на интуиция: той бе в състояние да претърси апартамента на някой обект, да разгледа фотографиите, начина, по който бе подреден гардеробът, дали в мивката има мръсни съдове и от това да направи заключение, нерядко такова, каквото цял куп компютри и екипи от изследователи не биха могли. Ала не ставаше въпрос за видения от Всевишния и не се получаваше насила. Без конкретни данни той тънеше в неведение като всеки друг, гледащ фотографията на топката.

Единственото, с което разполагаше сега, беше Дъсти Еванс — мъж, за когото довчера дори не бе чувал. Безперспективен тип, без никакви специални умения и никакви връзки, които да го правят ценен. Изглеждаше малко вероятно да заговорничи с някой като Джон Смит. От друга страна, той беше един сърдит млад мъж — млад *абнормален* мъж — а това беше демографски елемент, с който Смит се разбираше добре.

Отвън Филадельфия ставаше все по-голяма. Купър си погледна часовника — оставаше половин час, докато кацнат. Много скоро щяха да разберат дали Еванс може да им предложи нещо. Обърна се и видя, че партньорът му го гледа.

— Какво?

— Има и още нещо. — Куин се почеса по слепоочието. Чувстваше се неловко и увърташе, видя Купър.

— Какво, трябва да гадая ли?

— Окей. Ще ти го изпратя.

Куин чукна с пръст по своя дейтапад и след миг върху този на Купър се появи съобщение, което го питаше дали ще приеме файл. Той натисна „да“ и една фотография изпълни екрана.

Снимката не можеше да улови плавните ѝ движения, изящния начин, по който прехвърляше тежестта на тялото си при всяка стъпка, елегантната ѝ стойка. Вероятно на около двайсет и седем години, пълни устни, кестенява коса с модна прическа, която подчертаваше

раменете ѝ на танцьорка. Цветът на кожата ѝ издаваше средиземноморски или пък еврейски произход. Очната ѝ спирала беше плътна, но тъй като нямаше друг грим, това изглеждаше екзотично, а не долнопробно. Беше достатъчно слаба, че Купър да види очертанията на ключиците ѝ под тясната тениска.

Действително много, много красива.

— Това е нашата атентаторка — каза Куин. — Снимката е от охранителната камера на един банкомат. За щастие, в наши дни всички големи банки използват високотехнологични лещи, за да намалят опитите за измама, така че качеството е добро. Преди пет години тя щеше да е просто черно-бяло петно. Както и да е, Вал провери часа на снимката с информацията от клетъчната станция и GPS-а. Тя е.

Купър не каза нищо, просто се взираше в жената. Върху устните ѝ играеше едва забележима усмивка, сякаш знаеше някаква тайна.

— Работата е там... — Куин се поколеба.

— Аз бях точно до нея.

— Аха.

Купър се изсмя през носа си, а после пое дълбоко дъх.

— Боях се от това. — Той улови погледа на Куин и продължи: — Вчера, когато открихме откъде е дошло обаждането, аз се върнах назад и си помислих, че е възможно да съм бил до нея.

— Тогава забеляза ли я?

— Погледни я само.

— Но не си...

Купър поклати глава.

— Никаква представа. — Той отново се засмя и запамети снимката в дейтапада. — Знаем ли нещо за нея?

— Нищичко.

— А телефона, който е използвала?

— Принадлежал на жена, сестра в стоматологичен кабинет. Името ѝ е Лесли Андърс. Разговаряхме с нея. Забелязала, че телефонът ѝ го няма миналата вечер и решила, че го е забравила някъде. Проверяваме версията ѝ, но смятаме, че е чиста. Предположението ми е, че нашата мургава хубавица го е свила от чантата ѝ.

— Намерихме ли го?

— Не. Вероятно е в канализацията. — Куин поклати глава. — Ама как ни надхитри само, а, шефе? Двайсет агенти, дирижабъл, цял

куп камери, снайперисти, а тя преспокойно дойде и взриви нашия свидетел. — Куин не спомена изрично, че момичето бе стояло до Купър, докато задействаше бомбата, но то бе само защото забележката се подразбираше.

Купър въздъхна. Сгъна дейтапада си на квадратче и го натъпка в джоба си.

— Е, поне едно нещо е сигурно.

— И то е?

— Роджър Дикинсън има по-добър ден от мен.

* * *

В един часа те вече се носеха през Елизабет в черен кадилак „Ескалейд“, който бяха взели от един тактически отряд на ДАР. Боби Куин развиваше една от теориите си, а Купър шофираше и се опитваше да не слуша. Джипът беше пипнат сериозно, бяха му монтирани турбокомпресори и резултатът беше мощен рев, на който Купър определено се кефеше.

— Така че най-сетне започнах да ги разбирам онези анти-Уайоминг типове — заяви Куин. — Преди си мислех — и защо не? Имам предвид, на кого му е притрябвал Уайоминг? Някога бил ли си там? Естествено, че не си. Никой не е. И може би ако абнормите си имат място, което знаят, че е сигурно, това ще понамали напрежението. Нищо чудно, че Ерик Епщайн е кръстил мястото Нов Ханаан, нали? Да почерпи малко от съчувствието към евреите, да прокара паралел между двете ситуации.

— Ммм — отговори само Купър и погледна картата на GPS-а в кадилака.

През прозореца Елизабет изглеждаше точно такъв, какъвто си го беше представял. Повечето къщи бяха на два етажа, неголеми, но спретнати, сгущени една до друга. Старички американски коли бяха паркирани на къси алеи под пресичащи се електрически жици. Онзи тип квартал, в който една медицинска сестра и един водопроводчик биха могли да притежават дом и да отгледат семейство.

— Но после го разбрах. То е като „Риск“.

— Риск? — попита Купър, въввлечен в разговора против волята си. — Кое е рисковано?

— Не, „Риск“. Нали се сещаш, настолната игра с малки пластмасови пионки и картата на света? „Риск“.

— А. Ясно. — Купър помълча за миг. — Всъщност, все още не ми е ясно. Какво е като „Риск“?

— Някога играл ли си на „Риск“?

— Не знам. Много отдавна.

— Племенниците ми бяха дошли на гости, вече бяхме ходили в зоологическата градина и в „Националната алея“ и аз се бях видял в чудо как да ги забавлявам. Виждаш ли, целта на играта е да завладееш света...

— Това ли е великото прозрение, до което си достигнал относно Нов Ханаан и отношенията между нормални и абнормални? Целта е да завладееш света?

— Изслушай ме. Започваш с определен брой пионки в различни страни и нападаш съседните държави. Събираш все по-многочислени войски с всеки ход, в зависимост от това кои страни държиш. Е, континенти, всъщност, получаваш армии за континенти, но както и да е, въпросът е, че получаваш различни количества за различните континенти.

— Окей. — Купър зави по Елм Стрийт. Адресът на Еванс беше Елм Стрийт №104. Той провери в огледалото за обратно виждане.

Не се виждаха полицейски коли, нищо, което да стресне Еванс. Небето беше бяло.

— Да кажем, че притежаваш Австралия. И си страшно доволен от себе си, нали така? Завзел си я постепенно, на части и сега започваш да береш плодовете — няколко армии при всеки ход. И освен това цял куп вода те дели от останалия свят. Нещата вървят страхотно.

— Да.

— Да, ама не. Защото някой друг притежава Азия. И неговата армия е три пъти по-голяма от твоята. При всеки ход, бум, ти получаваш две армии, а той — шест или седем. След един ход това не е кой знае какво, нали? Започнали сте наравно, така че няколко армии в повече имат значение, но не чак толкова. Австралия все още е в играта. Ала след още няколко хода нещата започват да загрубят. Азия вече притежава много по-голямо могъщество. А Австралия вижда, че

положението ще се влоши още повече. След още десет-двайсет хода? Забрави. И въпрос не може да става за сравнение между двете. Може и да са започнали наравно, но сега единият е оставен напълно на милостта на другия.

№98, №100, №102, №104. Едноетажна сграда без никакъв особен архитектурен стил, с цвят на престоляло крема сирене. На алеята беше паркиран форд пикап. Регистрационният номер отговаряше. Купър подмина къщата, спря на половин пресечка оттам и угаси двигателя.

— Значи брилянтните са Азия в този сценарий? Ние сме тези, които се разрастват и напредват?

— Аха. Преди трийсет години хората бяха общо взето еднакви. Така де, едно дете в Либерия едва ли ще се съгласи, но разбираш какво се опитвам да кажа. А после, бог знае по каква причина, имунизации или хормони в добитъка, или пък озонения слой, се появихте вие. И бам! Искам да кажа, тук не става дума просто за *мнение*, че ни превъзхождате. То е доказуем факт. — Куин сви рамене. — Превъзхождате ни във всичко. Технология, софтуер, инженерство, медицина, бизнес. Мамка му, дори в музиката. Спорта. Никой нормален не може да се състезава с вас. Дори най-добрият нормален програмист в света — би ли могъл да се мери с Алекс Васкес?

Купър поклати глава, докато проверяваше беретата си. Навик; пълнителят не се беше променил от тази сутрин насам.

— И нещата единствено ще се влошават. Сега от началото на играта са минали само няколко хода. Ала след едно десетилетие? Две? — Куин отново сви рамене. — А проблемът е, че за Австралия не е трудно да направи необходимите изчисления. Да не види, че ако нещата продължат по същия начин, те скоро ще станат напълно непотребни. Ние, обикновените хора, ще станем напълно непотребни.

— Готов ли си?

— Да.

Отвориха вратите и слязоха от колата. Купър вървеше пръв, обхождайки улицата с бърз поглед, преди да поемат на изток. Боби разкопча сакото си, извади цигара, завъртя я между пръстите си. Въздухът беше хладен, ала приятен, по-скоро есен, отколкото зима. Недалеч оттам някой играеше баскетбол.

— Искаш ли да ти кажа какъв е проблемът с твоята теория? — попита Купър.

— Давай.

— Ти каза Австралия и Азия, нали? Само че всяка година в САЩ се раждат, колко, четиридесет хиляди надарени. Така че за трийсет години това прави общо около един милион и двеста хиляди. Две трети от тях са под двайсет години. Да кажем — четиристотин хиляди възрастни абнорми.

— Правилно.

— Междуременно има триста милиона нормални. — Стигнаха до къщата на Еванс и поеха по алеята. Крачката на Купър беше сигурна, погледът му — прикован в прозорците. — Ние не сме Азия, приятелю. Не сме дори Австралия. Ние сме едно незначително малцинство, заобиколено от здравата наплашено мнозинство. Мнозинство, което страшно иска да притежава високотехнологичен телевизор, за да види на 3D как Бари Адамс най-спокойно преодолява противниковата защита, но не биха искали дъщеря им да се омъжи за него.

— Ти майтапиш ли се? Договорът на Адамс с „Мечките“ е за сто шейсет и три милиона долара. Когато дойде моментът с бившата ми да обясним на дъщеря ми за птичките и пчеличките, ще ѝ кажем: „Сексът е само за случаите, когато двама души наистина се обичат или когато единият от тях е Бари Адамс, в който случай си спомни какво сме ти казвали за това, винаги да даваш всичко от себе си“. Мамка му, аз се моля малкото ми момиче да се омъжи за него. — Куин разпери ръце като телевизионен проповедник. — Господи, моля те, коленопреклонно те моля, въздай на верния си слуга богато отклонение за зет.

Купър се обърна, смеейки се, и именно в този миг, сред град от трески и тътен, който заглуши света, във входната врата зейна дупка и Куин се олюля, с разкъсана риза и объркано изражение на лицето. До първата дупка се отвори втора и някъде зад тях се строши стъкло, а после Купър събори партньора си като го дръпна през гърдите и в същото време го изрита в сгъвката на коляното, и Боби по-скоро се свлече, отколкото падна, а Купър се извъртя и като извади беретата, стреля във вратата, налучквайки посоката — първо три изстрела, а после още два, огън, целящ да обезвреди временно врага. Първият гърмеж беше най-силен, другите като че ли дойдоха от по-далеч. Без да даде на мъжа в къщата възможност да се съвземе, Купър направи две крачки, дръпна вратата и влетя вътре, тласкан от прилива на

адреналин. Нервите му възнегодуваха, ала битка беше по-добре от бягство, а и той просто трябваше да *види* стрелеца; не можеше да го прецени, без да го види.

Всекидневна без много мебели, диван и масичка. Един мъж стоеше до свод, който изглеждаше така, сякаш води в трапезария. Висок около метър и осемдесет, с дълга коса, черна тениска и пушка в ръка; дулото се вдигна и...

Ловджийските пушки са гадно нещо; сачмите се разпръскват нашироко и това ще намали преимуществото ти.

Ала дупките във вратата бяха малки, с размерите на юмрук.

Патроните му са две, дори три нули. Да кажем, шест деветмилиметрови сачми във всеки. Невероятно смъртоносни, но предназначени за тактически операции, което означава шок^[1] на цевта за прецизност. До петдесет метра оловото ще се разпръсне едва в радиус от около четиридесет и пет сантиметра.

... пръстът му натисна спусъка и Купър отстъпи двацет и пет сантиметра настрани в мига, в който от цевта на пушката изригна огън и метални късчета профучаха през мястото, където той стоеше допреди малко. Вдигна беретата и се прицели. Мъжът отскочи назад в трапезарията, използвайки ъгъла за прикритие. Купър проследи движението, свали мерника си с около пет сантиметра и стреля. Куршумът мина през стената от гипсокартон като през хартиена кърпичка. Мъжът извика и рухна. Пушката изтрополи върху дървения под.

Светкавично бърз, Купър изскочи иззад ъгъла с вдигнато оръжие. Мъжът лежеше на земята, хлипайки и стенейки, стиснал бедрото си с ръце, а между пръстите му шуртеше дебела струя кръв. В стаята имаше сгъваема маса и два стола, както и друг свод, отвъд който Купър можеше да види кухнята. Нямахше други обекти. Той вдигна пушката, вдигна предпазителя и я метна към входната врата.

— Къде е Дъсти Еванс?

— Проклетият ми крак! — Мъжът се полюшваше напред-назад с пребледняло, обляно в пот лице. — Исусе, о, Исусе Христе, боли.

— *Еванс*. Къде е...

Звук в другата стая, изскърцване и трясък. Купър прескочи изпънатите крака на мъжа и увеличаващата се локва кръв и се втурна в кухнята. Една дървена врата зееше широко отворена; звукът, който

беше чул, бе от затръшването на вратата против насекоми. Купър излезе навън и се озова в неголям заден двор. Гъсталак от розови храсти, който сякаш се състоеше само от бодили и никакви цветове; малък навес за инструменти; скара до маса за пикник. Около всичко това се издигаше висока два метра и половина дървена ограда, през която Дъсти Еванс тъкмо се прекатерваше. Купър го сграбчи за глезена и дръпна силно.

Мъжът се приземи на крака и се изправи, готов да се бие — метър и осемдесет и пет разгневен кръчмарски побойник. Купър все още държеше беретата в ръка, ала работата с пистолетите бе, че имаха непредсказуеми последици. Куршумите невинаги спираха в плътта, а в квартал като този, тази плът можеше да принадлежи на дете. Той изчака Еванс да замахне пръв (прав удар, който се опита да прикрие с ловък финт), избегна го с лекота и с ръката с пистолета нанесе жесток кос удар върху врата на противника си. Еванс се свлече на земята сякаш костите му изведнъж се бяха стопили. Докато се съвземе достатъчно, че да е в състояние да помръдне, Купър вече го беше приковал към земята и му беше надянал белезници.

— Здравсти — каза Купър и го изправи на крака за окованите зад гърба китки.

— Ау, мамка му.

— Аха. — Той го блъсна напред. — Тръгвай.

Във вътрешността на кухнята тегнеше миризма на барут. Купър побутна Еванс пред себе си.

— Боби?

— Да. — Отговорът прозвуча тежко, изречен с усилие. — Тук съм.

Купър закара затворника си в трапезарията. Раненият стрелец се гърчеше на пода, натискайки бедрото си с ръце в белезници.

— Исусе Христе, о, Исусе.

Без да му обръща внимание, Купър погледна своя партньор, който се облягаше на стената, стиснал в едната си ръка оръжие, докато с другата притискаше гърдите си.

— Жилетката всичко ли спря?

— Аха. — Куин с мъка изкара думата през стиснати зъби. — Счупиха ми поне едно ребро обаче.

— И костюмът доста е пострадал.

Партньорът му се изсмия отсечено и изкриви лице от болка.

— Мамка му, Куп, недей.

Ефектът на адреналина започваше да отслабва, оставяйки го с чувството, че крайниците му изведнъж са се превърнали в гума. Той прибра беретата в кобура, размърда пръсти и си пое дълбоко дъх.

— Провери ли къщата?

Куин кимна.

— Чисто е.

Купър пое още една голяма глътка въздух и се огледа наоколо. Мястото приличаше на общежитие, всичко в него беше евтино, втора ръка. Диванът беше от Армията на спасението. По стените нямаше снимки. Полици от циментови тухли и дъски бяха отрупани с книги — предимно политически, някоя и друга биография, цял ред електронни наръчници. 3D телевизорът беше единственото скъпо нещо — сравнително нов модел, с ясно очертано, нетрепващо холограмно поле и ярки цветове. Беше включен на Си Ен Ен, лента с различни новини течеше под призрачната глава и рамене на водещата, която говореше за официалното откриване на новата фондова борса. Върху малката масичка имаше отворен пакет чипс, както и половин дузина бирени бутилки.

Купър се обърна към затворниците си.

— Парти ли сте си правили?

— Имаш ли заповед за обиск? — Еванс го гледаше свирепо. — Значка?

— Ние не сме ченгета, Дъсти. Ние сме газаджии. Не ни трябва заповеди и разрешителни. Не ни трябва и съдии и съдебни заседатели.

Еванс се опита да си придаде безстрастно изражение, ала страхът припламна върху него като светлината на прожектор.

— Все още ли смяташ, че тази следа е слабичка, шефе? — попита Куин.

Купър се засмя и извади телефона си. Трябваше да обяснят на ченгетата за какво са били изстрелите, преди някой местен полицай да стане неспокоен и да довтаса тук. А и директор Питърс щеше да иска да знае, че са заловили обектите. И не само това, но и първия достоверен запис на гласа на Джон Смит от три години насам.

Имаше обаче и лоша новина — това означаваше, че днес вероятно щеше да има атентат...

Я чакай малко.

Бирата. Чипсът. Телевизорът, включен на Си Ен Ен.

Мамка му.

* * *

Изсвири клаксон. Купър рязко зави надясно; гумите се качиха на бордюра, зад тях се разлетя чакъл и те се разминаха на сантиметри от стълба на един светофар. Мъжът на мястото до шофьора изпищя. Бяха превързали раната му с една кухненска кърпа, ала хавлиеният плат на сини шарки вече беше поаленял. Мъжът я затискаше с окованите си в белезници ръце. И пръстите му, и белезниците бяха покрити с кръв. На задната седалка Куин изсумтя, но не каза нищо. До него Дъсти Еванс си бе възвърнал свирепото изражение.

Купър натисна педала за газта, задмина минивана пред тях и се върна в тяхната лента. Беше пуснал и сирената, и светлините, но освен това така беше натиснал газта, че колата едва ли не изпреварваше звука.

Часовникът на таблото показваше 13:32. Той погледна към GPS-а. Нужни им бяха трийсет минути... трийсет минути, с които те не разполагаха. Още по-силно натисна педала на газта. Скоростомерът минаваше сто и шейсет и магистрала 1 беше размазано петно от бетонни бариери и ниски складове. Самолети, отиващи към летище „Нюарк“, чертаеха линии в сивото небе.

— Хей — подхвърли Купър. — Как се казваш?

— Трябва ми доктор, човече, ужасно ми трябва доктор.

— Ще те откараме при доктор много скоро, обещавам. Как се казваш?

— Гари Най...

— Не им казвай *нищо* — обади се Дъсти Еванс от задната седалка. — Това са гестаповски глупости. Именно срещу това се бием.

— Слушай, Гари — започна Купър, без да обръща внимание на избухването отзад, — нямаме много време. — Ремаркетото на камиона пред тях бързо се приближаваше, стоповете му светнаха, докато шофьорът се опитваше да отбие встрани, но Купър караше прекалено бързо и трябваше да се провре между лентите, при което лявото

огледало мина на сантиметри от бетонната бариера, а дясното едва не докосна камиона. Биваше го в бързото шофиране и обичаше танца на фучащата по пътищата стомана, ала сега обстоятелствата усложняваха нещата — хаосът от сирени и светлини, клаксони, писъци и кръв, да не говорим за онова, което бе заложено на карта, видението в главата му за това, което се боеше, че ще се случи. — Искам да ми отговориш на няколко въпроса. Първо, къде точно е бомбата?

— Откъде знаеш за...

— Не казвай нищо, чуваш ли ме! — отново се обади Еванс. — Чуваши ли ме?

Разнесе се тих звук, сякаш метал се беше плъзнал по кожен калъф. Купър отдели частица от секундата, за да погледне в огледалото за обратно виждане. Еванс се беше превърнал в статуя; очите му се въртяха, ала мускулите му не трепваха. Боби Куин не откъсваше поглед от пистолета, който беше опрял в слепоочието му.

— Давай, Куп. Мисля, че задната седалка повече няма какво да каже.

— Благодаря. — Купър си надяна най-убедителната блага усмивка, на която беше способен. — И така. Знаем, че сте заложили бомба. — Не го знаеха, разбира се, докато самият Гари не го беше потвърдил едва преди миг, но нямаше смисъл да му го обяснява. Заобиколи един седан, видя, че пред него се простира благословено празна права отсечка и натисна газта. — Ето какво искам да знам. Къде *точно* е заложена? Каква е? Колко мощна? Как ще бъде детонирана? Кога?

Гари простена и се люшна напред, притиснал с ръце лявото си бедро. Опакоето на дланите му беше покрито със засъхнала кръв, беше пребледнял.

— Исусе Христе, боли. Трябва ми доктор.

— Вдигни го.

Мъжът го погледна и Купър кимна.

— Давай.

Гари разкопча предпазния колан и се извъртя така, че да се облегне на вратата. След това вдигна тромаво крак и изстенвайки, подпря обувката си на таблото.

— Така по-добре ли е? Хубаво. Сега ме чуй. Къде точно е заложена бомбата? Каква е? Колко мощна? Как се детонира? Кога?

— Не... — Мъжът изохка, когато кадилакът мина през дупка на пътя със сто и осемдесет километра в час, отскачайки на здравите си амортизатори, докато прелитаха покрай някакъв туристически автобус. — По дяволите! Заведете ме в болница.

Купър го погледна. Дългата коса на Гари Не-знам-си-кой беше провиснала и слепнала от пот. От цялото му тяло се излъчваше агония, мускулите му бяха напрегнати и да се опитва да разчете нещо по-неуловимо под всичко това, си беше чиста проба хазарт. Едно бе сигурно — мъжът изглеждаше по-дребен без пушка в ръката.

— Къде е заложена бомбата? — попита Купър отново, бавно и отчетливо. — Каква е? Колко мощна? Как се детонира? Кога?

Гари го погледна със замъглени от сълзи очи. Устните му потръпнаха, а после прошепна нещо.

— Какво?

— Казах — мъжът си пое дъх с усилие — майната ти, газаджия. Аз съм Джон Смит.

Пътят беше две черни асфалтови ленти във всяка посока под стоманеносиво небе. На половин километър пред тях един мост се простираше над ленивите кафяви води на река Пасаик. Купър провери огледалото за обратно виждане. Чисто.

След това се наведе покрай Гари Някой-си и натисна дръжката на вратата в същия миг, в който рязко завъртя кормилото наляво. Центростремителната сила и тежестта на тялото отвориха вратата.

За частица от секундата Гари увисна безтегловен като балон, със зейнала уста, вдигнал ръце пред себе си, а веригата на белезниците се полюшваше между тях, докато ревът на вятъра изпълваше света.

А после Купър завъртя волана надясно, избягвайки на сантиметри мантинелата. Вратата се затвори с трясък. В огледалото за обратно виждане тялото на Гари се удари в настилката със сто и осемдесет километра в час, отскочи и се размаза. Разнесе се писък на спирачки, когато туристическият автобус зад тях опита да спре, а после тялото изчезна под колелата.

— Иисусе Христие! Купър... — възкликна Куин.

— Млъкни. — Купър погледна в огледалото за обратно виждане. Дъсти Еванс беше закрил устата си с ръце; мускулите на врата му потръпваха, докато се взираше назад. Купър го изчака отново да се

обърне напред и прикова поглед в неговия. — И така. Къде *точно* е заложена бомбата? Каква е? Колко мощна? Как се детонира? Кога?

[1] Стеснение на дулото на ловна пушка, за да се намали разпръскването на сачмите при изстрел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

По един съвсем реален начин, южната част на Манхатън наистина е центърът на вселената. Бетонните каньони на Брод Стрийт и Уолстрийт, на „Насау“ и „Мейдън Лейн“ в продължение на цял век бяха финансовият епицентър на света. Най-големите от банките на Федералния резерв се намираха тук. „AIG“, „Морган Стенли“, „Делойт“, „Мерил Линч“. И докато Ерик Епщайн не бе принудил властите да я затворят, през Нюйоркската фондова борса бяха минавали по сто петдесет и три милиарда долара на ден.

Изобилие от мрамор и стъкло, от улички, претъпкани от туристи и дилъри, от грохота на камиони за доставка по „Бродуей“ и струи топъл въздух от метрото, от огромни американски знамена и мрачни статуи. В работни дни населението нараства с шестстотин процента. И при най-добри обстоятелства това е място, което е трудно да се прекоси бързо.

А днес обстоятелствата определено не бяха най-добрите. Новата фондова борса „Леон Валрас“ бе разположена във величествената стара сграда, където някога се помещаваше Нюйоркската фондова борса. Въпреки че общественото внимание бе съсредоточено главно върху Ерик Епщайн, в действителност двайсет и четири годишният милиардер беше просто най-успешният от цяла група абнорми, чиято дарба в крайна сметка бе довела до краха на глобалната финансова система. В продължение на двеста години борсата се бе крепила на мита, че всички хора са равни. Нелепо твърдение, ала за повечето хора бе лесно за преглъщане, когато ставаше дума за възможност за финансова печалба.

Мит, който не би могъл да надживее надарените. Епщайн и други като него бяха плякосали борсата с лекотата, с която Купър би избегнал една плесница.

Две години по-рано Съединените щати бяха отстъпили пред неизбежното и бяха закрили фондовата борса. Беше крайно решение на проблема и макар да беше сработило, страничните ефекти бяха катастрофални. Без свободен пазар, на който да се опре, американската

индустрия бе принудена да плаща за себе си... и бе открила, че нерядко не е в състояние да го стори. Компаниите с по-малък капитал се превърнаха в застрашен вид. Предприемачеството рязко намаля. На Уолстрийт и до днес бушуваха протести. Междувременно огромни състояния се стопиха и изведнъж се оказа, че бабата, която си къташе парите в дюшека, бе избрала правилния спестовен подход.

Ако искаше да оцелее, Америка трябваше да развие нова борсова система, която да не може да бъде пробита от надарените. Избирайки да функционира като аукционна къща и осреднявайки наддаванията, за да бъде достигната крайна цена, борсата „Леон Валрас“ с един удар беше отнела изменчивостта, вълнението и емоцията на инвестирането, като в същото време все пак осигуряваше на бизнеса възможност да трупа капитали. Беше стъпка назад към една по-архаична епоха, на която ѝ бяха нужни две години, за да се придвижи през политическите процеси.

И днес, 12.03.2013 г., в 14:00 часа „Дженерал Електрик“ щеше да стане първата оферта, предложена на обществеността от новата финансова действителност. В 14:00 щеше да се твори история.

Което означаваше, че сега, в 13:51 часа, Долен Манхатън беше истински кошмар. Голяма част от Уолстрийт беше заградена с кордон и в двете посоки. Регулировчици отклоняваха трафика на „Бродуей“, като надуваха свирки и жестикулираха нетърпеливо. Половин дузина училищни автобуси бяха паркирани по протежение на Либърти Стрийт и измъчени учители се мъчеха да озаптят деца, станали още по-необуздани заради вълнението на свободния от часове следобед. Групи протестиращи напиреха към полицейска барикада, вдигнали плакати и крещящи лозунги. Параден оркестър свиреше в парк „Тринити“ и макар че шумът заглушаваше духовите инструменти, ниското думкане на ударните отекваше неприятно в стомаха на хората. Медийни хеликоптери кръжаха над всичко това. Дейтападът на Боби Куин предаваше на живо картина от един подиум на стъпалата, където бившият изпълнителен директор на Нюйоркската фондова борса разговаряше с изпълнителния директор на новата борса и първия заместник-кмет на Ню Йорк. И тримата бяха заобиколени от мъже с тъмни костюми и черни очила.

Купър не можеше да си представи по-лошо място, където да бъде взривена бомба.

„Не знам нищо за това как се правят бомби, човече. Аз съм електротехник.“

Цялата мъжкарска поза се бе изпарила от Дъсти Еванс в мига, в който приятелят му се запремята по асфалта.

„Само направих това, което ми казаха. Компанията, за която работя, монтира част от електрическата инсталация на новата борса. Господин Смит поиска от мен да открадна един ключ и да го използвам, за да заложа бомбите.“

— Бомбите? Повече от една?

— Общо пет.“

Пред тях две ченгета тъкмо поставяха полицейска бариера. Купър пусна сирената за миг и посочи първо себе си, а после улицата зад тях. По-близкото ченге кимна и отмести бариерата. Купър им отдаде чест, докато минаваше през направения му път. Всеки нерв в тялото му крещеше за скорост, ала в тълпата от туристи и зяпачи беше принуден да пълзи с осем километра в час. Някой удари по задния прозорец на джипа. Една блондинка спря точно пред него, за да позира на пълчивото си гадже. Купър натисна клаксона с всичка сила.

13:53.

„Как изглеждаха?

— Като по филмите. Сиви пластични блокчета. Тежаха около седем килограма.

— Общо?

— Всяко от тях.“

Бяха продължили така през целия път — всеки въпрос получаваше неприятен отговор. Накрая Еванс бе започнал да се повтаря. Когато бе станало очевидно, че са измъкнали от него всичко, което може да им каже, Куин бе използвал друг чифт белезници, за да закопчае ръцете му за противоположните глезени. Беше неудобна поза; превит надве, едрият мъж хлипаше тихичко.

— Млъквай — каза Куин. Беше се прехвърлил на седалката до шофьора и когато улови погледа на Купър, наклони глава и си пое дъх така, че ноздрите му се разшириха. Изражение, което казваше: „Е, сега я втасахме“. — Бихме могли да ги евакуираме.

— Политиците, може би. — Купър се качи на бордюра, за да заобиколи един конен полицаи. — Но не и всички тези хора.

— Някои от тях. Ако използваме ченгетата, екипи на спецчастите...

— Ще настъпи паника, хората ще се прегазват един друг. Освен това не знаем дали е с часовников механизъм. Ако Смит види всички да се разбягват, ще ги взриви по-рано. — Пред тях цяла редица продавачи на бърза храна бяха спрели количките си наред „Бродуей“. Купър направи физиономия и си представи как се връзва право в количката с фалафел, но вместо това изключи от скорост. 13:56. — Ще трябва да се опитам да го спра сам.

— Сам? Как ли пък не! Идвам...

— Имаш поне едно счупено ребро.

— Мога да се справя с болката.

— Знам, че можеш. Но тя ще те забави. Освен това всичко, което знам за обезвреждането на бомби, е от стари полицейски сериали. Освен ако от мен не се очаква просто да откача червената жица, ще ми трябва помощ. — Той извади пълнителя на беретата. Осем куршума. — Ще трябва да ми намериш сапърски отряд.

— Никога няма да стигнат навреме. Не и в тази тълпа.

— Тогава нека са готови да ми обяснят какво да правя. Ще съм със слушалка. И се обади на Питърс, кажи му какво става. — Купър си пое дълбоко дъх и отвори вратата. Шумът на тълпата го обгърна. — И, Боби, просто за всеки случай...

— ... организирай линейки и екипи за спешно реагиране. Знам. Но се погрижи да не се стигне дотам, окей?

Страхът в очите на Куин не беше за собствената му безопасност, нито за тази на партньора му. Той бе по-дълбок и по-всеобхватен. Купър го разпозна, защото същите мисли препускаха и в неговата глава. Беше страх от онова, което щеше да бъде отприщено, ако той се провали. Страх от пропукването на света.

Купър затръшна вратата и започна да си проправя път през тълпата. 13:57.

Церемонията няма да започне навреме. Подобни неща никога не започват навреме. А Джон Смит обича представленията. Ще изчака, докато всички камери се обърнат натат.

И тогава ще го взриви. Освен ако ти не му попречиш.

Затича се, опитвайки се да минава между хората, които задръстваха улицата. Купър ненавиждаше тълпите, усещането бе като

от физическо насилие. Всички тези намерения, които се пресичаха и кръстосваха — беше като да се опитва да слуша хиляда разговора едновременно. Ала докато умът му можеше да превърне звуците от хиляда разговора в бял шум, който можеше да пренебрегне, нямаше как да изключи езика на тялото и физическите сигнали. Те го връхлитаха едновременно и от всички страни. Единственото, което бе в състояние да стори, бе да опита да се съсредоточи, да насочи вниманието си към жената пред него и ъгъла на рамото ѝ, който показваше, че ще намести чантата си. Към мъжа, който се канеше да каже нещо на приятеля си. Към момиченцето, което доста приличаше на Кейт (*Не, недей, сега не е време да мислиш за Кейт*), което посягаше към ръката на майка си.

Когато не откри пролука, сам си направи такава, вдигнал единия си лакът като нос на кораб. Зад него се разнесоха викове и ругатни. Някой го блъсна по рамото.

— Купър. — Гласът на Куин в ухото му. — Питърс опитва да се свърже с полицейския началник, който отговаря за този район, но в момента е истинска лудница.

— Без майтап. — Купър профуча покрай група ученички. — Ами сапърския отряд?

— Събират ги. Ще са тук до петнайсет минути.

Петнайсет минути. Мамка му, мамка му, мамка му. На ъгъла имаше банка и той нахлу през въртящата врата. Фоайето беше благословено облекчение. Кадифени възета, убити цветове, застоял въздух, поносим брой хора. Той се втурна през него. Един мениджър се надигна от бюрото си. Мъжът от охраната изкрещя нещо. Купър не обръщаше внимание на нищо друго, освен на това да се добере до насрещната врата.

А после се озова на ъгъла на Уолстрийт и Броуд Стрийт, където беше на път да се случи историческо събитие и целият свят бе шум и ревящ хаос.

Хората бяха сбутани плътно един до друг и Купър изкриви лице при вида на бъркотията от вектори, на колективното движение на тълпата, стадото, нещо, което никога не можеше да прецени и разбере, защото дарбата му бе насочена изцяло към отделната личност и закономерностите и връзките в нейното поведение.

Съсредоточи се. Няма време.

На юг се издигаше величествената фасада, която някога принадлежеше на Нюйоркската фондова борса, с шестте си масивни колони, придържащи сложна скулптура. Под тях имаше сцена и подиум, край който се разхождаха различни сановници, а охранители обикаляха около тях като планети около звезда.

Купър си запроправя път на юг, внимателно, където беше възможно, и грубо — където не беше. По някакъв начин трябваше да се добере до входа откъм Броуд Стрийт. Зад една врата до фоайето щеше да намери служебен коридор и товарния асансьор, който щеше да го свали в тунелите за електрификация, където Дъсти Еванс беше заложил бомбите.

Нищо работа, Куп. Само си проправи път през тълпата, покрай охраната, през фоайето, надолу към мазето, в тунелите, а после всичко, което трябва да направиш, е да обезвредиш пет отделни бомби, разположени на стратегически от строителна гледна точка места.

13:59.

Размахани лакти и мирис на тела, спрей за коса и ругатни. Пробиваше си път напред стъпка по агонизираща стъпка. Всички като че ли крещяха, дори когато устите им бяха затворени. Заля го вълна на раздразнение и той потисна порива да извади пистолета си и да стреля във въздуха. Безсмислено беше. Щеше да му отнеме твърде много време, докато стигне до предната част и дори да успееше, охраната щеше да е непробиваема. Нужен му беше по-добър план. Насочи се към един автомат за вестници (за миг отново видя как Браян Васкес се пръсва на късчета) и се покатери отгоре му.

Входът откъм Броуд Стрийт беше прекалено претъпкан. Но може би обратно на Уолстрийт? Трябва да имаше странични входи. Те също щяха да се охраняват, но не чак толкова строго и ако рангът му не го вкареше вътре достатъчно бързо, щеше да намери друг начин. Обходи тълпата с поглед, планирайки следващия си ход; очите му се плъзнаха по бизнесмени в костюми, родители с фотоапарати и уморени лица, местните, които бяха дошли да погледат безплатното представление, един бездомен мъж, който подрънкваше с чашата си от „Дънкин Донатс“, група протестиращи с плакати в ръце, едно много, много красиво момиче, което отиваше на запад...

Мамка му!

Купър скочи от автомата за вестници, при което се бутна в едър тип с огромна чаша с газирана напитка в ръка. Мъжът и напитката полетяха на противоположни страни, а Купър, възползвайки се от инерцията, мина през празното място, оставено от падащия мъж, насочвайки се в обратната на церемонията посока.

— Боби, забелязах атентаторката ни, жената от снимката. Върви по Уолстрийт и отива на запад.

— Разбрано. Ще съобщя на полицията...

— Отказано. Повтарям — отказано. Ако забележи, че някой се приближава към нея, ще взриви бомбите.

— Купър...

— *Отказано.*

Той тръгна напред, заповядвайки си да не тича. Съвсем в стила на Джон Смит да я изпрати на мястото, за да прецени точно кога да детонира бомбите, така че да причинят най-големи поражения.

Само че този път планът му щеше да се обърне срещу него. Купър може и да не знаеше нищо за бомбите, но с тази, която възнамеряваше да ги взриви, можеше да се справи.

Проправяше си път през тълпата, като ръгаше с лакти и настъпваше крака. Откри я, изгуби я, отново я откри. Колкото повече се отдалечаваше от подиума, толкова повече оредяваше блъсканицата, докато накрая отново бе в състояние да разчита сигналите на тялото на отделни хора. Движеше се толкова бързо, колкото смееше, и въпреки това, макар да вървеше спокойно, с всяка крачка тя като че ли се отдалечаваше от него. Незнайно как, хората сякаш се отдръпваха от пътя ѝ. Пеещи с пълно гърло, двама пияни с футболни тениски се люшнаха към група хора, отваряйки проход точно пред нея. Един баща вдигна сина си на раменете си и тя се мушна зад тях. Две ченгета тръгнаха през тълпата, проправяйки пътека, която тя следва по протежение на половината сграда. Беше като да гледа как Бари Адамс преодолява противниковата защита без никой да може да му попречи. Сякаш виждаше нещата не каквито бяха, а каквито щяха да бъдат, когато ги достигнеше.

Тя е абнорм.

Не че в това имаше нещо чудно; логично бе повечето от ключовите играчи на Джон Смит да са такива. Ала това обясняваше как бе успяла да ги надхитри с такава лекота във Вашингтон. Ако

дарбата ѝ беше като тази на Бари Адамс, то за нея целият свят щеше да се състои от движещи се вектори. Да мине през охранявания от тях периметър би било детска игра. Нищо чудно дори да беше разпознала Купър като техния водач. Да взриви бомбата, докато беше само на няколко крачки от него, бе нейният начин да му покаже среден пръст.

От това в корема на Купър сякаш се разгоря огън и той ускори крачка. Беше на двайсетина метра зад нея и се движеше бързо. Тя не беше погледнала назад нито веднъж, напълно съсредоточена върху терена пред себе си. Кое то говореше, че е близо до целта си. Купър погледна напред и я видя. Страничен вход на борсата.

Наблизо стояха две ченгета с отпусната стойка. Тя мина покрай тях и входа и спря на няколко крачки оттам, за да си погледне часовника. Едно от ченгетата си намести колана и каза нещо, от което другият се разсмя; тя се обърна лекичко и се мушна зад тях. Купър не можеше да повярва на очите си. Ако беше вдигнала тънката си ръка, можеше да потупа полицаите по рамото, и въпреки това те изобщо не я усетиха. Беше невъобразимо странно, виртуозна демонстрация на умение, което на практика я правеше невидима и би било великолепно да се наблюдава отстрани... само че тя бутна вратата на борсата и влезе вътре.

— По дяволите. Проникна в сградата. Влизам след нея.

— Искаш ли...

— Задръж. — Купър се приближи до полицаите. По някакъв начин момичето беше успяло да се възползва от сляпото им петно, но той не знаеше как да го направи. *Съжалявам, момчета.* — Извинете, господин полицай, знаете ли къде е сцената?

— Зад ъгъла, приятелче — посочи едното ченге. — Следвай...

Купър се наведе светкавично и заби левия си юмрук в незащитения бъбрек на мъжа, там, където бронираната жилетка беше от плат. Ченгето изохка и се олюля. В същия миг Купър го сграбчи за предницата и с всичка сила го запрати към партньора му. Двамата полицаи се сблъскаха и паднаха в оплетена купчина. Купър ги последва и заби коляно в слънчевия сплит на второто ченге, след което скочи на крака и се хвърли през вратата.

Мраморно фоайе, просторно и светло. През прозорците струяха слънчеви лъчи, хора с чаши шампанско в ръка се разхождаха напред-назад и си бъбреха. Струнен квартет свиреше в ъгъла и нотите

отскачаха от мрамора и стъклото. Да излезе от тълпата бе като да изплува за глътка въздух. Огледа се наоколо, видя жената да изчезва зад един ъгъл вдясно и забърза след нея. Предполагаше, че разполага с не повече от трийсет секунди преди ченгетата да успеят да си поемат дъх, да се обадят по радиостанциите си и да се втурнат след него.

Десет стъпки го отведоха до ъгъла. Сви зад него, а кръвта бушуваше във вените му. Жената стоеше пред боядисана метална врата в средата на коридора. В едната си ръка държеше връзка ключове. В другата — мобилен телефон.

Не.

Купър изостави всякакви опити за находчивост и се хвърли да тича презглава. Времето се изтегли като острие. Сетивата му улавяха различни детайли: миризмата на прясна боя, бръмченето на лампите. При звука на стъпките му жената вдигна глава. Очите ѝ, бездруго огромни от черната спирала, се разшириха още повече. Тя изпусна ключовете, но вдигна телефона. Купър тичаше с всичка сила. Всичко бе съсредоточено в спринта му напред, онова усещане на притиснат до стената човек, чувството, че не е в състояние да се движи по-бързо, докато вчерашният ден отново и отново се разиграваше в ума му — експлозията във Вашингтон, огнената вълна, разляла се сякаш на забавен кадър, начинът, по който Браян Васкес се бе разтопил в червена мъгла; тя отново го правеше, само че този път нямаше да ексекутира само един човек, а стотици хора, по националната телевизия; телефонът достигна лицето ѝ, очите ѝ се приковаха в него и устните ѝ се разтвориха, за да кажат нещо в същия миг, в който ръката на Купър се изстреля напред и изби телефона от пръстите ѝ. Апаратът падна на пода и се счупи, и мраморният под бе осеян с пластмасови парченца.

— Чакай, ти не... — започна тя, а после юмрукът му се стовари в корема ѝ и я накара да се превие надве. Купър не обичаше да удря жени, но дяволите да го вземат, ако поемеше какъвто и да било риск с тази.

— Залових я — каза той. — Обектът е обезвреден.

Тържествуващият вик на Боби Куин отекна в слушалката.

Купър усети, че го залива вълна на облекчение. Исусе, беше на косъм. Той завъртя жената, сложи ръка зад гърба ѝ, а с другата извади белезниците си.

— Чуй ме — настояваше тя, борейки се за въздух между думите.
— Трябва... да ме... пуснеш.

Без да ѝ обръща внимание, Купър щракна белезниците около едната ѝ китка и посегна към другата.

— Боби, наложи се да се справя с две ченгета, за да вляза. Ще се свържеш ли с Нюйоркската полиция, за да ги успокоиш възможно най-бързо? Не ми се иска...

Преди да успее да довърши, отекна трясък, като сблъсък на планети, земята изчезна под него и ето че той летеше с разперени ръце...

ГЛАВА 14

Първи се завърнаха звуците. Хаос от шумове. Викове на болка. Настоятелни, неразбираеми крясъци. Драскане, стържене. Сериозни гласове, които брояха. Сирени, наблизо и надалече.

Той всъщност не си даваше сметка за всичко това. То беше вода, през която се носеше.

А после, постепенно, безформените срички започнаха да оформят думи. Думите имаха вкус и тежест. Кръвоизлив. Ампутация. Премазан. Сътресение.

Стърженето се превърна в дървените крака на стол или маса, тътрузени по цимент.

Мъжете, които брояха отзад напред, натъртиха стигането до нула с шумно издишване, сякаш вдигаха нещо тежко.

Сирените си останаха същите. Той просто си даде сметка точно колко чува — някои в движение, други неподвижни, някои наблизо, други доста далеч.

Купър отвори очи.

Над него беше опънат брезент. Не можеше да различи шарката, цветовете се движеха и завихряха. За миг помисли, че е виновно зрението му, но после си даде сметка, че е активен камуфлаж — материя, която се променяше в зависимост от обкръжението и средата. Военна технология. Купър примигваше, очите му бяха сухи и подути. Шумовете около него не му обръщаха внимание, продължаваха настойчиво, прекъсващи се един друг.

— ... трябва ми още нулева...

— ... дишай, просто дишай...

— ... съпругът ми, къде е...

— ... боли, господи, боли...

Купър си пое дълбоко дъх и когато гърдите му се повдигнаха, усети как на много места го прониза болка. Нищо твърде сериозно обаче. Вдигна дясната си ръка и предпазливо докосна тила си. Мястото беше топло, подуто и болеше, косата му лепнеше. Трябва да си бе ударил главата. Как?

Бавно, той се обърна настрани и праметна крака през ръба на болничното легло. Забеляза, че и то беше военно. Армейска триажна палатка. За миг светът се разлюля и той стисна ръба на леглото с две ръце. Болката се завърна, пулсираща вихрушка, тъпа и усилваща се.

— Полека.

Купър повдигна глава и отвори очи. Пред него стоеше мъж в оплискана с кръв болнична престилка. Откъде се беше появил?

— Как се озовах тук?

— Някой трябва да ви е докарал. Къде ви боли?

— Гл... — Купър се закашля. — Главата.

— Погледнете тук.

Лекарят извади малко фенерче и Купър послушно се взря в него, проследявайки светлината с поглед, когато мъжът го раздвижи напред-назад. Триажен център, намираще се в някакъв триажен център. Но как? Помнеше как си пробива път през тълпата, тласкан от мисълта за два часа, когато... бомбите. Беше се опитал да попречи на бомбите да избухнат. Беше видял...

— *Къде е тя?*

Купър обърна рязко глава, усети предупредителното обаждане на болката, но не ѝ обърна внимание. Намираще се в голяма триажна палатка, претъпкана с редици болнични легла, толкова натясно, че почти се докосваха. Мъже и жени в болнични униформи се движеха между редиците и говореха с настойчив тон, докато се грижеха за ранените. Не можеше да ги види всички, но трябва да имаше около двайсет легла — тя би могла да е в едно от тях.

— Хей. — Гласът на лекаря беше твърд. — Погледнете ме.

Този път болката не беше просто предупреждение, а смазващо усещане, сякаш в черепа му имаше менгеме. Купър простена и погледна обратно към лекаря.

— Къде е тя?

— Не знам за кого говорите — отвърна мъжът, докато пъхаше стетоскоп в ушите си, — но съм сигурен, че е добре. Точно сега обаче искам да се отпуснете, за да видя колко тежко сте ранен.

Най-сетне всичко си дойде на мястото, разпилените късчета образуваха едно цяло. Беше преследвал агента на Джон Смит, жената, която бе в състояние да минава през стени, атентаторката с мобилния телефон и големите очи. Беше я настигнал в борсата. Но не навреме.

— Много ли е зле? — Купър имаше чувството, че нещо пропада през гърдите му.

— Точно това се опитвам да проверя. Дишайте дълбоко.

Купър се подчини и въздухът изпълни дробовете му.

— Не аз. Имам предвид — много ли е зле?

— О! Дишайте дълбоко. — Загледан напред, лекарят се заслуша в гърдите му. Каквото и да чу, то изглежда го задоволи. — Не съм сигурен как да отговоря на този въпрос.

— Колко души...

— Моето внимание е съсредоточено върху тези, които са пред мен. — Лекарят преметна стетоскопа около врата си и си погледна часовника. — Имате леко сътресение. Вдишали сте доста пушек и прах, но нищо, което да ме тревожи в дългосрочен план. Извадили сте голям късмет. Известно време недейте да спите — през следващите осем, десет часа. Ако започне да ви се вие свят или да ви се повдига, незабавно отидете в болница.

И той понечи да се отдалечи.

— Почакайте. Това е всичко?

— Може да останете, ако се чувствате слаб, но ако смятате, че сте в състояние да вървите, определено имаме нужда от леглото.

— Мога да вървя. — Купър си пое дълбоко дъх и се огледа наоколо. — Мога ли да ви помогна?

— Имате ли медицинска подготовка?

— Само най-основна първа помощ.

Лекарят поклати глава.

— И така твърде много хора се опитват да помогнат. Точно сега най-доброто, което можете да сторите, е да не пречите.

И с тези думи той си тръгна, за да се заеме със следващия пациент.

Купър приседна за миг на ръба на леглото, за да позволи на вихрушката в главата му да се поуталожии. Да събере мислите си, да съгради наново спомените си. Беше я заловил, нали така? Избил бе телефона от ръката ѝ, извадил беше белезници. Беше победил. Заловил бе лошия. Лошата.

И все пак — всичко това.

Пое си дълбоко дъх, от което се разкашля така, че усети вкус на пръст в основата на езика си. След това се изправи. Ако бомбите бяха

избухнали, несъмнено имаше пострадали, чието състояние бе много по-сериозно от неговото. Най-добре да освободи леглото.

Преди да си тръгне, погледна в останалите легла, но нея я нямаше.

Движейки се бавно, за да попречи на болката да се плиска из черепа му, Купър отиде до изхода, вдигна брезентовата врата и прекрачи навън.

В гробище.

За миг си помисли, че халюцинира.

Небето беше изместено от гъста сива завеса от завихрен прах. Въздухът имаше вкус на въглен. В мътната светлина дърветата бяха силуети с костеливи крайници, сочещи като Харон^[1] отвъд реката, към царството на мъртвите. А навсякъде около тях имаше надгробни плочи. Мраморни надгробни плочи, върху които бяха гравирани имена и дати.

Купър протегна ръка и докосна палатката, стисна материята между ожулените си, разранени пръсти. Тя беше покрита с тънък слой прах, но имаше обтегнатото, успокояващо осезаемо усещане на брезент. Значи гробовете...

Църквата „Света троица“. Това е църковният двор. Александър Хамилтън^[2] е погребан някъде тук.

Логично бе. В претъпкания Манхатън едва ли имаше кой знае колко място за триажни палатки. И все пак. Ама че грозна символика. Беше заспал в един свят и се бе събудил в друг. Единият бе слънчева светлина и фанфари; другият — пепел и прах.

Наоколо беше пълно с хора. Някои изглежда бяха част от организираната спасителна операция. Те пренасяха носилки, доставяха медицински принадлежности и насочваха линейките в един оживен танц. Ала много други изглеждаха зашеметени. Те просто стояха и сезираха, вдигнали погледи към църковната кула или пък назад към Уолстрийт, където пушекът се съгъстяваше.

Уолстрийт. Борсата. Може би тя все още бе там.

Купър пое през гробището. Главата го болеше, тялото му беше натъртено, но повече от всичко друго се чувстваше някак притъпен, различен. Като мъжа, който пътува към дома с колата си и припява на радиото до мига, в който един камион се забива странично в автомобила му и той се запремятва във въздуха, и целият свят се

завърта, цветовете се сменят, небе, земя, небе, земя, а после ударът, ужасяващият, хрущящ трясък и в този миг, когато светът се променя напълно, когато всичко, което е имало значение допреди секунда, вече не означава нищо, по радиото все така ще звучи същата песен.

Купър се чувстваше като тази песен.

Прекося бавно църковния двор, покатери се през ниската ограда към „Бродуей“, пресече улицата, където количките за бързо хранене му бяха препречили пътя по-рано. Някой се бутна в него, силен удар с рамо. Отдавна не се бяха блъскали в него по този начин. Светът беше вода; нищо не беше постоянно, всичко се променяше и преобразяваше. Едно ченге понечи да го върне обратно, но Купър порови из джобовете си, намери значката си. Полицаят го пусна да мине. Димът стана по-гъст и той не виждаше нищо на повече от три-четири метра. По-надалеч от това различаваше единствено пулсиращи цветове. Полицейски светлини. Той се приближи до тях. Хора с разкъсани дрехи вървяха със залитане в обратната посока, а по мръсните им лица беше изписан шок. Облягаха се един на друг. Войници държаха носилки.

Купър продължаваше да върви, бавно и равномерно, отмерен такт в свят, който бе излязъл от петолинието.

С всяка крачка всичко ставаше още по-странно. Скелетите на сградите бяха пробили каменните си кожи и стърчаха оголени. Срутени стени затрупваха паважа. Натрошени стъкла осейваха земята с остър като бръснач блясък. Няколко пожара, горящи някъде, където той не можеше да ги види, огряваха облаците прах. Беше стигнал до ъгъла, където за първи път зърна жената, която можеше да минава през стени. Пожарникари разриваха отломките, с маски на лицата и светлоотразителни ленти на униформите.

На юг се виждаше Нюйоркската фондова борса, сграда, която се бе издигала в продължение на сто години, която бе оцеляла във време на депресии и на войни, и на огромни социални промени, символизираща бе неудържимата мощ на капитализма, докато тази мощ не бе обуздана от появата на тези като него; сграда, която за съвсем кратко бе символизираща надеждите на един свят, който се бореше за ново равновесие, след като всяко убеждение беше обърнато с главата надолу, всеки факт се бе оказал нестабилен, всяко вярване — крехко; сграда от камъни и стомана, чието простичко съществуване заявяваше,

че моторите, които задвижваха света, все още работят. Сега тази сграда беше в развалини.

От шестте масивни колони само една все още се крепеше. Останалите се бяха пропукали и наклонили; една от тях направо беше паднала и тежкият камък се бе пръснал на парчета по улицата. Стъклената стена зад тях също се бе строшила — четири етажа смъртоносни стъклени късове, понесени на ревящата вълна от въздух и огън. През зейналата дупка, където някога имаше стена, Купър виждаше сградата, сякаш бе отворена рана. Оголени офиси, зейнали тоалетни, едно стълбище — изгубено и тъжно.

И навсякъде — мъртви тела.

Тела на улицата, тела в сградата. Тела под падналите колони, тела, увиснали в паяжини от кабели.

Разкъсани и изпотрошени, цветът на дрехите им — подигравка в този мрачен нов свят.

Стотици тела. Хиляди.

Това не трябваше да се случва.

Ти трябваше да го спреш.

Глупава мисъл. Не можеше да държи себе си отговорен за всичко, което се объркаше в света. Но той бе толкова близо. Именно той бе открил Алекс Васкес, той бе използвал брат й като примамка, той бе наредил подслушването на телефоните, отвело ги до Дъсти Еванс. Той играеше срещу Джон Смит, отново, и беше загубил, отново, и всички тези хора бяха загинали.

Купър се обърна рязко и се отдалечи. Вървеше без цел и посока, без мисъл или план. Негови спътници бяха Безсилието и Яростта и тримата заедно бродеха из Манхатън.

* * *

Обувки с каишки и високи токчета, обути на чифт стройни крака, изкривени под остър ъгъл в стилна права пола, която свършваше, също като тялото, в кръста.

* * *

Уличен продавач на евтини чанти и калпави чадъри избутваше всичката стока, която съставляваше източникът му на прехрана, от сгъваемата масичка, за да я превърне в носилка за пицциращия мъж, когото двама пожарникари носеха помежду си.

* * *

Сив въздух, който се движеше като плат, като влакът над завихрена сива пепел. Хора със сиви лица в изпоцапани със сиво дрехи. Светът бе станал едноцветен.

А после — розовият шок на детска плюшена играчка на сред „Бродуей“.

* * *

Редица обществени телефони, наобиколени от тълпа хора, които чакаха на опашка. Типична нийоркиска смесица — скинхед, застанал до брокер, двама мъже в сини гащеризони, манекенка, продавач на хотдог, момче и момиче, които се държаха за ръце. Всички чакаха търпеливо. Никой не се буташе.

* * *

Жена в бизнес костюм вървеше по средата на тротоара. През рамото ѝ висеше скъпо кожено куфарче. По едната страна на лицето ѝ се стичаше кръв. В ръцете си прегръщаше саксийно растение, високо цял метър.

* * *

На ъгъла на две по-малки улици — такси с отворени врати и усилено докрай радио. Наоколо — нийоркчани, заслушани в

новините, които един репортер четеше с накъсан от вълнение глас: „... експлозия в борсата «Леон Валрас». Аз... аз никога не съм виждал нещо подобно. Цялата източна част на сградата е унищожена. Навсякъде има тела. Стотици, навярно хиляди загинали. Никой не казва каква е причината, но трябва да е бомба или бомби. Аз не мога... това е нещо, което никога не съм мислил, че ще видя...“.

* * *

В огрения от слънцето парк „Кълъмбъс“, на километър от експлозията, три големи автобуса бяха спрели насред зеленото футболно игрище. Мобилни пунктове за кръводаряване на Червения кръст. Голяма тълпа доброволци, стотици души, които си навиваха ръкавите.

* * *

Недалеч от Хюстън Стрийт сградата отново експлодираше.

Холограмният билборд беше монтиран на втория етаж на висока офис сграда. Вместо обичайните реклами и въртящите се корпоративни лога, във въздуха висеше образът на борсата, такава, каквато беше допреди няколко часа, с огромно американско знаме, повесено над сцената. Образът потрепери и подскочи, камерата се завъртя шеметно и сградата изведнъж бе обгърната от гъст дим. Във въздуха хвърчаха неясни предмети, все по-безформени и пикселирани, докато се приближаваха до ръба на проекционното поле.

— Господи! — прошепна жената, която стоеше до Купър.

Картината се промени, пушекът изведнъж намаля, ъгълът беше различен. Сега сградата зееше отворена. Пожарникари я обливаха с вода. Хартия и изолационен материал се носеха във въздуха. Полиции охраняваха мястото, докато спасители търсеха оцелели. В долната част на образа се появи надпис: НА ЖИВО ОТ ЕКСПЛОЗИЯТА ВЪВ ФОНДОВАТА БОРСА.

— Тряб'а да са били отклоненията — разнесе се груб глас зад Купър и той потисна желанието да прасне един на дръвника, който го

беше казал. В крайна сметка, така си беше.

— Може би — каза друг глас.

— Че кой друг иначе?

— Знае ли човек? Казвам само, че известно време няма да знаят.

— И защо не?

— Погледни го, човече. В подобна бъркотия как ще различиш добрите от лошите?

Образът отново се бе върнал на експлозията. Вероятно щяха да въртят все същия запис в продължение поне на три месеца. Ала докато всички в тълпата гледаха как сградата избухва, Купър се обърна и погледна мъжете зад себе си. Приличаха на комарджии. Докато той се взираше в тях, първо единият, а после другият насочиха вниманието си към него.

— Какво? — попита по-едрият. — Да ти помогна с нещо, приятелче?

Как ще различиш добрите от лошите?

— Благодаря ти.

— Ъ?

Ала Купър вече си бе тръгнал, тичайки с всичка сила.

[1] В древногръцката митология — лодкарят, който прекарва душите на умрелите през реките Стикс и Ахерон, които разделят света на живите от този на мъртвите. — Б.пр. ↑

[2] Един от т.нар. бащи основатели на Съединените щати. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Лесно е. Всички на игрището гледат къде се намира противникът. А аз гледам къде ще се намира. И просто се насочвам в друга посока.

Бари Адамс, рънинг бек на „Чикаго Беърс“, за това как успя да постигне ръш от 2347 ярда само в един сезон, счупвайки по този начин предишния рекорд (2105 ярда на Ерик Дикерсън през 1984 г.)

Разположен на запад от Военноморската обсерватория във Вашингтон, Масачузетс Авеню Хайтс беше очарователен квартал с къщи от червени тухли, чиято близост една до друга и малките дворчета създаваха невярна представа за заможността, която се криеше в тях. Макар да не беше съвсем от величината на именията и политическото влияние на Шеридан-Калорама, той все пак беше заможен квартал, от онези, за които хората казваха, че са прекрасно място да отгледаш деца, и дом на многобройни политици, лекари и адвокати.

Къщата на Трийсет и девета улица излъчваше старомодно очарование с красивата си веранда, грижливо поддържания жив плет и американското знаме. Далеч не толкова очевидни бяха охранителните камери, монтирани не само на къщата, но и по протежение на пътеката и в дървото, рамката на вратата от подсилена стомана и в дискретния сив седан, който минаваше покрай къщата на произволни интервали два пъти на всеки час.

Купър много пъти беше идвал тук. Седял бе в съвършено поддържания вътрешен двор, отпивайки от бирата си, докато децата си играеха. Помогнал бе с проектирането на охранителната система и в

продължение на няколко месеца дори служеше като шофьор. По време на една операция, в която бяха заложили капан, издавайки информация за мними слабости в системата на терористични елементи, той бе ръководил екип от къщата, като спеше в стаята за гости и се надяваше, че Джон Смит ще налага въдицата. Не, той не беше непознат в къщата на Трийсет и девета улица.

И все пак, да се появи без предупреждение след като се бе стъмнило, облечен в разпокъсани дрехи и миришещ на пот и дизел — е, не беше нещо, което би направил при обикновени обстоятелства.

Натисна звънеца, свивайки и разпускайки юмруци, докато чакаше сякаш цяла вечност, давайки си напълно сметка за охранителните мерки, на които беше обект.

Най-после Дрю Питърс отвори вратата и го изгледа продължително. Очите му на счетоводител поглъщаха всяка подробност, но не издаваха нищо. Купър мълчеше, оставяйки самото му присъствие да говори вместо него.

Най-сетне директорът на Службата за законосъобразност си погледна часовника.

— Най-добре влез.

* * *

Купър ги бе прекъснал докато вечеряха, така че Питърс го въведе в кухнята, за да каже „здрости“. Стаята беше светла и уютна, с дървени плотове и шкафове със стъклени врати. Купър открай време смяташе, че изобщо не пасва на хладното сиво, с което свързваше директор Питърс.

Разбира се, у дома си той не беше директор; тук той бе татко, а Купър понякога беше чичо Ник. Момичетата обикновено надаваха възторжени писъци, когато той се появеше. Маги имаше момичешко увлечение по него, а Шарлот често го молеше да я повози на хеликоптер.

Тази вечер обаче Шарлот побутваше вяло късчета броколи в чинията си, а Маги се взираше в ръцете си. Най-сетне Алана, най-голямата, се изправи.

— Здрости, Купър. Добре ли си?

Тя беше на единайсет, когато майка ѝ почина, и оттогава се бе превърнала в стопанката на къщата, грижеше се за останалите, готвеше. На Купър често му беше жал за нея — едва на деветнайсет, а принудена да се държи сякаш беше на четиридесет. Понякога се питаше каква ли щеше да бъде, ако Елизабет не беше умряла. Предполагаше, че и тя си задава същия въпрос.

— Аха — каза на глас. — Толкова, колкото и всички останали.

— Ужасно е — рече Алана и още в следващия миг си пролича, че ѝ се иска да поправи казаното, да намери по-силна дума, която да обхване телата и пушека, и розовия шок на детска плюшена играчка насред „Бродуей“.

— Да. — Ако съществуваше такава дума, Купър не я знаеше. — Съжалявам, че ви прекъснах вечерята.

— Няма нищо. Искаш ли да хапнеш?

— Не, благодаря.

С тези думи обичайните любезности приключиха.

— Да говорим в кабинета — каза Питърс и го поведе през къщата, покрай училищни фотографии и произведения от макарони, сложени в рамки.

„Кабинетът“ беше стая без прозорци в задната част на къщата, с бюро и диван, барче, два 3D телевизора с изключен звук, по които течаха новини. Имаше снимка в сребърна рамка на Елизабет, съпругата на директора, починала преди осем години и погребана в гробището „Оук Хил“. Наистина ли Дрю му бе разказал тази история едва днес сутринта?

В стаята имаше и няколко по-малко традиционни неща: изолация, дебела два сантиметра и половина, в гипсокартонената стена, хидравлична стоманена врата, подземни комуникационни връзки, които стигаха до ДАР и Белия дом, паник бутон, чието натискане затваряше мястото като трезор и извикваше екип на спецчастите. Директорът наля скоч в две чаши, седна и погледна очаквателно към Купър.

Така че Купър си пое дъх, отпи една глътка и му разказа всичко, което се бе случило този ден, всяка секунда от преследването, колко близо бе стигнал до атентаторката, как почти бе успял да предотврати взрива. А после сподели идеята, която го беше осенила на Хюстън Стрийт („Как ще различиш добрите от лошите?“), предложението,

което го бе накарало да се върне тук, въпреки разстоянието и неуместността, и най-вече размерите на жертвата, която предполагаше.

— Абсурдна идея. В никакъв случай.

— Не е абсурдна. Напълно осъществима е.

— Сещам се за дузина начини, по които нещо може да се обърка.

— Аз се сещам за сто такива. Ала това ще ни даде шанс, истински шанс да се доближим до него.

— Той ще разбере. Ще те усети.

— Не и ако отидем докрай.

— Докрай?

— Да. Това е единственият начин да се доберем до него — каза Купър. — От години подхождаме погрешно.

Питърс взе една сребърна химикалка, завъртя я между дългите си пръсти. Ако беше засегнат, то не си пролича в небрежното му:

— Нима?

— Начинът, по който работим сега — трябва да печелим всеки ход, само за да завършим наравно. Да предположим, че днес бях успял да открия бомбите. Ако бях обезвредил четири от тях, а петата избухнаше, Смит щеше да е този, който печели. Ако бях успял да обезвредя и петте, но пресата научеше, че изобщо са били заложени, пак той печели. Може да ни удари навсякъде, по всяко време и всеки удар е победа. Ние трябва да се защитаваме навсякъде, непрекъснато, и най-доброто, на което можем да се надяваме, е равенство. Дори и да е съвършена, само с отбрана никога не може да спечелиш. Ако искаме да сложим край на всичко това, да попречим на ситуацията да ескалира, ако искаме да *победим*, трябва да неутрализираме Джон Смит. И това е начин да го направим.

— Не начин — отвърна Питърс. — Възможност.

— По-добре е от нищо.

Купър отпи още една глътка скоч. Беше изтощен и питието успяваше да смекчи част от напрежението. Чакаше. Лицето на директора не издаваше нищо, но мускулчетата на носа и ушите му, почти незабележимо обтегнатите рамене, всичко това говореше, че го обмисля.

— Даваш си сметка какво ще означава това, нали? Няма да е достатъчно просто да заявя, че си се отцепил — каза Питърс най-сетне. — Ще трябва да те набележа за обект.

— Да.

— Няма да мога да ги удържа. Предварителните доклади, които видях, съобщават за повече от хиляда загинали. А и ударът беше в самото сърце на Манхатън. Няма да има половинчати мерки. Ще бъда принуден да те низвергна като Луцифер. Може би ще успея да скрия името ти от новините, но в рамките на агенцията няма да мога да сторя нищо за теб.

— Знам.

— Ще бъдеш мразен повече и Джон Смит. Защото си бил един от нас и си ни предал. Всички ресурси, които отделението има на разположение, ще бъдат насочени срещу теб. Ще те преследват хиляди души. Буквално хиляди. Ако бъдеш арестуван, мога да разкрия истината, но...

— Но никой няма да се опитва да ме арестува. Имат ли възможност да ме убият, ще го направят.

— Точно така. А междувреме ти ще бъдеш сам. Никакви средства на твое разположение. Никакви хеликоптери, никакво подслушване на телефони, никакви екипи за наблюдение. Никаква подкрепа. Нищо.

Купър просто отпиваше от скоча си. Нищо от това, което Питърс му казваше, не бе изненада за него. Беше имал време да го обмисли, докато летеше насам.

Всички пътнически полети бяха прекратени, така че с помощта на значката си той си бе уредил място на борда на един С-130^[1] и бе пътувал заедно с взвод морски пехотинци. Момчетата бяха особено надъхани, но под всичко това се долавяше немалко болка. Америка не бе свикнала на подобни удари, атака право в сърцето на силата ѝ.

Реакцията щеше да бъде унищожителна. Разплатата — кървава. Страната щеше да настоява за това.

Нямаше да мине много време, преди да се разчуе, че атентатът е дело на Джон Смит. И в превъзбуденото състояние, в което Америка се намираще, повечето хора нямаше да направят разлика между абнорми и абнорми терористи.

В крайна сметка, именно абнормите бяха принудили Фондовата борса да затвори врати. Абнормите, които излизаха начело във всички области. Абнормите, които караха останалата част от хората да се чувстват дребни и нищожни, второстепенни.

„Не можеш да спреш бъдещето. Можеш единствено да избереш на коя страна ще бъдеш.“ Гласът на Алекс Васкес в главата му.

Труден избор. И по-сложен, отколкото тя би признала. Кой беше той — правителствен агент, който преследваше терористи, или баща, чиято дъщеря беше в опасност? Войник или цивилен? Ако вярваше в Америка, означаваше ли това, че трябва да приеме Академиите?

Много добре, Алекс. Аз направих своя избор. Ала точно сега, този час в небето, този час е за мен.

Облегнал гръб в металната стена на самолета, така че усещаше ритъма на турбовитловите двигатели и студения въздух, свистящ покрай него, Купър се остави на мислите за онова, което се канеше да рискува. Всичко, което би могъл да изгуби. Заше метяващата цена на плана, който предлагаше.

А после, когато се приземиха, той избута тези мисли на заден план и пристъпи към действие. И сега, докато се взираше през масата в директора, в светлите му, спокойни очи, той заяви:

— Мога да го направя.

— Няма да има връщане назад. Никакво. Или ще успееш, или ще умреш.

— Знам. Дори *шансът* да премахнем Джон Смит, си заслужава риска. Не го ли направим, той като нищо ще хвърли страната в гражданска война.

Питърс извърна поглед, потропвайки леко с пръсти по бюрото си. Новинарските канали показваха запис от експлозията и отразена в очилата му без рамки, Фондовата борса рухваше отново и отново.

Най-сетне той каза:

— Последен шанс, синко. Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Да. Ще убия Джон Смит за теб. — Купър остави чашата си на масата и се приведе напред. — Но имам едно условие.

* * *

Къщата на Натали.

Примамливите очертания на бегло загатнат силует пробягаха зад една от завесите. Осветлението беше запалено и прозорците излъчваха

жълтеникава топлина. Дел Рей беше твърде много част от града, за да може небето да бъде наистина черно, ала нездравото мораво на светлинното замърсяване бе по-самотно от нощта. И правеше тези прозорци и живота зад тях още по-привлекателен.

Купър се взираше през стъклото на колата. Пое си дълбоко дъх, изпусна го. В стомаха му бе легнала празнота, каквато не бе усещал от години. По детски болезнен копнеж, същият, който изпитваше, когато бе на дванайсет години и всички дарове, които според него идваха с това да пораснеш (любов, свобода, сигурност), му се струваха на милион години от него. Празнотата на леглото сутрин след бляскавите сънища за момичета и приключения.

Сега, когато нещата бяха пуснати в ход, повече от всичко друго Купър искаше да ги спре. Да помоли директора да отмени целия план. Беше прекалено много. Цената беше твърде висока.

А после си спомни за какво всъщност става дума и заглуши детинското фантазиране.

Слезе от доджа (още нещо, което скоро щеше да му се наложи да изостави — любимата си кола и още по-любимия транспондер, с който можеше да превишава на воля позволената скорост) и пресече улицата. Нощният въздух щипеше, но леко, без да хапе. Миришеше на чисто. Беше уморен, тялото го болеше, но въпреки това се опитваше да запомни всяка подробност, да се движи с изострени сетива. Много време щеше да изтече, преди отново да мине по този път.

Когато стигна до предния прозорец, поспря точно там, където свършваше светлината, струяща отвътре. През леко разтворените завеси Купър виждаше децата си. Тод ръководеше сложна битка между играчките си; всички пантеони бяха омесени — рицари с доспехи се биеха рамо до рамо с войници от Втората световна война и космически чудовища. Изплезил лекичко върха на езика си, той тъкмо качваше един робот върху кон. Кейт седеше на дивана с книжка с картинки в скута и прелистваше страниците назад, като си говореше тихичко. През свода, водещ в кухнята, Купър виждаше Натали да мие чинии. Косата ѝ беше прибрана на опашка и бедрата ѝ се поклащаха лекичко, докато търкаше съдовете, в такт с музиката, която той не можеше да чуе. Тихата умиротвореност на сцената, топлината, сигурността и домашният уют бяха като назъбен нож, забит в корема му. Той затвори очи.

Вече избра страна.

Извади телефона си и набра. През прозореца видя как бившата му жена подсуши ръцете си в една кърпа и извади телефона от джоба си.

— Ник. Добре ли си? Звънях ти няколко пъти и оставих съобщения...

— Знам. Добре съм. Ала трябва да говоря с теб.

Дори и от това разстояние видя как тя настръхна.

— За Кейт ли?

— Не. Да. Донякъде. Слушай, аз съм отвън. Можеш ли да излезеш?

— Отвън ли си? Защо не почука?

— Първо трябва да поговорим. Преди децата да разберат, че съм тук.

— Окей. Дай ми минутка.

Купър прибра телефона в джоба си. Погледна за последен път през прозореца и усети как стомахът му се свива и нещо го жегва в сърцето. След това отстъпи назад. Отиде до единственото дърво в градината, клен, по чиито клони бяха останали само няколко листа. За миг през ума му пробяга спомен — кленът такъв, какъвто бе, когато двамата с Натали купиха къщата — хилаво, малко дръвче, прикрепено с тел.

Натали се появи след няколко минути. Поспря на стъпалото, заслонила очите си от светлината на верандата, и го видя, облегнат на дървото. Едва забележимите промени в изражението ѝ вероятно биха убегнали на някой непознат, но за него всяка емоция бе така ясна, сякаш бе изписана с думи върху челото ѝ. Облекчение и радост, че той е жив. Сдържано притеснение за начина, по който я бе помолил да се срещнат отвън. Страх от онова, което щеше да ѝ каже за Кейт. Бързо преодолян порив да се втурне обратно в къщата и да затръшне вратата след себе си.

— Здравей — каза тя.

— Здравсти.

Натали пхна ръце в джобовете си и го погледна в лицето. Познаваше го достатъчно добре, за да види, че има да ѝ казва нещо, и го чакаше да започне. Тази овладяна, хладнокръвна откровеност, която

Купър открай време обичаше. Някъде наблизко се обади сирена и сърцето му заби учестено. Погледна си часовника. Тик-так.

— Да не те задържам?

— Не, аз... — Купър си пое дъх. — Трябва да ти кажа нещо.

Погледна към нея, към двора, към прозореца. Не беше ли се раздвижило пердето?

— За бога, изплюй камъчето.

— Известно време ще отсъствам.

— Известно време? Какво означава това?

— Не съм сигурен. Може би за дълго.

— Нещо, свързано с работата ти.

— Да.

— Нещо, свързано със случилото се днес.

— Да. Аз бях там. В Манхатън.

— Боже мой, добре...

— Добре съм — увери я той, а после поклати глава. — Не, не е вярно. Чувствам се гневен и безсилен, и ме боли. Опитах се да го спра, Нат. Почти успях. Но не можах, не съвсем, и всички тези хора...

— Направи ли всичко по силите си?

— Да. Така мисля. Да.

— Тогава вината не е твоя. Ник, какво е това? Какво става? — Едва забележимо разширяване на очите издаде страха ѝ.

— Експлозията днес. Беше Джон Смит.

— Не може да си сигурен. Може би...

— Беше Джон Смит. Най-ужасната терористична атака над Америка в историята — дело на един абнорм.

— Но... това ще... ще стане... господи, ще стане по-лошо. Ще започнат да преследват абнормите. Наистина ще започнат да ви преследват.

— Да. — Купър пристъпи напред и взе ръцете ѝ в своите. — Затова аз ще тръгна след него. Джон Смит. Не както преди. Нещо различно.

— Какво?

— Единственият начин да се приближа до него е, ако смята, че съм на негова страна. Така че ще мина на негова страна. Ще напусна агенцията и ще стана беглец.

— Не разбирам.

— Агентагът. Ще обвинят мен.

Натали го зяпна. Почти можеше да чуе как мозъкът ѝ работи.

— Не, чакай, в това няма логика. Той ще знае. Джон Смит. Ще знае, че нямаш нищо общо.

— Така е. Но освен това ще знае, че всички в ДАР мислят, че имам. Че бягам и ме преследват. Че агенцията, на която съм служил в продължение на години, за която съм убивал, ме е предала. Това е достатъчно, за да накара някой да започне да мисли различно. И какъв удар за него — да премина на негова страна! Само си помисли колко мога да съм му полезен. Не само с това, което умея, но и с това, което знам.

— Но за да се получи...

— Да. Те ще трябва да ме преследват. Наистина да ме преследват. Ще бъда набелязан за обект. Никой, освен Дрю Питърс, няма да знае истината. Всички ще вярват, че наистина съм преминал на страната на врага.

— Не! — Натали издърпа ръцете си от неговите. — Полудя ли! Та те ще те убият!

— Само ако ме хванат. — Купър опита да се усмихне, но бързо се отказа. — Опасно е, знам, но мога да го направя. И ни дава възможност да...

— Не. Откажи се. Върви при директора още сега и му кажи, че си размислил.

— Не мога да го направя, Нат.

— Защо не? Не разбираш ли? Ти имаш деца. Ненавиждам Джон Смит не по-малко от теб, но ако трябва да избирам между това той да е мъртъв, и Кейт и Тод да имат баща, не бих се поколебала.

— Не е толкова просто — каза Купър и задържа погледа ѝ. Нужни бяха само няколко секунди. Пред очите му тя осъзна истината. Устата ѝ се отвори, очите ѝ се разшириха.

— Кейт.

— Да. Кейт. Ако го направя, няма да бъде подложена на теста. *Никога*. Това беше цената ми. Ще порасне и ще има нормален живот. Няма да ни я отнемат. Никога няма да опознае една Академия отвътре.

Натали вдигна ръце към лицето си и затисна уста с разтреперани пръсти. Беше приковала поглед в гърдите му. Купър я познаваше достатъчно добре, за да изчака.

— Тя е първа степен, нали?

— Да.

Натали изпъна рамене.

— И нямаме избор?

Купър поклати глава.

— Нещата, които правим за децата си. — Натали дори успя да извика бледа, напрегната усмивка върху устните си. — Кога трябва да тръгнеш?

— Скоро. Първо искам да видя децата.

— Искаш ли... Можеш да останеш. За през нощта.

Топло чувство разцъфна в гърдите му. Когато се разделиха, и двамата се бяха съгласили, че не е добра идея да спят заедно, че това ще обърка децата и може би ще усложни приятелските им отношения. Беше взаимно и добро решение; колкото и да се обичаха, никой не искаше да се обвързва романтично с другия, така че бяха минали години, откакто за последен път бяха споделяли едно легло. Това, че тя го предложи сега, го трогна.

— Изкушаващо предложение. Наистина ми се щеше да можех. Но те ще ме търсят.

— Вече?

— Скоро.

— Добре. Ами тогава най-добре да влезем. Какво ще им кажеш?

— Нищо. Просто, че ги обичам.

Натали отново изпусна дъха си, избърса очи и пое през двора. Раменете ѝ бяха увиснали, мускулите на врата ѝ бяха обтегнати като пружини. Купър я настигна, улови ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Чуй ме — започна, а после си даде сметка, че няма представа какво да каже след това. Че няма от какво да се страхува? Имаше. Докато те стояха тук, директор Питърс го обявяваше за мишена. Най-могъщата агенция в страната щеше да се впусне да го преследва, хиляди хора с милиарди долари на свое разположение. И дори да успееше да им се изплъзне, той се канеше да отиде в бърлогата на врага и да помоли за среща.

— С мен всичко ще бъде наред — каза накрая.

И за миг, за частица от секундата, видя, че Натали му повярва.

То беше достатъчно.

[1] Модел военнотранспортен самолет. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ ПРЕСЛЕДВАН

Сънародници, американци.

Днес нацията ни, нашият начин на живот, понесе жесток удар. Жертвите бяха мъже и жени от всички съсловия, от всички професии. Социални работници и адвокати, банкери и художници. Майки и бащи, братя и сестри. Стотици, може би хиляди животи, погубени по възможно най-страхливия, най-долния начин — от терористи, които заложиха бомби в сърцето на нашата велика нация.

Отговорните за това искат да разрушат начина ни на живот. Като убиват невинни хора, те искат да ни сплашат като деца, които се боят от чудовища и треперят от страх под одеялото.

Ала ние не сме общество от деца. Ние не се крием от чудовищата. Ние ги откриваме и побеждаваме.

Нашето разузнаване е единно в увереността си, че тази атака е дело на надарени терористи. Армията ни и службите ни за сигурност са най-могъщите в историята. Днес една малка част от хората притежават огромно преимущество. Как биха могли мъжете и жените от двете страни на този вододел да живеят и работят заедно, да съставляват един по-съвършен съюз?

Отговорите няма да бъдат лесни. Пътят ще бъде труден. Ала отговори има. Отговори, които не включват бомби и кръвопролитие.

И така, тази вечер, докато нацията оплаква своите мъртви, аз се обръщам към всички вас с молба за толерантност, търпение и огромна човечност. Надарените като цяло не могат да бъдат държани отговорни за действията на група екстремисти, служещи си с насилие. Точно както онези, които таят омраза в сърцата си, не представляват всички нас.

Казват, че най-здравото съдружие се формира във времена на изпитание. Нека посрещнем това изпитание не като една разделена нация, не като нормални и абнормални, а като американци.

Нека заедно създадем едно по-добро бъдеще за нашите деца.

И нека никога не забравяме болката на този ден. Нека никога не отстъпваме пред онези, които вярват, че политическата власт идва от дулото на пистолет, пред страхливците, които убиват деца, за да постигнат целите си.

За тях не може и няма да има милост.

Лека нощ и Бог да благослови Америка.

Президент Хенри
Уокър
12.03.2013 г.

13.03.2013 г.

Мнения и коментари: Разделена Америка, уязвима Америка

От края на Студената война Америка е единствената суперсила. И все пак, вчера научихме, че сме уязвими. Че и най-голямата сила не е в състояние да ни защити от един наистина безмилостен враг, такъв, който е готов да пренебрегна всички правила на войната и да нападне невинните.

В дните и седмиците, които ни предстоят, ще обсъждаме до безкрай кой е отговорен. Докато четете тази статия, разузнавателните ни служби вече съставят списък с възможните заподозрени. Няма съмнение, че едно име ще оглави този списък — Джон Смит, активистът, превърнал се в терорист, който отдавна използва насилие, за да постигне целите си.

Но ако вчерашният атентат ни показва нещо, то е, че проблемът е по-сериозен и по-опасен, отколкото предполагаме. Проблемът е там, че всъщност сме две нации.

Надарените и останалите от нас. А един дом, разделен против себе си, не може да устои.
[1]

Надарените са човешки същества — наши деца и приятели. И повечето от тях са също толкова ужасени, също така наранени от този позорен атентат, колкото и останалите от нас. Ала това не променя факта, че тяхното съществуване е заплаха за мира, за суверенитета, за живота ни...

15.03.2013 г.

Уокър настоява за комисия за разследване

Вашингтон — Днес, в реч пред Конгреса, президентът Уокър поиска да бъде сформирана двупартийна комисия за разследване на експлозията в борсата „Леон Валрас“ на дванайсети март.

„Американският народ има правото да получи изчерпателна и точна информация за събитията от онзи ден“, заяви Уокър. „Как се стигна до тази трагедия? Провалиха ли се

службите ни за сигурност? Има ли слаба брънка в редиците им?“

Предложената комисия ще притежава широки правомощия и ще разследва не само експлозията, но и действията на разузнавателните служби непосредствено преди атентата, както и реакцията на полицията и федералните власти след него.

Смята се, че експлозията от дванайсети март, която отне живота на повече от хиляда души, е резултат на терористичен акт. До днес никоя групировка не е поела отговорност за атентата...

22.03.2013 г.

За мнозина скръбта се превръща в гняв

Далас, Тексас — Десет дни след атентата в борсата „Леон Валрас“, шокът, който повечето американци изпитаха, отстъпва място на ярост и желание за отмъщение.

„Всички знаем кой го направи“, казва Дарил Дженкинс, шестдесет и три годишен шофьор на камион и бивш главен старшина от Флота. „Абнормите не са познали от нас друго, освен великодушие, а ни се отплатиха с кръв. Мен ако питате, време е да им покажем какво означава да ти пуснат кръв.“

Господин Дженкинс не е единственият, който мисли така. В това време на национална болка, мнозина американци са жадни за действие. От даряване на кръв до постъпване в армията, атентатът събуди страната за действие по начин, който не сме виждали от Пърл Харбър^[2] насам...

22.04.2013 г.

Предложение за закон — на абнормите да бъдат поставяни микрочипове

Вашингтон — Сенатор Ричард Латруп (Републиканска партия, Арканзас) днес официално внесе за обсъждане проектозакон (S.2038), който да наложи имплантирането на проследяващи микрочипове на всички надарени американски граждани. „Мониторинговата инициатива за надзор е простичко и разумно решение на един сложен проблем“, заяви Латруп. „С един удар можем драстично да намалим опасността от нов дванайсети март.“

Предложените проследяващи устройства ще бъдат имплантирани във врата, до сънната артерия. Захранвани биометрично, те ще съобщават на държавните агенции точното местонахождение на онези, в които са имплантирани.

Проектозаконът има многобройни противници, сред които сенатор Блейк Крауч (Демократическа партия, Колорадо), който миналата година стана първият надарен член на Сената: „Скърбя за трагедията от дванайсети март също толкова дълбоко, колкото и останалата част от Америка. Но не бива да допуснем да поемем по този път. С какво се различават микрочиповете днес от златните звезди, които евреите са били принудени да носят преди Холокоста?“

Обвинение, което поддръжниците на проектозакона отхвърлят с лекота. „Да, това наистина звучи драматично“, казва Латруп, „ала единственото, което искаме, е информация, с която да се защитим. Тези устройства не представляват никаква заплаха за надарените. Могат ли те да ни уверят в същото?“

05.07.2013 г.

Демонстрации прерастват в насилие; един убит, четиринайсет ранени

Ан Арбър, Мичиган — Трябваше да бъде мирен протест. Манифестация на студенти с будна политическа съвест на Четвърти юли^[3].

А се превърна в кървава баня.

Организиран от „Всички заедно“, общност на студенти от Мичиганския университет, в подкрепа на равни права за абнормите, следобедната манифестация изкара няколкостотин студенти на протест срещу Мониторинговата инициатива за надзор. Повечето носеха златни звезди — препратка към знака, който евреите са принудени да носят в нацистка Германия.

„Всичко започна добре“, казва Джени Уийвър, една от организаторките на манифестацията. „А после завихме по Мейн Стрийт и те се появиха сякаш от нищото.“

Според очевидци, двадесетина маскирани, с бейзболни бухалки в ръце, се нахвърлили върху протестиращите и ги пребили брутално.

Уийвър твърди, че тя и нейният съорганизатор, Роналд Мур, са били набелязани специално. Според нея, дори след като паднала на земята, те продължили да я удрят.

„Единият от тях каза: «Брат ми беше в Ню Йорк». А после ботушът му се спусна над мен. Това е последното, което си спомням.“

Роналд Мур почина от раните си, преди на мястото да успеят да пристигнат линейки. Уийвър бе откарана в болницата, където претърпя единадесетчасова операция по спешност. Очаква се да се оправя, макар че нараняванията ѝ са...

08.08.2013 г.

Одобрен е проектозаконът за микрочипове

Вашингтон — Днес Сенатът прие Мониторинговата инициатива за надзор със седемдесет и три на двайсет и седем гласа. Одобреният проектозакон ще бъде внесен в Камарата на представителите, където се очаква да бъде гласуван до един месец.

„Днес е велик ден за свободата“, заяви сенатор Ричард Латруп (Републиканска партия, Арканзас). „Направихме първата крачка към това да защитим начина си на живот.“

Противоречивият проектозакон предвижда на всички надарени да бъде имплантиран микроскопичен компютърен чип, изпълняващ функция на проследяващо устройство, с чиято помощ държавните агенции ще могат да контролират местонахождението им.

Докато законността на тази мярка все още е предмет на разгорещени дебати, проектозаконът се радва на значителна подкрепа, която надхвърля партийните граници...

13.08.2013 г.

CNN: Хакерска атака на терористична групировка предупреждава за атентати

Ню Йорк — Тази сутрин повече от дузина популярни уеб сайтове станаха жертва на хакерска атака. Между засегнатите са социални мрежи, онлайн енциклопедии, популярни онлайн магазини, както и нашата информационна агенция.

На атакуваните уеб сайтове се появи следното съобщение:

„Искаме единствено равенство. Искаме мир.

Ала няма да седим безучастно, докато вие строите концентрационни лагери.

Приемете това като предупреждение.

Вслушайте се в него.“

Помолен да коментира възможните източници на съобщението, говорител на Департамента за анализ и реагиране каза...

ГЛАВА 16

В началото на септември, шест месеца след атентата в борсата „Леон Валрас“, отнел живота на хиляда сто четиридесет и трима души, из пустите улици на чикагския квартал Фултън Ривър^[4] се движеше джагуар „ХКР“.

Уличната настилка се бе пропукала под тежестта на огромните камиони и безмилостния кръговрат на чикагските зими. Спортната кола имаше състезателно шаси с твърдо окачване за максимално усещане на пътя и всяко парче натрошен асфалт вибрираше чак в зъбите на шофьора. Той караше бавно, заобикаляйки най-големите дупки. Слаб дъждец ръсеше по предното стъкло — твърде много, за да остави чистачките изключени, но не достатъчно, за да им попречи да задират със скърцане при всеки замах.

Мина покрай редица безлични тухлени постройките, скрити зад ръждясващи огради. На няколко пресечки оттам складовете бяха превърнати във внушителни дворци на забавлението — долнопробни нощни клубове със също толкова долнопробни посетители. Тук обаче повечето от сградите бяха запазили първоначалното си предназначение. Повечето от тях.

Колата мина през отдавна изоставен железопътен прелез, изтрополявайки леко; покрай един контейнер за боклук, изрисуван с графити; двуетажна постройка от избелели оранжеви тухли и новичка водна кула на върха. По протежение на горната част на оградата беше опъната бодлива тел; охранителна камера гледаше надолу. След миг вратата се плъзна настрани. Автомобилът влезе и паркира до лъскав червен корвет с потъмнени прозорци.

Чакълът скърцаше под обувките на мъжа. Мирис на дъжд и боклук изпълваше ноздрите му, а някъде под тях се долавяше далечният дъх на реката. Той извади обикновено черно куфарче от багажника и остави пистолета си на мястото му.

Зад него се разнесе мъчително металическо скърцане — отваряше се врата. Мъж по анцуг го наблюдаваше безстрастно.

Отвътре складът представляваше просторно помещение, студено и недовършено. От светлината, която се процеждаше през високите прозорци, сенките ставаха още по-тъмни. Купчини щайги без никакъв надпис заемаха около половината от пода. Близо до плъзгащата се врата беше паркиран яркочервен корвет, изпод който стърчаха чифт крака; единият от тях потропваше в ритъм с радиото, от което звучеше класически рок.

— Трябва да те проверя — каза Анцугът.

— Не — усмихна се той. — Не трябва.

Анциугът беше един от биячите на Зейн — не беше важен, но не бе свикнал да му противоречат.

— Знам, че си новият любимец на шефа, обаче...

— Чуй ме добре. — Все така усмихнат. — Опиташ ли се да ме претърсиш, ще ти строша ръката.

Другият мъж присви очи.

— Ти сериозно ли?

— Аха.

Анциугът пристъпи напред, като гледаше да не отпускате тежестта си на левия си крак.

— Джоуи. — Механикът беше излязъл изпод колата. Върху едната си буза имаше петно от машинно масло. — Той е окей. Освен това не се майтапи за ръката ти.

— Но...

— Заведи го при Зейн.

Джоуи се поколеба за миг, след което се обърна и каза:

— Насам.

„Насам“ се оказа задната част на склада, където метално стълбище отвеждаше до горното ниво. Джоуи се движеше тежко, пъшкайки така, сякаш всяка стъпка бе задача, която трябваше да бъде отменена от списъка му. Къс коридор ги отведе до една врата и Джоуи почука.

— Господин Зейн? Тук е.

Някога това беше кабинетът на надзирателя, с прозорци, които гледаха не към света навън, а навътре, към пода под тях. Оттогава помещението беше почистено и мебелирано. Два дивана почиваха върху мек персийски килим. Осветлението беше приглушено и

направено с вкус. Един 3D телевизор предаваше Си Ен Ен с изключен звук.

Робърт Зейн беше дошъл от улицата и нито кашмиреният пуловер, нито подстрижката за двеста долара можеха да променят този факт. От него се излъчваше неизразимо усещане за загладена опасност, а в очите и стойката му винаги се спотайваше следа от дните, когато той беше лошият стар Боби Зи.

— Господин Елиът.

— Господин Зейн.

— Питие?

— Защо не.

Джоуи затвори вратата зад тях, а Зейн тръгна към барчето.

— Скоч?

— Аха.

Килимът под краката му беше мек. Остави куфарчето върху масичката и седна на прекалено мекия диван. Облегна се назад с ръце в скута.

— Знаеш ли, не бях сигурен, че говориш сериозно. Онова, което предлагаше? Никой не може да се добере до такава технология. — Зейн извади кубчета лед от минихладилника и ги пусна в чашите, след което наля по два пръста във всяка от тях. Движенията му бяха леки и балансирани; стойка на боец. Подаде му една от чашите и се настани на отсрещния диван със скръстени крака и изпънати ръце — съвършен образ на мъж, живеещ в лениво охолство. — Ала ето те тук. Май не е трябвало да се съмнявам в теб, а?

— Съмнението е хубаво нещо. Прави те предпазлив.

— Напълно си прав. — Зейн вдигна чашата си, сякаш да пие за това. На 3D екрана един репортер стоеше пред Белия дом, а надписът, който течеше под него, гласеше: „Проектозакон, предвиждащ надарените да носят микрочипове — приет от Камарата на представителите с триста и един на триста и пет гласа; очаква се президентът Уокър да го парафира.“ От студа дъхът на репортера образуваше облачета, които политаха към тях, образувайки вълнички, когато достигнеха края на проекционното поле. — И така.

— И така.

Зейн побутна куфарчето с палеца на крака си.

— Нещо против?

— Куфарчето си е твое.

Другият мъж се усмихна, приведе се напред и натисна с палци закопчалките, които изщракаха удовлетворително силно и се отвориха. Зейн повдигна капака. В продължение на един миг просто се взираше с широко отворени очи, а после изпусна дъха си и поклати глава.

— Мамка му. Да окрадеш лаборатория на ДАР. Не се засягай, ама ти си един адски ненормален кучи син.

— Благодаря.

— Как го направи?

Елиът сви рамене.

— Окей, разбирам, професионална тайна. Нека се изразя по друг начин. Някакви проблеми?

... огнен език, от който стъклото се пръсна и късчетата му се посипаха по земята като искрящ дъжд; писъкът на алармите, удавен от рева на друга експлозия; резервоарът на камиона...

— Нищо, което може да бъде проследено до теб.

— Мамка му — повтори Зейн. — Не знам откъде се появи, обаче съм адски доволен, че си тук. Хората могат да си приказват каквото искат за такива като теб, но определено знаете как да свършите работа. — Той затвори куфарчето бавно, предпазливо. — Ще наредя да ти преведат парите, също както преди. Окей?

— Какво ще кажеш да ги задържиш?

Зейн тъкмо се канеше да отпие от скоча си, ала думите го хванаха неподготвен. Той замръзна, мускулите на раменете му се напрегнаха. Сделките в престъпния свят бяха танц със също толкова строго определени правила, както и валсът. Всички знаеха стъпките и всяка импровизация беше повод за тревога. Зейн бавно свали чашата си и я постави на масата с леко тракване.

— Какво означава това?

— Означава, че ще ти го дам. — Махване към куфарчето. — А ти ще си задържиш парите.

— А в замяна?

— Услуга. — Том Елиът се приведе напред, подпрял лакти на коленете си — поза за признание, като мъж на мъж. — Името ми не е Том Елиът. А Ник Купър.

— Окей.

— Онова, което ще ти кажа... — Той поспря, задържа думите си, въздъхна. — Доверието не се среща често в нашия бизнес, но мисля, че мога да ти имам доверие, а се нуждая от помощта ти. Знаеш, че съм абнорм.

— Естествено.

— Онова, което не знаеш е, че работех за ДАР.

— Ето значи как си успял да ограбиш лабораторията им.

— Всъщност не. Никога досега не съм бил в никоя от лабораториите. Те са към анализ. Аз бях от другите — реагиране. Службата за законосъобразност.

Зейн почти успя да сдържи реакцията си.

— Аха. Ние не съществуваме. Само дете съществуваме, и още как. Или по-точно — *те* съществуват. Аз напуснах при... е, да си надарен и да работиш в агенция, която преследва такива като мен, неизбежно предизвиква търкания. Подробностите нямат значение. Това, което има значение е, че когато си тръгнах, в техните очи аз станах един от лошите.

— Имам някаква представа какво е да си от лошите. — Зейн се усмихна.

— Точно затова мисля, че мога да ти имам доверие. Виждаш ли, те ме обявиха за мишена. Опитват се да ме убият. И рано или късно ще успеят.

— И ти искаш от мен... какво? Да се заема с ДАР?

— Разбира се, че не. Искам да ми помогнеш да стана друг.

Зейн вдигна чашата си. Отпи глътка.

— Защо не отидеш в Уайоминг?

— И да живея с останалите животни в зоологическата градина?

— Той поклати глава. — Не, благодаря. Не обичам клетки. И никой няма да ми навре проследяващо устройство в гърлото. За нищо на света. Така че ми трябва ново име, ново лице и документите към тях.

— Доста искаш.

— Тези полупроводници? — Той махна към куфарчето. — Последен писък на технологията. Никой, *никой* освен ДАР не ги е виждал. Ако си изиграеш картите както трябва, можеш да натрупаш състояние от тях. И няма да ти струват нито цент. Ти си един от най-големите контрабандисти в Средния Запад. Наистина ли искаш да ми

кажеш, че в семейството не се намира нито един хакер и нито един хирург?

Картината на 3D екрана отстъпи място на запис от експлозията в Борсата — същият запис, който бе видял на онзи билборд през март. През първите няколко месеца го въртяха до безкрай, последван от речта на президента Уокър и особено края ѝ: „За тях не може и няма да има милост.“ След това, когато бе станало ясно, че Джон Смит няма да бъде заловен толкова бързо, повторенията постепенно започнаха да оредяват. Но и досега го излъчваха всеки път, когато някой поискаше да каже нещо отрицателно за абнормите. Кое то беше горе-долу на всеки час.

— Естествено, че разполагам с необходимото. Но ако направя това за теб, какво после?

— Вече ти казах. Ще получиш съдържанието на куфарчето безплатно.

— Бих могъл просто да те убия.

— Сигурен ли си? — Той се усмихна.

Зейн се разсмя.

— Ама наистина ти стиска. Това ми харесва.

— Е, споразумяхме ли се?

— Нека да помисля малко.

— Знаеш как да ме откриеш. А междувременно можеш да задържиш парите и полупроводниците. Приеми го като жест на добра воля. — Купър изтупа крачолите си и стана. — Благодаря за питието.

[1] Цитат, който се появява на няколко места в Новия завет. — Б.пр. ↑

[2] Изненадваща и унищожителна въздушна атака на японския флот над американската военноморска база в залива Пърл Харбър; на следващия ден Съединените щати обявяват война на Япония и по този начин влизат във Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Квартал, разположен на река Чикаго; макар през последните десетилетия броят на жилищните сгради в него да се увеличава, през по-голямата част от съществуването си той е търговски и индустриален квартал, с многобройни складови помещения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Дъждът беше спрял и ако се съдеше по това, че едно късче в западната част на сивото небе бе започнало да изсветлява, слънцето като че ли дори се опитваше да пробие. Купър извади оръжието си от багажника и подкара джагуара из запуснатите улици на Фултън Ривър, докато не навлезе в оживената част на града. Колата беше истинска красавица, макар че все още му липсваше суровата мощ на доджа „Чарджър“.

Рискована игра бе подхванал със Зейн. Можеше само да се надява, че той ще се окаже боклука, за какъвто Купър го имаше.

Той пое на юг, към центъра. Повечето от сградите в далечината бяха забулени от облаци. Мина покрай редица магазини, автокъща. Метрото трополеше над главата му по надземните релси, сипейки дъжд от искри на завоите.

Стрийтвил беше луксозен квартал, от онези, в които преди никога не би помислил да се нанесе. Пълен бе с бутици, фризьорски салони, пискливи кучета и скъпи жени. Купър пое по Делауеър Стрийт и спря пред лъскавата пищност на хотел „Континентал“. Висок, светъл мъж в тъмно сако му отвори вратата.

— Добре дошли отново, господин Елиът.

— Благодаря, Мич.

Остави колата и влезе в хотела.

Лобито беше въплъщение на съвременното охолство — изчистени линии и разкошни мебели. Огромен хартиен полилей грееше над тях. Купър отиде до асансьора и прокара хотелската карта. Асансьорът тръгна, без той да е натиснал какъвто и да е бутон. Докато се издигаха, ушите му изпукаха.

— Четиридесет и шести етаж. Президентски апартаменти — измърка записаният глас. Купър си я представяше висока, с лъскава руса коса и пола, която разкриваше мъничко бедро и много сенки.

Влезе в апартамента и си съблече сакото. То беше сиво, италианско и струваше повече, отколкото целия му предишен гардероб. Камериерката беше почистила стаята, завесите бяха

дръпнати. Навън, далеч под него, водите на езерото Мичиган се плискаха безмълвно в брега. Небето бавно придобиваше кехлибарен цвят. Купър вдигна слушалката на телефона и си поръча пушена съомга и бутилка джин.

След това отиде в банята и наплиска лицето си със студена вода. Избърса се с дебелата хавлия. Погледна в огледалото. От другата страна го гледаше същото лице, както винаги; различна беше само обстановката. Спомни си първия апартамент, в който бяха живели с Натали — мрачно, тясно местенце над един китайски ресторант. Това беше в началото, преди времето и дарбата му да си свършат работата. Тод беше заченат в онзи апартамент, на диван, който миришеше на яйчени рулца. Там за първи път бяха посрещнали Коледа заедно и Купър и до днес виждаше Тод, седнал несигурно наред купчина хартия за подаръци, а на главата му беше залепнала една панделка. Виждаше...

Недей. Просто недей.

Върна се в стаята и остави дейтапада си на бюрото, а пистолета — в чекмеджето. Креслото беше там, където го беше оставил — издърпано напред и обърнато към заемащите цялата стена прозорци, удивителна панорама от езеро и небе. Купър седна в креслото и въздъхна.

— Дом, скъп дом.

Преди шест месеца, когато се появи на прага на Дрю Питърс, въоръжен с план и преливащ от дръзка енергия, основното му притеснение бе дали ще успее да убеди шефа си. Давал си бе сметка какво щеше да му струва това и бе готов да плати цената. Ала едва след като планът бе пуснат в ход, за първи път усети как стомахът му се свива от въпроса — ами сега какво?

Не беше като да може просто да пише на Джон Смит и да му каже, че иска да мине на негова страна. Всеки директен опит да се свърже с него щеше да бъде приет като капан, какъвто всъщност и беше. И така, Купър бе принуден да се запита какво би правил, ако не можеше да прави онова, което винаги бе правил. Ако не беше на страната на добрите, ако не бе онзи, който вярваше, че системата, при всичките си недостатъци, бе единственият начин да оцелеят; че именно това бе пътят към едно по-добро утре. Ако наистина го бяха

изхвърлили от департамента, ако му бяха приписали атентата, ако го бяха предали и го преследваха — какво щеше да прави тогава?

Ето как бе започнал един поразяващо доходен живот на престъпник.

На вратата се почука. Той пусна сервитьора, помоли го да остави подноса на бюрото до прозореца, подписа сметката и му даде бакшиш, без дори да погледне цифрите. Съомгата беше прекрасна, пушената сладост — прекрасно уравновесена от солените каперси и свежия лимон. Поля ги с леденостуден джин, докато гледаше как небето бавно променя цвета си.

Беше действал предпазливо. Планирал бе ходовете си с прецизна отдаденост. В крайна сметка, нямаше какво друго да прави. Нямаше семейство, с което да сподели живота си. Нямаше началник, който да усложнява работата му. Нямаше приятели, които да се нуждаят от него. За кратко бе имал чисто физическа връзка с една жена, която беше срещнал в лобито — редактор в списание, тя беше интелигентна и шик, и страшно секси, но никой от тях нямаше истинско желание и нещата замряха от само себе си.

Беше го учудило (е, добре, беше му доставило и удоволствие) да открие колко е добър в това да бъде лош. Същите умения, които го бяха превърнали в топ агент на Службата за законосъобразност, го правеха изключителен крадец и влиятелна фигура в тези среди. Само за шест месеца беше преминал като ураган през престъпния свят.

Имал бе и някои пожароопасни моменти в света на престъпленията, ала далеч по-опасни от новите му приятели бяха старите му колеги. Както бяха решили, Дрю Питърс му беше приписал вината за експлозията и сега Ник Купър бе един от най-търсените от Службата за законосъобразност. Бяха успели да го проследят на три пъти — в Далас, в Лос Анджелис и в Детройт.

В Детройт беше особено неприятно. Едва не се бе наложило да убие агент.

Да се задържа в големите градове беше опасно, но той не можеше да изчезне напълно от радара. Потънеше ли в пълна неизвестност, вероятно щеше да се спаси от ДАР, но нямаше да е нито стъпка по-близо до Джон Смит.

Шест месеца, прекарани в игра на криеница, в създаване на репутация и трупане на пари. Шест месеца непрестанна бдителност и

търпение. Шест месеца, в които децата му растяха без него; в които Натали се оправяше бог знае с какво; в които някогашните му колеги го преследваха. Шест месеца, в които не се бе озовал дори една крачка по-близо до Джон Смит.

До днес. Сега можеше само да се надява, че онова, което бе предложил на Зейн, е достатъчно съблазнително.

Довърши съомгата и си облиза пръстите. Облаците се бяха разпръснали и светът навън грееше във великденски цветове без сенки. Магически час. Двойното стъкло на прозореца спираше всеки звук, превръщайки света в пантомима, един ярък и ослепителен спектакъл, предназначен единствено за неговите очи. Това беше изкусителната сила на богатството, открил бе Купър; гърлен шепот в ухото ти, че си специален, че всичко — това вино, тази жена, този свят — е за теб. Че по някакъв начин то съществува единствено за да можеш ти да го вкусиш. И това му харесваше, харесваше му много. Харесваше му да е част от аристокрацията, онзи един процент супербогаташи, които притежаваха достатъчно пари, за да правят каквото си поискат.

В миг би го заменил за това отново да бъде в предния двор и да върти децата си във вихрушка от неудържимо щастие.

Телефонът иззвъня. Той наклони стола назад и се протегна. Остави го да звъни, докато провери дисплея.

Зейн.

Купър се усмихна.

ГЛАВА 18

Бизнес районът на Чикаго се отличаваше с интересна особеност — имаше си кранче.

През по-голямата част от деня то капеше равномерно — туристи, хора излезли да пазаруват или да се поразходят. През нощта кранчето се затягаше така, че през него не се процеждаше почти нищо. Ала имаше моменти, в които то се отваряше напълно и улиците и тротоарите се превръщаха в буйни потоци от хора. Първият от тези моменти беше сутрешното пътуване за работа. Третият — вечерният поток обратно към влаковете.

Купър седеше до прозореца в едно заведение за фалафел и чакаше втория. През зацапаните стъкла се виждаше как колите бавно пъплят на юг. Усещането за бетонна бездна беше още по-клаустрофобично тук, на Уелс Стрийт, където релсите на метрото разрязваха небето на тънки късчета. Погледна си часовника. Почти...

Време за обяд.

Тротоарите изведнъж закипяха от живот, хора бързаха и се бутаха във всички посоки, а пътищата им се преплитаха. Купър взе найлоновата си торбичка и се присъедини към тях. Както винаги, тълпата го караше да се чувства некомфортно. Твърде много стимули, твърде много намерения.

Денят беше ясен и студен. Купър отметна глава назад и видя високи промишлени сгради да се издигат към бледосиньото небе. Половин пресечка на север оттам той изкачи стъпалата, отвеждащи до метрото, като внимаваше да се движи заедно с тълпата — група двайсет и няколко годишни бизнесмени, които си приказваха и се смееха. Дясната обувка му стискаше, ала чувстваше тялото си отпуснато и силно, изтръпнало от очаквания прилив на адреналин. Прокара картата си през автомата и излезе на засенчения от навес перон. Холографски реклами за филми и козметични продукти танцуваха над перилата, които се издигаха над улицата. Сградите бяха надвиснали съвсем близо до тях — само на десетина крачки хора в

офис сгради правеха... е, ами това, което правят хората в офисите. Купър никога не бе сигурен точно какво.

Той отиде до средата на перона. Метна найлоновото пликче към кошчето за боклук и не уцели — пликчето се приземи до основата на металното кошче. Остави го там и седна на третата пейка. Навесът скриваше небето.

След пет минути хакерът на Зейн щеше да бъде тук. Или пък не. Купър залагаше на второто.

Един влак се показва иззад завоя, безбожно шумен. От години се говореше релсите да бъдат сменени, така че по тях да може да се движи маглев^[1], който бе по-бърз и по-тих, ала в общинския бюджет никога нямаше достатъчно пари. За радост на Купър. Той харесваше метрото такова, каквото си беше. Е, да, по-старовремско, но тракането и дрънченето го правеха щастлив. Той сложи ръце на облегалката на пейката и изпъна крака.

Когато влакът на Кафявата линия спря, платформата изригна в движение. Хора се блъскаха, за да слязат, докато други бързаха да се качат. Разговори, телефонни обаждания, музика. „Извинете“ и „по дяволите“. Един мъж си рапираше, докато вървеше, без изобщо да се смуцава. Човешката вълна достигна върха си със звън и съобщението от високоговорителите, че вратите се затварят. Отливът се отдръпна заедно с влака и перонът изведнъж опустя.

С изключение на едно много, много красиво момиче, което само допреди миг не беше там.

Купър примигна стреснато. Дланите му овлажняха, по тила му запълзяха тръпки.

Момичето, което минава през стени носеше високи до коленете ботуши, високи чорапи до ръба на полата, впита риза и широко сако, в чиито ръкави имаше достатъчно място, за да се скрие компактният револвер, който бе насочила към гърдите му.

— Стани — нареди тя.

Купър се взираше...

Тя не е част от плана. Изненада в ден, в който няма място за никакви грешки. След около шейсет секунди всичко ще изригне.

Защо е тук? Защо сега? Не може да работи със Зейн.

Трябва да има източници в Агенцията. Джон Смит има доносници.

И как по дяволите, го прави?

... в нея, дал си изведнъж сметка, че устата му е широко отворена. Затвори я. Дали неговите умения караха хората да се чувстват по същия начин? Способността ѝ да се движи незабелязано беше плашеща. Би могъл да се закълне, че бе гледал точно към мястото, където беше изникнала.

— Виждам, че си успяла да се измъкнеш невредима от Борсата.

— Изправи се. Няма да повтарям.

Купър прочете решимостта ѝ в линията на раменете ѝ, в стиснатите устни и яростта в очите. И се изправи. Бавно.

— Вече не работя за ДАР. Застреляш ли ме, няма да помогнеш на шефа си.

— Не съм дошла за това. Тук съм заради Брандън Варгас.

Недоумението трябва да се бе изписало по лицето му. Устните ѝ изтъняха.

— Разбира се. Не си спомняш. За теб той бе само една бройка. Тръгвай. — Тя направи знак с глава, не с пистолета. Професионалистка.

Купър погледна натам, накъдето бе посочила. Най-близкият изход. Възнамеряваше да го свали от перона преди да го застреля. При нормални обстоятелства би го приветствал, защото всяка секунда, в която оставаше жив, бе възможност да обърне нещата в своя полза. Но не и днес.

Днес да излезе изпод покрива означаваше да подпише смъртната си присъда.

— Чуй ме — каза той. — Има нещо, което трябва да знаеш.

— Размърдай се или ще те застрелям тук, на перона.

— Съмнявам се. Не си невидима. Може и да знаеш как да бъдеш там, накъдето никой не гледа, но бас държа, че погледнат ли веднъж, ще си също толкова прецакана, колкото всеки друг, решил да стреля наред перон на метрото.

— Може би съм готова да рискувам.

— Заради Брандън Варгас?

— Не се осмелявай да изричаш името му. Животът му беше съсипан заради хора като теб. Хора като теб го пъкнаха в Академия. Хора като теб го направиха роб. А когато отказа да работи за

държавата, *ти* го уби. Ти си ботушът на системата, Купър. Твоята работа е да прегазваш човешки същества. И дори не ги помниш.

— Застрелях Брандън Варгас преди тринайсет месеца — тихичко каза Купър, — зад един рокерски бар в Рино. Първо поговорихме. Той пушеше цигара, „Дънхил Ред“. След това се опита да избяга. Дързък, обречен опит. Честно казано, не смятам, че наистина се опитваше да избяга. Според мен искаше да сложа край на всичко. Да го спра.

По лицето ѝ се смени палитра от чувства. Подробността за цигарата се оказа решаващият фактор. Дали Брандън ѝ беше приятел, роднина, любовник? Ако беше първото, може би щеше да успее да я откаже от намерението ѝ. Ако беше някое от другите две...

— Спомням си всички, които съм убил — продължи Купър. — Не го преследвах, защото отказа да се присъедини към ДАР. Преследвах го, защото започна да ограбва банки и да убива хора. В последния случай беше жена и двегодишната ѝ дъщеричка. Момиченцето беше в детска количка. Беше нещастен случай, отклонил се куршум, ала момичето си остава мъртво. — С периферното си зрение забеляза някакво движение. Хора, излизаци на перона. Отчаяно искаше да се обърне и да погледне, но не смееше. — Да, детството му е било ужасно. Но не мисля, че това му дава позволение да убива двегодишни деца. А ти?

Очите ѝ, бездруго големи, изглеждаха направо огромни от черната спирала. Купър се взираше в тях, мъчейки се да разчете не само мислите ѝ, но и следващия ѝ ход, дали щеше да натисне спусък, само защото такъв бе планът. Усещаше как секундите текат, а движението в периферното му зрение се приближава; най-сетне, неспособен да издържа повече, той се обърна и погледна към стъпалата.

Точно както беше очаквал.

Зейн, благодаря ти, че се оказа точно такъв изменнически, опортюнистичен подлец, за какъвто те имах.

Отново се обърна към Момичето, което минава през стени. Тя беше откъм страната на влака. Покривът щеше да я прикрие от едната посока, но не и от двете.

— Чуй ме — каза той. — Направи точно две стъпки напред и се обърни на изток. Направи го сега или ще те убият.

— Кой?

— *Сега.*

Или щеше да го послуша, или нямаше. Така или иначе, той трябваше да се съсредоточи. Обърна се.

От двата входа от източната страна се изсипваха мъже и жени с грижливо подстригани коси, хубави обувки и с онази издутина на гърдите, която издаваше, че са с бронежилетки. Носеха пушки, автомати и пистолети; носеха ги така, както трябваше — надолу и наляво; предпазителите бяха вдигнати, ала пръстите им не бяха върху спусъка. Трима по далечното стълбище и петима по по-близкото. Агенти от Службата за законосъобразност. Бившите му колеги. Наоколо несъмнено гъмжеше от тях — десетки агенти, които покриваха всяка пресечка. И за да насипят сол в раната, и Роджър Дикинсън, и Боби Куин бяха между тях.

Какво да се прави.

Крещяха, викаха му да не мърда — стандартна полицейска практика, дезориентирай и надвий. Оръжията им се вдигнаха. Шепата цивилни на перона се вкамениха. Много бавно, обърнал длани навън, за да им покаже, че не представлява заплаха, Купър вдигна ръце. Показваше им, че се подчинява. Те се разпръснаха, образувайки съвършена тактическа дъга, така че всеки агент да го държи на прицел. Дулата на осем оръжия бяха насочени към гърдите му. Никой не се беше прицелил в главата му, никакви самонадеяни фукльовци. Помръднеше ли дори само кутрето си, щяха да го направят на решето. Виждаше го в побелелите от напрежение кокалчета на показалец, обвит около спусъка; в немигация поглед, вторачен в него през мерника на автомат; в изпънатите рамене и разширените ноздри. Устните на Роджър Дикинсън бяха извити в гримаса, която почти приличаше на усмивка. Искаха да стрелят. Ненавиждаха го и се бояха от него.

Всички, освен Куин. Куин не беше сигурен. Купър срещна погледа на своя приятел и партньор. Остави звуците да го обливат, крясъците и ревът им, и тътенът на приближаващия влак — всичко това бе като пращането на ненастроено радио, като бълбукането на река, разминаваше се с движението на устните им.

А после, с палеца на крака си, задейства дистанционното, което беше натъпкал в предната част на обувката си, и шоките гранати в найлоновото пликче изригнаха с ослепителна мощ.

Дори и както бе обърнат на изток, от взрива пред очите му заиграха петна; единственото, което чуваше сега, бе прашене като от радио. Всички агенти, в тяхната оформена като по учебник тактическа дъга, се бяха взирали право в нажежено до бяло сияние със сила осем милиона кандели^[2]. Те залитнаха назад, ръцете им се вдигнаха към очите, оръжията им изпопадаха.

Десет секунди.

Купър се обърна, видя момичето да стои до него, обърнато на запад. Канеше се да тръгне напред, но той бе по-бърз и я сграбчи за китката.

— Не! — Крещеше, ала едва чуваше собствения си глас. — Снайперисти!

Пусна я, обърна се на запад и побягна.

Осем секунди.

Перонът продължаваше още трийсетина метра. Пейки и кошчета за боклук осейваха пътя му. Купър тичаше с всички сили, надявайки се тя да не изостане. В главата му започваха да се оформят наченките на възможен следващ ход и тя беше в центъра му. Нямахше време. Стигна до края на покритата част.

Е, колко му е.

Пет секунди.

Нещо сърдито и горещо профуча покрай ръката му и от едно кошче пред него изскочиха искри. Той се хвърли рязко наляво. Парче от бетона изригна. Купър се метна надясно, само за да свърне наляво миг по-късно. Един изтупан тип, покрай когото мина, се свлече на земята, стиснал с две ръце крака си, който сякаш изригна отвътре. Купър дори не бе чул изстрелите. Не беше и очаквал да ги чуе. Заради шоките гранати, но и заради това, че снайперистите (най-малко трима) несъмнено се намираха по високите етажи на сгради, намиращи се на стотици метри оттам.

Две секунди.

Стигна до края на перона, тичайки с всички сили, стъпи здраво с десния крак, без да спира, подскочи нагоре, праметна левия си крак върху парапета и се хвърли във въздуха с размахани ръце, брулено от вятъра лице и сърце между зъбите.

Под него беше улицата. Безпощаден бетон и бръмчене на коли. Въздух. Имаше време само колкото да се почуди дали ще успее, преди

да се стовари върху противопожарното стълбище на отсрещната сграда. Не беше никак изящно приземяване — ребрата му се удариха в парапета и той си пое въздух с усилие, преди да се издърпа над него и да се прехвърли от другата страна. Обърна се, за да види дали...

... тя се приземи като котка, прикляквайки за миг, преди да се спре с ръце и да се изтласка нагоре.

Мамка му.

Купър потисна възхищението си. Нямаха никакво време. Шоковите гранати действаха, като изхвърляха достатъчно фотони, за да активират всички светлочувствителни клетки в окото, временно ослепявайки всеки, който се намираще наблизо и с лице към тях. Ала десет секунди беше цялото време, на което можеше да се надява, преди екипът да си възвърне зрението достатъчно, за да може да се движи. Може би дори за да рискуват да стрелят. Купър се хвърли към ъгловата пречка, смъкна лентата изолирбанд и освободи железния лост, след което замахна и строши прозореца с един удар. Прокара лоста по дъното, за да разчисти поне най-големите отломки.

Обърна се, за да даде знак на момичето и откри, че него вече го няма. Окей. Хвърли се през прозореца в същия миг, в който зад него затрещяха изстрели. Блъсна се в нещо — момичето — и двамата паднаха, оплетени. Приземи се върху нея — не ловко движение като на екшън герой, а тромаво падане, което можеше да ти изкара въздуха. За миг усети дъх на женска пот и чувствен парфюм, а после и двамата скочиха на крака.

Слаб мъж с оредяла коса седеше от другата страна на бюрото с широко отворена уста. Взираше се в тях така, сякаш... е, ами сякаш току-що бяха връхлетели през прозореца. Купър се изсмя (в битките винаги ставаше така — откриваше забавни неща, когато най-малко можеше да си го позволи) и се насочи към вратата. Момичето го последва. Офис като офис, с прегради между бюрата, шкафове за документи и флуоресцентно осветление. Купър вървеше със сигурна крачка, кимайки на хората, покрай които минаваше — един най-обикновен служител. Стълбището беше до асансьора. Купър забърза нагоре; ушите му пищяха, а ребрата го наболяваха. Когато стигна площадката на следващия етаж, спря и си погледна часовника.

— Защо спиращ?

— Чакам ги да се появят. Всички агенти наоколо ще бъдат изпратени в тази сграда.

— *Какво?* Това капан ли е?

— Не. Те ще я заобиколят и ще завардят изходите. А после екипите за тактическо реагиране ще проникнат вътре. Именно тогава ще се изнесем.

— Майната ти. Няма да чакам.

Той сви рамене.

— Твоя си работа.

Тя присви очи.

— Планирал си всичко това.

— Предположих, че Зейн ще ме предаде.

— Тогава защо дойде?

— Защото съществуваше вероятност да не го направи. Освен това съм провел милион такива операции. Наясно съм с правилата.

— Точно така. — Гласът ѝ беше студен. — Провел си милион такива операции върху други надарени.

— Да. И в този миг към сградата прииждат стотина агенти. Ако смяташ, че можеш да се промъкнеш покрай всички тях — давай. Ако ли не — прави както ти казвам и ще се измъкнем.

— Защо ти е да ми помагаш?

Купър не отговори веднага, умът му препускаше. Предположил бе, че Зейн ще го предаде; всъщност, разчитал бе на това. ДАР несъмнено предлагаха солидно възнаграждение за главата му. И не само това — макар Агенцията да не се занимаваше с обикновени престъпници, тя имаше сериозно влияние върху други служби, които го правеха. За Зейн, да предаде Купър, би било нещо като застраховка за в бъдеще. Напълно логично бе да предположи, че Зейн ще позвъни в ДАР и че департаментът ще се появи с цялата си мощ. С гръм и трясък. Което беше и целта на цялото това упражнение. Опипване на почвата. Съобщение. Щеше да покаже на Джон Смит, че няма никакво съмнение — Ник Купър вече не е един от ДАР. И може би това щеше да се окаже първата стъпка към терориста.

И през ум обаче не му беше минало, че Момичето, което минава през стени ще се появи, за да отмъсти за мъж, когото той бе убил тринайсет месеца по-рано. Предоставяше му се невероятна възможност. Искаше да се добере до Смит? Пред него стоеше един от

най-доверените войници на терориста. Жената, която бе натиснала детонатора на дванайсети март и бе вдигнала Борсата във въздуха, убивайки хиляда сто четиридесет и трима души. Купър потисна желанието да я нокаутира и да я остави на някогашните си колеги.

Ала тя беше просто пионка. А той искаше играча.

— Не знам. Заради Брандън Варгас, предполагам. — Даде ѝ половин секунда, за да го осмисли, а после каза: — Да вървим.

На вратата имаше надпис: „Вход забранен. Изход — на приземния етаж“. Купър натисна и тя се отвори. Докато минаваше през нея, дръпна изолирбанда, който беше залепил предишната нощ, за да попречи на ключалката да щракне. Страшно полезно нещо беше това изолирбандът.

— А сега какво?

Без да ѝ обръща внимание, той пое по коридора. Една жена му се усмихна, докато минаваше покрай нея. Някакъв офис служител правеше онова, което правят офис служителите. Стаята за почивка беше просто малко по-голямо пространство в коридора, с бръмчащ хладилник, пакетчета сметана за кафе и пластмасови прибори. Прозорецът трябва да беше боядисван поне дузина пъти — дебели слоеве боя, които го държаха затворен. Купър пъкна единия край на лоста под рамката и натисна надолу. Боята се напука и нещо изскърца. Още едно натискане и прозорецът се отвори около сантиметър. Купър го насили, за да се отвори докрай, и се покатери на противопожарната стълба отвън, на половин пресечка и два етажа по-високо от онази, по която бяха дошли. В метростанцията тъкмо пристигаше влак. Перфектно.

— Шегуваш се. — Тя се наведе над парапета.

— Не.

Купър се изкачи догоре, спря за миг и се наведе напред. Усети как земното притегляне го улавя. В последната секунда мускулите на краката му се напрегнаха и той скочи. Прелетя над същия безмилостен бетон, същите бръмчащи коли, същия празен въздух. А после се приземи върху покрива на станцията с присвити колене и се претърколи. Металът издрънча оглушително, но приближаващият влак удави звука. Зад себе си Купър чу същия металически тропот като от неговото приземяване, макари и малко по-мек, и само след миг двамата бяха приклекли един до друг на покрива, докато сребристият влак

спираше на перона под тях. Купър изчака потокът от пътници, които се качваха и слизаха, да пресъхне, и с една крачка се озова върху покрива на втория вагон. Сними се и запълзя напред. Когато стигна до ръба, се улови здраво и напрегна крака. Металът беше студен и мръсен. Миг по-късно момичето се присъедини към него. Хвърли му кос поглед и поклати глава.

— Задник.

Той се ухили.

— Вратите се затварят. Моля, дръжте се.

С рязко движение, като тръгващ асансьор, влакът потегли.

В по-голямата част от плана си Купър беше доста сигурен. Някогашната му агенция не бе предвидила, че той отлично познава похватите им. Използваха срещу него все същата тактика, така че не му беше никак трудно да нагласи ситуация, в която шоките гранати да му спечелят малко време; ситуация, в която да обърне стандартната процедура в своя полза, да примами всички налични агенти към едно място и да се върне обратно по стъпките си. Никога досега обаче не се бе возил върху покрива на движещ се влак.

След всичко, което беше направил през последните няколко минути, то всъщност се оказа почти лесно. Според дейтапада му, на дълги, прави отсечки влаковете можеха да вдигнат близо деветдесет километра в час. Не беше сигурен дали при такива обстоятелства биха успели да се задържат за хлъзгавия метален ръб, в който се бяха вкопчили. За щастие, сега се движеха по разклонителната линия, където влаковете обръщаха, преди да поемат обратно. Най-голямата опасност дойде при един завой, когато влакът се наклони настрани, ала Купър го беше очаквал и мускулите му се напрегнаха, за да посрещнат движението. Вятърът беше ободряващ, а израженията на хората в сградите, покрай които минаваха, напълно компенсираха изстрелите, които беше отнесъл по-рано. Пътуваха така в продължение на две спирки и той почти се натъжи, когато наближиха третата.

Мамка му, страшно съм добър.

Изправи се и тръгна към ръба на вагона. Вратите се бяха отворили, пътници слизаха и се качваха. Изчака, докато вълната от хора почти се оттегли и точно преди да скочи...

... тя се приближи изотзад, коляното ѝ изрита неговото, а ръцете ѝ го стиснаха за раменете. Щеше да падне, с физиката спор нямаше, но

защо изобщо ѝ беше обърнал гръб? Удариха се в тавана на влака и отскочиха. Купър се отскубна от нея, завъртя се и вдигна ръка за удар.

Момичето, което минава през стени сочеше нещо, в погледа ѝ имаше тревога. Купър присви очи и рискува да хвърли бърз поглед през рамо. Пътници слизаха от влака, мъже и жени, туристи и бизнесмени, стюардеса, няколко ученици... и двама мъже с костюми.

— По дяволите — тъкмо казваше Роджър Дикинсън. — Сигурен бях, че ще се върне обратно.

— Да проверим ли влака още веднъж, сър? — Тонът на Боби Куин беше сух, непокорен, ала вниманието на Купър беше привлечено от онова „сър“ накрая. Питърс трябва да беше повишил Дикинсън, нищо чудно да му беше дал мястото на Купър. Това не беше добра новина. Каквито и други недостатъци да имаше, никой не можеше да отрече, че Роджър Дикинсън е страшно добър в работата си.

— Не, не искам да проверим влака още веднъж, Боби. Знаеш ли какво искам? Да съм сигурен на чия страна си.

— Казах ти, не вярвам, че Куп е терорист.

— Така ли? Въпреки че взриви Борсата?

— Не е взривил...

— Аха. Просто влезе вътре секунди преди тя да бъде вдигната във въздуха, а после изчезна и започна да ограбва лаборатории на ДАР. А онази жена, с която се държеше за ръка — тя е същата, която уби Браян Васкес. Е, обясни ми още веднъж как Купър се явява от добрите във всичко това?

— Не знам — упорито настояваше Куин. — Но все още не вярвам, че работи за Смит.

— Набий си го в главата, Боби. Приятелчето ти е...

— Вратите се затварят. Моля, дръжте се.

Разнесе се силен звън и влакът потегли. Купър едва успя да се залови за ръба на вагона. Непозната, ужасна тежест легна в стомаха му. Беше проявил самонадеяност, замалко не се бе появил точно пред някогашните си колеги. С очите си бе виждал колко е бърз Дикинсън. А самият той не беше въоръжен.

Ако бях скочил, щеше да ме убие.

Когато се обърна към Момичето, което минава през стени, погледите им се срещнаха за миг. А после тя извърна очи.

[1] Влак, който се придвижва и управлява чрез магнитни сили; между него и релсите има магнитна възглавница, така че той не се докосва до тях. — Б.пр. ↑

[2] Единица, с която се измерва силата на светлината; светлината на обикновена свещ е около една кандела. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

*Казваш, че сте висша раса,
аз казвам, че сте нашият позор,
ти казваш, че вината не е ваша,
аз казвам — изтребете ги до
крак.*

*Угасете светлините
угасете светлините,
окъпете улиците с кръв
и угасете светлините.*

*Ти казваш — бъдещето ни
принадлежи,
а аз те питам — сигурен ли си?
Дали?*

*Ти казваш — всеки има право да
живее,
аз казвам — да изринем целия
боклук.*

*Угасете светлините,
угасете светлините,
подпалете улиците
и угасете светлините.*

*За всички ритници
и всички усмивки,
за всички измами
и всички лъжи.*

*Угасете светлините,
угасете светлините,*

*нека телата падат
и угасете светлините.*

РАЗКЪС
АНИ КРЪВНИ
ВРЪЗКИ,
„Угасете
светлините“
Звукозап
исна къща
„Съпротива“,
2007 г.

Изобщо не можеше да се сравнява с президентския апартамент в „Континентал“.

Невзрачен, безличен и мъничко потискащ, хотел „Хауърд Джонсън“ се намираше далеч от модната част на Стейт Стрийт. Лъчите на следобедното слънце, проникващи през завесите, имаха погребално излъчване.

— И сега какво? — обади се зад него Момичето, което минава през стени.

— Ще чакаме. — Купър се приближи до леглото и приседна на ръба.

Тя пристъпи в стаята, сякаш не бе съвсем сигурна дали да остане. Прокара пръст по бюрото.

— Готино местенце.

— Е, не очаквах гости. — Купър започна да си развързва обувките. — Това е просто място, където да изчакаме бурята да отmine. След като осъзнаят, че сме успели да им се измъкнем, ще направят един последен отчаян опит да ни заловят, докато все още сме наблизко. Ще се разпръснат в района около метрото. Ще си осигурят достъп до видеокамерите на Чикагската полиция. Ще разпратят ченгета от врата на врата, да проверят всеки бар и всеки ресторант, дори в тоалетните. Ще проверят всички хотели за новопристигнали гости.

— Ако не се заблуждавам, това също е хотел.

— Регистрирах се тук преди седмица. Под името Ал Гинсбърг.

— „Видях най-добрите умове на своето поколение унищожени от лудост, изгладнели истерични голи...“^[1] — Тя разтвори завесите и погледна към тухлената стена насреща им и улицата под тях. — Никога не съм разбирала това стихотворение, но ми харесва вкуса на думите.

— Аха. — Купър си свали обувката и я тръсна няколко пъти, докато детонаторът на шоките гранати не изпадна в ръката му. — И на мен. Защо го направихте?

— Какво? — Тя се обърна към него.

— Борсата. Защо я взривихте? Загинаха повече от *хиляда* души.

— Не — заяви тя. — И тогава се опитах да ти кажа. Бях там, за да го спра.

— Глупости.

— Мястото трябваше да е празно. Бяхме позвънили по-рано, за да съобщим, че сме заложили експлозиви в сградата, че ще ги детонираме, ако започнат да претърсват. Бях там, за да се погрижа те да *не* избухнат, не и с всички тези хора наоколо.

— Е, отлично свършена работа. Видях по новините как не експлодира.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Унищожаването на сградата трябваше да бъде символ. Борсата беше създадена, за да ни противодейства, да ни изключи. Искахме да покажем, че не могат да построят бъдеще, което не включва и нас. Как точно бихме могли да го постигнем, убивайки хора?

Купър я погледна. Зениците ѝ, спокойните пръсти, равномерният пулс на шията ѝ — нищо от това не издаваше, че лъже.

Само че тази жена би могла да открие начин да се скрие и в тоалетната на самолет. Да контролира тялото си, е част от уменията ѝ.

— А и кой си ти, че да съдиш другите? Ти си убиецът. Не аз.

— Нима? Ами Браян Васкес?

Устните ѝ се свиха в тънка линия.

— Той измени на каузата.

— Защитата на всеки терорист, представящ се като борец за свобода.

— Казва командосът, който защитава държавата, като избива нейните граждани.

Купър понечи да отговори, но се спря.

Разполагаш с три часа, за да я убедиш, че трябва да ти помогне. Тръгне ли си, ти губиш.

Завърза си обувките. Пръстите му трепереха — резултат от наскорошния прилив на адреналин. Ребрата го боляха от удара в перилата. Изправи се и отиде до хладилника на минибара под телевизора. Вратичката се отвори със скърцане. Извади две миниатюрни бутилчици „Джак Дениълс“ за себе си.

— Искаш ли нещо за пиене? — Той прегледа съдържанието на хладилника. — Има червено вино, евтино шампанско...

— Водка.

— Има портокалов сок. Мога да направя коктейл.

— Само водка и лед.

— Искаш ли да видиш как го сипвам? Нали съм командос убиец...

Тя го изгледа продължително, а после ъгълчето на устните ѝ подскочи в усмивка.

— Дай ми питието най-после.

В камерата на хладилника се намираше най-мъничката форма за лед в света. Купър я натисна, изтръска кубчетата в пластмасова чаша, изсипа бутилчицата „Смирноф“ отгоре им и ѝ я подаде. След това си наля бърбъна. Успокояващата топлина начаса се зае да се погрижи за болката и треперенето.

— Е, колко дълго ще се наложи да останем тук?

— Два-три дни.

— Два-три дни?

— В шкафа има консерви супа, ще я ядем студена. Но запасите бяха планирани за сам човек, така че ще трябва да ги разпределим на дажби.

Очите ѝ така се разшириха, че замалко да изскочат от орбитите си. Купър не издържа и се усмихна.

— Шегувам се. Само докато настъпи вечерният час пик, за да се слеем с тълпата.

Момичето, което минава през стени се разсмя. Не беше гърлен, изкусителен смях, смях поза, а искрен израз на веселие.

— Така е по-добре — каза Купър.

— По-добре от кое?

— От това да се наричаме с разни обидни имена. Кое то ми напомня...

— Казвам се Шанън.

— Ник Купър.

— Чух — сухо подхвърли тя. — Е, какво — просто ще си тръгнем оттук и край?

— Защо, ти да не мислеше, че ще избираме цветя и ще разпращаме покани?

— Работата, Ник...

— Купър.

— ... е там, че ти ме постави в малко затруднено положение.

— В смисъл?

— Не си мъртъв.

— Моля?

— Дойдох, за да те убия. Само че ти не си мъртъв. И за всеки, видял какво се случи днес, определено не е изглеждало така, сякаш се опитвам да те убия. По-скоро е изглеждало така, сякаш действваме заедно.

— Е, и?

— Това, че ДАР бездруго вече ме бяха набелязали за обект заради Борсата. Сега, след като ни видяха заедно, вероятно съм даже по-напред в списъка и от теб. И вече знаят, че съм тук. И не само това — докато не успея да се добера до моите хора, те ще мислят, че съм преминала на другата страна.

— Защо? Не знаеха ли какво си намислила?

Тя поклати глава.

— То беше лично. Не казах на никого. А сега ще изглежда така, сякаш тъкмо когато лошите нападнаха, аз се сдуших с топ агента на Службата за законосъобразност и двамата заедно осъществихме дръзко бягство. Какво ще правя, според теб? Ще им кажа: „Не се безпокойте, с Купър само си говорихме за поезия и революционна политика“?

— Как изобщо ще разберат, че си била там?

— Имаме хора в ДАР.

— Така ли? — Купър отпи от бърбъна си. И сам се бе досетил, разбрал го бе от появата ѝ на перона, но нямаше нужда тя да го знае. — И шпионите ви ще докладват, че си се съюзила с мен.

— Именно. Това ще ми навреди. И в двете посоки. *Ти* ми навреди.

Купър сви рамене.

— Извинявай.

— Слушай, ти, самодоволно...

— Моето момиче, с нищо не съм ти навредил. *Ти* дойде, за да ме убиеш. Не е моя вината, че си избрала неподходящ момент. Освен това, можех просто да те зарежа там. Ако не бях аз, в този миг щеше да трепериш в бяла, яркоосветена стая.

— А ако не бях аз, на теб щеше да ти изтича кръвта на перона на „Ла Сал“ и „Ван Бурен“.

Стояха от двете страни на леглото, настръхнали и наежени, и се караха като отдавна женена двойка, и всичко сякаш беше наопаки — това, че тази жена, тази терористка, му бе спасила живота от някогашните му колеги; това, че *тя* наричаше *тях* лошите и това, че с оглед на неговото оцеляване, бе права, и всичко бе толкова абсурдно, че Купър се изсмя.

— Какво?

— Денят беше дълъг. — Той отпи още една глътка уиски, а после се приближи до телевизора (със старите плоски екрани, не 3D) и го включи на Си Ен Ен. Нямаше откъде да знае дали случилото се ще се появи в новините, но при всички случаи дотогава щяха да минат часове.

— ... на още един от поредицата атентати през последните седмици. — Жената, която стоеше на перона на чикагското метро, беше хубава (за което вероятно бе допринесъл и скалпелът на пластичен хирург) и нахъсана — местна репортерка, получила своя голям шанс. — По-рано днес в Чикаго неидентифициран мъж заложил бомба през обедния пик.

Картината се смени със същата репортерка, поднесла микрофон към мъж, когото Купър смътно си спомняше от един семинар във Вашингтон преди две години. Надписът в долната част на екрана гласеше: *Тери Стайлс, капитан от чикагското бюро на ДАР.*

— От няколко седмици сме по следите на този човек — заяви той — и успяхме да го заловим преди да детонира бомба в метрото. За съжаление, не успяхме да му попречим да стреля по тълпата. Ранени бяха няколко цивилни, както и двама агенти.

— Кой е той?

— В този момент не бих могъл да отговоря на този въпрос.

Картината отново се смени — екип парамедици, изнасящи носилка с изтупания мъж, който бе улучен от куршум на снайперист.

— Ранените цивилни бяха откарани по спешност в болницата, очаква се да се оправят — продължи репортерката на фона на записа от перона.

След миг картината отново се смени и прекомерно загриженото лице на репортерката изпълни екрана.

— През последните месеци сцени от този род зачестиха и отцепнически групировки на абнормите твърдят, че насилието още повече ще ескалира, ако бъде въведена Мониторинговата инициатива за надзор. Според спорния проектозакон, който вчера бе приет от Камарата на представителите, на всички надарени ще трябва да бъдат имплантирани...

Изведнъж телевизорът угасна. Купър се обърна и видя как Шанън хвърли дистанционното върху бюрото, където то изтрополи шумно.

— Гледах — меко каза той.

— Не мога да понасям тези лъжи. Цялата настръхвам.

— Знаеш как се играе тази игра. Подобни истории успокояват хората — имаше злодей, но ние го спряхме. Просто и ясно. За предпочитане е пред алтернативата — масовата паника и безредиците, които биха последвали, ако...

— Ако какво? Ако кажат истината? — Шанън впи суров поглед в него. — Репортерката току-що говори за планиран от абнорми атентат, какъвто не съществува. Каза, че терористът — това си ти, между другото — прострелял агенти и цивилни, когато всъщност *агентите* простреляха цивилните. И освен това каза, че Големият брат^[2] е овладял положението, докато всъщност ние им се изплъзнахме. Единственото вярно във всичко това е, че днес на перона на чикагското метро имаше един брилянтен. Всъщност — двама.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Какво се опитвам да ти *кажа*?

— Да. Ако оставим настрана идеята, че „истината ви направи свободни“^[3] и други такива, в които никой не вярва. Хората не искат истината, не и действително. Искат сигурен живот, хубава електроника и пълни хладилници. — Просто не бе в състояние да избегне словесните схватки с тази жена. — Мислиш ли, че *искам* на абнормите да им бъдат сложен микрочипове? Ненавиждам го, всичко това. Ала ние сме малцинство. Нормалните хора са уплашени, а уплашените хора са опасни. Факт е, че ние, абнормите, брилянтните, отклоненията, няма да оцелеем в една война. Ще изгубим.

— Може би — отвърна тя. — А може би изобщо *нямаше да има* война, ако твоите хора не се появяваха непрекъснато по телевизията, твърдейки, че има такава.

Купър отвори уста и отново я затвори. Най-сетне каза:

— Може би си права. Но внимавай с това „твоите хора“. Департаментът ми заби нож в гърба. Трябваше им изкупителна жертва за дванайсети март и те приписаха атентата на мен. Някогашните ми приятели сега се опитват да ме убият. Но да не забравяме — обвиняват ме за нещо, което е дело на твоя шеф.

— Казах ти, че...

— Да, знам. Сградата трябвало да бъде празна. Ала отричаш ли, че именно Джон Смит планира атентата? Именно той се погрижи за експлозивите? Той накара да ги заложат?

Шанън мълчеше.

— Никой не е чист в цялата тази история. — Купър най-сетне беше открил как точно да я подхване, как да изиграе картите си. — Нито ти, нито ДАР. А аз съм уморен от всичко това. Единственото, което искам, е да изляза от играта.

Отпусна се на леглото и се изтегна, скръстил ръце под главата си. Следобедното слънце превръщаше всяка издатина по хоросановия таван в слънчев часовник.

Нито дума повече. Калпав търговец е онзи, който твърде много си хвали стоката.

Шанън вдигна крака върху леглото и ги кръстоса в глезените. Облегна се назад в стола си, за да дръпне едната завеса настрана. Лицето ѝ грееше в багрите на залеза.

— Какво трябваше да направи за теб Зейн? — попита тя, загледана през прозореца.

— Да ми даде нова самоличност.

— Какво, фалшиви документи?

Купър изсумтя.

— Имам една дузина шофьорски книжки. За Зейн аз бях Т. С. Елиът, за служителите на рецепция — Алън Гинсбърг; мога да си тръгна отгук като Ч. Буковски. Ала сега става дума за ДАР — ако искам нов живот, ще трябва да бъде като нов човек. Нови документи, но също така и нова история, която хакер да вмъкне на сто различни места, ново лице — абсолютно всичко.

— Защо просто не отидеш в Уайоминг?

— Да бе.

— Сериозно говоря — настоя тя. — Нов Ханаан може и все още да не е независим, но ДАР не планира нападения над него.

— Би било равносилно на смъртна присъда. Ако Зейн беше изпълнил своята част от сделката — може би. Ала той не го направи.

Остави я да те убеди. Нека си мисли, че е нейна идея.

— Нов Ханаан е различен от света на нормалните. Всеки отива там с минало и наследството от това минало. Можеш да започнеш начисто.

— Аха. Докато братът на някой, когото съм убил, не подпали къщата ми. Не, ако трябва да прекарам целия си живот, като си пазя гърба, предпочитам да го направя в някое по-красиво място от Уайоминг. — Той си погледна часовника и затвори очи. — Мисля да поспя малко.

Мина една дълга минута, после още една; Купър се взираше във вътрешната страна на клепачите си.

Хайде. Хайде.

— Може би съществува начин — каза тя.

Падна ли ми.

Той отвори очи.

— Така ли? И какъв е той? Да си одялам носа с джобно ножче и да го нарека пластична хирургия?

— Изслушай ме. Би могъл да си в безопасност в Нов Ханаан дори като самия себе си. — Шанън вдигна ръце, за да възпре

възраженията му. — Не и така, както стоят нещата в момента. Но ако правилният човек се застъпи за теб, това би могло да промени всичко.

— Аз не съм терорист. — Изрече думите с равен, суров глас. Не биваше да изглежда така, сякаш гори от нетърпение. Дори най-бегъл намек за истинските му намерения и всичко щеше да отиде по дяволите. — Няма да работя за Джон Смит.

— Нямах предвид него.

— А кого...

— Ерик Епщайн.

Купър настръхна.

— Милиардерът? Кралят на Нов Ханаан?

— Само нормалните го наричат така.

— Защо му е да се застъпва за мен?

— Не знам. Ще трябва да го убедиш. Но той е по-добър шанс от мръсник като Боби Зи. А ако наистина искаш да започнеш начисто...

— Тя сви рамене. — Е, той може би ще разбере.

— И какво? Просто трябва да почукам на вратата му?

— Не. Ще имаш нужда от помощ.

Купър седна и праметна крака през ръба на леглото. Радиаторът се включи с тракане.

— Какво печелиш ти от всичко това?

— Докато не обясня на моите хора какво се случи, а това мога да сторя само очи в очи, не мога да използвам старите си ресурси — нито кредитната карта, нито документите за самоличност, нито контактите си. А междувременно някогашните ти приятелчета ще ме преследват толкова усърдно, колкото и теб.

Купър се престори, че обмисля предложението й.

— Значи аз ще ти помогна да стигнеш до Уайоминг, а ти ще уредиш да се срещна с Ерик Епщайн.

— Аха.

— И откъде мога да съм сигурен, че няма да се отметнеш в мига, в който стъпим в Нов Ханаан?

Тя сви рамене.

— Откъде пък аз мога да съм сигурна, че няма да ме предадеш на ДАР, за да се отървеш от тях?

— Искаш да кажеш, че трябва да си имаме доверие?

— Господи, не — отвърна тя напълно сериозно. — Казвам, че и двамата имаме какво да спечелим един от друг.

Купър се разсмя.

— Дадено. — Протегна ѝ ръка и след моментно колебание тя я стисна.

— Дадено — каза Шанън. — И така, първата ни задача.

— Каква е тя?

— Трябва да си набавим малко наркотици.

[1] Цитат от стихотворението „Вой“ на американския поет Алън Гинсбърг, една от водещите фигури на бийтпоколението. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа „1984“ на Джордж Оруел — диктаторът, който стои начело на тоталитарната държава Океания и който може би дори не съществува, а е възплъщение на Партията, управляваща страната. Името се е превърнало в нарицателно за полицейска държава и прекомерен контрол от страна на властите. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от Библията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

— Невродицин — каза Купър, след като Шанън му обясни какво търси. — Полусинтетично производно на опиатите.

— Никога не съм чувала за него.

— На улицата пласъорите го наричат Сянка или Нада. Новотехнологичен продукт, разработен в Академия и целящ да замени фентанила^[1]. Вместо да предизвика притъпяване, той действа върху паметта, така че забравяш за болката.

— Как действа?

— Откъде да знам? Попитай абнорма, който го е измислил. Както и да е, ако търсиш нещо специално, нещо за наркомана с най-изтънчен вкус, Сянка е точно каквото ти трябва.

— Откъде можем да се сдобием с него?

Ето защо, когато стана пет часа и улиците се изпълниха с хора, които се прибираха от работа, двамата бяха навън и вървяха на север. Преди да напуснат хотела, Купър си бе сменил ризата, а в един магазин за сувенири си купи шапка на „Чикаго Къбс“^[2] и чифт тъмни очила с големи стъкла за Шанън. Доста слаба дегизировка, ала същинското им прикритие беше тълпата. Придържаха се към Мичиган Авеню: редици таксите и автобуси от едната страна, високи небостъргачи, надвиснали от другата, а по средата — забързано множество.

— Тази жена — приятелка ли ти е?

Шанън кимна.

— Двамата с Джон са приятели от много отдавна. Откакто са били заедно в Академията.

Странно бе да чуе да го наричат по този начин. Не Джон Смит, водачът на терористите, а Джон, дългогодишният приятел.

— Ако ти е приятелка, защо ти трябва наркотиците?

— Е, човек не се появява на нечий праг без бутилка вино. Неучтиво е.

— На това му се казва вино.

— Е, и на това, което ще поискам, му се казва услуга. Не е като да мога просто да позвъня на Джон.

— Как действа системата?

Тя го погледна рязко.

— Ровим за оперативни детайли, така ли, агент Купър?

— Не, аз просто... — Той сви рамене. — Не разбирам как ръководи хора, ако те не могат да го открият.

— Не става въпрос за войска. Нямаме йерархия и „генерали“, които си стоят на сигурно, далеч от бойните действия. Никакви заповеди.

— Какво, той просто моли най-мило?

— Да. Той е много мил. Както и да е, Саманта няма да знае къде се намира, но ще може да му изпрати съобщение.

— Надявам се, че си права. Рискът е голям — каза Купър на глас, докато в същото време си мислеше: *Ще ти помогна да откраднеш всички наркотици, които поискаш, ако това ще ме доближи до твоя шеф.*

Ако изобщо беше възможно, когато пое на „Магнифисънт Майл“ тълпата стана дори още по-гъста — към множеството тук се добавяха и туристи, както и хора, излезли на покупки и понесли торби. Купър по принцип не обичаше тълпите, но с Шанън беше още по-лошо. Идеята да се движи по права линия ѝ беше напълно чужда. Тя се шумуваше и пъхаше, и промъкваше напред; откриваше пролуки там, където такива нямаше, а понякога се заковаваше на място без никаква причина, която Купър да е в състояние да види. Несъмнено беше изящно — Шанън се движеше така, както се лее вода — но изобщо не беше лесно да се върви до нея.

Купър се зарадва, когато най-сетне стигнаха до сиво-стъклената сграда на болница „Нортуестърн Мемориал“. Главният вход имаше точно толкова гостоприемнен вид, колкото може да има една болница — с други думи, не особено. Столът беше на втория етаж. Имаше изкуствени цветя и корнизи от изкуствено дърво и миришеше на супа и дезинфектанти. Купър си взе чаша кафе и двамата седнаха на една маса в ъгъла близо до вратата.

— Забеляза ли камерите на влизане? — попита Шанън.

— Аха.

— Камерите са проблем. Не мога да се прехвърлям, ако не виждам хората, които ме търсят.

— Какво не можеш?

— Да се прехвърлям. — За миг тя изглеждаше по момичешки смутена. — Така го наричам. Онова, което правя.

— Да се прехвърляш. Харесва ми. — Кафето беше по-хубаво, отколкото беше очаквал; черно и силно. — Камерите не би трябвало да са проблем. Ще ни уловят, но се съмнявам, че някой ги следи на живо. Това не е щабът на някое поделение на специалните части; охраната е най-вече, за да възпира наркоманите и да откаже болничния персонал да пипа там, където не трябва.

Облегната назад в стола, Шанън прокара ръце през косата си и я остави да се разпилее между пръстите ѝ.

— На масата в ъгъла има двама лекари.

Купър видя отраженията им в един поставен в рамка плакат.

— Не.

— Защо?

— Бели престилки и скъпи химикалки. Администратори. Може и да имат достъп до склада с лекарствата, може и да нямат.

Купър огледа помещението. Около петдесет души и продължаваха да идват още. Шепа пациенти, разпръснати из стаята. Няколко медицински сестри се смееха на една маса, но и при тях съществуваше същият проблем, като с администраторите. Специализантите също не ставаха.

— Там — каза той.

Все така играейки си с косата си, Шанън проследи погледа му до мъж на средна възраст в бледосиня престилка, който тъкмо в този миг направи хартиената си салфетка на топка и я метна върху остатъка от чийзбургера си.

— Откъде си сигурен?

— Косъмчетата по ръцете му изтъняват от лактите надолу, а кожата е по-розова. Това означава, че си мие ръцете често и усърдно. Освен това ноктите му са изрязани съвсем ниско. Събрано заедно, всичко това сочи, че прекарва много време в операции. Един хирург несъмнено ще има достъпа, от който се нуждаем. Освен това виж сенките под очите му. Изтощение. Вероятно кара двама и четири часова смяна. Това го прави по-лесна мишена.

— Забеляза всички тези подробности само с един бърз поглед наоколо?

— Аха. Знам, странен начин да виждаш света.

— Не — каза тя. — Беше секси.

— Окей. — Купър се почувства странно смутен и се изсмя неловко.

Шанън се облегна назад с насмешливо изражение.

— Трябва да прекарваш повече време с такива като теб, Купър. Нормалните са ти объркали мисленето.

Преди да успее да ѝ отговори, тя се изправи и тръгна по обичайния се плавен начин — не толкова бърз, колкото съвършено пресметнат, сякаш във всяко свое движение влагаше точно толкова сила, колкото бе нужна. Беше като да гледаш как котка скача върху масата, преценяваща инстинктивно необходимата сила и ъгъла, който ѝ трябваше, за да се приземи, без да похаби нито един сантиметър и нито една калория.

Хирургът се беше изправил и носеше подноса си към кошчето за боклук. Шанън заобиколи масата с медицинските сестри, шмугна се между две жени с тъжни лица, прекоси напъряко помещението и изникна пред мъжа сякаш от нищото. Двамата се сблъскаха. Лекарят едва не изпусна подноса в ръцете си, чинията и чашата се плъзнаха чак до ръба, но той успя да ги овладее, докато се извиняваше и отстъпваше назад, изчервен. Шанън поклати глава, увери го, че вината е нейна, засмя се и го потупа по ръката, след което се отдалечи, отнасяйки пропуска му.

Купър се усмихна в чашата си с кафе.

Уточниха и последните детайли от плана си в асансьора. Доколкото Купър познаваше болниците, на всеки етаж имаше малки запаси от най-често употребяваните лекарства. Ала Сянка не беше от тях — него щяха да държат на едно-единствено място, добре обезопасено и строго следено.

След като се разделиха, Купър спря зад ъгъла и преброи до десет. След това си надяна объркано изражение и пое напред.

Помещението с лекарствата беше отчасти склад, отчасти аптека. От другата страна на прозореца, зад един плот мъж и жена брояха таблетки. Купър се приближи.

— Извинете, дали ще можете да ми помогнете? — Каза го така, че да привлече вниманието и на двамата и се облегна на плота, отклонявайки погледите им от вътрешността на помещението. —

Тотално се изгубих. Това място е огромно! Същински лабиринт. Не знам как изобщо намирате каквото и да било тук.

— Какво търсите?

— Искам да кажа, мили боже! Дошъл съм на свиждане на племенницата си. Тръгнах точно както ми казаха. Завих надясно, продължих направо, свих вляво. Намерих асансьорите без проблем, обаче това беше последният път, в който знаех къде се намирам. Имам чувството, че се лутам от седмици. Много скоро сигурно ще заръфам едната си обувка от глад.

— Кажете ми къде искате да отидете и аз ще ви помогна.

Зад рамото на фармацевта Купър видя Шанън да минава между редица рафтове. Смигна му и той се усмихна за миг, преди да успее да се спре, но успя да го вмъкне в сценката, която разиграваше.

— Естествено, естествено. Точно това каза и последният тип. Като нищо се е обзаложил с някого — колко дълго може да накара един посетител да се лута наоколо. И вие сигурно сте намесени.

Търпеливото изражение насреща му започваше да се топи.

— Господине, не мога да ви помогна, ако не ми кажете къде...

— Нали ви казах, идвам на свиждане на племенницата си.

— Да, но къде е тя?

— Ако знаех, нямаше да ви питам, нали? — възмути се Купър. — Май не умеете много да слушате.

— Не, в кое *отделение*. Интензивно, педиатрия...

— А, ясно. — Той се плесна по челото. — Извинявайте, понякога така се разприказвам, че дяволите да ме вземат, ако докато стигна до края на изречението, вече не съм забравил началото. То е като Пътя на сълзите^[3]. Само че, нали се сецате, без умрелите индианци.

Фармацевтът го гледаше втренчено. Човек нямаше нужда от дарбата на Купър, за да прочете мислите му: „Ама че идиот“.

Малко зад нея обаче се спотайваше: „Може би трябва да повикам охраната“. Та това все пак беше болница — тук имаше действително луди хора.

— Извадиха й сливиците.

— Аха. Значи е в отделението за възстановяване.

Мъжът го упъти, говорейки бавно и отчетливо.

Купър кимна, благодари му и се върна по пътя, по който беше дошъл. Сдържаше се да не се разсмее, но по устните му все пак се

появи усмивка.

Поне докато не сви зад ъгъла и не видя един мъж от охраната да се приближава забързано към него заедно с хирурга от стола. Бяха се надявали, че лекарят няма да има нужда от пропуски си толкова бързо и че дори да забележи, че го няма, първо ще опита да се върне по стъпките си. Той обаче очевидно бе отишъл директно при охраната...

Това, че са тук, означава, че са проверили компютърната система. Знаят, че картата му току-що е била използвана за достъп до склада с лекарства.

Няма да губят време да говорят с фармацевта и ще отидат направо при вратата.

Която е единственият изход. Шанън ще бъде хваната в капан.

... което не оставяше никакъв избор на Купър. Първо щеше да се оправи с охраната — бърза комбинация от удари, слънчев сплит-бъбрек-бъбрек, а после с лекаря. След това щеше да спринтира до склада и да прескочи плота, нокаутирайки и фармацевтите, ако му се изпречеа. Щеше да вземе невродигина и Шанън и щяха да се махнат оттам.

Някой го потупа по рамото и той се обърна рязко.

Зад него стоеше Момичето, което минава през стени.

— Здравсти.

— Ти... Ама... — Той се завъртя и видя мъжа от охраната и лекаря да минават забързано покрай тях. Никой от двамата не ги погледна, напълно погълнати от целта си. — О! Ха.

— Какво?

— Просто мислех, че все още си там. Щях да... тъкмо се канех да...

— Да ме спасиш?

— Тъъ...

— Аз не съм котка, заклецила се на някое дърво. Мога да се грижа за себе си. — Шанън вдигна пластмасово оранжево шишенце и го разклати, така че таблетките вътре изтракаха. — Да вървим.

[1] Синтетично обезболяващо. — Б.пр. ↑

[2] Бейзбол отбор от Чикаго. — Б.пр. ↑

[3] Насилствено изселване на редица индиански племена от югоизточната част на Щатите, продължило години наред. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

ЖИВОТЪТ Е НЕСПРАВЕДЛИВ!

ПОГРИЖЕТЕ СЕ ВАШЕТО ДЕТЕ

ДА ПОЛУЧИ ПРЕДНИНА НА СТАРТА

Всички искат най-доброто за своето семейство.

Ала и най-всеотдайните родители могат да постигнат само толкова, колкото им позволява генетиката.

Ето защо в клиниката за семейно планиране „Ярки светлини“ ние приемаме само донори, които:

- Имат IQ минимум 120*
- Нямаат генетична предразположеност към заболявания*
- Са най-малко трета степен по скалата Трефърт-Даун*

АЛА НИЕ НЕ СМЕ СТЕРИЛНИ.

ЗАЩО ДА ИЗБЕРЕМ ИЗКУСТВЕНО ОСЕМЕНЯВАНЕ?

Казано накратко — заради вашето дете.

Да, исторически погледнато, изкуственото осеменяване е било насочено изключително към онези, които не могат да забременеят по естествен начин. Ала това се променя. И защо не?

Та кое е по-важно в крайна сметка — детето ви да има възможно най-добрия

генетичен материал или да има кръвна връзка с вас?

*Нашите донори представляват най-доброто, което човечеството може да предложи. И макар да не е ясно защо някои деца се раждат надарени, логично е да се предположи, че шансът това да се случи е по-голям, когато един от родителите е надарен.^[1] Ако искате да дадете по-голяма преднина в живота на **своя** малък дар, решението е ясно.*

Всичко друго би било себично.

Изобщо не беше такава, каквато беше очаквал.

Шанън бе казала, че Саманта е отдавнашна приятелка на Джон Смит и Купър си бе представил жена като нея самата — силна, идеологически отдадена и много опасна. Воин.

Въобщо не беше очаквал това дребничко, деликатно създание с бледоруса коса. Тя имаше лицето и извивките на жена, ала не беше висока повече от метър и четиридесет и осем и едва ли тежеше повече от четиридесет килограма. Това имаше странно еротичен ефект; беше толкова дребничка, че не можеше да не си представяш как ли изглежда гола.

— Здравсти, Сам. — Шанън пристъпи напред и я прегърна. — Това е Купър.

— Здравсти. — Купър ѝ протегна ръка и докато се здрависваха, усети дъх на парфюм — сладък, ала свеж. Може би беше това, или пък мекотата на ръката ѝ, ала Купър усети, че се възбужда.

— Влезте — покани ги тя и отстъпи настрана.

Стаята изглеждаше като каталог на магазин за луксозни мебели. Два еднакви бели дивана почиваха върху дебел персийски килим. Малка масичка, върху която имаше списания и албуми. Единствената следа от индивидуалност беше етажерка, претърпана до пръсване с книги. Отвъд прозорците, които заемаха цялата стена — само нощта и невидимите води на езерото Мичиган.

— Носим ти подарък — каза Шанън и ѝ подаде шишето с таблетките.

— Леле. Как успя да се добереш до Нада? — Саманта го произнесе така, сякаш изричаше името на любовник. — Страшно мило от твоя страна.

Покрай луксозния апартамент и стила и държанието на Саманта, Купър почти бе забравил, че е пристрастена към наркотиците. Но докато я гледаше как държи шишето, видя острата нужда, спотаила се в нея, жестокия глад. Тя понечи да отвори шишето, спря, докосна етикета.

— Страшно мило от страна и на двама ви.

— Няма нищо — отвърна Купър, тъй като не знаеше какво друго да каже.

Светлокафявите очи на Саманта бяха осеяни със златни пръски и когато го погледна, зависимостта бе заменена от нещо друго, което Купър не можеше да определи точно. Тя промени леко позата си; изнесе единия си крак напред, повдигнала хълбок и изпънала гръб. Движението беше едва забележимо, но от него тя изведнъж придоби по-силен, суров вид.

— Учудвам се, че едно ченге одобрява нещо подобно.

— Не съм ченге.

— Може би не и сега. Но си бил. Нали? — Тя се усмихна. — Винаги го усещам. Заради увереността е, начина, по който се държиш. Сякаш можеш да ми сложиш белезници, стига да поискаш.

Между предните ѝ зъби имаше съвсем мъничко разстояние и Купър си спомни, че някъде бе чел как това било свързано с изключително висока сексуалност, и тази мисъл извика в съзнанието му представата за това как тя е отгоре му, колко големи биха изглеждали ръцете му върху хълбоците ѝ, начина, по който щеше да се извие гръбът ѝ, така че косата ѝ да докосне бедрата му...

Мамка му, човече. Престани.

— Добре ли си, Купър? — По устните на Шанън играеше развеселена усмивка. — Изглеждаш ми малко нервен.

Купър съвсем ясно разчете подигравателния тон на Шанън и го добави към движенията на Саманта и начина, по който сякаш му се предлагаше. Беше красива, в това нямаше съмнение, но той бе срещал цял куп красиви жени през живота си. Тук имаше нещо повече, нещо в начина, по който се държеше, в неприкритото флиртуване („можеш да

ми сложиш белезници, ако поискаш“), съчетано с мъничко дистанцираност.

Хм.

— Забележителна дарба имаш — отбеляза той.

— И тя е?

— Да караш мъжете да се препотяват.

Думите му я хванаха неподготвена и в този миг Купър прозря през позата и видя пресметливостта. Беше като да запалиш осветлението в стриптийз клуб — изведнъж илюзията за чувственост се превръщаше в заблуда и лъскава празнота. Видя как тя превърта през ума си дузина отговори, по-скоро загатнати, отколкото избрани. Разширени очи, за да изглежда уязвима. Изпънат гръб и рамене, за да постигне противоположния ефект — да изглежда гневна и сурова. Едва забележимо отпускане на раменете, за да стане дръзка, решителна, готова за игра. Всяка реакция — мимолетна, едва забележима. Сякаш опитваше връзка ключове, за да открие кой отключва тайната на жената, която той искаше да види в нея.

През целия този низ от реакции Купър стоеше съвършено неподвижен, без да издава нищо.

— Ти четеш хората, нали? Само че вместо да разбереш какво мислят, виждаш какво искат. И се превръщаш в това.

Господи, ама че талант за един шпионин. Тя е всичко за всички.

— Покажи ми тогава. — Саманта направи крачка към него. — Престани да се криеш.

— Защо?

— За да знам коя да бъда.

— Просто бъди себе си.

— Значи това искаш, а? Истинска жена. Мога да го изиграя. — Тя се засмя и се обърна към Шанън. — Кой е той?

— ДАР. Е, поне беше. — Шанън се отпусна на дивана и разпери тънките си ръце върху възглавниците. — Казва, че е приключил с тях.

— Какво е правил за тях?

Двете разговаряха така, сякаш него изобщо го нямаше.

— Убивал е хора.

— Кого е убил?

— Добър въпрос. — Шанън наклони глава на една страна. — Кого си убил, Купър?

— Предимно деца — отвърна той. — Обичам да закузвам с бебета, за да започна деня както трябва. Порциите са малки, но пък можеш да използваш костите за супа.

— Забавен е — подхвърли Саманта, без да се смее.

— Нали? Наемен убиец с чувство за хумор.

— Чух една адски смешна история — каза Купър. — За сграда, която била вдигната във въздуха. Загинали хиляда души. Обикновени цивилни, които просто си гледали работата.

Нещо се напрегна в Шанън, сякаш цялото ѝ тяло се сви като юмрук. Реакцията беше мигновена, дълбока и непресторена.

— Вече ти казах — отсече тя. — Не. Бях. Аз.

Или беше една от най-великите лъжкини в историята, или действително не тя беше взривила Борсата.

Мислите на Купър се върнаха към онзи ден преди шест месеца. Решителността ѝ, когато бе влязла в сградата (във нея, а не навън), изненадата ѝ, когато го видя и как бе заявила, че е невинна. Какво беше казала? Нещо като: „Чакай, ти не...“, а после той я беше ударил, макар да му беше неприятно да го прави, но не можеше да рискува.

Възможно ли бе наистина да бе отишла там, за да попречи на агентата?

Не. Опомни се. Само защото казва истината така, както тя я вижда, не означава, че знае какво се е случило в действителност. Смит е гротеск, а тя — просто пионка.

— Окей — заяви на глас. — Но аз не съм наемен убиец. Така че какво ще кажеш да сключим примирие?

Тя отвори уста и отново я затвори. Кимна леко.

Саманта местеше поглед между двамата.

— В какво си се оплела, Шанън?

— Все още не знам.

— Защо си с бивш агент от ДАР?

— Сложно е.

— Имаш ли му доверие?

— Не — отвърна тя. — Ала той можеше да ме остави да бъда арестувана, а не го стори.

— Момичета? — Купър се усмихна ласкаво. — Аз съм тук.

— Имам нужда от помощта ти, Сам. — Шанън се приведе напред, опряла лакти върху коленете си. — Загазила съм.

По-дребната жена продължаваше да мести поглед между тях двамата. Пръстите ѝ бяха сключени около гърлото на шишето с таблетки. Най-сетне го остави на плота и отиде до насрещния диван.

— Разкажи ми.

И Шанън го стори. Седнал до нея, Купър я слушаше, но в същото време попиваше подробностите в стаята на Саманта. Книгите до една бяха евтини издания с меки корици, изпомачкани и огънати от четене. Научна фантастика, фентъзи, трилъри. Нямаше лични снимки, а дребните украшения изглеждаха така, сякаш бяха купени едновременно с мебелировката, а не събирани с години. Съвършен апартамент за живот под прикритие, място, от което можеш просто да си тръгнеш. Място, каквото би си избрал един шпионин.

Или наемен убиец.

Догодката беше интуитивна, ала Купър знаеше, че е прав. Тя беше наемен убиец.

Господи, колко ли беше добра! Жена, която бе в състояние да усети какво иска един мъж, който и да е мъж. Нямаше човек, с когото не би успяла да се сближи. Никой, до когото не би могла да се добере, когато е сам и уязвим.

Колко ли мъже е съблазнило и убило това мило малко създание?

Най-сетне Шанън стигна до тяхната съмнителна сделка — Купър щеше да ѝ помогне да се добере невредима до Уайоминг, а в замяна тя щеше да му осигури възможност да говори с Ерик Епщайн.

— Опасно е — каза Саманта. — И двете страни ще ви преследват.

— Купър познава начина на действие на ДАР. И има също толкова убедителна причина да ги избягва, колкото и аз.

— Сигурна ли си?

— Все още съм тук — напомни Купър.

— Това днес не беше представление — заяви Шанън. — Онези агенти наистина се опитваха да го убият.

Другата жена кимна.

— И ти искаш да убедя нашата страна, че е така.

— Просто им съобщи, че съм била при теб и какво съм ти разказала. Кажи им, че идвам. Кажи и на него.

Макар и едва забележима, реакцията на Саманта при тези думи не можеше да бъде сбъркана. Задържа дъха си, мускулите на

кръстосаните ѝ бедра се отпуснаха.

Изпитва чувства към Джон Смит. Може би го обича.

И знае как да се свърже с него.

Трябваше да повика на помощ цялата си воля и умение, за да не позволи това прозрение да се изпише върху лицето му.

— Не е нужно да ми вярваш — каза Шанън. — Просто му кажи. Ще го направиш ли?

— За теб? — усмихна се Саманта. — Разбира се.

— Благодаря ти. Задължена съм ти.

— Няма защо.

— В такъв случай, може ли да поискам услуга? — Устните на Шанън се извиха в нещо, което Купър започваше да разпознава като нейна запазена марка. — Може ли да използвам банята ти? — Тя махна с палец към Купър. — Да беше видяла онази в хотелската му стая.

* * *

Купър се облегна назад. Отпусна ръце до себе си. Усещането беше странно. Как държеше ръцете си обикновено?

От другия диван Саманта го наблюдаваше, а в позата ѝ имаше нещо котешко, упойващо, хищническа нотка. Беше праметнала крак върху крак и поклащаше лениво единия, така че мускулите се напрягаха под гладката кожа на прасеца ѝ. Беше боса; ноктите на краката ѝ бяха лакирани с онзи прозрачен цвят — „гол“, май така се казваше.

— Смуцавам ли те?

— Не — отвърна той. — Просто не обичам да ме четат.

Сключи ръце в скута си. И това му се стори странно. Така ли се чувстваха хората, когато той беше наблизо? Така ли се бе чувствала Натали през всеки ден от връзката им?

— Някога бил ли си с четец, Ник?

— Купър — каза той. — Познавам доста четци.

Изправи се и отиде до прозореца. Апартаментът ѝ беше на трийсет и втория етаж и изгледът беше копие на онзи от хотел „Континентал“, само дето този беше на изток. Почти можеше да

различни вълничките по повърхността на езерото — сиво върху тъмносиньо.

— Не казах „познаваш ли“. — В стъклото на прозореца Купър видя как тя се изправи, оправяйки полата си, докато се приближаваше. — Попитах „бил ли си“.

Купър не отговори. Тя застана зад него — достатъчно дребничка, та тялото му да закрие отражението ѝ. Ала той усещаше присъствието ѝ, миризмата ѝ. Обърна се към нея.

— Слушай. Оценявам това, което правиш за нас. Но стига си се правила на секс богиня.

— Не се правя. Искаш истинското ми аз? — Тя проследи очертаванията на тялото му с ръце, без да го докосва съвсем. — Ето го. Аз съм фантазията. Какво искаш, Купър? Каквото и да е, аз ще бъда точно това. Мога да бъда впечатлително невинно младо момиче или пък амазонка, която единствен ти можеш да покориш. — Тя пристъпи още по-близо. — Дори не е нужно да ми казваш, да развалиш фантазията, като го изречеш на глас. Нека просто те видя.

— Ти наистина говориш сериозно. Искаш да отидем в спалнята още сега?

— Шанън няма да има нищо против. Двете с нея и преди сме го правили.

Мисълта за това едва не го накара да изгуби контрол. Пое си дълбоко дъх и пропъди набързо скалъпената фантазия.

— Виж, според мен за теб това е игра. Искаш да победиш.

— Не е игра. Искам да те позная. — Тя сложи ръка на гърдите му. — Възбуждаш ме. Заради силата ти е. Толкова си сдържан. Покажи ми кой си в действителност. Няма нужда никой да узнава. Мога да бъда учителката ти от втори клас или приятелката на дъщеря ти, онази, която дори пред себе си не искаш да признаеш, че желаш.

— Дъщеря ми — заяви Купър — е на четири години.

— Просто се открий пред мен. Аз ще почувствам от какво има нужда тялото ти. Знам го още преди ти да си го разбрал. Знам го, дори когато самият ти не го знаеш. Какво е действителността в сравнение с това?

Купър я погледна; дълбоките кафяви очи и меката кожа, извивката на гърдите ѝ и начина, по който полата падаше по бедрото ѝ, гъстата златиста коса и стъпалата с лакирани нокти. Беше поразително

красива, възплъщение на желанието, Афродита, извяна в миниатюра, уловила крайчеца на устните си между белите си зъби.

Ала под всичко това Купър виждаше нуждата да пълзи в нея, хлъзгава и острозъба като змиорка.

— Благодаря — каза той, — но мисля, че ще откажа.

Саманта тъкмо се протягаше, предлагайки му пухкавите си устни, и за миг не схвана думите му. Когато най-сетне ги осъзна, ефектът беше като електрически удар; лицето ѝ се обтегна, очите ѝ лумнаха.

— Какво? — Когато Купър не отговори, тя го повтори, по-ядосано: — *Какво?*

Купър прочете намерението ѝ, ала въпреки това я остави да му удари шамар; ръката ѝ изсвистя във въздуха и го зашлеви по бузата.

— Никой не ми отказва. За кого се мислиш? Знаеш ли колко мъже биха убили за възможността да бъдат с мен? — Тя сложи ръце на гърдите му и го блъсна, без никакъв ефект. — Не можеш да ми кажеш „не“. Не и на мен.

Тя отново замахна, но този път Купър улови ръката ѝ. Докато го правеше, изведнъж забеляза Шанън, незнайно как застанала на сред стаята, която той бе сигурен, че е празна.

— Съжалявам — каза той и пусна ръката на Саманта. — Нямах намерение да те обидя.

Красивото ѝ лице беше почервеняло от ярост.

— Махай се. И двамата се махайте.

Те се подчиниха. Докато вратата се затваряше, Купър хвърли един последен поглед през рамо. Саманта беше отворила шишенцето с хапчетата и изсипваше таблетка върху свършената си длан.

* * *

— Благодаря ти, Купър — подхвърли Шанън, докато вървяха през пищно украсения коридор. — Определено знаеш как да помогнеш.

На това нямаше какво да отговори, или поне нищо, което да не доведе до разпра, а Купър не беше в настроение за караници, така че двамата продължиха да вървят един до друг, а мекият килим

поглъщаше звука от стъпките им. Докато Шанън натискаше копчето за асансьора, мислите на Купър непрекъснато се връщаха към онова, което бе видял. Нещо му се изплъзваше. Беше като раничка в устата, която просто не бе в състояние да остави на мира.

Дарбата ѝ не му бе позволила да я разгадае. Това постоянно хамелеонско превъплъщение очевидно бе нещо, което тя бе правила през целия си живот, и половин час не му беше достатъчен, за да го пробие. Ала може би това бе улика само по себе си — тя бе жена, която черпеше собствената си идентичност от нуждите на другите, дотам, че му се бе предложила, само за да потвърди своята неустойчивост. Жена, която с огромно удоволствие бе приела шишенцето със Сянка — наркотично вещество, предназначено да заглуши болезнените спомени.

В това нямаше никаква логика. Какъв наемен убиец би излязъл от наркоманка, която имаше проблеми с егото? Сметката просто не излизаше.

Това обикновено означава, че сметката ти не е върна.

Асансьорът пристигна и те се качиха в него. Докато се спуснат в подземния гараж, Купър вече бе намерил отговора.

От наркоманка, която имаше проблем с егото, би излязла страшно калпава наемна убийца.

Ала изключително успешна проститутка.

Купър потърка веждите си.

— Съжалявам — каза той.

От начина, по който Шанън го погледна, Купър остана с чувството, че е разбрала всички пластове, които бе вложил в думата. Понечи да му отговори, но после размисли.

След кражбата от болницата двамата бяха взели неговата кола и сега той отключи и се настани на шофьорското място. Два-три оборота на гумите и ето че бяха на повърхността. Една тежка врата се дръпна настрани и те се сляха с движението по „Лейк Шор Драйв“, а луксозният блок на Саманта се отдалечаваше в огледалото за обратно виждане.

— Вината не е нейна — подхвърли Шанън, приковала очи в пътя пред тях. — Някога не беше такава. То започва да ѝ се отразява.

— Тя е момиче на повикване, нали?

— Да. — Думата прозвуча като бавна въздишка. Светлините на града танцуваха по лицето ѝ.

— Помислих си, че е... ами, наемна убийца.

— Саманта? — Шанън изглеждаше учудена. — Не. Сигурна съм, че има цял куп влиятелни клиенти и ако Джон я помоли, ще го направи. Би направила всичко за него. Но той никога не би го поискал.

— Защо го прави? — Купър хвърли поглед в огледалото и смени платната. — Тя очевидно е първа степен. Някой като нея би могъл...

— Какво? Да работи за ДАР?

Купър я погледна, но тя бе вперила очи право напред. Той отново насочи вниманието си към пътя. В съзнанието му непрестанно изникваше образът на Саманта от онзи първи миг, в който за първи път бе приложила дарбата си върху него — мъничката стъпка напред и промяната в позата. В това се съдържаше такава сила. Но разбира се, то беше част от представлението. Зачуди се дали с нуждата и наркоманията ѝ изобщо бе останало нещо от истинската жена.

— Извинявай — каза Шанън. Беше отпуснала ръце в скута си и ги потриваше. — Просто... боли ме да я виждам такава. Прав си, тя е първа степен. Чувствителна е, емоционално чувствителна. Винаги е била такава. Дарбата да разчита хората при нея се прояви като емпатия. Истинска емпатия, да се опитваш да си представиш какъв е светът в очите на другите. Тя искаше да бъде художничка. Или актриса. И макар да беше в Академия, не беше подложена на нещата, които много други са били принудени да изтърпят. Както Джон. Може би щеше да успее да завърши невредима. А после навърши тринайсет.

Купър стисна кормилото с всички сили.

— Кой беше?

— Нейният ментор. Нали знаеш как действат Академиите? Всяко дете си има ментор (винаги — нормален), който е... ами, всичко за тях. Именно това целят Академиите — да ни насъскат един срещу друг. Менторът е единственият, на когото се предполага, че можеш да имаш доверие. Естествено, в действителност те са истинските чудовища, но като дете не го разбираш. Те са просто възрастни, които са мили с теб. И понеже вече нямаш нито родители, нито братя и сестри, нито дори *име*... — Шанън сви рамене. — Всички деца имат нужда да обичат някой възрастен. Нормални или отклонения, то е в гените ни.

Купър отново бе обзет от пристъп на онзи безпомощен гняв, който бе изпитал при посещението си в Академията, когато си бе

представил как изхвърля директора през шибания прозорец. Започваше да съжалява, че не го направи.

— Както и да е, на около тринайсет години Саманта започнала да изглежда така, както изглежда сега. А дарбата ѝ била да знае какво искат хората. Какво искат мъжете. — Шанън си пое дълбоко дъх и го изпусна. — Успял да я убеди, че било любов. Дори обещал да я измъкне от Академията веднага щом успее да го уреди. А докато това станело, ѝ давал разни неща, за да ѝ е по-лесно да го понесе. Започнал с Викодин^[2], но бързо ескалирал нещата. Докато най-сетне успее да я изкара от Академията, тя вече смъркала хероин. Настанил я в един апартамент, но вече не се преструвал на влюбен. Просто я оставил да изпита какво представлява абстиненцията, а после я представил на един свой „приятел“ и ѝ обяснил какво трябва да направи, ако иска да получи нова доза. Оттогава се занимава с това.

— Исусе — каза Купър. Когато бе погледнал Саманта, беше видял жестока нужда, приела очертанията на жена. Сега виждаше момиче, пристрастено към наркотиците и продадено от своя баща и любовник. — Тя... той... менторът ѝ...

— Не. След като завърши Академията, Джон я откри. — Шанън го погледна за първи път, откакто се бяха качили в колата, и Купър видя характерната ѝ усмивка, огряна от червената светлина на стопове. — Интересно, менторът изчезна. Никой не го видя повече.

Браво на теб, Джон. Може и да си терорист и ръцете ти да са оплискани с кръв до лактите. Ала това поне си свършил както трябва.

— Сега тя е независима, няма сводник или нещо подобно. Но всъщност никога не се освободи напълно от своя ментор. Би могла да стане невероятна художничка или терапевтка, учителка, ала не това искаше светът на нормалните от нея. Не за това я обучи той. Онова, което светът на нормалните искаше от нея, бяха свирки от абнормалната курва, готова да бъде тяхна дъщеря. Дори не е нужно да се чувстват виновни заради това. Та нали никога не са казали, че искат да чукат дъщеря си; тя го е усетила. А за жените... — Шанън сви рамене. — За жените тя е просто едно отклонение.

С тези думи тя потъна в мълчание, а историята увисна между тях като цигарен дим, докато колата се носеше по притъмнените улици на

града. Купър искаше да спори с нея, да възрази, че светът невинаги е такъв, че не всички нормални са такива, каквито тя ги обрисуваше.

Ала очевидно все пак имаше достатъчно от тях, за да държат Саманта в скъпия ѝ, красиво обзаведен затвор до края на дните ѝ. Или докато красотата ѝ започнеше да повяхва.

Това беше светът. Единственият, който имаха. Никой не твърдеше, че е съвършен.

— Както и да е — каза Шанън. — Въпреки случилото се накрая, тя ще изпълни обещанието си. Ще бъдем в безопасност от моите хора, поне докато не стигнем в Нов Ханаан. И като стана дума — за това ще ни трябва чисто новичка самоличност.

— Да — отвърна Купър. — Ще се заема. Но преди това трябва да си набавим нещо.

[1] Това твърдение не е било оценено от Агенцията за контрол над храните и лекарствата. ↑

[2] Едно от най-популярните обезболяващи в Съединените щати, съдържащо полусинтетичен опиат и парацетамол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

— Честно казано, мислех, че говориш за автомати или някоя свръхсекретна новотехнологична шпионска играчка.

— Разочарована ли си?

— Не. — Шанън си взе още едно парче пица. — Умирах от глад.

Беше по-скоро бар, отколкото ресторант, подземно заведение с тухлени стени и неоновии реклами. Истинска пица с тънка кора, а не онази дебела гадост, която само туристите ядяха, с пеперони и люти чушки. Посетителите носеха всекидневно облекло, бейзболни кепета и дънки, а по 3D телевизора течеше мач на „Чикаго Беърс“ — добрият стар Бари Адамс правеше всички други на игрището за смях.

Купър отвъртя капачката на солницата с лют червен пипер и изсипа цяла шепа в ръката си, след което поръси щедро парчето пица. Мазна, лютивата вкусотия, обилно поръсена със сирене и прокарана с голяма глътка местна светла бира.

От тълпата се надигна многогласен рев — „Беърс“ бяха отбелязали. Чикаго определено обичаше своите отбори. На повторението се видя как Адамс минава между противниковата защита с такава лекота, сякаш имаше пропуск лично от Всемогъщия. Шанън нададе възторжен вик.

— Падаш си по футбола?

— Не, падам си по Бари Адамс.

— Чудех се... — каза Купър. — Първия път, когато те видях. Е, всъщност втория. Първия просто забелязах едно красиво момиче. Едва когато проследихме мобилния сигнал, осъзнах, че си минала покрай моя периметър.

Шанън избърса мъничко сос от устните си.

— Не бях сигурна дали ще успея, ако имахте досие за мен.

— Не. Нищо.

— Е, обзалагам се, че сега вече имат.

Купър се разсмя.

— И на мен така ми се струва. Смятам, че сега в списъка им с обекти на първо място е Джон Смит, после аз и след това ти. —

Странно бе да го каже, а още по-странно бе, че е вярно. Едва ли някой агент би могъл да бъде под по-дълбоко прикритие от това. Той беше обществен враг. Последните шест месеца бяха изпълнени с набези и обири и три — не, след днешния четири — сблъсъка с агенти, изпратени да го убият. По-рано днес той бе откраднал експериментален наркотик и го беше занесъл на една абнормална проститутка, която беше приятелка (а може би и любовница) на най-търсения терорист в Америка, а сега вечеряше с една от най-добрите агентки на същия този терорист — съмнителна жена, която вероятно беше убивала поне толкова пъти, колкото и той.

В главата му отекна гласът на Роджър Дикинсън: „Е, обясни ми още веднъж как Купър се явява от добрите във всичко това?“.

Смуцаваща мисъл и той я потисна.

— Е, какво е при такива като теб и Бари Адамс? Как действа?

— Дарбата ми ли имаш предвид?

— Аха.

Тя вдигна парчето пица (харесваше му, че не е от онези, които я ядат с нож и вилица) и задъвка, загледана замислено някъде в пространството. — Представи си, че си от едната страна на магистрала и искаш да минеш от другата. Покрай теб профучават коли и огромни камиони, които биха те размазали, а между тях се провират мотори. Какво правиш тогава? Поглеждаш в посоката, от която идват, нали? Виждаш скоростта им и разстоянието и въз основа на това решаваш кога да претичаш.

— Или използваш надлез.

— Да. Представи си обаче, че вместо това насочваш камера към магистралата и записваш следващите петнайсет или двайсет секунди. Виждаш как се развива всичко. Как автомобилът, сменящ лентите, принуждава камиона да намали скоростта, което забавя движението в цялата лента, което пък кара моториста да настъпи газта.

— Имаш предвид да даде газ. Моторите нямат педал за газта.

— Все едно. Въпросът е там, че записваш всичко това. Сега си представи, че можеш да се върнеш назад във времето, към момента, от който започва записът, само че сега вече знаеш какво ще се случи. Знаеш, че момичето, което говори по мобилния си, ще смени лентата, без да подаде сигнал, че камионът ще натисне рязко спирачки, а моторът ще го заобиколи. И ще ти бъде съвсем лесно да ги избегнеш.

— Искаш да кажеш, че виждаш вектори?

— Нецо такава. Колите — това беше просто метафора. С тях всъщност не мога да го направя; само с хора. Нуждая се от езика на тялото им. И сама не съм сигурна как точно го правя, просто... поглеждам към някоя стая или улица и виждам накъде се движи и гледа всеки, който се намира там.

— Можеш ли да ми кажеш какво ще се случи през следващите петнайсет минути?

— Не знам какво ще кажат хората или пък някой ще си разлее. Човек не планира да си разлее питието, затова не мога да го предвидя. Ала виждам, че мъжът, който излиза от тоалетната, ще стигне до половината на пътеката, а после двамата със сервитьорката ще си препречат пътя и той ще се отдръпне назад, за да я заобиколи, само че мъжът, който седи вдясно, се кани да стане, и ще се получи малко задръстване. Сервитьорката ще си остане на мястото, защото е тръгнала към масата зад тях и те ще се отдръпнат от пътя ѝ.

Купър се обърна да погледне. Случи се точно както Шанън го беше описала.

— Звучи изтощително.

Тя наклони глава на една страна.

— Повечето хора веднага започват да се възторгват колко било готино и как им се искало и те да го умеят.

— Е, то е готино и аз бих искал да го умея. Ала не може да не се уморяваш от всичко това, през цялото време.

— И твоето умение действа непрекъснато.

— Аха. И аз се уморявам. Заради дисонанса е. Между това, което казват, и това, което мислят. Слава богу, че аз не толкова чета, колкото разпознавам скритите взаимовръзки и мотиви и преценявам намеренията. Искам да кажа, наясно съм, когато някой ме лъже най-безсрамно, когато е разтревожен, такива неща. Ала съм срещал четци, които могат да ти кажат най-дълбоките ти тайни само след две минути приказки за времето.

— И аз познавам такива. Повечето живеят като отшелници.

— Нима не би сторила същото? Ако бях заобиколен от тайните и лъжите на всеки човек, когото срещам, аз също бих избягвал хората.

— Та за твоята дарба. Можеш да предвидиш какво се канят да направят хората? Физически?

— Да — отвърна Купър. — И моля те, не го подлагай на изпитание, като ме замериш с вилицата.

— Извинявай. — Шанън се усмихна и свали ръка от прибора. — Нищо чудно, че Джон ни каза да не те нападаме.

Нехайно подхвърлената забележка му подейства като шамар.

— Джон... Смит? Той знае кой съм? По име?

— Разбира се. — Шанън изглеждаше развеселена. — Да не мислиш, че само вие можете да го правите? Той знае всичко за теб. Мисля, че изпитва нещо като уважение към теб. Миналата година отхвърли план за премахването ти. Един от нашите искаше да заложи бомба в колата ти (каква беше, „Чарджър“?), за да докаже, че дори най-добрите агенти на ДАР не са в безопасност.

— Тогава какво... не разбирам. Защо не го е сторил?

— Джон не разреши.

— Имам предвид, защо Джон не го е сторил? Защо не ме е убил?

— А. Каза, че това само щяло да вбеси ДАР. Вредата щяла да бъде по-голяма от ползата.

— Имал е право.

— Каза също, че няма как да са сигурни дали децата ти няма да бъдат в колата.

Купър отвори уста. Затвори я. Помисли си колко пъти се беше качвал в доджа и как нито веднъж не бе проверявал за експлозиви. Колко пъти Кейт и Тод се бяха возили с него. Представи си автомобила на парчета, огнени езици излизаха през прозорците, а на задната седалка — две мънички, овъглени фигурки.

— Трябва да си страхотен танцьор.

— Какво? А, не. Никакъв ритъм. Предполагам, че ще бъде страхотен партньор, ако някой друг води.

— Ще го имам предвид — заяви Шанън. — В случай че някога се озовем на дансинга. — Тя сгъна салфетката си и я остави върху недовършеното парче пица. — А сега какво?

— Трябват ни документи, с които да влезем в Нов Ханаан. Шофьорска книжка, паспорти, кредитни карти. Познавам един тип в Уест Сайд, когото страшно го бива.

Шанън го погледна преценяващо.

— Защо не отиде при него, вместо при Зейн?

Мамка му. Внимавай, човече.

— Има разлика между документи, които могат да ме вкарат някъде, и такива, с които да залича миналото си и да започна начисто.

— Приятел ли ти е?

— Не.

* * *

Някои от кварталите и предградията на запад от центъра на Чикаго бяха прелестни, процъфтяващи места, със засенчени от дървета улици и пълни със семейства.

Този не бе един от тях.

Купър, войнишко дете, преди самият той да стане войник, никога не бе успял да пусне корени някъде (поне не географски) и затова на всяко място гледаше отстрани, вечният аутсайдер. Имаше си теория за градовете — че доминиращата им индустрия се просмуква по всички нива, от архитектурата до начина на говорене. Затова в Лос Анджелис, град на развлекателната индустрия и фантазиите, имаше къщи в облаците и на вечеря гостите разговаряха за козметични лабиопластики. В Манхатън бизнесът на финансите свеждаше всичко до пари; очертанията на града върху небето бяха борсов индекс, улиците туптяха с валутен пулс.

Чикаго беше създаден като работнически град, град на месопреработватели и с всичките си шикозни ресторанти, зелени площи и езерни пристани, най-истинските му части винаги щяха да си останат покрити с ръжда. Щяха да се тълпят по бреговете на реката с лениви, кафяви води и да се скупчват в складовете без прозорци на индустриалните райони.

Сградата, която Купър търсеше, беше триетажна постройка от мрачни бетонни тухли. По протежение на фасадата ѝ минаваше рампа за разтоварване. С високи метър и половина букви над нея пишеше: „Валентино и синове — пране и химическо чистене“. Боята беше избеляла и олющена от многобройни чикагски зими. Купър спря колата под една улична лампа, макар че нямаше особен смисъл — наблизко не живееше никой. Отвори багажника и извади един сак.

— Мръсно бельо? — попита Шанън.

— Събирано в продължение на шест месеца.

Когато доближиха рампата, до ушите им достигна шум на машини. Слаба, леко сладникава влага се излъчваше от мястото. Отвътре помещението беше огромно, горещо и шумно. Под бръмчащото флуоресцентно осветление внушителни перални машини се въртяха и тракаха, а между тях се движеха мъже и жени, за да пълнят барабаните или пък да събират чистите дрехи. Във въздуха тегнеше дъх на сапун и химикали. Въпреки че перхлоретиленът, който се използваше в химическото чистене, би трябвало да се движи в затворена система, машините бяха стари, частите им — захабени, и следи от токсичното вещество проникваха във въздуха. Всички работници изглеждаха някак дребновати, отличителният белег на хора, които десетилетия наред се бяха провирали през тесни пътечки, приведени под тежки товари. Купър пое по една пътека, спирайки, за да направи място на една повехнала жена, която буташе кош, пълен с костюми. Навън беше студено, ала тук под мишниците и по гърба му бързо започна да се събира пот.

Без никой да му обръща внимание, той поведе Шанън към тясно стълбище в дъното на помещението. На втория етаж бе още по-горещо и шумно, отколкото на първия; тук се намираха грамадните перални машини и огромните преси, използвани за пране в промишлени мащаби — салфетки, чаршафи и кърпи от десетки хотели и ресторанти. За миг зърнаха тежко съоръжение, движещо се с прецизността на насекомо, и доловиха музика — нещо мексиканско и жизнерадостно, някак не място, а после вече се изкачваха нагоре.

По-горещ и от предишните два, най-горният етаж представляваше ярко осветен кошер от тесни работни маси, наблъскани една до друга. Десетки души се тълпяха зад тях, приковали присвити очи в шевни машини или пък режещи парчета от топове плат. Звукът беше като от стотина кълвача едновременно. Повечето от мъжете си бяха съблекли ризите и работеха голи до кръста или по потници, кожата им беше лъскава от пот. Вентилатор с размерите на самолетна турбина се въртеше лениво, раздвижвайки въздух, напоен с миризмата на химикали, цигари и пот.

Купър пое към офиса в дъното на помещението, следван от Шанън.

— Странно — подхвърли тя.

— Експлоататорски цех.

— Знам. Просто... ами то е като Обединените нации. Виждала съм подобни места, пълни със западноафриканци, гватемалци, корейци, ала никога не съм ги виждала всичките събрани на едно място.

— Да — рече Купър. — Шнайдър е новатор.

— Експлоатира всички еднакво?

— Не точно. И тук се експлоатира само една група.

— В смисъл?

— Те всички са абнорми. До един.

— Но... — Шанън спря. — Как? Защо?

— Шнайдър изработва страхотни документи за самоличност. — Купър премести тежкия сак на другото си рамо. — Насочил се е към абнорми, които искат да живеят като нормални. Рискът е голям, но в това има много пари. Онези, които не могат да му платят, си го отработват.

— Като правят евтини дрехи.

— Като правят евтини копия на скъпи дрехи. — Купър кимна към една жена недалеч от тях. Коса с цвят на цигарен дим бе прибрана в хлабав кок на врата ѝ. Носеше странни очила — като две бижутерски лупи, поставени в бабешка рамка. Пред очите им тя взе една риза от кошницата от лявата си страна, опъна я върху масата, порови в някаква картонена кутия, извади избродирано лого, което едва ли беше по-голямо от сантиметър, прикрепил го съвършено точно и го заши с бързи, премерени бодове, преди да плъзне ризата в кошницата от дясната си страна и да посегне за нова от тази отляво. Целият процес отне двайсетина секунди.

— Това логото на Люси Вероника ли беше?

— Нямам представа. — Купър отново пое напред и Шанън го последва.

— Колко време е нужно, за да изплатиш новата си самоличност?

— Две-три години. Те се нуждаят и от редовна работа, за да се издържат. Медицински сестри, водопроводчици, готвачи. — Купър поспря в края на редицата, огледа се на двете страни и продължи. — Чак когато приключат за деня, идват тук и работят шест-осем часа, за да изплатят дълга си.

— Искаш да кажеш, че са роби.

— По-скоро съвременни крепостници, но горе-долу схващаш идеята. — Купър погледна по пътеката между редиците и видя Шнайдър да разговаря с тъмнокож мъж, който бе поне два пъти по-едър от него. — Насам.

Никой не им обръщаше внимание. Част от мирогледа на това място — тук никой не искаше да бъде забелязан.

В крайна сметка, нали именно към това се стремят. Брилянтни, които си съсипват здравето с физически труд, шийки дрехи мените, за да си заработят правото да се преструват на нормални.

Макс Шнайдър приличаше на плашило — висок близо два метра и мъртвешки слаб. Часовникът му беше скъп, ала зъбите му бяха в окаяно състояние. Купър предполагаше, че е нарочно; според него фалшификаторът извличаше полза от неудобството, което това предизвикваше у другите. Или пък просто не го беше грижа.

Работникът, с когото разговаряше, беше едър — тлъстина, наслоена върху мускули. Кожата му имаше карибски черен цвят, но в очите на Купър напрежението, което се излъчваше от него, струеше на вълни от болезнено жълто.

— Не съм виновен.

— Ти го доведе — отвърна Шнайдър. — Беше твой приятел.

— Не, казах ти, беше просто човек, когото срещнах. Казах ти го, когато го доведох тук, казах, че не го познавам, ти ме попита дали гарантирам за него и аз казах „не“.

Шнайдър махна с ръка пред носа си, сякаш за да пропъди неприятна миризма.

— А сега той се забърква в някакъв кръчмарски бой и го арестуват. Ами ако спомене нещо за мен?

— Не съм гарантирал за него.

— Би трябвало просто да те изхвърля. Да разваля споразумението ни.

— Но на мен ми остават само три седмици.

— Не — заяви фалшификаторът. — Остават ти шест месеца.

На едрия мъж му трябваше един миг, докато разбере какво означава това; очите му се разшириха, ноздрите му се издуха, сънната му артерия затуптя от внезапно учестилия се пулс.

— Имахме договорка.

Шнайдър сви рамене. И да беше сплашен от размерите и гнева на своя служител, с нищо не го показваше. На Купър той изглеждаше като мъж, който държи положението под контрол, мъж, който може да прави каквото си поиска.

— Шест месеца. — Той се обърна и понечи да си тръгне.

— Не съм гарантирал за него — повтори другият мъж.

Фалшификаторът се обърна рязко.

— Повтори го.

— Какво?

— Повтори го. Давай. — Шнайдър се ухили с развалените си зъби.

За миг Купър видя как другият мъж го обмисля; колебае се дали да не го повтори и да сграбчи Шнайдър за гушата, да го стисне с всичката сила на яките си пръсти. Видя тежестта на безброй несправедливости да лягат върху плещите на абнорма, видя и порива да ги отхвърли наведнъж, всичките, да се отдаде на моментното удоволствие да забрави за бъдещето.

Купър трябваше да си признае, че донякъде му се иска мъжът да го направи. Заради другите като него и своето достойнство.

Ала мигът отмина. Едрият мъж отвори уста и отново я затвори. След това бавно издърпа стола на работното си място и тежко се отпусна в него. Раменете му увиснаха. Ръце, покрити с белези, посегнаха към големи ножици и топ дънков плат и с отработено движение той отрязва шест месеца от живота си.

— Ти — каза Шнайдър, сякаш едва сега бе забелязал Купър. — Поетът.

— Аха. — Купър не му протегна ръка.

— Трябва ли ти нещо? — Фалшификаторът огледа безстрастно Шанън от горе до долу.

— Нова самоличност — отвърна Купър.

— Толкова скоро? Последния път ти направих десет. Всичките ли ги изхаби? — Шнайдър сбърчи чело. — Доста безотговорно. А аз не работя с безотговорни хора.

— Не е това. Трябва ми нещо по-добро.

Шнайдър изсумтя, а после тръгна, давайки им знак да го последват. — Моята работа е безупречна. Печатът, микрочипът, мастилото. Може да сложиш ръба под микроскоп и да се закълнеш, че

една чисто нова карта е на десет години. Хакерите ми напасват направеното от мен с правителствените бази данни. По-добро няма да намериш.

— Само че този път трябва да прекося границата.

— Няма значение. Ще сработи. Мексико, Франция, Украйна. Навсякъде.

— Не отивам в нито едно от тези места.

Шнайдър спря. Присви очи. Приведе се над рамото на едно азиатско момиче, вероятно на около двацет и две години, и погледа как деликатните му пръсти пришиват мъниста към деликатна бродерия. Поклати глава, всмукна въздух между зъбите си.

— Прекалено голямо разстояние — заяви той. — Оставяш прекалено голямо разстояние. Прави го както трябва, иначе не си ми потребна.

Момичето кимна, все така свело очи надолу, и се зае да разшива онова, което беше направило.

— Отиваш в Уайоминг — каза Шнайдър.

— Да.

— Ти си отклонение. Не ти трябва документ за самоличност. Можеш просто да влезеш там.

— Не искам да бъда себе си.

— Точно кое себе си имаш предвид? — Шнайдър се ухили с отвратителната си усмивка. — Томас Елиът? Алън Гинсбърг? Уолтър Уитман? Кой си ти, поете?

Купър срещна погледа му, отвърна на усмивката му.

— Твърдината Нов Ханаан не е като останалите места — каза Шнайдър. — Мерките за сигурност там са железни.

„Железни“ дори беше меко казано, знаеше Купър. Макар вратите на Нов Ханаан да бяха винаги отворени за имигриращите надарени, Ерик Епщайн и останалите, които управляваха твърдината, изпитваха напълно обясним страх в редиците им да не проникнат вражески елементи. И тъй като в Нов Ханаан бяха съсредоточени най-много надарени на едно място, границите им се охраняваха буквално от най-добрите хора в света. Агенти на ДАР бяха допускани в Нов Ханаан (той все още беше американска територия), но само ако открито обявят самоличността си. Неколцина бяха опитали да се направят на местни,

след като проникнеха вътре с помощта на значките си, ала до един бяха заловени и съпроводени навън от мъже, които не криеха автоматите си.

— Можеш ли да го направиш?

— Естествено.

— Колко?

Фалшификаторът отново всмукна въздух между зъбите си.

— Двеста.

— *Двеста?* — Цената беше скандална, няколко пъти по-висока от онази, която бе платил преди. Плащането за тези документи щеше да глътне почти целия кеш, който бе събрал през последните шест месеца престъпен живот. — Шегуваш се.

— Не.

— Какво ще кажеш за сто?

— Казах цената.

— Я стига. Това си е пладнешки обир.

Шнайдър сви рамене. Същото движение, което бе направил порано, когато добави шест месеца към присъдата на един от крепостниците си.

Купър пусна сака на една празна пейка, дръпна ципа и започна да брои пачки. Според правилата на престъпния етикет би трябвало да го стори насаме, ала не го беше грижа. Нека един от тези хора пониже фалшификатора. Проблемът не беше негов.

— Ето. Във всяка има по десет хиляди. — Той бутна купчинката от двайсет пачки по пейката. След това бръкна в сака, извади още две пачки и ги остави до другите. — А това е за другия мъж. Онзи, на когото открадна шест месеца.

Шнайдър изглеждаше развеселен.

— Благороден жест.

— Ще си получи документите утре. Също като нас. — Купър сложи ръка върху купчинката пари и потропа с пръсти. — Окей?

Фалшификаторът сви рамене.

— Искам да те чуя да го казваш.

— Окей — рече Шнайдър. — Утре сутрин. А сега — той отново махна с ръка, сякаш прогонваше неприятна миризма, — има работа за вършене.

Купър се завъртя и си тръгна, следван като сянка от Шанън. Мина по пътеката между редиците, слезе по стълбите и излезе навън.

Нощта бе хладна и той дишаше на големи глътки, докато отиваше към колата с широка крачка. Шанън изчака под гумите им да прелети почти цял километър настилка, преди най-сетне да зададе въпроса, който Купър виждаше, че иска да му зададе.

— Защо...

— Защото не ми харесва начина, по който дори не крие как гледа на нас. Като на добитък, или роби.

— Далеч не е единственият.

— Знам. Ала с Шнайдър е истинско безразличие. Би гледал как те поглъщат пламъци, без дори и пръст да помръдне, за да те залее с вода. Неговото... не е омраза... — Трудно му бе да намери подходящата дума, да напипа какво точно у Шнайдър го изкарва от кожата. — Не знам.

— Значи плати за онзи мъж, за да покажеш, че си равен на Шнайдър?

— Нещо такова. Просто да го накарам да си отвори очите, предполагам. Да го разтърся.

— Ала не успя. Все още сме добитък. Като крава, която се е научила да танцува; забавно е, но си остава крава.

Купър нямаше какво да отговори на това, затова продължи да кара в мълчание.

— Всъщност, това е истинска ирония — подхвърли Шанън. — Онези дрехи бяха копия на най-новата модна линия на Люси Вероника. Виждал ли си нейните неща?

— Чувал съм името ѝ. Тя е надарена, нали?

— Исусе, Купър, отваряй някое списание от време на време. Тя претвори наново модната индустрия. Начинът, по който вижда нещата (дарбата ѝ е пространствена), промени всичко. Дрехите ѝ са превърнати направо във фетиш от светските куклички. А тези богати жени пък са фетиш за средната класа, онези от предградията, които си мечтаят да бъдат част от хайлайфа, но не могат да си позволят оригинални дрехи на Люси Вероника. Какво правят в този случай, за да се сдобият с най-близкото до висша мода, дело на една брилянтна? Купуват си имитации, ушити от друг брилянтен. В експлоататорски цех.

— Е, Сами Дейвис Джуниър^[1] стана част от Рат Пак, но това не означава, че имахме расово равноправие.

Шанън кимна бегло, неопределено. Купър прочете желанието ѝ да се впусне да държи реч, но вместо това се облегна в седалката, свали си обувките и вдигна босите си крака върху жабката.

— Както и да е. Беше мило от твоя страна. Да платиш за него, имам предвид. Добра постъпка.

— Е, какво пък толкова. Трябва да си помагаме един на друг, нали така?

Докато го изричаше, си даде сметка, че наистина го мисли, че не го казва просто, за да ѝ хвърли прах в очите. В този живот нещата му се струваха по-размътени, отколкото очакваше; относителната яснота в ДАР тук като че ли не важеше.

Ала ти все още работиш за департамента. Не го забравяй.

— Както и да е, парите и без това не бяха мои. — Той я погледна, извиквайки усмивка върху устните си. — Оказва се, че страшно ме бива за крадец.

Тя се разсмя (Купър страшно харесваше смеха ѝ, жизнерадостен и зрял), а после се прозя.

— Уморена ли си?

— Да избягваш куршумите на снайперисти, да се возиш на покрива на влак, да обикаляш из експлоататорски цех — едно момиче се изморява от подобни неща.

— Слабачка.

— Возих се. На покрива. На влак.

Сега беше негов ред да се разсмее.

— Окей. Ще си намерим две легла.

— Знам едно място, където можем да отидем. Мои приятели. Ще бъдем в безопасност.

— Откъде си сигурна?

— Защото са ми приятели. — Тя го погледна присмехулно; уличното осветление се отразяваше в очите ѝ. — Има и хора, чиито приятели не стрелят по тях.

— А откъде си сигурна, че твоите приятели няма да поискат да стрелят по мен?

Тя поклати глава.

— Не са част от движението. Просто приятели.

Купър зави наляво и пое на изток по магистрала „Айзенхауер“. Ниско надвиснали облаци разкъсваха небето надве. Светлините на най-

високите сгради изглеждаха приказно ярки на фона на тъмносиния свод. Гумите на джагуара пееха по паважа. Имаше моменти, докато шофираше, когато го обземаше съвършен покой, сякаш беше едно с колата и се носеше по пътя — мощ, контрол и разстояние. Ала тази вечер нещо не беше съвсем както трябва. Може би разстоянието. През последните шест месеца сякаш целият му живот се измерваше в разстояния — онова, което го делеше от децата му, от Натали, от света, който си бе изградил толкова грижливо, и разумното място, което заемаше в него. Въпреки че бе човек, който обичаше да е сам, да разговаря с Шанън, да има партньор — това го бе накарало да осъзнае, че е бил самотен. Приятно бе да е с някой друг.

Освен това, сблизил ли се с нея, се доближаваш и до Джон Смит.

— Окей. Накъде да карам?

[1] Американски певец и танцьор; единственият чернокож член на т.нар. Рат Пак — група актьори и певци от петдесетте и шестдесетте години на двайсети век, между които Франк Синатра, Дийн Мартин и други. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Чайнатаун^[1] от самото начало вгорчаваше живота на ДАР.

Не само в Чикаго, пък и честно казано, не само на ДАР. Независимо от града, органите на реда открай време имаха неприятности в Чайнатаун. Тези квартали винаги бяха затворени системи, изолирани светове, които съществуваха в рамките на града, търгуваха с него, привличаха туристи, но въпреки това никога не бяха *част* от него. Полицаяте, които патрулираха в Чайнатаун, се разхождаха с нещо като въздушен мехур около себе си — малък радиус от американски правила, който се простираше само дотам, докъдето стигаше погледът, който се движеше с тях, и оставяше мястото непроменено след себе си.

Което затрудняваше прилагането на законите. Нямаше много китайски полицаи, а другите раси изпъкваха така, сякаш бяха под светлините на прожектор. Не ставаше въпрос само за това, че не говорят езика; те дори не знаеха кои въпроси да зададат, нито как да го направят. А в един свят, който съществуваше затворен в себе си, една здраво споена общност със свои лидери и фракции, със свои собствени правила и система за правосъдие, нямаше особена полза от полицията на външния свят. И това беше преди надарените да се появят и още повече да усложнят нещата.

Беше малко след полунощ и реката се бе превърнала в черна лента. Леката промишленост и складовете отстъпиха място на гъсто застроени тухлени сгради, украсени със зелени сенници и пагоди, магазини с изобилие от пъстри знаци. Надписите по тях бяха неразбираеми за Купър. Някои от тях имаха и превод на особен английски: „Храни се тук или вземи за в дома“; „Най-много добрите камери“, „Прясна супа с фиде“.

— Къде живее приятелят ти?

— Една малка уличка близо до „Уентуърт“. Паркирай, където може. Ще отидем пеша.

Купър намери платен паркинг на Арчър Стрийт. Тъкмо се канеше да слезе от колата, когато Шанън каза:

— Остави пистолета.

— Ъ?

— Те са ми приятели. Няма да внесе пистолет в дома им.

Купър я изгледа за миг; искаше му се да притежава дарбата на Саманта, да може да я разчете, да види истинската Шанън, да разбере намеренията ѝ. Номер ли беше това? Да го хване невъоръжен и сам, докато тя има числено превъзходство? Шанън отвърна на погледа му. Той сви рамене, откопча кобура от колана си и го пъкна под предната седалка.

— Благодаря ти.

Шанън тръгна на около половин крачка пред него. По витрините беше изложено пъстроцветно изобилие от всякакви боклуци: махащи котки, шарени ветрила, пластмасови мечове. Дрънкулки за туристи, само че туристите си бяха тръгнали за през нощта. Всички по тротоарите бяха местни и мнозина сякаш се познаваха. Двамата минаха покрай витрината на един месарски магазин, където оскубани пилешки трупове висяха за краката.

— Откъде познаваш тези хора?

— С Ли Чен сме приятели много отдавна. Той има бизнес тук.

— Окей, но откъде? Как сте се запознали?

— Ами какво да ти кажа, в споделената омраза на двама абнорми към света всеки от нас видя в лицето на другия сродна душа в една дълга битка.

— Ясно.

Тя се ухили.

— Бяхме заедно в гимназията.

Дарбата му проследи веригата на събитията: бяха учили заедно, приятелят ѝ живееше тук, значи бе доста вероятно тя да е израсла в Чикаго. Това би било добро начало, ако някога трябваше да я издири.

— Странно ми е да си те представя в гимназията.

— Защо?

— Ами с цялата тази твоя загадъчност.

— Загадъчност?

— Аха. Непрекъснато се появяваш от нищото и отново изчезваш. Преди да науча името ти, те наричах Момичето, което минава през стени.

Тя се разсмя.

— За предпочитане е пред това как ме наричаха в училище.

— Как?

— Най-често — изрод. Поне докато ми пораснаха гърди.

Минаха покрай ресторант, наречен „Вкусно място“, а след това покрай друг, на име „Седем съкровища“, и свиха в малка уличка, оставяйки светлините на голямата улица зад себе си. Контейнерите за смет преливаха, въздухът беше пропит със сладникавата миризма на гниещ боклук. Шанън се приближи до задната част на тухлена сграда без номер, хлътна в една ниша и почука по солидна зелена врата.

Разнесе се звук от освобождаването на тежко резе и вратата се отвори. От другата страна имаше малко преддверие с метален сгъваем стол, върху който със страниците надолу лежеше разтворена книга. Пазачът кимна на Шанън, махна към вратата в другия край на стаята и натисна един бутон. Купър чу електрическото бръмчене на освободено резе.

— Какво е това място?

— При Ли. Клуб по интереси.

Стаята от другата страна беше обляна в ярката, неприятна светлина на флуоресцентни лампи, които се бореха с гъсти облаци цигарен дим. Имаше осем-девет маси, половината от които бяха заети. Никой не вдигна глава. Насядалите около масите (всичките бяха мъже, повечето от тях — възрастни) се вираха напред, погълнати от някаква игра с плочки за домино. Между пепелници и празни бирени бутилки бяха пръснати пачки.

— Искаш да кажеш казино.

— Искам да кажа клуб по интереси. Общуват си като играят Пай Гоу^[2]. То е част от културата. Тук шансът, съдбата и числата са по-важни.

Тя тръгна покрай стената. На заден план се носеше сладникава музика. Когато стигна до една маса със седем души около нея, Шанън спря и зачака тихичко. Мъжете не ѝ обърнаха никакво внимание, приковали очи в онзи, който раздаваше плочките — по-млад, преждевременно оплешивяващ мъж. Плочките, които той плъзна към тях на малки купчинки, затракаха тихичко, докато играчите ги подреждаха по двойки. Когато и последната беше сложена на мястото ѝ, всички ги обърнаха, разкривайки комбинации от точки, и изведнъж цялата маса изригна в китайска реч. Пари смениха собствениците си.

Шанън докосна рамото на онзи, който раздаваше плочките и той вдигна очи.

— Ази!

Лицето му грейна в усмивка, която изчезна в мига, в който видя Купър.

— Ли Чен — каза Шанън и лекичко стисна рамото му. — Това е Ник Купър.

Ли се изправи. Мъжът от лявата му страна събра плочките и ги разбърка, докато останалите мъже правеха залаганията си.

— Здравсти. — Купър протегна ръка. — Приятно местенце.

— Б'агодаря — каза Ли. — Ти по-риция?

— Вече не.

— Не по-риция. Сега плиятел на Шанън.

— Ъм. Да. Да, сега съм й приятел. — Разваленият английски на другия мъж го хвана неподготвен, един от класическите проблеми на работата в Чайнатаун. Толкова много тънкости се губеха, когато зададеният въпрос се разбираше само в най-общи линии. Трябваше да отговаря простичко, да внимава да не засегне...

Шанън едва сдържаше смеха си.

Купър погледна първо към нея, а после обратно към Ли Чен.

— Вземате ме на подбив.

— Аха, мъничко. Извинявай. — Ли се усмихна и се обърна към Шанън. — Яла ли си?

— Преди известно време. Защо, Лиса да не готви?

— Лиса винаги готви. — Ли махна на един млад мъж, който безделничеше край бара и изляя кратко нареждане. Мъжът се изправи и бързо се приближи. Залови се с раздаването на плочките и играта отново бе подхваната с отработения ритъм на дълга практика. Ли обгърна раменете на Шанън с ръка и двамата се отдалечиха от масата. — Алис ще се зарадва да те види.

— Будна ли е още?

— Майка й направи изключение. — Ли свали ръка от раменете й, за да отвори врата, надписът върху която, дори и на друг език, красноречиво казваше: „Вход забранен“, и пое по стълбите от другата страна.

— Коя е Алис? — попита Купър.

— Моята кръщелница. — Шанън му се усмихна през рамо, докато се изкачваха по стъпалата. — На осем години е, красива и гениална.

— Защо те нарече Ази?

— Фамилията ми. Баща ми е ливанец.

Шанън Ази. От Чикаго.

Далеч не така драматично като Момичето, което минава през стени. Едната беше терорист, смъртоносен агент на най-опасния мъж в Америка. Другата беше... ами, жена. Интелигентна, забавна и надарена — във всеки смисъл на думата.

И дяволски привлекателна. Най-добре си го признай, агент Купър.

— Странно е да си представя, че имаш баща.

— Престани вече с това.

Купър се усмихна.

На върха на стълбите ги посрещнаха различни звуци. И миризми. Пикантни подправки, чесън и рибен сос^[3]. От дъното на коридора долетя взрив от смях и щастлив детски писък.

— Парти ли имате?

— Гостуване за игра — отвърна Ли. — Приятели с деца.

Като при повечето партита, всички се бяха струпали в кухнята. Десетина мъже и жени, всичките китайци, се бяха скупчили около плот, отрупан с храна. На котлона къкреше тенджерата, от която се вдигаше пара със сладко-кисело ухание. Всички погледнаха към тях, когато тримата влязоха, и усмивките им избледняха съвсем мъничко при вида на Купър — не враждебност, просто изненада.

— Всички познавате Шанън — каза Ли. — Това е неин приятел, Ник Купър.

— Здравейте. — Погледът му обходи стаята и спря върху стройна, стилно облечена жена, седнала на висок стол, деликатно изящна по онзи подчертано азиатски начин. Разчел комфорта в тялото ѝ, Купър каза: — А това трябва да е Лиса.

Тя се плъзна от стола и протегна ръка.

— Добре дошъл.

— Благодаря.

— Гладен ли си?

Не беше, но отговори:

— Умирам от глад.

— Чудесно. Имаме прекалено много храна.

— Да се чуди човек — подхвърли Ли сухо, докато вадеше бутилки с бира от хладилника. Отвори ги, подаде две от тях на Шанън и Купър и задържа една за себе си.

Без да му обръща внимание, Лиса пъкна ръка в тази на Купър.

— Нека те представя.

— Лельо Шанън! — Едно неясно петно от тъмна коса и бледа кожа профуча покрай него и се блъсна в Шанън, която се размия и обви ръце около момиченцето. Двете започнаха да си задават скорострелно въпроси, без да изчакват отговорите.

Лиса изсипа купчинка ориз в една чиния и му я подаде, след което започна да му показва различните ястия, като му казваше имената им и обясняваше какво представляват, сякаш той никога не бе стъпвал в китайски ресторант. След като отбеляза колко вкусно изглеждат, Купър си сложи по малко от всичко, подпирайки бирата си в чинията. Шанън доведе момиченцето при него.

— Алис, това е приятелят ми Ник.

— Здравсти.

— Здравсти. Искаш ли да ми направиш една услуга, Алис? Ще ми казваш ли Купър?

— Окей. — Момиченцето улови ръката на Шанън и я задържа нанякъде.

— Ела, ела да си играеш с нас.

Купър хапваше, отпиваше от бирата и се разхождаше из стаята. Почти всички говореха китайски, но минаваха на английски без никакъв проблем, когато той се приближеше. Прекара около половин час в любезни, общи разговори. Всички бяха много мили, но той усещаше същото неудобство, каквото на всяко парти. Подобни разговори изобщо не бяха по неговата част, а и никак не го биваше да разказва истории. За да вкараш живота си в прилежно подредени истории се изискваше умение, каквото той не притежаваше.

Пък и какво би могъл да кажеш? „Та значи, тръгнал съм веднъж по следите на един абнорм, който беше открил слабо място в кредитни карти на Централната банка и натрупал половин милион от микротранзакции, преди да пречука бюрократа, който дошъл на вратата му, и да отпраши към горите на Монтана на снегоход...“

Откъм коридора, по който Алис беше отвела Шанън, долетяха гръмогласни писъци. Купър си взе още една бира и се отправи по посока на звука. Откри Шанън във всекидневната — беше се покачила върху един диван и броеше със затворени очи.

— Три, две, едно... сега.

Седем деца, между които и Алис, пристъпваха от крак на крак, готови да се втурнат да бягат. Шанън отвори очи, огледа стаята и направи престорено лениво движение наляво, преди да скочи вдясно от дивана. Момчето, към което се метна, опита да ѝ се изплъзне, но тя го тупна по рамото, обърна се, видя две деца, които тичаха едно към друго, изчака за миг, след което докосна и двете, тъкмо когато те се сблъскаха. Докоснатите деца се вкамениха като статуи, докато останалите четири тичаха насам-натам из стаята, използвайки мебелите и телата на замръзналите си приятели като прикритие.

— Няма да ми избягате! — каза Шанън и като се обърна, докосна едно момченце, което тъкмо се промъкваше зад нея. То се изкикоти и се вкамени.

Купър гледаше играта с широка усмивка. Шанън продължи с останалите три деца, като се насочваше ту наляво, ту надясно, отрязвайки пътя им за бягство. Тя беше неоспорима кралица на гоненицата.

— Имаш ли деца?

Купър се обърна и видя, че Ли се бе приближил зад него.

— Две. Момче и момиче, на девет и на четири. — Помисли за миг, но не каза имената им. Отпи голяма глътка бира.

— Най-прекрасното нещо на света, нали?

— Да. Да, наистина.

— Дори когато ти идва да ги убиеш.

— Дори тогава.

Шанън докосна последните деца с три бързи, последователни движения, оставяйки Алис за накрая, след което я прегърна с една ръка и я погъделичка с другата. Когато Шанън най-сетне я остави да си поеме дъх, Алис заяви:

— Сега е мой ред! — Тя отиде в средата на стаята, но вместо да започне нова игра на гоненица, заяви: — Места в Чикаго.

— „Нейви Пиър“ — каза едно момиченце с плитки.

— Ийст Гранд Авеню №600.

— Зоологическата градина!

— Норт Кенън Драйв №2200.

Останалите деца също завикаха едно през друго:

— „Вкусен град“!

— Къщата на мама!

— Летището!

— Саут Арчър Авеню №2020, „Уест Туенти-Форт Плейс“ №337, летище „О’Хеър“ се намира на „Уест О’Хеър“ №10 000, а летище „Мидуей“ — на „Саут Сисеро“ №5700.

Купър усети как стомахът му се свива, когато си даде сметка какво се случва. Докато децата продължаваха да крещят различни места, той се обърна към Ли.

— Дъщеря ти е надарена, нали?

Другият мъж кимна.

— Започнахме с обичайните детски книжки, но тя предпочита телефонния указател. Отваря дейтапада ми и с часове чете адреси. И не само в Чикаго. Знае Ню Йорк, Маями, Детройт, Лос Анджелис. Всеки път, когато отидем някъде, тя първо изчита телефонния указател.

Гордостта на Ли се излъчваше от всяка дума и всеки мускул на лицето му. Той се възхищаваше на дъщеря си и на нейните умения. Такъв рязък контраст с обичайната родителска реакция, с реакцията на самия Купър. Това не беше човек, който се тревожеше какво ще си помисли светът, уплашен, че тя може да бъде тествана, белязана или изпратена в Академия. Имаше единствено чиста, неподправена радост от чудото, което бе дъщеря му.

— Сега ти, Жи. — Шанън посочи момченцето, което бе опитало да се промъкне зад нея.

— Окей. — То беше готово, ученик, застанал уверен пред своя учител.

— Използвай адресите. Събери ги.

— 34 967.

— Умножи ги.

— 1209 по десет на трийсет и шеста степен.

— Събери ги със север и запад положителни, а изток и запад — отрицателни.

— Минус 243.

Алис също се намеси:

— Зоологическата градина, умножена по „Вкусен град“ минус къщата на Андреа.

— 4 448 063.

— „Нейви Пиър“ разделен на училището.

— 2,4291497975708...

Децата страшно се забавляваха, а Жи беше в центъра на всичко това, отговаряйки на всеки въпрос без никакво колебание. Купър ги зяпна, дал си изведнъж сметка какво става.

— Те всички са брилянтни.

— Да — отвърна Ли. — Както ти казах, това е гостуване за игра.

— Но... — Купър погледна към децата, към Шанън, обратно към Ли. — Не си ли... искам да кажа...

— Не се ли тревожим, задето крием, че са надарени? — Ли се усмихна. — Не. Китайската култура вижда нещата по различен начин. Тези деца са специални. Те носят гордост и успех на семейството си. Защо да не се радваме на нещо такова?

Защото някой, който работи за старата ми агенция, всеки миг може да ви се обади по телефона.

— Останалият свят не го вижда по този начин.

— Светът се променя — меко каза Ли. — Трябва да се промени.

— Ами Академиите?

Лицето на другия мъж потъмня.

— Един ден, когато всичко това свърши, хората ще си спомнят за тези места със срам. Ще бъде както с концентрационните лагери през Втората световна война.

— Съгласен съм. Не ме разбирай погрешно, аз също съм абнорм.

— Предположих. Повечето от приятелите на Шанън са.

— А дъщеря ми... — Купър се поколеба. Не искаше да го изрече дори сега, дори тук.

Защо? Защо се срамуваш от Кейт?

Не беше това. Не можеше да е това. Беше страх, нищо повече. Страх от онова, което щеше да се случи с нея.

Аха. Само че всичките тези отрицателни чувства, желанието да я накараш да крие дарбата си, няма ли у теб част, на която ѝ се иска тя да беше нормална? Ако не по някаква друга причина, то за да не бъде изложена на този риск?

Беше грозна мисъл. Купър вдигна бирената бутилка и установи, че е празна.

— Не се ли боите, че някой ще ги подложи на теста?

— Това е едно от преимуществата да си китаец в Чайнатаун. Властите не знаят за тези деца.

— Но как?

— Някои от нас отиват в чужбина, за да родят. Други използват местни акушерки, които никъде не вписват ражданията. Рисковано е, разбира се, защото те не разполагат с възможностите на една болница, в случай че нещо се обърка. Глупав, ужасен начин да го направиш. Ала точно сега си струва.

В ДАР отдавна подозираха, че в имигрантските общности има значителен брой нерегистрирани абнорми. Беше пропуск, който агенцията възнамеряваше да поправи, но досущ като скърцащо стълбище в къща, обхваната от пламъци, имаше по-належащи проблеми. Тези общности рядко създаваха неприятности и затова ги оставяха на мира. Ала докато гледаше как децата си играят (бяха започнали нова игра, в която едно момиченце се завърташе веднъж, след което затваряше очи и отговаряше на най-подробни въпроси за всякакви неща в стаята, чак до броя копчета върху роклята на Алис), Купър видя как цяло едно поколение от абнорми израства под носа на ДАР, без никой да докладва за тях, без никой да ги тества, без никой да ги следи. Можеше да има невъобразими последици.

Искаш ли да се обадиш на директор Питърс, да му съобщиш?

— Трудно е за възприемане, нали? — усмихна се Ли. — Толкова съм свикнал с всичко това, та забравям, че в останалия свят не е така. Не е ли прекрасно да ги гледа човек как си играят? Деца, които никой не е учил още от съвсем ранна възраст, че са чудовища. Че са абнормални. Красиво е, нали?

— Да — съгласи се Купър. — Красиво е.

По-късно, след като партито свърши, след като родителите събраха децата си, сбогуваха се и си тръгнаха с пластмасови кутии, пълни с остатъците от храната, Лиса заведе Купър и Шанън в малка стаичка, боядисана в пастелни тонове и украсена с плакати на принцеси на „Дисни“. Лампа с формата на слон светеше на нощното шкафче до единичното легло.

— Стаята на Алис — извинително обясни Лиса. — Тя ще спи при нас тази нощ. Съжалявам, че нямаме отделни стаи.

Купър погледна към Шанън, ала каквото и да мислеше тя, не го издаде по никакъв начин, освен че прибра кичур коса зад ухото си.

— Няма проблем.

— Ще донеса одеяла — каза Лиса. Върна се със спален чувал и го сложи върху леглото, заедно с още една възглавница. — Надявам се да ви е удобно.

— Всичко ще е наред. Благодаря. — Купър замълча за миг и добави: — За мен означава много, че ме приехте в дома си.

— Приятелите на Шанън са и наши приятели. Заповядай, когато поискаш. — Лиса се огледа из стаята, прегърна Шанън за лека нощ и се приближи до Купър. Той я изчака да прецени дали той е за прегръдка или ръкостискане, но тя изобщо не се поколеба и го прегърна лекичко, след което излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Шанън напъха ръце в джобовете си. От движението блузата ѝ се опъна върху ключиците, деликатни като крила на птичка.

— Е.

— Аз ще спя на пода.

— Благодаря.

Купър подчертано се обърна на другата страна, докато си събуваше обувките и чорапите и си разкопчаваше ризата. Реши да не си сваля панталона и тениската. Чу леко прошумоляване на плат зад гърба си и за миг си представи как тя си съблича блузата през главата, представи си деликатен кремав сутиен върху кожа с цвят на карамел.

Я по-полека, агент Купър. Това пък откъде се взе?

Отдаде го на дългия ден на споделен адреналин, подсилено от мъжка химия и спря дотам. Пъхна се в спалния чувал и разтърка очи. Миг по-късно чу изщракването на лампата слон и стаята потъна в мрак. Бледозелени звезди блещукаха по стените и тавана, завихрени съзвездия върху едно идеализирано нощно небе, в което звездите имаха ясно оформени върхове и остри ръбове и почти можеха да бъдат достигнати.

— Лека нощ, Купър.

— Лека нощ.

Купър сложи ръце под главата си. Прекалено стар бе, за да спи на пода, но и прекалено уморен, за да го е грижа. Докато лежеше там, загледан в звездите върху едно по-добро небе, усети как мислите му се връщат към децата и израженията им, докато се забавляваха с игри, почти немислими за по-голямата част от света.

Бяха минали шест месеца, откакто за последен път бе видял децата си. Шест месеца, в които се преструваше на друг, погребваше живота, който обичаше, за да се бори за него.

Защото в крайна сметка нещата се свеждаха до това — всичко, което бе направил, бе заради децата му. Дори нещата, които бе правил преди те да се родят, дори преди да срещне Натали. Това бе истина, която не би могъл да разбере, преди да стане родител. Истина, която никога нямаше да забрави.

„Светът се променя“, беше казал Ли. „Трябва да се промени.“

Купър се надяваше, че е прав.

[1] Наименование на китайските квартали в много градове в Щатите. — Б.пр. ↑

[2] Китайска хазартна игра, която се играе с трийсет и две плочки за китайско домино. — Б.пр. ↑

[3] Сос, приготвян от ферментирала риба и сол, широко използван в много азиатски кухни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Мъжът ги чакаше.

Беше точно толкова едър, колкото Купър си го спомняше, широкоплещест и мускулист под тлъстините. Мъж, който не вдигаше тежести във фитнеса, защото му се налагаше да вдига тежки неща, за да си изкарва прехраната. Изглеждаше съвсем на мястото си на рампата за разтоварване.

— Какво, по дяволите? — Той изплю думите, докато Купър и Шанън се изкачваха по стъпалата.

— Моля?

— Да ми платиш документите. Опитваш се да се правиш на голям мъжкар? Мислиш си, че ме познаваш? — Абнормът поклати глава. — Изобщо не ме познаваш.

— Все тая. — Купър понечи да мине покрай него, ала едрият мъж го сграбчи за ръката. Хватката му беше стоманена.

— Попитах те нещо. Какво искаш?

Купър сведе поглед към ръката му и си помисли: *Извиване на страни, десен лакът в слънчевия сплит, настъпване на свода на стъпалото и завъртане с ляв ъперкът. Както и: Дотук бяхме с добрите дела.*

— Искам да се махнеш от пътя ми.

Нещо в тона му накара мъжа да се разколебае и да го пусне. Купър изтупа ръкава си и мина покрай него.

— Не съм те молил да го правиш. Нищо не ти дължа.

Купър настръхна, раздразнението му се усили.

— Напротив, задник. Дължиш ми шест месеца от живота си. Думата, която търсиш, е „благодаря“.

Мъжът скръсти ръце. Отвърна на погледа му.

— Не съм роб на никого. Нито на Шнайдър, нито на теб.

— Браво — заяви Купър. — Поздравления. Ти си остров, вътре в себе си затворен.^[1]

— Ъ?

— Писнало ми е от хора като теб. От *отклонения* като теб. Шнайдър ти взе шест месеца от живота под напълно измислен претекст, а ти просто го остави. Окей, много добре, сам си решавааш. А после един ангел ти връща това време обратно. И каква е първата ти мисъл? Несъмнено иска нещо. Не е възможно просто да е решил да облекчи теглото на ближния си. Не може да е просто абнорм, който не обича да вижда, че към друг абнорм се отнасят по този начин.

Очите на едрия мъж се присвиха.

— Никои не прави нищо безплатно. Бил той абнорм или не.

— Е, нищо чудно, че губим. — Купър се извърна и тръгна към вратата, подхвърляйки през рамо: — Не искам да ми бъдеш роб. Не искам да бъдеш ничий роб.

След това отвори вратата и прекрачи вътре. Зад него Шанън се изкиска.

— Ама и ти си един, Купър.

— Да вървим да намерим Шнайдър.

Фалшификаторът ги видя да се задават и им махна да го последват, без да се обръща да погледне дали са го направили. Купър усети как раздражението му нараства.

Просто вземи това, за което си дошъл, и се махай.

Време бе да се отпрати към Уайоминг, да открие Джон Смит и да приключи с всичко това. Може би нямаше да разреши всички проблеми на света. Но щеше да реши един от тях. И може би щеше да спечели малко време, та светът да помъдрее.

За човек с неговите финансови възможности, Шнайдър определено не беше похарчил кой знае колко за кабинета си. Стени от бетонни тухли, боядисани в бяло, талашитено бюро с лампа и телефон. Единствената скъпа вещ беше лъскав дейтапад, който изглеждаше изработен по поръчка. Фалшификаторът седна, издърпа едно чекмедже и извади плик.

— Паспорти, шофьорски книжки, кредитни карти. — Той метна пакета на бюрото.

Купър го отвори, извади един паспорт и видя снимката си над името Том Капело. Прелисти страниците и откри, че доста е пътувал, главно в Европа. Документът беше избелял и по-омачкан от употреба.

— И микрочипът съвпада?

— За какъв ме вземаш?

— Започва да ми писва от този въпрос. Микрочипът съвпада?

— Естествено. — Шнайдър се облегна назад, праметнал глезен върху кокалестото си коляно. — А най-важното — всичката ви информация е въведена в съответните бази данни. Профил на разходите, ипотеки, история на гласуванията, глоби за превишена скорост, всичко.

Купър отвори другия паспорт, видя снимката на Шанън. Трябва да беше от някоя от охранителните камери в сградата, ала беше съвсем ясна, фонът зад нея — подходящо безличен. След това видя името.

— Ти поднасяш ли ме?

— Какво? — Шанън се приближи до него и взе документа. — Алисън Капело. И какво?

— Оженил ни е.

Шнайдър се ухили с ужасяващата си усмивка.

— Проблем ли е?

— Не съм ти казал да го правиш.

— Профилите се подкрепят един друг. Намалява риска при вкарването на данните.

— Да, за теб. За нас означава, че трябва да можем да се държим като женена двойка.

Шнайдър сви рамене.

— Проблемът не е мой. А сега ме чуйте. И двамата съществувате, но само на едно повърхностно ниво. Новата ви самоличност беше вкарана в основните системи, ала ще отнеме време, докато се разпространят. Това е единственият начин да го направим. Невъзможно е да пипнем във всеки компютър, в който има архиви. Вместо това аз засаждам самоличността ви като семе и тя израства.

— Колко дълго?

— В момента вероятно бихте издържали една първоначална проверка на охраната в Нов Ханаан. Ала след няколко дни рекурсивни програми с новата ви самоличност ще са се разпространили из цялата система. Изчакайте, докато можете.

Без да отговори, Купър прибра паспорта обратно в плика и се обърна да си върви.

— И още нещо, поете...

— Да?

— Пак заповядай. Парите ти никога няма да са ми излишни. — Фалшификаторът се разсмя.

Когато излязоха навън, едрият мъж си беше отишъл. И по-добре. В сегашното си настроение Купър като нищо можеше да го използва за боксова круша.

— Вероятно бихме могли да останем у Ли и Лиса още няколко дни.

Купър отключи колата и поклати глава.

— Най-добре да поемем на път.

— Искаш да шофираме до Уайоминг?

— И защо не? Така или иначе ни трябва време, а е по-безопасно от летището.

— Окей. — Шанън прелисти паспорта си. — Том и Алисън Капело. — Засмя се. — Ако това е начинът ти да ме вкараш в леглото си, получаваш точки за оригиналност.

— Много смешно. — Купър запали колата и подкара на изток. — Е, как сме се запознали?

— Хм?

— Женени сме. Ако ни попитат, ще трябва да изглеждаме женени.

— Окей. Е, ами познаваме се от работата, предполагам. В крайна сметка, то си е вярно.

Иронията в думите ѝ го накара да се усмихне.

— Може би няма да е зле да си измислим друга работа. Нещо скучно, та никой да не ни задава допълнителни въпроси.

— Счетоводство?

— Ако някой ме попита за данъчната си декларация, сме загубени. Какво ще кажеш за... логистика. За превозваческа компания. Никой не се интересува как стоките се озовават от едно място на друго.

— Окей. Първо аз съм работела за компанията. Запознали сме се, когато са те прехвърлили в Чикаго. Не, в Гари, Индиана. Никой не се интересува и от Гари, Индиана. Веднага си хлътнал по мен, разбира се.

— Всъщност, мисля, че ти ме преследваше постоянно. Аз се правех на незаинтересован.

— Всъщност беше съвсем очевидно. Гледаше ме като кученце. И все си намираше повод да дойдеш до бюрото ми.

— Някога изобщо имала ли си бюро?

— Естествено, в апартамента ми. Страхотна работа върши като място, където да си държа изкуственото растение. — Тя се облегна назад и прибра кичур коса зад ухото си. — На първата ни среща отидохме на кино. Ти се държа като истински джентълмен и не опита нищо.

— Обаче на теб страшно ти се искаше. Непрекъснато ме докосваше по ръката и отмяташе коса назад. Играеше си с презрамката на сутиена.

— Искат ти се.

— И тежко дишане. Спомням си немалко тежко дишане.

— Млъквай.

Купър се усмихна и се качи на магистралата. Ритъмът им бе така лек и естествен. Той не флиртуваше, не съвсем, ала му беше приятно да се шегуват така. Продължиха в същия лековат дух докато се връщаха в Чайнатаун. Лиса ги беше накарала да обещаят, че ще обядват преди да си тръгнат и сега като че ли имаха достатъчно време, за да го направят. Купър извика в ума си карта на Уайоминг. Твърдината се разпростираше наред щата, огромен къс от пустини и неплодородни земи, скърпен на части посредством стотици покупки на недвижими имоти, с граници, лъкатушещи като гирлянда. Предполагаше, че ще са им необходими около двацет и пет часа, за да стигнат. Можеха да го направят без да бързат, да си починат по пътя. Да спрат някъде и да си купят сватбени халки. А той би могъл да използва времето, за да си състави план. Нямахше да е лесно да убеди Ерик Епщайн, а и то щеше да е само една стъпка по пътя към Джон Смит.

— Амалфийското крайбрежие в Италия — заяви Шанън. — Там прекарахме медения си месец. Наехме стая на склона на една скала, с балкон, където пиехме вино. Всеки ден плувахме в морето.

— Спомням си. Изглеждаше страхотно в онзи бански.

— Червения? — Тя го погледна изпод тъмните си ресници. — Винаги си ме харесвал в червено.

— Подхожда на тялото ти. — Думите му се изплъзнаха преди да успее да ги спре. Споменът за предишната нощ се върна в съзнанието му, мекото прошумоляване на блузата, плъзгаща се по плътта ѝ и образът, който той си беше измислил. Усети, че по челото му избива горещина. Хвърли бърз поглед към нея.

По устните ѝ играеше полуусмивчица.

— Тялото ми, а?

— Имах предвид кожата ти. Спомена, че баща ти е ливанец. Ами майка ти?

— Французойка. Алени устни и коса, падаща на вълни. Бяха страхотна двойка. Той беше бизнесмен, винаги елегантно облечен, с тънки мустачки. Двамата бяха като излезли от някой черно-бял филм.

— Бяха?

— Да — отвърна тя протичко.

— Съжалявам.

— Благодаря. — Шанън изпъна рамене и Купър съвсем ясно прочете решителната смяна на темата в жеста, добави го към плетеницата от мотиви и връзки, в която тя се превръщаше в ума му.

Тъкмо се канеше да я попита къде са живели, когато забележа кадилака „Ескалейд“. Трафикът постепенно се засилваше, колкото повече приближаваха Чайнатаун, което той отдаваше на туристите и излезлите в обедна почивка служители. Ала от джипа...

Последен модел „Ескалейд“, черен, затъмнени прозорци.

Паркиран наполовина на улицата. Сякаш е спрял рязко. Точно където се пресичат Сърмак Роуд и Арчър Авеню, две от най-важните пътни артерии на Чайнатаун.

Двигателят работеше.

Федерален регистрационен номер.

Мамка му.

... по гърба му полазиха тревожни тръпки. Той се изпъна в седалката, стиснал здраво волана. Уловила движението, Шанън проследи погледа му.

— Не.

Купър погледна към огледалото за обратно виждане, почти очаквайки да види черни джипове да връхлитат отгоре им, но не видя нищо, освен дълга редица обикновени коли. Ако беше капан, другият му край все още не се бе затворил. Да направи обратен завои? Прекалено очевидно, само в краен случай. Можеше да е просто съвпадение, автомобил на ДАР, дошъл тук по друга причина, за друг обект.

— Ли и Лиса! — Шанън подскочи, сякаш през тялото ѝ беше преминал ток. — Не, не, не.

— Не сме сигурни, че...

— Трафикът — каза тя. — По дяволите, трябваше да го видя. Спри колата.

— Шанън, почакай, не можем...

— Спри колата!

И тогава той също го видя. Трафикът не просто се забавяше. Той спираше. Не ставаше дума за задръстена улица или развален светофар. Нещо спираше потока от коли. Би могло да е катастрофа. Да има полиция.

Аха. А ДАР са тук, за да съставят актове.

Купър мина през бордюра и спря пред един минимол. Шанън изскочи навън още преди колелата да бяха спрели да се въртят. Купър угаси двигателя и се втурна след нея през паркинга.

В далечината се носеше звук, силен и разнороден. Не от един източник, а от стотици, които се преплитаха. Първата му мисъл бе, че е парад, някакъв фестивал, ала знаеше, че просто така му се иска. Беше виждал автомобили като този безброй пъти, безброй пъти именно той ги беше виждал.

Полувоенните полицейски части на ДАР, нещо средно между отряд за бързо реагиране и полицаи за борба с размириците. Носеха черно защитно бронирано облекло и каски с визьори, които напълно скриваха лицата им. Визьорите служеха като екран, който подобряваше набелязването на мишената, показваше координати и позволяваше нощно виждане. Департаментът ги наричаше „екипи за тактическо реагиране“.

Хората ги наричаха „безликите“.

Пред него Шанън заобиколи ъгъла на мола, прескочи една ниска ограда и се втурна към Арчър Авеню. Купър затича още по-бързо, достигна оградата без да забавя крачка и се прехвърли през нея. Шанън вече беше пресякла половината улица, проправяйки си път през задръстването. Неголяма тревна площ ограждаше един блок — тя профуча през нея и свърна зад сградата. Купър я изгуби от поглед, докато продължаваше да тича, задъхан от внезапното движение.

На половин пресечка на север, пред входа на една банка, беше спрял друг „Ескалейд“. Вратите бяха отворени и той видя трима безлики. С масивното бронирано облекло и непрозиращото стъкло на главата, те приличаха на хищни насекоми. И тримата държаха

автомати със сгъваема поставка. Сега Шанън спринтираше на юг, право по средата на улицата. Автомобилни клаксони добавяха гласа си към виковете на тълпата, все по-близки с всяка крачка. Купър я настигна тъкмо когато тя сви рязко. Последва я.

И видя откъде идва шумът. Тротоарът и уличката бяха претъпкани с хора, предимно китайци. Те всички гледаха в една посока и крещяха, размахвайки юмруци. Плътно притиснати един до друг, те се бутаха напред, без да могат да помръднат. Над главите им Купър видя дузина безлики с полицейски щитове, преградили входа към една уличка.

Уличката, където се намираше клубът на Ли.

Не.

Шанън вече се бе хвърлила в тълпата, като стрела, потънала в океан, а дарбата ѝ показваше пролуки и вектори. Купър я последва, доколкото можеше, пробивайки си път през блъсканицата. Шумът беше невероятен, взривове от гняв и страх на един чужд език. Пред очите му един мъж в предните редици вдигна камък от земята и го запрати по кордона. Камъкът отскочи от щита на един от командосите, който пристъпи напред и с такава сила стовари щита си в лицето на мъжа, че Купър почти чу как носът му се строши с пращане. Мъжът рухна на земята, облян в кръв, а тълпата зарева още по-силно. Купър отчаяно плъзна поглед по ниските сгради, противопожарните стълбища, уличката на юг, търсейки отворено пространство, което знаеше, че не могат да рискуват да опитат.

Протокол 43 на отряда за тактически отговор на ДАР: В случай на извеждане на обект от гъсто населена и враждебна среда, първо трябва се установи периметър на действие. Употребата на сила се ограничава, освен ако обектът не притежава значително стратегическо преимущество и е демонстрирал намерението си да го използва.

Превод: невъоръжени хора на земята само се бият, но ако някой се покатери на сграда — трябва да бъде застрелян.

Шанън успя да стигне до средата на тълпата, където се оказа принудена да спре. Дори нейната дарба не можеше да ѝ проправи път през това множество. Застанали рамо до рамо, безликите бяха запушили входа на уличката, а разярените жители на Чайнатаун се блъскаха в тях. Купър сграбчи мъжа пред себе си и го дръпна,

подлагайки му крак. Мъжът политна назад в тълпата, а Купър застана зад Шанън.

— Трябва да се махаме — надвика той рева на множеството. В този миг основният отряд претърсваше хазартното сборище на Ли и апартамента на горния етаж. Разполагаха с топлинни скенери и кучета и нямаше да им отнеме много време, преди да си дадат сметка, че той и Шанън не са там. — Ще претърсят тълпата за нас.

— Не са дошли за нас. — Бузите на Шанън бяха преbledнели.

— Какво...

Купър проследи погледа ѝ до един ван за превоз на затворници, с размерите на камион за доставки, паркиран на половин пресечка оттам. Задните му врати зееха широко отворени, охранявани от командоси в облекло против размирици, вдигнали оръжия, готови за стрелба. Друг отряд буташе две оковани фигури по улицката — оплешивяващ мъж и жена с модна прическа, които крещяха и се съпротивляваха.

Стомахът на Купър се сви. Пред очите му един от командосите заби приклада на автомата си в корема на Ли. Лиса изпищя и опита да се добере до своя съпруг. Друг от командосите я сграбчи изотзад, нахлузи черна качулка върху главата ѝ и я блъсна в отворения ван. Секунди по-късно Ли бе натикан до нея. Нещо в гърдите на Купър беснееше и крещеше, бушуваше зад ребрата му. Той се хвърли напред, по-скоро усещайки, отколкото чувайки собствените си викове. Успя да се придвижи с петнайсетина сантиметра и отново бе изтласкан назад. Сякаш бе уловен от бушуваща вълна; тя го подмяташе напред-назад, ала той си оставаше на мястото. Шанън също не можеше да помръдне, дарбата ѝ беше напълно безполезна тук. До ушите му достигна рев на хеликоптер, някъде отдалеч завиха сирени. Строши се стъкло — прозорец или бутилка — и това предизвика верижна реакция. Безликите допряха щитове един до друг и се приготвиха. Иззад тях, метнат над главите им в ленива дъга, полетя димящ метален флакон. Сълзотворният газ удари някого в тълпата и отскочи надолу; бели облаци се издигнаха във въздуха. Последваха го още два флакона. Хората започнаха да се давят и кашлят, движението на тълпата се обърна, повличайки Купър и Шанън със себе си.

Последното, което Купър видя, преди газът и паниката да погълнат всичко, бе как един войник нахлузва черна качулка върху

главата на осемгодишната Алис Чен.

* * *

Тишина. Беше минал цял час, а тишината бе все така оглушителна и в нея Купър чуваше ехото на тълпата.

Здравата се бе нагълтал със сълзотворен газ, докато тълпата се разделяше и отдръпваше. Гърлото му се беше разранило от мъчителното кашляне, очите му все още пареха и сълзяха. Непрекъснато трябваше да овладява скоростта на джагуара, кракът му копнееше да настъпи здраво газта. Вместо това обаче се движеше с равномерния ритъм на трафика, а сцената отново и отново се разиграваше пред очите му. Беше прекалено далеч, за да различи подробностите, ала въображението му на драго сърце попълваше пропуските: широко отворените очи на разтрепераното момиченце, неподправената паника, която трябва да бе изпитала, виждайки как мъже в черно изтръгват родителите ѝ от нея. Писъка на майка ѝ, докато удряха баща ѝ. Гладката, насекомова маска на непознатия, отразяваща лицето ѝ, докато той се навеждаше към нея.

А след това мрака, задушаваш и тежък, когато качулката обгърна главата ѝ.

Беше го видял с очите си, чул бе виковете на тълпата, вдишал бе сълзотворния газ и въпреки това му беше трудно да го повярва. Как бе възможно да бъде одобрена подобна мисия? Защо трябваше да арестуват Ли и Лиса, и Алис? Защо по този начин?

— Трябва да е било заради нас. — Гласът му беше тънък и глух в тишината, трупала се цял час. — Бяха там заради нас.

Шанън не отговори. Седеше на ръба на седалката, извърнала рамене, сякаш се опитваше да се отдръпне възможно най-далеч от него.

— Не мога да повярвам — каза той.

— И защо не? — Шанън говореше на страничния прозорец. — Точно така изглежда.

— Не и обикновено. Отнякъде са знаели, че ще бъдем там. Иначе не биха дошли по този начин.

Сега вече Шанън се обърна да го погледне. По лицето ѝ беше изписано неподправено презрение.

— Ти сериозно ли?

Купър се опита да намери отговор, но никоя от думите, които идваха в ума му, не беше правилната дума. Всичко, в което беше вярвал някога, се бе превърнало в лъжа при вида на черната качулка, нахлузена върху детско лице.

— Така се прави, Купър. Не го ли знаеш? Естествено, че го знаеш. Ти сам си издавал заповед за това.

— Не. Никога.

— Никога не си изпращал безлики? Топ агент на ДАР и никога не си организираш мисия?

— Не и по този начин.

— А как? Да не би твоят екип да се появяваше с цветя и торта?

— Моите екипи бяха изпращани срещу престъпници. Терористи. Абнорми, които бяха наранили някого, или пък се канеха да го сторят.

— Сигурна съм, че и на онези мъже е било казано същото. Че Ли и семейството му са терористи. Точно както служителите на Гестапо са вярвали, че онези, които арестуват, са заговорничели срещу държавата.

— О, хайде де. Можеш да спечелиш всеки спор, като намесиш Гестапо и нацистите. ДАР не е като тях.

— Изглежда ли ти като да са поели в правилната посока?

— Първо, аз вече не работя за тях, забрави ли? Второ, може би това нямаше да се случи, ако *вие* престанехте да взривявате сгради и да убивате хора. Ненавиждам това, което видях. Повдига ми се от него. Ала не можеш да хвърлиш бомба, а след това да се сърдиш, че хората не те харесват особено. Онези хора мислеха, че ще заловят виновниците за атентат, при който загинаха повече от хиляда души.

— Все тая. — Шанън отново се обърна на другата страна.

Внезапна мисъл осени Купър.

— Почакай малко. До вчера дори не бях чувал за Ли и Лиса. Но ти ги познаваше.

— Е, и?

— Е, откъде ДАР ще знаят за тях, освен ако някой не им е съобщил?

— Кой?

— Какво ще кажеш за Саманта? Или пък... — Той не довърши, оставяйки я сама да се досети.

— Намекваш, че Джон се е обадил на ДАР и им е казал къде да ни открият?

— Той знаеше ли за Ли и Лиса?

— Това няма значение. Никога не би го направил.

— Може би Саманта все още не е успяла да му предаде съобщението ти. Може би това е начинът му да те извади от играта.

— Невъзможно.

— Шанън...

— Сериозно говоря, Купър. Престани.

Той отвори уста, за да продължи да спори. Искаше да изхаби гнева си в сблъсък, да се хванат за гушите. Искаше да й каже за розовата плюшена играчка, която бе видял наред отломките в Ню Йорк. Ала след това си представи сцената в апартамента на Ли, вратата, зейнала без предупреждение, нахлуващите вътре безлики, някогашните му колеги, които с викове повалят семейството на земята и им слагат белезници на пода в кухнята, същата кухня, в която бе стоял предишната вечер и си беше бърлил с дружелюбните непознати.

Вината е на Джон Смит.

Ако не съществуваше тероризъм, нямаше да има и отряди за тактическо реагиране. Ръцете на Смит бяха окъпани с кръвта на хиляди. Ли, Лиса и Алис бяха последните му жертви.

Купър усети как мислите му се връщат към вечерта на дванайсети март и обръщението на президента Уокър към нацията. Самият той, вече беглец, я беше чул на следващия ден, в един хотел край Норфък. Гледал бе със свит стомах, боейки се какво ще чуе, страхувайки се, че президентът ще проповядва огън и жупел против абнормите. Вместо това той бе призовал към толерантност. Какво беше казал?

„Казват, че най-здравото съдружие се формира във времена на изпитание. Нека посрещнем това изпитание не като една разделена нация, не като нормални и абнормални, а като американци.

Нека заедно създадем едно по-добро бъдеще за нашите деца.

И нека никога не забравяме болката на този ден. Нека никога не отстъпваме пред онези, които вярват, че политическата власт идва от

дулото на пистолет, пред страхливците, които убиват деца, за да постигнат целите си.

За тях не може и няма да има милост.“

Купър го беше слушал с нарастваща гордост. Думите му и до днес го изпълваха с трепет. Те бяха причината днес да е под прикритие, причината от шест месеца да не беше виждал децата си.

Трябваше да открие Джон Смит.

И за него няма да има милост.

Думите бяха стари, мантра, която Купър си бе повтарял всяка нощ. Онова, което го изненада сега, бе тихото гласче, което го последва. Онова, което каза:

А след това какво? Обратно в ДАР? Отново ще изпращаш екипи за тактическо реагиране? Наистина ли можеш да се върнеш към това?

— Какво ще стане с тях? — попита Шанън.

— Ще бъдат отведени в местното управление на ДАР и подложени на разпит.

— Разпит.

— Да — отвърна Купър. — Да се надяваме, че веднага ще разкажат на агентите за нас. Това ще улесни нещата. Могат да се отърват само с предупреждение.

— Не ме лъжи, Купър.

Той я погледна, видя настойчивостта в очите ѝ. Отново се обърна към пътя.

— Ще им бъдат предявени обвинения. Барът и апартаментът ще бъдат конфискувани. Един от тях или и двамата ще отидат в затвора, задето са дали убежище на беглец, укриващ се от закона.

— Ами Алис?

Купър стисна зъби.

— Господи! — Шанън зарови лице в шепите си. — Академия?

— Ами... възможно е. Зависи дали тестът покаже, че е първа степен.

— Но дори да не е, ще бъде белязана. Ще я следят. Сега, когато онзи проектозакон за микрочиповете беше приет, ще ѝ сложат микрочип в гърлото. Точно до сънната артерия, та да не може да бъде изваден дори с микрохирургия. Никога вече няма да бъде в безопасност.

Купър искаше да каже нещо успокояващо, нещо, което да направи положението мъничко по-добро, но не се сещаше какво.

— Господи. Аз съм виновна. Не трябваше да те вода там.

— Вече нищо не можем да направим за тях. Трябва просто да се доберем до Уайоминг и да уредим всичко това. Да изчистим имената си. И може би след това...

— Аха. — В смеха на Шанън нямаше никакво веселие. — По дяволите. — Взираше се през прозореца, ала Купър се съмняваше, че вижда каквото и да било. — Определено се надявам да си струваш.

— Какво?

Колебанието беше мимолетно, налягане на раменете, потръпване на пръстите. Мимолетно, но го имаше.

— Казах, че се надявам да си струва. Да стигнем до Уайоминг.

Купър съдържа собствената си реакция, потропвайки по волана с пръсти. Дали беше просто грешка на езика? Възможно бе. Ала това колебание... задържащо нещо за себе си. Криеше нещо.

Е, тя е от вражеската страна, забрави ли?

Помисли си дали да не продължи да разпитва, но се отказа. Събитията от последните двайсет и четири часа (*Господи, наистина ли беше минало само толкова?*) бяха породили приятелски отношения между тях. И да, тя беше привлекателна, във всеки смисъл на думата. Ала тяхното приятелство, или каквото и да беше, нямаше да оцелее в тази мисия. Едва ли можеше да очаква да я предаде, да убие Джон Смит и след това да я покани да излязат на чаша кафе някой път.

Тя беше врагът. Добре щеше да е да не го забравя. Да играе ролята си, да я изиграе докрай и през цялото време да я държи под око.

Просто отиди в Уайоминг, добери се до Джон Смит и сложи край на това.

Заради всички деца.

[1] Алюзия за цитат от английския поет метафизик от седемнайсети век Джон Дън: „Човекът не е остров, вътре в себе си затворен“ (превод Владимир Левчев). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Три дни на зелени и кафяви багри и път, пеещ под гумите им, на билбордове на фона на безкрайното небе, на бензиностанции, които си приличаха като две капки вода, и заглъхващи радиостанции. Магистрала I-90 Запад, дълга сива лента, която лъкатушеше между хълмовете на Уисконсин, през равнините на Минесота и избелелите от слънцето полупустини на Южна Дакота. Докато се носеха напред, градовете постепенно ставаха все по-малки — от очертанятия на Милуоки, нашарени от високи църковни кули и табелите на пивоварни, до едва загатнатия Сиукс Фолс и ниските магазини на Рапид Сити.

Биха могли да вземат цялото разстояние наведнъж, в един бесен порив, но така или иначе трябваше да убият време, затова шофираха по осем часа на ден и вечеряха в различни ресторанти. Мълчанието не беше продължило. Още първата вечер се бяха върнали към преднамерено непринуденото си държание. Избягваха да говорят за политика и приказваха на леки теми. Разказваха си истории за порастването си, за приятели и пиянски несполуки, и любими книги — истории, които не бяха нито прекалено лични, нито прекалено далечни.

Предишната нощ бяха спрели в един крайпътен мотел в Блек Хилс. Поръчаха си пица и сменяха каналите на телевизора, прескачайки новините, без да си го признават. Светът отвън бе черен, несъществуващ, небето — отрупано със звезди. Купър бе заспал под звука от дишането ѝ на съседното легло.

На сутринта станаха рано и навлязоха в Уайоминг. Купър бе посещавал щата само веднъж — летуване на палатки с Натали в планините Гранд Тетон преди десетина години. Беше късно лято и планините бяха потънали в зеленина. Купър не бе забравил как правеха любов рано сутринта, докато кафето кипваше на лагерния огън, а в дърветата пееха птички.

Тук обаче, в източната част на щата, пейзажът беше равен и изсушен от слънцето, осеян с бодливи храсталаци и сухи скали. Не приличаше на място, където биха могли да живеят хора. Градовете бяха малки, скупчени около магистралата.

Докато не стигнаха в Джилет. Някога той бе тих градец с население от около двацет хиляди души, повечето от които работеха в енергийната индустрия. А после Ерик Епщайн разкри, че внушителната част от щата, който бе изкупувал тихичко на парчета, ще се обедини в една огромна нова общност, място, което бе нарекъл Твърдината Нов Ханаан — дом за такива като него. Територията на отклоненията, така го бяха нарекли хората, присмивайки се на идеята, че някой би опитал да живее там. Или поне се бяха присмивали, докато цялата тежест на неговите триста милиарда не влезе в играта и за броени месеци светът се промени напълно.

Джилет беше крайната точка по пътя, отвеждащ в Нов Ханаан. Заедно с два по-малки града (Шошони на запад и Ролинс, встрани от магистрала I-80 Юг) той бе един от малкото начини да се влезе в Твърдината. Епщайн беше построил широки магистралаи с по четири ленти във всяка посока, които стигаха до центъра на една пустош, пресичайки част от най-непривлекателните земи в Съединените щати. Беше ги закупил за броени долари на акър, чрез холдингови компании и на търгове; купил бе земята около съществуващи селца, обитавани от двацетина души и обширни скотовъдни ферми; купил бе правата върху залежите от нефт и природен газ, които лежаха скрити твърде дълбоко и бяха твърде разпилени, за да бъдат извлечени досега. Резултатът беше кърпеж от каменисти пустини, предимно съседстващи си земи, почти недокоснати през историята на човечеството.

Този ход беше превърнал несъществените дотогава градове Джилет, Шошони и Ролинс в известен на цялата нация вход към Нов Ханаан. Изникнали бяха огромни паркинги за камиони, както и жилища за хилядите строителни работници, извършили първоначалната част от издигането на Твърдината. Много скоро ги последваха ресторанти, киносалони и търговски молове. Последни се появиха туристически хотели, магазинчета за дреболии, музеи и всичко останало.

Като дете Купър обичаше научнофантастични филми, особено тези от седемдесетте години с ярките им цветове, неон и хора в гащеризони. В тях имаше нещо така кичозно привлекателно, светът — превърнат в метрополис, висок двеста етажа. Ала сега, докато чакаха наред море от камиони на двацетина минути след Джилет, на Купър му хрумна, че бъдещето изобщо не се бе оказало такова. Безплодният

пейзаж и заслепящото слънце повече приличаха на миналото. Каубойски уестърн.

— Колко време отнема минаването през пропускателния пункт?

— Оттук? — Шанън, която беше зад волана, проточи врат, за да погледне покрай огромния камион пред тях. — Вероятно петнайсетина минути.

— Експедитивно.

— Налага се. Входът всъщност е огромно депо за доставки.

— Знам.

Като всички агенти на ДАР и Купър бе присъствал на безброй брифинги върху Твърдината. Макар от културна гледна точка да приличаше на Израел малко след Втората световна война, Нов Ханаан бе изправен пред единствени по рода си обстоятелства. Тъй като беше американска земя, той трябваше да се подчинява на американските закони. Ала с триста милиарда можеха да се купят страшно много изключения. Адвокатите и лобистите на Епщайн бяха събрали накуп десетки вратички в закона, в резултат на което Твърдината беше обявена за отделен окръг, със свой собствен общински кодекс. И тъй като цялото място беше частна корпоративна собственост, достъпът до нея можеше да бъде контролиран.

— Всички пристигащи камиони разтоварват тук, след което стоката им бива разпределена по вътрешни маршрути — продължи Купър. — Осигурява цял куп работни места.

— Работни места в Твърдината има предостатъчно. Безработицата е нула процента. И не е само научноизследователска дейност — превози, строителство, минно дело, инфраструктура, всичко.

— Ясно. И нормалните все трябва да вършат нещо.

Шанън се разсмя.

— Не само нормалните. Много от надарените идват тук, за да бъдат част от нещо, но от един изчислител пета степен или пък музикант от трета едва ли може да се очаква да постигне особен напредък в сферата на биомедицината.

— От колко време живееш тук?

— Имам апартамент от три години. Не знам дали бих казала, че живея тук.

— Познато ми е.

Десет минути по-късно Купър за първи път видя границата. Четирите ленти на магистралата се удвояваха, после отново и отново. Камионите се отклоняваха надясно, запълвайки по-голямата част от лентите, докато леките автомобили поемаха наляво. Всяка лента стигаше до пропускателен пункт, който доста приличаше на бариера за събиране на такси. Стотици охранители в сиво-кафяви униформи със синя изгряваща звезда (емблемата на Твърдината) се движеха като мравки, говореха с шофьори, прокарваха огледала под колите, разхождаха се с немски овчарки. Навесът над всеки от пунктовете изглеждаше съвсем простичък, но Купър знаеше, че е натъпкан с най-модерните сканиращи устройства. Най-смешното бе, че ако човек искаше да види как ще изглежда оборудването на ДАР следващата година, бе достатъчно да отиде в Уайоминг и да влезе в първия бар. Това беше истинската защита на Твърдината, най-силният им коз, много повече от пустинния пейзаж или милиардите на Епщайн. Най-добрите умове в своите области, надарени, които собственооръчно бяха придвижили технологията с десетилетия напред, тук работеха заедно и резултатите се изливаха към останалата част от страната.

За да превземеш Америка не ти трябва армия, помисли си Купър. Трябва просто да произвеждаш центрове за забавления, без които хората не могат да живеят.

Шанън спря под навеса и върху колата изведнъж падна разхлаждаща сянка. Свали прозореца и млад мъж с грижливо оформени мустаци изговори на един дъх:

— Добре дошли в Нов Ханаан. Може ли да видя документите ви, ако обичате.

Двамата заровиха за паспортите си (бяха го обсъждали по пътя насам, колко бе важно да не изглеждат прекалено готови, прекалено нетърпеливи) и му ги връчиха. Пазачът кимна и ги подаде на една жена зад себе си, която ги прокара през дигитален скенер. Купър знаеше, че проверява не само валидността на паспортите, но и най-скорошната кредитна история, шофьорските и криминалните им досиета и бог знае какво още.

Сега ще разберем дали Шнайдър ни е прецакал.

Документите за самоличност и кредитните карти бяха действали безпроблемно по пътя насам, но то не означаваше нищо. Това тук беше

първият истински тест. Купър си наложи нехайно-любопитно изражение, оглеждайки се наоколо като турист.

— Господин и госпожа... Капело — каза пазачът. — По каква работа идвате в Нов Ханаан?

— Просто ни се прииска да го видим — жизнерадостно отвърна Шанън. — Тръгнахме сме на пътешествие до Портланд и си помислихме, че би било забавно да се отбием.

— Носите ли наркотици или огнестрелно оръжие?

— Не.

Знаейки, че ще ги питат, Купър беше изхвърлил пистолета си, разглобен на части, в един контейнер в Минесота. Нямаше значение. Той и бездруго не си падаше особено по огнестрелните оръжия, пък и един пистолет нямаше да промени нищо.

— Къде ще отседнете, докато сте тук?

— Мислехме да си намерим хотел в Нютън.

Първият град в Твърдината бе един от най-големите и отворен за туристи. За да се проникне по-навътре щяха да бъдат необходими допълнителни проверки и още документи. Брифингите на ДАР бяха сравнили Твърдината с многослойно сито — всеки слой пресяваше все по-гъсто, използвайки нови и нови дупки в закона — от охранявани жилищни комплекси, през строго контролирани миннодобивни райони, до научноизследователски институти, сътрудничащи на държавата. Пред погледа на Купър друг пазач вдигна устройство, каквото той никога не беше виждал (гладък правоъгълник, закрепен за дръжка на пистолет) и бавно го плъзна по протежение на колата. Проверяваше ги за експлозиви? Снимаше ги? Разчиташе аурата им?

Служителката подаде паспортите им на онзи с мустаците, който ги върна на Шанън.

— Благодаря ви за съдействието. Моля имайте предвид, че Твърдината Нов Ханаан е частна корпоративна собственост и че като влизате, се съгласявате да спазвате законовите разпоредби на „Епщайн Индъстрис“, да се придържате в предвидените за целта и обозначени със зелено местности и да се подчинявате на всички искания на охранителния персонал.

— Ясно — отвърна Шанън, след което вдигна стъклото на прозореца и включи на скорост.

И просто ей така, те влязоха.

* * *

Беше различно от представите му.

Купър беше разглеждал стотици снимки и симулации. Беше виждал отгоре огромните складови райони, струпани около всеки вход, дълги редици хангари, в които се разтоварваше всичко — дървен материал, етиленов дихлорид, уиски, всички продукти, които Твърдината внасяше. Изучавал бе разположението на региона, мрежата от пътища, която свързваше градовете и поселищата, изникнали за нула време. Чел бе техническите описания на соларните полета, където километри черни фотоелектрически панели проблясваха като черупките на насекоми, движещи се в свършен ритъм, докато проследяваха пътя на слънцето по дневното небе, и на луната — по нощното. Знаеше броя на населението на Нютън, Да Винчи, Лайбниц, Тесла и Архимед, знаеше и каква е специализираната роля на всеки от тях. Присъствал бе на лекции върху уникалната същност на едно предварително планирано общество, построено с почти неизчерпаеми ресурси.

Онова, което не бе правил обаче, бе да кара по улиците на Нютън със свалени прозорци на колата, вдишвайки прах и йонизираните струи на влаговите кондензатори. Никога не бе виждал жена да паркира електрическата си кола пред един бар и не бе чувал тихо забръмчалите генератори. И въпреки че безброй пъти беше чел цифрите, никога не си бе давал сметка колко *младо* бе това място. Едно беше да знаеш, че най-възрастните надарени са на трийсет и три години, съвсем друго — да видиш един свят от тийнейджъри, забързани дейно насам-натам, деца със строителни каски, и деца, каращи камиони, деца, които съграждаха един нов свят с десетгодишен план. Разбира се, имаше и по-възрастни хора; много семейства с надарени деца се бяха преместили тук, но те изглеждаха някак не на място, далеч по-малобройни, като преподавателите в двора на някой университет.

Апартаментът на Шанън се намираше на втория етаж над един бар. Единична стая със сгъваемо легло, прилежно прибрано, бюро с окъпано от слънцето изкуствено растение. Страшно му напомняше за неговото жилище във Вашингтон.

Тя го въведе вътре, след което спря и се огледа, сякаш се опитваше да си припомни мястото, сякаш някой бе идвал в нейно отсъствие и бе разместил мебелите едва забележимо. След миг обяви, че иска да се изкъпе. През стената Купър чу струята на душа да тръгва и спира на бързи интервали, тъй като водата тук беше прекалено ценна, за да се хаби. Купър отвори хладилника, в който имаше само сосове и бира, и си взе една. Обиколи стаята, а после излезе на малкия балкон.

Твърдината беше въплъщение на най-съвременната теория за градски дизайн, с широки алеи за велосипеди и площи като италиански пиази. Примижал срещу слънцето, Купър отпиваше от бирата и гледаше как групичка двайсетинагодишни младежи подхващат закачлива игра на гоненица — момчета гонеха смеещи се момичета, всички до един стройни и загорели от слънцето, пращящи от здраве. Той се зачуди кой ли от тях можеше да чете генома като книжка или да си спомни всяка подробност от лице, което бе зърнал само за миг преди десетина години. Зачуди се кои от тях работеха за Джон Смит, кои бяха терористи, кои може би някога са били негови обекти, които да разчете, проследи и убие.

Убие?

Отпи нова глътка от бирата и се облегна на парапета. Миг покъсно Шанън се присъедини към него, облечена в памучна рокля с презрамки, която откриваше раменете ѝ. Косата ѝ все още беше влажна и тя я решише с равномерни движения. Изглеждаше добре и миришеше на шампоан с тропически дъх, може би кокосов орех.

— Е, стигнахме.

— Стигнахме.

Купър се обърна, облегнат на парапета. Металът пареше дори през тениската му. Гледаше я как се реше, а после — как го гледа.

— Какво? — попита тя.

— Просто си мислех. Сега ти си в безопасност.

— А ти не си. Неприятно чувство, нали? Всеки миг някой в униформа може да реши, че не му харесва как изглеждаш и ето че си се озовал в ярко осветена стая. — Тя наклони глава на една страна. — Познато ми е.

Купър не отговори, погледът му не трепваше.

Шанън въздъхна.

— Купър, имахме споразумение. Това означава нещо за мен. Ти ни доведе дотук, аз ще уредя да се видим с Епщайн.

— Окей. Как ще го направим? Отбиваме се в офиса му и молим за аудиенция с краля на Нов Ханаан?

— Вече ти казах, че само нормалните го наричат така.

— И в този момент се намираме в неговото кралство. — Купър кимна към двама униформени на площада под тях. — Онези там са корпоративни охранители и той им плаща.

— Да, така е. Ала в Твърдината няма цехове за експлоатация.

Защо я тормозиш?

Шанън беше права — чувството наистина беше неприятно. В продължение на години се бе движил през света с усещането за власт. Тук в най-добрия случай беше турист с фалшив паспорт, а в най-лошия... е, не хранеше никакви илюзии относно безопасността си.

Но не това го тревожеше. Очаквал бе да се чувства като войник в тила на врага. Само че сега, когато се озова тук, вражеската територия се бе оказала кръстоска между кибуц^[1] и университет. Хвана го неподготвен, усещането, че това не е туптящото сърце на империята на злото.

Никак даже. Онова, което видя, ти хареса.

Имаше нещо вдъхновяващо в това място, в енергията му, в рационалното планиране и жизнерадостно създаване. От него се излъчваше усещане за съзидание. Поглед, вперен в бъдещето. Останалата част от страната изглеждаше затънала в миналото, копнееща за едно по-простичко време, макар и това по-простичко време никога да не бе съществувало.

— Какъв е следващият ни ход?

— Стъпка номер две ще предприемем утре. Отиваме при Епщайн, както обещах. Стъпка номер три — всеки поема по своя път.

— А стъпка номер едно?

— Стъпка номер едно — ти се преобличаш и отиваме да пием. Вкъщи съм си и искам да празнувам.

* * *

Започнаха в бара под апартамента ѝ. Отвън той изглеждаше като всеки друг бар и Купър опита обичайната игра със себе си: кънтри рок от тонколониите, неоновии реклами на бира зад бара, надраскани дървени маси, потното усещане на прекалено ярко слънце, струящо през прозорците, закоравял барман с татуировки.

За първи път от десет години насам само едно от петте му предположения се оказа вярно.

Климатикът поддържаше почти зимна температура, а стъклата на прозорците бяха поляризирани по някакъв начин, който отнемаше яростта на слънцето, без да затъмнява света отвън. Отвътре мястото бе издържано в плавни линии, осветлението бе индиректно и без определен източник, сякаш самият въздух грееше. Музиката беше секси, лек електронен ритъм. Барманът беше момиче на около шестнайсет години, което работеше на дейтапад, кожата ѝ беше загоряла, но гладка.

Поне масите бяха дървени и надраскани. Изглеждаха по-стари от барманката и вероятно наистина бяха. Купени на едро отнякъде и докарани тук.

— Два сайдера и две водки — поръча Шанън, след което се обърна към Купър и като му отправи една от характерните си усмивки, добави: — За него същото.

В началото Купър, който все още се чувстваше неспокоен, отпиваше по мъничко от питието си, ала втората леденостудена водка се погрижи за това; сайдерът (който се дестилираше тук, както го уведоми Шанън, понеже ябълки и круши бяха едно от малкото неща, които растяха добре в Уайоминг) имаше приятно горчив привкус.

— Витамини — каза Шанън. — Най-вече от група В. Тук ядем доста месо, но зеленчуците са скъпи. — Тя изпи двете водки една след друга, и пресуши единия сайдер. У нея се усещаше лекота, каквато Купър не бе видял досега, сякаш обтегнатата до този миг пружина постепенно се отпускате. Безопасността на приятелската територия. Смееше се и се шегуваше и поръчваше още питиета. И с напредването на времето Купър си каза — защо не.

— И така — подхвърли тя. — Първи впечатления.

— Помислих си, че си много, много хубава, но мъничко взривоопасна.

— Много смешно.

— Благодаря. — Купър отпи голяма глътка от сайдера. — Откровено? Не е каквото очаквах.

— В смисъл?

Купър огледа десетината посетители в бара. Млади, до един, и шумни. Масите бяха отрупани с празни чаши. Смях, изригващ като бомба, шега, която взривяваше цялата маса и завършваше с тост. Кога за последен път беше седял в подобна група, потънал в разговор, живеещ само за едното питие?

Себичният фокус, сигурността, че настоящият момент е всичко, което съществува — това му беше познато. Когато беше на осемнайсет години, вече войник, с приятелите му пиеха със същата неумолима енергия, същата показна решителност. Ала имаше и разлики. Всички тук бяха по-слаби, имаха опънатата кожа на хора, които не пият достатъчно вода и прекарват много време под лъчите на слънцето. Дрехите, които доста си приличаха, бяха леки и функционални. Порано, на границата, си бе помислил, че мястото изглежда по-скоро като излязло от миналото, отколкото като дошло от бъдещето и почти бе очаквал да види големи шапки и каубойски ботуши, младо поколение, което играеше една по-стара роля. Беше прав наполовина — имаше много шапки, но ботушите бяха функционални и си личеше, че са издържали много изпитания. Не се забелязваше и следа от някакви определени модни тенденции, поне не такива, които да са му известни.

— Няма реклами за бира — подхвърли той.

Шанън наклони глава на една страна.

— Навсякъде другаде в бар като този би имало реклами за бира. Нали се сещаш, от старата школа, с конете на „Будвайзер“. А дори и новите марки — техните реклами съзнателно копират някогашните. Защото така се прави. Произвеждаш ли бира, трябва ти и рекламен знак за нея. Като билиардната маса в бар, въпреки че вече никой не знае как се играе билиард. Дядовците ни са играли билиард; ние се напиваме и блъскаме топките с изкривени стикове. Никой не се замисля за това, но то си е носталгия. Польх от миналото, от начина, по който някога са се правели нещата.

— Като класическия рок — отвърна тя. — Няма да имам нищо против, ако никога вече не чуя „Скъп, мил дом Алабама“.

— Именно. Искам да кажа, „Ролинг Стоунс“ са велики. Ала „Кридънс Клиъруотър Ривайвъл“ или „Олмън Брадърс“ за милионен

път? Трогва ли се все още някой от музиката им? Чува ли я изобщо? Това е носталгия.

— Коли — заяви Шанън. — Повечето хора живеят в градове, не минават повече от няколко километра и то в трафик. Защо тогава автомобилните компании продължават да произвеждат големи, бързи коли, които гълтат цял тон бензин? Колите трябва да бъдат леки, електрически и лесни за паркиране.

— Не съм сигурен за това — възрази Купър. — Аз обичам големи и бързи коли.

— Остаряло мислене — засмя се тя. — Да поръчам ли пак?

Отвън светът постепенно ставаше златен и оранжев, и най-сетне — виолетов.

Когато си тръгнаха, Купър се чувстваше добре, не беше пиан, но определено отиваше натам; светът беше мъничко неясен по ръбовете. Шанън спря едно електрическо такси и каза на шофьора къде да ги откара. Коленете им се докоснаха на задната седалка на мъничката кола. Мартини преди вечеря, а след това пържоли — дебели парчета откъм ребрата, средно опечени, с коричка от морска сол и черен пипер. От всяка хапка имаше чувството, че ще се разтопи върху чинията.

Забеляза, че посетителите наоколо също ги забелязаха и ги прецениха като туристи, но в това нямаше никаква враждебност. В Нютън идваха много туристи и за жителите му това навярно беше нещо като износ на добра воля.

Шанън поръча бутилка вино с вечерята и не му отстъпваше в броя на изпитите чаши. Нещата ставаха все по-неясни, светът се смаляваше. Купър знаеше, че е пиан, ала не го беше грижа.

По някое време се озоваха в мазе, превърнато в клуб. Лъскави пластмасови мебели и ниски маси, димна мъгла, пропита със сладкия дъх на марихуана. Върху неголяма сцена тричленна група (бонгоси, цигулка и китара) свиреше причудлива ритмична мелодия, нещо средно между реге и джаз. И тримата музиканти се отнасяха в сложни импровизации, подобни на математически уравнения, звуците бяха леко дисхармонични. Брилянтни, сигурен бе Купър, музиканти, които бяха в състояние да изсвирят всяка мелодия, която са чули някога — готови да го сторят веднъж, но не и два пъти, отегчени от скритите взаимовръзки и мотиви, които бяха изследвали веднъж. Шанън бе отишла в тоалетната и Купър се облегна назад, заслушан в музиката.

Разумният план за вечерта би бил да остане в апартамента ѝ, да изучава карти на местността и да чете биографията на Епщайн, ала в момента изобщо не го беше грижа.

Тя се върна, поклащайки се лекичко, отчасти, за да се придвижва през тълпата, и отчасти в ритъма на музиката; краката ѝ — стройни и мускулести, в ръцете ѝ — още две питиета.

— Заповядайте, господин Капело. Том.

Той се разсмя.

— Благодаря, Алисън.

Бяха се настанили на един диван, сгъшен в ъгъла, и тя се отпусна до него. Миришеше прекрасно. Иззад ухото си извади грижливо свита цигара с марихуана и като се приведе напред, я запали от свещта на масата.

— Ахх. Уайомингов залез.

— Барът няма нищо против?

— Окръгът не може да ги направи законни, така че има глоба от двайсет долара. Която си плащаш най-почтено, когато си купуваш цигарата на бара. — Тя всмукна отново и се облегна назад. — Бил си женен, нали?

— Да. — За миг в ума му изникна образът на Натали от последната нощ, в която я бе видял, застанала под дървото на къщата, където някога живееха заедно. — Седем години, разведени от четири.

— Оженил си се доста млад.

— Бяхме на двайсет.

— Надарена?

— Не.

— Това ли беше проблемът? — Тя му предложи цигарата.

Купър понечи да откаже, но след това си каза — какво пък толкова. Всмукна лекичко, а после по-дълбоко. Начаса усети ефекта ѝ, изтръпване в пръстите на ръцете и краката, което се разля по цялото му тяло.

— Не съм пушил трева, откакто бях на седемнайсет.

— Тогава карай полека. Тук я отглеждаме силничка.

Той дръпна още веднъж и ѝ върна цигарата. За миг двамата просто си седяха един до друг, а раменете им почти се докосваха. Купър усещаше топлината ѝ, топлина изпълваше и него самия.

— Да. Това беше проблемът.

— Ревнуваше ли?

— Не, нищо толкова. Част от причината да се оженим бе, че съм надарен. На родителите ѝ не им харесваше, че излизаме заедно, и тя мразеше това у тях. Шегуваше се, че сме междурасова двойка. А после забременя и това окончателно реши нещата.

— Бяхте ли щастливи?

— Много, за известно време. А после — по-малко.

— Какво се случи?

— О, просто... животът. — Купър вдигна едната си ръка и се загледа в нея, в кожата си, изопването на мускулите, когато раздвижеше пръсти. — Не можеш да го изключиш. Онова, което правим. То я изтощи. Вината беше моя, до голяма степен. Бях нетърпелив, винаги довършвах изреченията ѝ вместо нея. Хилядите различни начини, по които се проявяваха различията ни, като например това, че тя обожаваше изненадите, ала никога не бе в състояние да подготви такава за мен. Бях я разчел прекалено добре. А после, когато се появи напрежението, реагирах на гнева ѝ преди тя да е казала и дума и това още повече я вбесяваше. Краят... дойде постепенно, а после — изведнъж.

— Това е от Хемингуей — подхвърли Шанън.

Купър се обърна да я погледне, широките тъмни очи с тежки ресници. Лицето ѝ бе мъничко неясно в опиянението му.

— Аха.

На сцената цигуларят подхвана дрезгаво соло, нотите бяха резки и чужди, и все пак не съвсем неверни, още по-ярки заради действието на наркотика. Звучеше като безсънна съботна нощ, прекарана, взирайки се невиждащо през прозореца.

— Веднъж бях сгодена — каза тя.

— Наистина ли?

— Господи, Купър, не е нужно да звучиш толкова изненадано.

Той се засмя.

— Разкажи ми за него.

— Нея.

— Наистина ли? — Той се изпъна. — Но ти не си обратна.

— Откъде знаеш?

— Аз чета хората, забрави ли? Имам забележителен радар за гейове.

Сега беше неин ред да се засмее.

— Не, не съм. Днес, покрай всичко, което се случва, това като че ли няма особено значение. Искам да кажа, може би ако не се бяха появили надарените, щеше да е проблем, може би сексуалната ориентация щеше да има значение за хората, но сега имаме по-сериозни причини да се мразим един друг.

— Какво стана?

Тя сви рамене.

— Както ти каза — не съм обратна.

— Ала си я обичала?

— Да. — Шанън замълча за миг, дръпна от цигарата. — Не знам. Не беше само едно нещо. Дарбата ми също беше част от причините. Трудно е. Да обичаш някого, ала да не можеш да споделиш начина, по който виждаш света. Като да се опитваш да обясниш цветовете на някой, който е сляп. Той никога няма да го разбере наистина.

Част от Купър искаше да спори, но то бе по-скоро по навик. Отношението, което бе имал като абнорм в свят на нормални. Отклонение, което преследваше други отклонения.

— Но е хубаво — добави тя. — Да бъдеш обичан.

Купър кимна, а после двамата се умълчаха, загледани в групата на сцената. Струваше му се, че тялото му е еластично, разтегливо и плавно, и сякаш се разтапяше върху възглавниците на дивана. Долавяше късчета от чужди разговори, почувства как смехът на една жена пробяга като тръпка по гръбнака му. Утрешният ден му се струваше неизразимо далеч, а с него — и всички неща, които трябваше да свърши, битката, която трябваше да подхване наново. Ала в този миг, в тази секунда, му бе приятно просто да си седи, обгърнат от топла, безтегловна мъгла. Да седи до красива жена наред един необикновен нов свят и да се наслаждава на това, че е жив.

— Това също е хубаво — каза той. — Да си вземеш почивка. От всичко.

— Да — съгласи се Шанън. — Така е.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Групата подхвана нова песен.

[1] Селскостопанска комуна в Израел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

„СВЕТЪТ БЕЗ ТЯХ“

ОТ ДОНАЛД МАС

КАКВО БИ СТАНАЛО,

АКО НЕ СЕ БЯХА ПОЯВИЛИ НАДАРЕНИТЕ.

„Омагьосваща и хипнотична.“

НЮ
ЙОРК ТАЙМС

„Безукорно проучена и напълно
правдоподобна.“

УОШИН
ГТЪН ПОУСТ

Всички знаем, че появата на надарените промени света завинаги. Сега прочутият доктор на обществените науки Доналд Мас описва какъв би бил светът без тях: война с Близкия Изток, засилване на агресивния религиозен фундаментализъм и планета на ръба на необратими екологични щети.

И още:

• Майкъл Дукакис щеше да загуби изборите от Джордж Х. У. Буш

- *Европейският съюз щеше да е изправен пред фалит*
- *НАСА щеше да е престанала да изпраща хора в космоса*
- *Американската образователна система щеше да се е изродила в стандартизирани тестове*
- *Слоновете, китове и полярните мечки щяха да бъдат заплашени от изчезване*
- *Централна Америка щеше да бъде раздирана от жестока нарковойна*
- *Сърдечните заболявания, болестта на Алцхаймер и диабетът щяха да са водещите причини за смърт*

Мислите, че познавате собствения си свят? Не бъдете толкова сигурни.

Открийте какво би могло да се случи... ако не се бяха появили надарените.

Купър си пое рязко дъх и се събуди, съзнанието му се завръщаше. Потен, омотан в нещо и с пулсираща от болка глава. Размърда се, мъчейки се да се освободи от това, което го стягаше, и установи, че са дрехите му, подгизнали и прилепнали по него, както и един чаршаф, придърпан до кръста му.

До него се разнесе лека въздишка и когато погледна, Купър видя Шанън, сгушена около една възглавница, косата ѝ беше разпиляна по голия ѝ гръб. Леглото. Бяха заедно в леглото в апартамента ѝ. Бяха ли...

Не, и двамата бяха с дрехите си. Смътно помнеше, че си бяха поръчали още питиета и бяха довършили цигарата с марихуана. Последният му спомен бе как танцуват. Тя беше много добра танцьорка и до нея Купър се бе почувствал едър, тромав и щастлив. А после — нищо.

Той простена и праметна крака през ръба на леглото. Поне беше успял да си свали обувките. Изправи се с туптяща от болка глава и се

отправи към банята с несигурна стъпка. Пика около половин час, след което си свали дрехите и се пъкна под душа. Кранчетата бяха особени — регулатор за температура и бутон. Купър настрои регулатора на горещо и натисна бутона. От душа потече тънка струйка вода и след десет секунди спря.

Е, добре. Изпарителите извън града отделяха от въздуха цялата влага, която можеха. Всяка сграда имаше резервоар за събиране на дъждовна вода, ала въпреки това недостигът на вода тук беше постоянен. Това беше една от слабостите на Твърдината, тактическо преимущество, за чиято експлоатация Купър бе виждал планове: унищожаване на входящите тръби и изпарителите с добре премерени атаки. Намаляване на населението със 17% за две седмици, 42% — в рамките на месец; понижаване на индустриалния и техническия капацитет с 31%. Купър отново натисна бутона, намокри косата си и си сипа от шампоана на Шанън, когато водата отново спря. Ново натискане, за да го отмие; друго — за да се насапуниса, още едно — за да се изплакне. Общо взето, един от най-незадоволителните души, които беше вземал някога, което и определено не помогна на махмурлука му.

Избърса се с една хавлия и си облече дрехите. Погледна се в огледалото.

Да действаме.

Когато излезе от банята, завари Шанън да прави кафе. Косата ѝ беше провиснала, а по едната половина на лицето ѝ имаше отпечатък от възглавницата.

— Добро утро — поздрави го тя, без да се обръща. — Как се чувстваш?

— Сякаш съм умрял и погребан. А ти?

— Аха. — Шанън напълни каната с вода и я изсипа в кафемашината, все така с гръб към него. Купър се загледа ръцете ѝ, в неспокойните им движения. Тя отвори хладилника и се взря в празните рафтове.

— Възможностите за закуска са ограничени.

— Кафето е достатъчно. — Неловкост тегнеше във въздуха като застоял цигарен дим. — Благодаря.

Шанън затвори хладилника и се обърна към него.

— Слушай. За снощи...

— Няма нищо за казване.

— Просто... не искам да... Изкарахме си приятно и аз се нуждаех от това, но няма... То не променя нищо.

— Хей, ти ме вкара в леглото. — Купър се усмихна, за да е ясно, че се шегува. — Беше приятно. След цялото това напрежение от последните дни, беше приятно просто... ами да бъдем нормални за една нощ.

Тя кимна. Взе празните бирени бутилки от предния ден и ги изхвърли за рециклиране. Отвори едно чекмедже и отново го затвори.

— Защо не си сигурна за мен?

Шанън го погледна.

— Това ли е, което е дразнело жена ти? Да ѝ казваш какво си мисли?

— Извинявай.

— Няма нищо. — Тя пое дълбоко дъх и го изпусна. — Имаш право. Не съм сигурна.

— Защото се напихме?

— Да. Може би. Различен си от това, което очаквах. И сега се чудя дали нещо от случилото се изобщо е истинско. — Погледът ѝ бе нетрепващ и предизвикателен.

Купър се извърна и отиде до сгъваемото легло. Улови краищата на изпомачканите чаршафи, тръсна ги и ги опъна. Тупна възглавниците няколко пъти и ги сложи на мястото им. Запита се какво ли би си помислила Натали за Шанън, дали двете биха си допаднали; реши, че вероятно да.

— Израснах като войнишко дете. Постъпих в армията, когато бях на седемнайсет. После — агенцията. И през цялото това време се борех за нещо. Опитвах се да защита... ами, всичко, предполагам. Бях един от добрите. А после, когато те ми приписаха атентата, останах сам. В много отношения съм бил сам през целия си живот, но този път беше различно.

Той отиде до ръба на леглото и го вдигна към стената. Обърна се към Шанън, без сам да е сигурен накъде точно бие.

— През последните месеци върших неща, против които някога се борех. Бях един от лошите и го правех добре. Означава ли това, че преди съм грешал? — Той сви рамене. — Не мисля. Харесваше ми да защитавам другите. То ми липсва.

— Има и други начини — отвърна Шанън. — Ако щеш вярвай, но аз също смятам, че съм една от добрите. Аз съм една от тях.

— Всички са. Точно това прави живота толкова сложен.

Вече я познаваше достатъчно добре, за да може да я разчете. Криеше нещо, лъжеше го, ако не директно, то като стаяваше нещо. Ала какво? Трудно бе да се каже. Пък и едва ли можеше да я вини. Той също я лъжеше.

Ама и ние сме една двойка.

— Виж. Всички си имаме своите пластове. Нищо не е просто. Мислела си, че съм суховат служител на властта, който няма съвест и не задава въпроси. А аз си мислех, че си тесногръда фанатичка, която не я е грижа дали наранява хората. Сега ти знаеш, че имам бивша съпруга, че обичам лютив сос, че не ме бива в танците, че съм чел Хемингуей и дори си спомням част от прочетеното. Аз също научих някои неща за теб. Ала има и такива, които никой от нас не знае за другия. Неща, които задържахме за себе си. — Каза го нехайно. — И в това няма нищо лошо. То не прави останалото по-малко истинско. Особено — добави той и потърка слепоочието си — моя махмурлук. Така че защо засега не оставим нещата каквито са?

В продължение на един миг тя просто го гледаше. След това отвори шкафа, извади две чаши за кафе и ги напълни. Подаде му едната и когато пръстите им се докоснаха, не подскочи.

— Ще ида да си взема душ.

— Окей. — Отпивайки от кафето, Купър я гледаше как отива към банята.

На вратата тя спря и се обърна.

— Купър?

— Да?

— В чекмеджето до мивката има хапчета. За главоболието ти.

Той ѝ се усмихна.

— Благодаря.

* * *

Два часа по-късно се намираха на хиляда метра височина.

Вертикална въздушна струя и те подскочиха с пет-шест метра нагоре. Стомахът на Купър се сви.

— Сигурна ли си, че знаеш как да управляваш това нещо?

Тя му се усмихна от пилотското място пред него.

— Веднъж гледах как се прави по телевизията. Не може да е чак толкова трудно, нали?

Летището се намираше в покрайнините на Нютън, четири гладки писти, които се кръстосваха като знака диез. Бяха оставили колата му на един чакълест паркинг и след като се обадиха в контролната кула, отидоха в посочения им хангар. Безмоторният самолет имаше футуристичен вид, с широки криле и изчистен корпус. Изработен от въглеродни влакна, той бе толкова лек, че двамата просто го избутаха до пистата, където Шанън го закачи за навито метално въже. Когато се качиха, тя си сложи слушалки с микрофон, каза нещо на кулата с тих, забързан глас и след миг въжетото се опъна и ги изтегли на почти цял километър само за трийсет секунди, силата, с която масивните винчове ги дърпаха, бе достатъчна, за да ги запрати във въздуха. Купър не се боеше от височини, беше летял с хеликоптери, реактивни и военни самолети и дори бе скачал от тях на няколко пъти, ала безмоторният самолет определено не му допаднаше.

— Колко дълго може да се задържи във въздуха това нещо?

— Не обичаш да летиш, а?

— Не. Просто предпочитам да го правя в машина, която си има... е, ами двигател.

Шанън се засмя.

— Остаряло мислене, Купър. Безмоторните самолети не отделят вредни емисии, винчовете се захранват от слънцето, а тук, ако уловиш въздушните течения, можеш да се рееш с часове. Най-лесният начин за придвижване между градовете на Нов Ханаан.

— Аха.

Купър погледна през прозореца към разноцветния килим на земята далеч под тях. Единственият звук бе вятърът, който свистеше под широките криле и свиреше над корпуса с формата на сълза и дебелината на салфетка.

— Виж — каза Шанън. — Без ръце. — Тя пусна лоста за управление и вдигна ръце над главата си.

— Исусе, ще престанеш ли? Някои сме с махмурлук.

Тя отново се засмя и описа бавен завой, който му предложи по-добра гледка, отколкото му се искаше.

Тесла се намираше в самото сърце на щата и с помощта на въздушните течения пътуването им отне около два часа. Да го види отвисоко бе странно познато, така подобно на сателитните снимки, които беше разглеждал. Средно голям за мащабите на Твърдината, в него живееха десет хиляди души. Представляваше геометрична решетка, изградена около комплекс покрити с огледала правоъгълници — енергоспестяващи сгради, които се издигаха с четири етажа над останалите постройки.

В една от тях се намираше най-богатият човек в света.

* * *

Приземяването се оказа доста меко, не особено различно от това, с който и да било малък самолет. Докоснаха пистата, подскочиха, а после се понесоха плавно напред, докато спряха. Шанън беше добър пилот.

В хангара минаха през още една проверка, по-строга от предишната. Мъжът зад бронирания плексиглас беше любезен, но прегледа паспортите им много внимателно и прекара повече, отколкото на Купър му беше приятно, в щракане по дейтапада си. Тесла беше далеч от туристическите части на Нов Ханаан и бе защитен от още няколко слоя „сита“. Целият град беше частен корпоративен имот в рамките на строго охраняван жилищен комплекс, в рамките на строго охранявана община — поредица от законови категории, които се свеждаха до „Стой настрана, по дяволите“. Купър се усмихна любезно на служителя.

Половин час по-късно пристигнаха пред „Епщайн Ентърпрайзис“, огледалните сгради, ослепително ярки, изтъкани сякаш от слънце и небе. Тук също имаше охрана, ала сутринта Шанън се бе обадила по телефона и фалшивите им имена бяха в списъка, така че този път им се размина само с паспортна проверка и сканиране на автомобила.

Макар официалната централа на Епщайн да се намираше в Манхатън, това беше истинският му ръководен център. Оттук той

управляваше огромната си финансова империя — не само Нов Ханаан, но и хилядите си патенти, инвестиции и научноизследователски проекти, чистата стойност на които бе невъзможно да бъде изчислена. Пари от подобен порядък не бяха нещо, което можеше да бъде преброено; те бяха динамичен, жив организъм, който се увеличаваше и свиваше, и поглъщаше парите на другите. Компании, купувачи компании, купувачи компании и така до безкрай.

Покривите на всички сгради бяха отрупани със сателитни чинии и охранителни системи, а между тях — ракети земя-въздух. С отбранителна цел, както се твърдеше, и издействани със специално разрешение на Конгреса, което трябва да бе струвало милиарди. Купър си спомни един план за координирано ракетно нападение над мястото: очаквана физическа ефективност от 27% при първоначалния огън, ала жертви, възлизащи едва на 16%, по-малко от 5% от които — висше ръководство.

Без съмнение съществуваха и планове за ядрено нападение. От ДАР планове да искаш.

— Добре ли си? — Шанън намести малката електрическа кола, която бяха взели под наем, в редица идентични автомобили на паркинга. — Умълча се.

— Заради самолета е — излъга Купър. — Все още се приспособявам към земята под краката си.

Шанън угаси двигателя.

— Има нещо, което трябва да знаеш. Уредих да влезем като споменах името на Джон.

— Джон? — повтори той. — О! Джон Смит. Хмм. Това ще го направи ли по-благосклонно настроен?

Епщайн открито и често се дистанцираше от терористичните движения. Нямахше друг избор — всяка връзка с някого като Джон Смит на мига щеше да затръшне вратичките в закона, благодарение на които Твърдината беше в безопасност. В ДАР предполагаха, че съществува таен канал за връзка, но никога не бяха намерили доказателства.

— Не знам. В публичните си изявления Епщайн го критикува недвусмислено. Ала Джон има много приятели тук. Да използвам името му беше единственият начин да ни уредя среща.

— Е, какви са отношенията им?

— Всъщност не знам. Джон уважава Елщайн, но според мен смята, че двамата играят различни роли. Някои хора ги сравняват с Мартин Лутър Кинг и Малкълм Екс.

— Ужасно сравнение. Доктор Кинг се бореше за равенство и интеграция, а не строеше отделна империя, а Малкълм Екс може и да е защитавал правата на чернокожите с всички възможни средства, но не е управлявал терористична мрежа, взривяваща сгради.

— Не искам да споря за това.

— Окей — съгласи се Купър. — Но няма да се преструвам, че съм със Смит.

— Не бих те и посъветвала. На твоето място нямаше да го лъжа.

— Не би имало особен смисъл. Не мога да го помоля за помощ, без да му обясня защо се нуждаем от нея.

Ще трябва добре да си изиграеш картите. Ще трябва да убедиш един човек, който може да загуби всичко, ако признае, че е свързан с Джон Смит, да стори точно това. И то — без да му кажеш твърде много.

Купър си надяна самоуверена усмивка.

— Благодаря ти. Задето удържа на думата си.

— Е, имахме уговорка. — Тя отвори вратата на автомобила. — Хайде. Да вървим да се запознаем с един милиардер.

Наоколо нямаше жива душа — и нищо чудно, при безмилостните слънчеви лъчи, които се сипеха от ясното небе. В комплекса имаше повече от двайсет сгради (двайсет и две, ако Купър си спомняше правилно), но те влязоха в централната. Беше съвсем обикновена на вид — нищо общо с помпозния корпоративен стил, който би очаквал в Чикаго или Вашингтон. Макар и по-висока от останалите, тя бе изработена от същото безлично соларно стъкло.

Разбира се. Соларното стъкло отразява горещината на слънцето и я превръща в енергия. Мраморът е тежък и трябва да бъде докаран отвън. А сложните украси са носталгия.

Остаряло мислене.

* * *

Адвокатът бе един от най-възрастните хора, които Купър беше виждал през последните няколко дни. В началото на петдесетте, с ниско подстригана посребряла коса и ушит по поръчка костюм, от него се излъчваше усещането за две-хилядарки-на-час.

— Господин и госпожа Капело. Аз съм Робърт Коб. Ще ме последвате ли? — Той се обърна, без да дочака отговор.

Едната стена на ярко осветеното фоайе беше заета от десетметров 3D екран, върху който с поразително ясен образ течеше Си Ен Ен (Епщайн притежаваше трийсет процента от „Тайм Уорнър“^[1]). Посрещнаха ги в мига, в който пристъпиха вътре. Купър предполагаше, че ще ги накарат да чакат с часове, ако изобщо ги приемеха, ала очевидно името Джон Смит тук означаваше много. Беше ли милиардерът в заговор с терориста? Ако беше така, положението бе по-лошо, отколкото си бяха представяли.

— Как беше пътуването ви насам?

— Друсаше — отвърна Купър.

Адвокатът се усмихна.

— Да, на безмоторните самолети трябва да им свикне човек. Това е първото ви посещение в Нов Ханаан, нали?

Усмивката му е фалшива. Знае кои сме, но се придържа към измислената история. Пази това, което знае, за себе си.

— Да.

— Как ви се струва?

— Впечатляващо.

Коб кимна и ги поведе покрай редица асансьори. Спря пред последния и допря длан до един гладък панел. Вратите се отвориха безшумно.

— Бързо се разраства. Да бяхте видели Тесла преди пет години. Само пръст и небе.

Асансьорът се движеше толкова плавно, че Купър не бе сигурен дали отиват нагоре или надолу. Пъхнал ръце в джобовете си, той се поклащаше на пети. Миг по-късно вратите се отвориха и Коб ги изведе навън.

Едната страна на коридора беше изцяло от стъкло, от пода до тавана, слънчевите лъчи бяха превърнати от огнена пещ в топло сияние. Другата страна представляваше изкусно оформена градина,

вградена на тераси в стената; пищна зеленина преливаше от ръбовете на гладки саксии. Въздухът бе наситен с кислород.

— Красиво.

— Тук се възползваме от онова, с което разполагаме. А слънце имаме предостатъчно.

— Не е ли грехота да се хаби вода?

— Генномодифицирани са — рекомбинирани са с някакъв кактус. Нуждата от вода е сведена до минимум. Не го разбирам съвсем — обясни Коб по начин, който намекваше, че самият той го разбира прекрасно, но подозира, че същото не може да се каже за събеседника му. Минаха покрай няколко конферентни зали, след което докосна друг съвсем гладък панел на стената, за да отключи една врата в дъното. — Кабинетът на господин Епщайн.

Като се имаше предвид за какво богатство става дума, стаята беше подчертано скромна. Огромни стъклени панели от две страни, през които се разкриваше панорамен изглед към града и пустинята отвъд; гладко дървено бюро; конферентна част с удобни места за сядане. Бледо момиченце (на около десетина години, предположи Купър), седеше на дивана и играеше на един дейтапад. Косата му беше боядисана в отровназелен цвят. Племенница? Епщайн нямаше деца.

Адвокатът не му обърна никакво внимание.

— Моля, седнете. Ерик ей сега ще се присъедини към нас. Искате ли нещо? Кафе?

— Не, благодаря. Алисън?

Шанън поклати глава. Вместо да седне, отиде до един от прозорците и се загледа навън.

— Здравей — каза Купър на момиченцето. — Аз съм Том.

Детето вдигна очи от дейтапада. Очите му имаха почти толкова поразяващо зелен цвят, колкото косата му и изглеждаха прекалено стари за тялото му.

— Не, не си — заяви то и отново се върна към играта си.

Купър усети, че го жегва моментно смущение, примесено с гняв, но бързо го преглътна. Момичето очевидно беше четец; дори ако оставеше настрана нехайния начин, по който беше опровергала лъжата му, всички издайнически знаци бяха налице: антисоциални наклонности, глад за нечовешки стимули, нуждата физически да

изрази несъгласието си. Нямаше нищо чудно в това, че Епщайн използва четец; просто не бе очаквал да е дете.

Трябва да е изключително надарена.

Мисълта го връхлетя заедно с вълна на дискомфорт. За един четец от първа степен целият свят се състоеше от голи царе^[2]. Не след дълго нямаше да знае само това, че той лъже; едва няколко минути, през които да го слуша и наблюдава, и тя щеше да научи за него неща, които дори и бившата му съпруга не знаеше.

Една от дарбите, които Купър смяташе за проклятие. Всеки миг, във всяко човешко общуване, четците плуваха в реката от лъжи, която съставляваше ежедневието живот. И което бе още по-лошо, те долавяха по-мрачните дълбини на човешката личност, онази универсална юнгианска сянка^[3] на човешкия мозък, онази част, която се наслаждава на мъченията, болката и унижението. Всеки притежаваше тази сянка. У повечето хора тя беше под контрол, намираща израз по различни начини: порнография, агресивни спортове, сънища с насилие. Тя бе част от „човешкото животно“ и в повечето случаи — безвредна част. Мислите бяха просто мисли, а тези се пазеха дълбоко скрити.

Ала четците ги виждаха навсякъде около себе си, у всеки човек. Всяка доброта бледнееше пред него. Татко може и да те пази от злото, но една мъничка част от него иска да притисне бавачката към леглото и да прави с нея най-различни неща. Мама може и да бърше сълзите ти, ала нещо в нея копнее да ти издере ръцете и да изкрещи в лицето ти да млъкнеш. Затова нямаше нищо чудно, че четците често полудяваха. Най-силните от тях се превръщаха в отшелници, затворени в миниатюрен, строго контролиран свят, в който можеха да разчитат на нещата около себе си.

Повечето се самоубиваха.

Робърт Коб се изкашля в шепата си и проговори:

— Ще трябва да извините Милисът. Винаги казва каквото мисли.

— Няма за какво да я извиняваме — отвърна Купър. — Тя е права.

— Да, знам. — Робърт Коб му отпрати любезна усмивка и се настани на дивана до Милисът, която се отдръпна от него, без да вдига поглед от играта си. — В действителност вие сте Ник Купър.

— Да.

— Ерик ме помоли да ви вместя в плана му за деня, веднага щом му позвънихте тази сутрин. Не ми каза за какво става дума.

Купър се отпусна на един от столовете и впери преценяващ поглед в адвоката. Нещо у него го дразнеше. Властното държание, това, че наричаше шефа си по малко име. Това, както и лустросаната му нормалност.

— И той не знае. Може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Какво е усещането да помагаш за построяването на Нов Ханаан, когато не си надарен?

До прозореца, Шанън сподави смеха си. Усмивката на адвоката се кисна едва забележимо.

— Истинска привилегия. Защо?

— Да кажем, че съм любопитен.

Коб кимна, направи пресилено нехаен жест.

— Това, което правим тук, е важно. Невероятна възможност. Никога в историята не е имало подобна инициатива. Шанс да построим нов свят.

— Особено с парите на някой друг. Няма какво да се губи.

Милисънт се усмихна над играта си.

— Хмм. — Телефонът в джоба на адвоката завибрира; той го извади и прочете съобщението. — А! Ерик всеки момент ще пристигне. Той е в Манхатън.

— Долетял е дотук за срещата?

— Не. — Коб си бе възвърнал предишното самодоволство. — В този момент се намира в Манхатън.

— Тогава...

Преди Купър да успее да довърши, Ерик Епщайн се появи зад бюрото.

Купър беше изскочил наполовина от стола, преди да си даде сметка, че е станал. Тялото му беше в пълна бойна готовност, мозъкът му препускаше, анализирайки ситуацията...

Дарба като на Шанън? Да не би по някакъв начин да е бил тук през цялото време?

Не, Епщайн има дарба за данни.

Някакъв неизвестен високотехнологичен продукт? Невидимост? Телепортация? Нелепо.

Но ето че е тук. От плът и...

А, ясно.

... давайки си сметка какво вижда пред себе си.

— Леле. Това е страхотно.

Ерик Епщайн се усмихна.

— Съжалявам, че ви стреснах.

Сега, когато бе имал възможност да погледне по-добре, видя едва забележимата прозрачност по очертанията на фигурата, сякаш беше размазана по краищата. Сенките също не бяха както трябва — светлината на мястото, където се намираще Епщайн, беше различна от тази в стаята. Той приличаше на специален ефект във филм от осемдесетте, напълно убедителен, докато не се вгледаш по-внимателно.

— Едно от най-новите ни изобретения — обясни Коб. — В основата си подобно на технологията при 3D устройствата, но значително усилено.

— Холограма.

— Да — отвърна Епщайн с широка усмивка. — Бива си го, нали?

— И още как.

Това е поне едно десетилетие напред от най-доброто, с което разполага ДАР. Дори и с всичките възпитаници на Академии.

На живо (е, горе-долу) Ерик Епщайн не изглеждаше чак толкова лустросан, колкото по телевизията. Все още беше по момчешки привлекателен с разрошената си коса, но нямаше така скован вид. Облечен в лек костюм без вратовръзка, той би изглеждал съвсем на място в богаташки кънтри клуб.

— Бих се здрависал, но... — Той вдигна ръка и размърда пръсти. — Едно от ограниченията на тази технология. Все пак, за предпочитане е пред телефона.

— Благодаря, че се съгласихте да ни приемете толкова скоро — каза Шанън, която незнайно как се беше озовала до Купър.

— Съобщението ви се погрижи за това, госпожице Ази. Не обичам да бъда свързан с Джон Смит по този начин.

— Разбирам — отвърна тя. — Извинете, че се натрапихме. Но не знаех друг начин, по който да привлека вниманието ви.

— Е, привлякохте го. — Епщайн сложи ръце на бюрото. Връхчетата на пръстите му потънаха в повърхността, разваляйки мъничко илюзията. — Вие трябва да сте Купър.

— Агент Никълъс Купър — обади се Коб. — Роден през март 1981 г., втората година от появата на надарените. Постъпва в армията на седемнайсет години със съгласието на баща си. Разпределен като офицер за свръзка в Департамента за анализ и реагиране през 2000 г. Постъпва на редовна длъжност през 2002 г. Част е от Службата за законосъобразност от създаването ѝ през 2004 г. През 2005 г. става пълен агент, старши агент — през 2008 г. По всеобщо мнение най-добрият от така наречените „газаджии“, с ненадминат процент на успеваемост, включително тринадесет ликвидациии.

— Три-найсет? — Шанън повдигна вежди.

— Да — потвърди Купър. — Това съм аз. На хартия.

— Минава в нелегалност след атентата в борсата „Леон Валрас“. — Коб вдигна очи от дейтапада си. — Сега е основният заподозрян за него.

Не би трябвало да се учудва. Въпреки че част от уговорката му с директор Питърс бе да не разкриват самоличността му пред широката общественост (някой фанатик можеше да поиска да си отмъсти на Натали и децата), повечето от ДАР щяха да знаят, че е бил набеязан като обект. А най-богатият човек в света несъмнено разполагаше с достъп до всяка информация, която поискаше. И все пак това го подразни. Той погледна сърдито към адвоката, но се обърна към Епщайн.

— Нямах нищо общо с това.

— А вие, госпожице Ази? — попита Коб.

— Не — отговори тя. — Не и с начина, по който се разви.

— Ала не беше ли организацията на Джон Смит тази, която заложи бомбите.

— Да. Но не ние ги взривихме.

— Откъде можем да сме сигурни?

— Достатъчно, Боб. — Гласът на Епщайн не търпеше възражения. — Казват истината.

— Но, сър, няма как...

— Напротив, има. Мили?

Момиченцето вдигна очи.

— И двамата лъжат. Лъжат се и един друг. Но по този въпрос казват истината.

— Благодаря ти, миличка.

Адвокатът отвори уста и отново я затвори. Купър виждаше, че кипи от безсилно раздразнение. Водеща фигура в своята област, без съмнение влиятелен политически играч — надвит от дете.

И не само той.

Купър се чувстваше като топка за тенис, която прехвърлят ту от едната, ту от другата страна на мрежата. Лъжат се и един друг? Какво означаваше това? Най-малкото, момичето бе прозряло през него, и тази голота носеше със себе си страх. Милисът не можеше да прочете мислите му, нямаше откъде да знае за мисията му, но да долови едва забележимите знаци, които издаваха лоялността му към агенцията, би било съвсем просто за нея. Нямаше откъде да знае колко по-дълбоко би могла да надзърне.

Да стигне чак дотук и да се окаже оставен на благоволенieto на едно момиченце...

Скрий го в себе си.

— И така. — Ерик Епщайн се усмихна и разпери ръце. — След като си изяснихме това, защо сте тук?

— С Шанън имахме уговорка. В Чикаго стана един инцидент и тя се нуждаеше от помощ. Върнах я у дома, а тя ми уреди среща с вас.

— Разбирам. И защо?

— Както знаете, бившата ми агенция ме преследва. — *Придържай се към фактите, доколкото е възможно.* — Вече не съм в безопасност.

— Господин Епщайн — обади се Коб, — имайте предвид, че се намираме на доста несигурна законова основа. Сега, когато сме наясно с истинската самоличност на господин Купър, не можем да твърдим, че не сме знаели. Намираме се опасно близо до това да укриваме престъпник.

— Благодаря ти, Боб — сухо каза милиардерът. — Можем да поемем този риск още мъничко. Не мисля, че агент Купър е тук, за да ни заложи капан.

— Не, сър. Всъщност, нуждая се от помощта ви. Бих искал да започна начисто тук. В Нов Ханаан. — Заповяда си да не поглежда към момичето. То щеше да разбере, че лъже или поне че не казва цялата

истина. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе че няма да ги прекъсне и ще си каже мнението единствено, когато я попитат.

Епщайн сплете пръсти.

— Разбирам. И за това се нуждаете от моята помощ.

— Да.

— Защото имате много врагове.

— Да. Но на вас мога да бъда полезен съюзник.

— Господин Епщайн — обади се Коб, — това е лоша...

Милиардерът го накара да замълчи с поглед и се обърна към Купър:

— Ще ни оставите ли за малко насаме? Бих искал да поговоря с госпожица Ази и господин Коб на четири очи. — След това добави към момиченцето: — Мили, ще заведеш ли господин Купър в бизнес салона?

Купър хвърли поглед към Шанън, но не успя да разчете отговора ѝ. През последните няколко дни между тях се бе зародила връзка, ала тя не му дължеше нищо. За миг си помисли да откаже. Но какъв би бил смисълът? Ако го заловяха, значи щяха да го заловят.

Изправи се с пресилено нехайство.

— Разбира се.

Мили се плъзна от дивана, притиснала дейтапада до гърдите си, и отиде до една гола стена. Част от нея се плъзна настрани — скрита врата, която Купър не беше забелязал. Колко ли още неща бе пропуснал да забележи?

Поне момичето щеше да го придружи. Каквото и да бе разбрала за него, нямаше да е в състояние да им каже. Купър я последва и се озова в друг асансьор. Нямаше бутони, нито контролно табло. Мускулите на гърба му се напрегнаха. Зачуди се дали „бизнес салон“ не беше закодирано наименование на нещо друго.

Нещо като „стая за разпит“.

Ти си избра да поемеш по този път. Време е да го извървиш.

Последното, което видя, докато вратата се затваряше, бе как Шанън го поглежда през рамо, а в очите ѝ бе стаено нещо неразгадаемо.

Застанал в тясното помещение, Купър изведнъж се видя сякаш от сателит. Образ отблизо, който постепенно се отдръпваше — мъж в кутийка в сграда... в комплекс... в град... в щат... в държава... И враг

на всички тях. В стомаха му запъплиха лепкавите пръсти на паниката. Пое си дълбоко дъх, изпъна рамене. Имаше само един начин да го направи.

Мили се взираше някъде пред себе си, лицето ѝ беше закрито от яркозелени кичури. Изглеждаше така изгубена, че за миг Купър забрави собственото си положение. Зачуди се на колко ли срещи е трябвало да присъства, колко ли сделки за милиарди долари. Колко пъти нейните прозрения бяха довели до нечия смърт? Дори за един войник би било трудно да понесе на плещите си подобна тежест. А тя беше просто едно дете.

— Всичко е наред.

Думите ѝ го стреснаха и той се зачуди дали има предвид неговото положение, или своето.

— Така ли?

— Да.

Купър изпусна дъха си.

— Окей. Щом казваш.

И този път нямаше представа накъде се движи асансьорът, но можеше да бъде само надолу. При това, като се имаше предвид колко продължи пътуването, трябва да се бяха спуснали под приземния етаж. Странно. Пък и частен асансьор със скрита врата? Какъв бе този бизнес салон, до който се стигаше през кабинета на шефа?

След още десет секунди вратата се отвори. Друг коридор, ала в него нямаше нито слънчева светлина, нито ботаническа градина. Намираха се в мазето, сбутани под бръмчащите електрически кабели, които захранваха сградата.

— Върви — подкани го Мили.

— Ти няма ли да дойдеш?

Тя поклати глава, все така загледана в пода.

— Отиди до другия край. Там има врата.

Купър погледна първо нея, а после коридора. Сви рамене.

— Благодаря.

След това слезе от асансьора.

— Бъди внимателен — догони го гласът на Мили.

— Защо?

За миг помисли, че няма да получи отговор. А после тя вдигна глава и прибра кичур зелена коса зад ухото си. Странните ѝ печални

очи се впиха в него.

— Всички лъжат — каза тя. — Всички.

Вратата на асансьора се затвори.

Купър се взира в нея в продължение на няколко секунди, а после бавно се обърна към сумрачния коридор. Сви пръсти. Зачуди се колко ли дълбоко под земята се намира. Поне толкова дълбоко, колкото високо се намираше само допреди малко. Нещо се опитваше да си проправи път през подсъзнанието му, онова усещане за парченце от пъзела, което не си е дошло съвсем на мястото, скрита връзка, която по-скоро усещаше, отколкото виждаше. Тайна врата. Частен асансьор. Дете, което да го съпроводи. Надарено, измъчено дете.

Какво беше това място?

Ако това е бизнес салонът, определено не ми се иска да видя как изглежда обикновеният.

Пое по коридора. Дебел килим заглушаваше стъпките му. Чуваше свистене на въздух — вероятно някаква вентилационна система. Купър прокара ръка по голите стени — въглеродни влакна, много здрави, много скъпи.

В края на коридора се отвори една врата. Не се виждаше никой, а стаята зад нея беше тъмна.

С чувството, че пристъпва в някакъв сън, Купър прекрачи прага.

[1] Мултинационална американска компания с дейност в областта на масовите комуникации и развлекателния бизнес; притежава ред телевизионни канали и списания, между които и Си Ен Ен. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за приказката на Андерсен „Новите дрехи на царя“. — Б.пр. ↑

[3] Според идеите на Карл Юнг от миналия век, част от несъзнателната психика на човека, съдържаща потискани недостатъци и инстинкти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Информация. Плеяда от цифри, които грееха като звезди, неоновии синусоиди, триизмерни графики и диаграми, реещи се навсякъде, накъдето погледнеш. Беше като да влезе в планетариум — същата сумрачна тишина и усещане за нещо удивително, само че вместо небето, тук над главата ти се простираше светът, раздробен на цифри, криви и вълни. Купър примига, зяпна, бавно се завъртя на пети. Стаята беше голяма, същинска подземна катедрала и във всички посоки, на триста и шейсет градуса, въздухът бе натезжал от светещи фигури. Пред очите му различни обекти описваха кръгове и се променяха; светлината сякаш беше жива, съотношенията — причудливи: брой на населението, съпоставен с потреблението на вода и средната дължина на женските поли. Честота на пътнотранспортните произшествия по градските улици в часовете между осем и единайсет. Промяната в слънчевите петна спрямо процента на убийства. Хронология на загиналите по време на германската инвазия от 1941 г. в Съветския съюз, съпоставена с цената на нерафинирания петрол. Експлозии в пощенски клонове от 1901 г. до 2012 г.

В средата на това светлинно шоу бе изправен силуетът на онзи, който го ръководеше. Ако бе усетил присъствието на Купър, той с нищо не го показва. Вдигна ръка, посочи някаква графика и с едно странично движение я увеличи максимално, червени и зелени точки, като карта на океанско дъно.

Въздухът беше студен и миришеше на... царевичен чипс? Купър слезе по рампата пред себе си. Докато минаваше през една графика, проекциите засияха в периферното му зрение, равна линия, която се плъзна по тялото му.

— Тъъ... здравейте.

Силуетът се обърна, ала светлината беше твърде слаба, за да може Купър да различи лицето му. Другият мъж му даде знак да се приближи и когато между тях имаше само десетина крачки, той каза:

— Светлини на трийсет процента.

В миг лумна меко сияние без сенки, идващо сякаш от нищото и едновременно с това — отвсякъде.

Мъжът беше пълен в кръста, под първата му брадичка бе започнала да се образува втора. Бледата му кожа лъщеше леко, косата му беше рошава. Той прокара пръсти през нея с рязкото движение на истински тик. Купър го зяпна, докато нещата започнаха да си идват на мястото, истината — огромна, поразяваща и внезапно очевидна.

— Здравсти — проговори мъжът. — Аз съм Ерик Епщайн.

Купър отвори уста и отново я затвори. Истината го връхлетя изведнъж. Конструкцията на лицето, формата на очите, широчината на раменете. Сякаш виждаше пълничкия, нервен двойник на красивия, уверен милиардер, с когото се бе разделил току-що.

— Холограмата — каза Купър. — Не е истинска.

— Какво? А, не. Логично предположение, основано на ограничена информация, но невярно. Холограмата е истинска. Искам да кажа, мъжът е истински. Но не съм аз. Представя се за мен. От доста време насам.

— Актьор?

— Двойник. Моето лице и глас.

— Аз не... не...

— Не харесвам хората. Искам да кажа, харесвам хората, но те не ме харесват. Не ме бива с тях. Лично. По-ясни са ми като данни.

— Но... двойникът ти, показват го по новините. Вечеря в Белия дом.

Епщайн го гледаше така, сякаш го чакаше да каже още нещо.

— Защо?

— За известно време можех да си стоя сред информацията, но си давахме сметка, че хората ще искат да ме видят. Интересно нещо са хората — винаги искат да видят с очите си, дори когато видимото не е от значение. Астрономия. Важната информация, която учените получават от телескопите си, не е видима. Радиационни спектри, червено отместване, радиовълни. Данните. Ето кое има значение. Ето кое ни дава информация. Ала хората искат да видят картинки. Свръхнова в ярки цветове. Въпреки че от научна гледна точка е напълно безполезно.

Купър кимна разбиращо.

— Той е твоята цветна снимка. Кой е? Някой, с когото сте си приличали в училище?

— По-големият ми брат.

Не можеше да бъде. Епщайн наистина имаше по-голям брат, нормален, но той беше загинал в автомобилна злополука преди дванайсет години.

— Я чакай. Инсценирали сте смъртта му?

— Да.

— Но това е било още преди който и да било да е чувал за теб. Преди да натрупаш състоянието си.

— Да.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че двамата сте планирали всичко това преди дванайсет години?

— Заедно ние сме Ерик Епщайн. Аз живея в информацията. А той е онова, което хората искат да видят. Повече го бива да говори с тях. — Епщайн отново прокара пръсти през косата си. — Виж.

Той направи жест и пред тях се появи ярък образ. Кабинетът на горния етаж, но от друг ъгъл. Шанън седеше в стола и тъкмо казваше нещо. Адвокатът Коб клатеше глава. Милисът, прегърбена над дейтапада, напълно погълната от играта си. Охранителна камера?

Не, ъгълът беше погрешен. Образът беше иззад бюрото. Стаята през очите на холограмата. На другия Ерик Епщайн.

— Виждаш ли? Гледаме през едни и същи очи.

Беше невъобразимо, огромно. В продължение на повече от десетилетие светът бе приковал поглед в един Ерик Епщайн, слушал го бе да говори по Си Ен Ен, следил бе политическите машинации, с които бе основал Нов Ханаан, гледал бе как поглъща компания след компания, виждал го бе да се качва на частни самолети. И през цялото това време истинският Ерик Епщайн бе стоял встрани, скрит от погледите. Живял бе в това мазе, тази тъмна пещера на чудесата.

Купър се зачуди дали някой в ДАР знаеше. Дали *президентът* знаеше.

— Но... защо? Защо просто не стоиш настрани от очите на обществеността?

— Твърде е сложно. Прекалено много въпроси. Хората искат да *видят*. — Каза го нервно. — Аз харесвам хората. Разбирам ги. Но би

било прекалено трудно. Не исках пресконференции. Исках да работя сред информацията. Знаеш ли какво е казал Микеланджело?

Купър примига.

— Мм.

— „Във всеки къс мрамор аз виждам статуя така ясно, сякаш е застанала пред мен — оформена и съвършена в излъчване и жест. Остава само да премахна грубите стени, които окоават прекрасното видение, та да могат и други да го видят такова, каквото го виждат моите очи.“

Думите на Епщайн се сляха в едно, а когато свърши, той отново потъна в мълчание, чакайки.

Каквото и да е, става дума за нещо важно. Един от най-могъщите мъже на планетата ти показва тайна, която едва ли е известна на повече от шепа души. Не може да няма причина.

Купър помисли за миг, а после отговори:

— Начинът, по който Микеланджело е виждал мрамора — така ти виждаш фондовата борса.

— Да. Не. Не само нея. Всичко. Информацията. — Той се обърна и описа сложна серия от жестове. Цялата стая реагира в миг — заблещука и се заизвива, психеделично светлинно шоу от графики и цифри, и движещи се диаграми. Появи се нов набор от данни. — Ето. Виждаш ли?

Купър местеше поглед от графика на графика. Опитваше се да разбере какво вижда.

Направи онова, което ти умееш. Открий закономерностите, скритите взаимовръзки по същия начин, по който си съставяш образ на нечий живот само от вида на апартамента им.

Брой на населението. Употреба на ресурси. Уайоминг, заснет отгоре на забързан кадър, в течение на години — кафявата пустош постепенно се покриваше с геометричните очертания на градове и пътища. Триизмерна графика на случаите на насилие в Северна Ирландия, съпоставени с броя британски кръчми и средната посещаемост на църквите.

— Нов Ханаан — рече той.

— Очевидно. — Казано с нетърпение.

— Растежът му. Ето тази — Купър посочи, — е за външните ресурси, на които Твърдината разчита. Външните ресурси са слабо

място, зависимост, която би могла да бъде използвана против вас. И... — Той спря. Усещаше интуитивния скок, почти можеше да го вкуси, ала нещо все още му се изплъзваше. Напрегна се, макар да знаеше, че не става така, както и художникът не може да насили раждането на един шедьовър.

Нов Ханаан. Отнася се за Нов Ханаан.

Само че повечето неща всъщност не се отнасяха за Нов Ханаан, не и изрично. Историческа информация. Сикариите^[1] в Юдея и убийството на свещеници от тълпи, числата нарастваха, а после кривата се пресичаше с друга и рязко тръгваше надолу. Нещо, наречено Асасините^[2], съпоставено с мюсюлманите шиити през осемнайсети век. Купър не знаеше какво означават всички тези думи, или пък знаеше само трохички.

Асасини. Не идваше ли оттам думата „убиец“? Така мислеше, но освен това му се струваше, че го е научил от един кунгфу филм. Чисто и просто не знаеше достатъчно история.

Забрави какво не знаеш. Търси взаимовръзките. Какво ти казват те?

— Насилие. Става дума за насилие. — Думите излязоха преди мисълта му да се бе оформила окончателно.

— Да! Още.

— Не... — Той се обърна към Епщайн. — Съжалявам, Ерик, аз просто не виждам нещата като теб. Какво ми показваш? Защо?

Услуга срещу услуга, без съмнение. Гледал е срещата ни в кабинета горе.

— Искаш да направя нещо, за да получа закрилата ти, да започна нов живот тук.

— Не. — Гласът на Епщайн беше пропит от укор. — Не лъжата. Не искаш да започнеш нов живот тук. Не затова си дошъл.

Внимавай. Възможно е това да е капан. Ами ако иска да те накара да издадеш истинската си цел, за да може да...

Какво? Нима този мъж, този надарен и невероятно могъщ човек наистина би споделил тайната си с теб, само за да те разкрие? Абсурдно. Ако го беше грижа, просто щеше да накара да те изхвърлят от Нов Ханаан. Или пък да те заровят в пустинята.

— Не — съгласи се той. — Не съм.

— Да. Знам за какво си дошъл тук. То е в данните. — Ново движение на ръцете и внезапно стаята се изпълни с живота на Купър. Хронология на всяка важна дата в живота му, фигурираща в официални документи — от постъпването му в болница като тийнейджър до развода му с Натали. Географска диаграма на хората, които беше убил. Графика на честотата, с която картата му за самоличност бе използвана за достъп до тоалетната на ДАР и точните часове.

Бележка от досие, съставено на Катрин Сандра Купър, четиригодишна: „Обектът сподели подробности от личния живот на учителя си, които говорят за значителни абнормални заложи. Препоръчва се да бъде подложена на теста преди навършване на общоприетата възраст.“

Вътрешностите на Купър се вледениха.

— Разглеждаш детето ми?

— Данните. Гледам данните. Те ми казват истината. А сега е ред и ти да го сториш. Защо си тук?

Купър се извърна от екраните и прикова твърд поглед в Епщайн. Усещането бе сякаш току-що му бяха пратили имейл с порно филм, който се бе оказал от първата му брачна нощ, сякаш неизвестен перверзник се бе спотайвал в дрешника с камера в ръка. Епщайн срещна погледа му, извърна очи, прокара пръсти през косата си.

— Тук съм — бавно заяви Купър, — за да намеря и убия Джон Смит.

— Да — отвърна Епщайн. — Да.

— И ти не се опитваш да ми попречиш.

— Не. — Другият се помъчи да извика усмивка на устните си, които се сгърчиха като червеи. — Опитвам се да ти помогна.

* * *

Купър вървеше по коридора, без да го вижда. Стъпваше по килима, без да го усеща под краката си. Качи се в асансьора като насън.

Като че беше попаднал в съня на Епщайн.

— Никога не е ставало дума за пари. Беше изкуство. Фондовата борса беше мраморът, а милиардите — моята скулптура. А след това светът ми го отне. Моето изкуство ги плашеше. Разстройваше начина, по който действаха нещата. Но никога не са били парите. А информацията, разбираш ли? Само информацията. И така, имах нужда да се заловя с нещо ново.

— Нов Ханаан.

— Да. Място за хора като мен. Място, където художници могат да творят заедно. Да създават нови връзки и нови данни, невиджани дотогава. Място за ненормалници. — Той отново бе опитал да се усмихне. — Ала това също ги разтревожи. Така става с истинското изкуство. Така че аз въведох и този факт в уравнението. В новия ми проект интеграцията с останалата част от света е част от плана. Дадох си сметка, че според хората, аз вземам от тях. Никога не съм искал да вземам. Не става дума за притежание или даване, а за *правене*.

— Какво общо има това с Джон Смит?

— Погледни информацията. Всичко е там. Погледни Сикариите.

— Не знам какво означава това.

Епщайн беше изсумтял — умен учител с глупав ученик.

— Означава „използващи ками“. През първи век Юдея била завладяна от Рим. Сикариите нападали хора, без да се крият. Убивали римляни, както и иродиани — онези евреи, които им симпатизирали.

— Били са терористи. — Купър най-сетне бе започнал да прозира истината. — Ранни терористи.

— Да. Ето. — Епщайн бе направил движение с китката и една графика се бе увеличила, изпълвайки стаята пред тях. Купър я бе забелязал и по-рано — издигаща се линия, която отбелязваше убийства. Тя се изкачваше равномерно нагоре, докато в един момент се пресичаше с друга линия, след което се спускаше рязко надолу. — Виждаш ли?

— Убивали са все повече и повече хора — отвърнал бе Купър. — А после нещо се случило. — И по интуиция беше добавил: — Римляните решили, че им е дошло до гуша.

Епщайн бе кимнал.

— Сикариите били преследвани чак до крепостта Масада, където били изклани, а останалите извършили масово самоубийство. Но вгледай се по-добре.

— Останалите евреи. — Картината бе започнала да му се изяснява. — Римляните наказали не само убийците, но и останалите евреи. — Той се обърна към другия мъж. — Искаш да убия Джон Смит, защото ако продължи по същия начин, властта може да се обърне срещу Нов Ханаан.

— *Ще* се обърне срещу Нов Ханаан. Данните го сочат. Ако екстраполираме настоящата терористична активност и я съпоставим с взетите срещу нея контрамерки, след което ги сравним с подобни данни от историята, получаваме 53,2% вероятност, че армията на САЩ ще нападне Нов Ханаан в рамките на две години. 73,6% вероятност — в рамките на три.

Мислите на Купър за миг се върнаха към брифингите, на които бе присъствал в ДАР, изпреварващите планове, ракетните удари.

От ДАР планове да искаш, беше си помислил на идване.

— Защо тогава сам не го убиеш? Ти командваш тук. Кралят на Нов Ханаан.

Другият мъж бе потръпнал.

— Не. Не е така. Нещата не стават по този начин. Освен това аз харесвам хората. Ала хората харесват него.

— Искаш го мъртъв, но се боиш, че ако го убиеш, твоето... произведение на изкуството... ще се разпадне. — Купър се бе изсмял мрачно. — Защото колкото и умен и богат да си, той е водач, а ти не си.

— Знам какво съм. — В гласа на Епщайн се бе прокраднала едва забележима печална нотка. — Дори не съм себе си.

Целият епизод му се бе сторил някак мръсен, пропит със зловонието на задкулисни машинации. Странна реакция, даваше си сметка Купър, но не можеше да се отърси от нея. И все пак, в доводите на Епщайн имаше логика. Освен това беше прав — ако нещата продължаха в същия дух, Нов Ханаан щеше да бъде унищожен. И може би нямаше да се спре дотам. Конгресът вече беше одобрил проектозакон, задължаващ на всички надарени в Америка да бъдат имплантирани микрочипове. Какво би могло да попречи на тези чипове да се превърнат в бомби?

Купър никога не бе мислил за себе си като за наемен убиец. Отнемал бе живот, когато се бе налагало, но винаги в името на висшата цел. Именно това го беше подтиквало. То бе единственото, което го

отличаваше от Джон Смит. Ала случващото се сега бе като да прекрачи границата.

Коя граница? Дойде тук, за да направиш точно това.

Да. Но не за него.

Ами тогава не го прави за него. Направи го за Кейт. И се върни у дома.

— Разбираш ли? — Епщайн му се бе сторил неспокоен, уплашен. В крайна сметка, той току-що бе разкрил не само тайната си, но и скритите си намерения. Може и да нямаше равен на себе си в разчитането на информация, но определено не беше шахматист, даде си сметка Купър.

— Да, разбирам.

— И ще го направиш? Ще убиеш Джон Смит?

Купър се бе завъртял и бе поел обратно по рампата. На вратата се бе обърнал, обгръщайки с поглед трептящото помещение със сънища от данни и мъжа наред него. Архитект, хванат като в капан в двореца, който сам си бе построил, и гледащ приближаването на цунами.

— Да — отвърнал бе. — Ще го убия.

Вратата на асансьора се отвори. Купър тръсна глава, за да проясни мислите си и пристъпи в кабинета. Внезапната слънчева светлина беше ярка, но не и чиста, въздухът отвъд прозорците беше натежал от прах. Шанън вдигна очи към него и му отправи типичната си усмивка. Адвокатът сви устни. Иззад бюрото, красивата холограма на Ерик Епщайн му даде знак да се приближи.

Ала единствено Мили разбираше.

[1] Най-фанатичните от т.нар. еврейски зилоти, движение, възникнало през първи век пр.н.е. и целящо да изгони римляните от Юдея, която по онова време е под техен контрол. — Б.пр. ↑

[2] Военизирана мюсюлманска група, сформирана в края на единайсети век; английската дума за наемен или политически убиец (assassin) произлиза от тяхното име. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Адвокатът ги изпрати по същия път, по който бяха дошли — обратно по обляния в слънчева светлина коридор, покрай растенията в саксии. Купър бе поспрял пред вратата на кабинета, за да погледне към холограмата зад тях. Стройният, красив двойник бе срещнал очите му и бе понечил да се усмихне, но после се бе отказал. Двамата се бяха взирали един в друг за миг; след това мнимият Епщайн бе кимнал бавно и бе изчезнал.

— Надявам се разбирате — каза Коб в асансьора, — каква чест беше това. Господин Епщайн е много зает мъж.

— Да — отвърна Купър. — Бе истинско откровение да се срещна с него.

При тези думи Коб наклони глава на една страна, но не отговори. Подозрението на Купър, че другият мъж не знае истината, се бе потвърдило. Зачуди се колко ли хора всъщност знаеха.

Вратите се отвориха и те прекрачиха във фоайето; сега по 3D екрана течеше научнопопулярен филм — тучна зеленина, през която се процеждаха лъчите на далечното слънце, маймуни, разположени удобно по клоните на дърветата. Шанън пъкна ръце в джобовете си, отметнала глава назад.

— Странно. След онова, което видяхме горе, това вече не изглежда толкова впечатляващо.

— Абсолютно. — Купър се обърна към Коб. — Благодаря за отделеното време.

— Няма защо, господин... Капело. Беше удоволствие. Оттук можете да се оправите и сами, нали? — Адвокатът се завъртя и се отправи към асансьора, като си гледаше часовника. Закъсняваше за някъде. Приличаше на човек, който препуска през целия си живот, непрекъснато устремен към нещо по-важно.

— Добре ли си?

— Разбира се — отвърна Купър. — За какво говорихте с, ъ, Епщайн?

— За теб. Попита дали според мен казваш истината.

— Какво му отговори?

— Че те видях да нападаш агенти на ДАР. Че имаше предостатъчно възможности да направиш така, че да бъда арестувана, но не го стори. — Тя се усмихна широко. — Коб едва се сдържа да не му каже да арестува и двама ни. Не мисля, че срещата му хареса особено.

— Не мисля, че има много неща, които Коб харесва. — Те прекосиха фойето, а токовете им чаткаха по излъскания под. — Трябва да е страшно забавен в леглото.

Шанън се засмя.

— Между три и пет минути одобрена от църквата любовна игра, последвана от сдържано сношение, по време на което и двамата участници мислят за бейзбол.

— Господин Капело?

Двамата с Шанън се обърнаха едновременно, привидно небрежно движение, но и двамата преместиха тежестта на тялото си и присвиха леко колене, застанали гръб в гръб. Вече бяха свикнали един с друг, знаеха кой коя страна да покрие, ако нещо се обърка. Интересно.

Жената, която го бе повикала с измисленото име, носеше твърде много червило, а косата ѝ бе вдигната в стегнат кок.

— Том Капело?

— Да?

— Господин Епщайн ме помоли да ви предам това.

Тя му протегна куфарче от светла естествена кожа, гладка и скъпа на вид. Купър го пое от ръцете ѝ.

— Благодаря.

— Да, сър. — Жената се усмихна резервирано и си тръгна.

— Какво е това? — попита Шанън.

Купър претегли куфарчето и думите си.

— Епщайн ще ми помогне. Ала нали знаеш. Нищо не се получава даром.

— Какво трябва да направиш за него?

— Просто трябва да се погрижа за нещо.

Отправи ѝ безизразна усмивка и видя как тя я разчете, разбра я. Та нали и тя беше в същия занаят. Преди да успее да му зададе друг въпрос, той каза:

— Слушай, знам, че с теб бяхме дотук, но...

Шанън наклони глава, а по устните ѝ пробяга едва забележим намек за усмивка.

— Но?

— Какво ще кажеш да хапнем нещо?

* * *

След цялата главозамайваща футуристичност на Нов Ханаан, кафенето му се стори направо носталгично старовремско. Не че действително беше такава (все още не беше видял нито една реклама в стил арт деко, нито една иронична тениска), но мястото беше простичко, без ненужни усложнения, със сепаретата си с пейки, тапицирани с изкуствена кожа, и не особено хубаво кафе в чаши на петна. За Купър промяната беше добре дошла.

— Сериозно? — Той отпи от кафето. — Гаджето ти наистина го е казало?

— Честна дума — отвърна Шанън. — Каза, че дарбата ми очевидно е признак на несигурност.

— Ти си всичко друго, но не и несигурна в себе си.

— Е, благодаря ти, но следващите три седмици прекарах в халата си, ревейки и гледайки сапунени сериали. А после чух, че започнал да излиза с една стриптийзьорка с огромни... — Тя вдигна ръце пред гърдите си. — Честна дума, бяха като дини. И тогава ми хрумна — а може би проблемът бе там, че той не иска да е с жена, която няма нищо против да не я забелязват. Новата му мадама имаше само две мозъчни клетки, та ако ги потъркаше, даже да хвърлеха искра, нямаше трета, с която да запали огън, но всички я забелязваха.

Купър, който тъкмо отпиваше от кафето си, се задави от смях. Сервитьорът дойде и им донесе поръчката — хамбургер за нея и сандвич с бекон и маруля за него, беконът препечен до кафяво и хрупкав. Купър отчупи едно крайче и го задъвка щастливо. Като фон се чуваше как някаква младежка поп група пее младежки поп песни, пълни с удивление и сърдечна болка, и прекрасни за танц.

Купър отхапа от сандвича си и избърса уста. Облегна се назад. Чувстваше се странно добре. В живота му открай време имаше

усещане за нещо сюрреалистично, ала то се бе засилило още повече през последните няколко месеци, да не говорим пък за последните няколко дни. Само преди два часа се намираше в пулсиращото сърце на нещо като храм и гледаше как най-богатият мъж в света плува сред потоци от информация.

Тази мисъл го върна обратно към куфарчето на пода. Кракът му се плъзна лекичко към него и го докосна. Все още беше там.

Шанън беше разрязала хамбургера си първо на две, а после на четири части, но вместо да се залови с една от тях, побутваше пържените картофи.

— Какво те тревожи?

Тя се усмихна.

— Знам, че бившата ти жена се е дразнела от това, но според мен просто го е гледала от неправилния ъгъл.

— Така ли?

— Ами да. Вместо да ми се налага да седя тук и пет минути да се чудя как да подхвана една тема, мога просто да изглеждам притеснена, докато ти не ме попиташ какво има.

Купър се усмихна.

— Е, ще ми кажеш ли за какво си мислиш?

— За теб. — Тя се облегна назад, изпънала ръка върху облегалката на сепарето, и го погледна право в очите.

— А. Любимата ми тема.

— Приключихме, нали? Вече сме квит?

— Квит? Да не сме в мафиотски филм?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да — отвърна той. — Квит сме.

— И вече не си дължим нищо един на друг?

— Какво всъщност се опитваш да ме попиташ, Шанън?

Тя извърна очи, не за да избегне неговите, а за да впери празен поглед в пространството.

— Странно е, не мислиш ли? Животът ни. Няма чак толкова много надарени от първа степен, а още по-малко са онези, които умеят нещата, които ние умеем.

Купър отхапа парче от сандвича си, оставяйки я да говори.

— И... ами не знам, предполагам, че ми беше приятно да се запозная с някого като теб. Някой, който разбира какво правя; който

прави неща, които аз разбирам.

— Не е само дарбата — каза той.

— Не говори с пълна уста.

Купър се усмихна, сдъвка залька си, преглътна.

— Не е само дарбата. А и животът ни. Не са много хората, които разбират начина, по който живеем.

— Точно така.

— Е, малко е неочаквано, но приемам.

— Какво?

— О! — Той си придаде престорено съкрушен вид. — Мислех, че ме питаш дали ще се ожения за теб.

Тя се засмя.

— Е, какво пък. Защо не. Вегас^[1] не е далеч оттук.

— Не е, но напоследък е доста скучен. — Купър остави сандвича си в чинията. — Шегата настрана, знам какво се опитваш да кажеш. Беше ми приятно, Ази.

— Аха — отвърна тя.

Погледите им се срещнаха. Само преди миг очите ѝ бяха просто очи, ала сега имаше нещо друго. Странно усещане за признание. Отстъпление, потвърждение и... да, глад. Погледът се проточи дълго, толкова, че когато Шанън най-сетне го прекъсна с дрезгаво прокашляне, на Купър му се стори, че нещо, на което се бе облегал за опора, изведнъж бе изчезнало.

— Е, какво иска от теб Епщайн?

Той сви рамене — ето че отново бяха в играта. Отхапа от сандвича.

— Ясно — каза Шанън. — Е, не го приемай погрешно, но се надявам да е нещо, с което ще можеш да живееш. И ако е — надявам се да го направиш. А след това се надявам, че ще се възползваш от шанса, който ти се предлага тук.

— И „тук“ е...

— Нов Ханаан. Знам, че си имаш и други неща на главата, Ник. Неща, които не ми казваш. Ала това място — то наистина може да бъде ново начало. Тук можеш да бъдеш каквото си поискаш. И ще бъдеш добре дошъл.

Купър се усмихна...

Дали знае?

Не. Предполага, може би. Бои се.

И те нарече Ник.

... и каза:

— Е, такъв е планът.

Шанън кимна.

— Добре. — Тя побутна чинията си напред. — Знаеш ли? Май все пак не съм гладна. — Избърса ръцете си в салфетката и я метна в чинията, избягвайки да срещне очите му. — Знаеш ли, след като дадеш на Епщайн фунт от месото си^[2], ако действително започнеш нов живот, може би двамата с теб бихме могли да продължим този разговор.

Купър се разсмя.

— Какво?

— Просто... — Той сви рамене. — Нямам телефонния ти номер.

Тя се усмихна.

— Слушай какво ще ти кажа. Може би просто ще изникна от нищото. Знам, че страшно ти харесва, когато го правя.

— Да. Наистина е така.

Шанън излезе от сепарето и той се присъедини към нея. За миг двамата просто стояха един срещу друг, а после Купър разтвори ръце и тя се пхна в тях. Просто прегръдка, нищо сексуално, ала има прегръдки и *прегръдки*, а тази беше от вторите, телата им — едно до друго, изпитващи как си пасват... а определено си пасваха добре. Когато тя го пусна, Купър усети липсата съвсем осезаемо.

— Довиждане, Купър. Бъди добър.

— Да — отвърна той. — Ти също.

Тя се отдалечи, полюшвайки бедра — несъмнено нарочно, ала не по-малко ефективно по тази причина. Не погледна през рамо. Докато я гледаше как си отива, Купър усети как нещо го жегва в сърцето, някакъв копнеж. Нея наистина си я биваше. Беше като да срещнеш някой изключителен, докато си женен; примамливата представа за всички възможности, а после — мисълта, че животът ти е поел по друг път.

Само че ти не си женен. Би могъл да бъдеш с нея. Само дето тя ще те намрази.

Купър отново седна, обзет от внезапно усещане за тежест. Довърши сандвича си, а когато сервитьорът се появи, му благодари и

помоли за още кафе. Не, на хамбургера му няма нищо, просто приятелката му установила, че всъщност не е гладна. Само сметката, когато ви е удобно.

След като служителят допълни чашата му с кафе и остави сметката на масата, Купър посегна към куфарчето. Телешката кожа беше толкова мека, че докосването беше като милувка. Сложи куфарчето върху масата и се огледа нехайно наоколо. Никой не му обръщаше внимание. Натисна закопчалките и повдигна леко капака.

Тънки листове, плик, ключове за кола. Той отвори плика и установи, че е разписание. Някой щеше да пристигне на един адрес вдругиден. Не му беше трудно да се досети кой.

От ключовете висеше картонче, на което беше написан адрес.

Тънките листове бяха планове на сграда.

А под тях, почиваща върху дунапренено легло, имаше берета 45-ти калибър. Любимото му оръжие.

Докато все още беше агент на ДАР.

* * *

Адресът от ключовете за кола се оказа паркинг в покрайнините на Тесла — десетдоларово пътуване с такси. Когато пристигна, Купър започна да натиска бутона за отключване върху дистанционното и като следваше пиукането, откри форд „Бронко“ — не една от електрическите коли, а джип, истинско, ненаситно за бензин чудовище, с двойно предаване, масивни гуми и подобаваща мощ. Качи се вътре, нагласи огледалата, отвори куфарчето и зачете.

Както всичко, което Елщайн правеше, информацията беше ясна и добре пресметната. Съдържаше всичко, от което Купър се нуждаеше, но нищо издайническо. Ако някой друг надникнеше в куфарчето, вероятно щеше да предположи, че Купър е таен агент, ала нямаше да има никаква представа, че вижда план за убийството на най-опасния терорист в страната.

Имаше карта, която препоръчваше маршрут от паркинга до един адрес в Лайбниц — град в западната част на Твърдината. Тричасово пътуване през пустошта; когато се вгледа по-внимателно в картата, установи, че щеше да мине покрай някакъв научноизследователски

институт, което несъмнено увеличаваше охранителните мерки. Според разписанието някой щеше да пристигне в Лайбниц тази вечер и да се настани в къща, сгущена в покрайнините на националната гора Шошони. На снимките се виждаше приятна хижа, издигаща се на едно планинско било. Балкон на втория етаж и цял куп стъкло, през което несъмнено се разкриваше поразителен изглед към боровите гори, спускащи се към канадските тополи, които се разстилаха в ниското. Четири скални стълба, дълги поне километър, стърчаха по-надолу по билото. Нямаше близки съседи. Плановете показваха, че хижата е оборудвана с различни охранителни съоръжения (камери отпред и отзад, прозорци от бронирано стъкло, стоманени врати), ала нищо стряскащо.

Принадлежеше на жена на име Елена Епей. То не му говореше нищо, но в него имаше някаква връзка, която Купър не можеше да улови съвсем.

Остави го да поотлежи.

Според документите Епей бе любовница. Неназованият обект я бе посещавал и преди — нерядко пристигаше през нощта и си тръгваше на сутринта. Документите казваха също така, че в къщата ще има малък охранителен отряд, но, отбелязваха сухо те, „движенията на този отряд във вътрешността на къщата изглеждат ограничени“.

Превод: Смит не иска охранителите да му светят, докато прави секс.

Купър взе пистолета. Извади пълнителя. Зареден, куршуми с кух връх. Не можеха да пробият бронезилетка, но ако улучеха незащитена част от тялото, щяха да се пръснат при допира — мънички остриета в крехката тъкан. Два резервни пълнителя, макар че защо биха му потрябвали толкова изстрели, Купър не можеше да си представи.

Като бивш войник, той бе научен никога да не се доверява на оръжие, което не е разглобил собственоръчно, затова сега отдели няколко минути, за да го направи. Всичко изглеждаше излъскано и добре поддържано. Сглоби пистолета с отработена лекота, вдигна предпазителя и го върна обратно на мястото му.

Когато свърши, видя, че слънцето е започнало да се снишава; часовникът показваше два. Запаля мотора, форсира един-два пъти просто така, за да се позабавлява, и излезе от паркинга.

* * *

Можеше да бъде направено.

Пътуването му бе отнело малко под предвидените три часа; не беше натискал газта докрай, но определено се беше възползвал от гладките, прави пътища. Докато се носеше на запад, пейзажът около него ставаше все по-зелен — не можеше да се нарече тучен, но въздухът беше сладък. Небето изглеждаше по-голямо, отколкото би трябвало да му е позволено, и ярко, с драматични облаци, скупчващи се високо над планините на запад. Купър ту навлизаше в сянката, хвърляна от облаците над него, ту отново излизаше на слънце, гледаше как светът променя цветовете си и се опитваше да не мисли прекалено много. Беше изпълнен от енергията на мисията, онова чувство, което го обземаше винаги когато след седмици, прекарани в профилиране на някой обект, цялата информация започваше да си идва на мястото, сякаш съдбата беше ивица ярка неонова светлина, която можеше да следва по тротоара.

Джон Смит. Мъжът, който бе гледал как екзекутират седемдесет и трима души в „Монокъл“. Който бе организиран вълна от атентати из цялата страна. Който бе заложили във Фондовата борса в Ню Йорк бомбите, убили хиляда сто четиридесет и трима души в експлозия, която бе изтръгнала Купър от истинския му живот и го бе запратила да се лута по този странен нов път.

Дори след всичко, което Купър беше изчел за него, след всяка реч, която бе гледал, всеки приятел, когото бе срещнал, след като бе разговарял със задника, оглавяващ онази Академия в Западна Вирджиния, истинският Джон Смит си оставаше загадка. Съществуваха фактите: дарбата му на стратег, успехът му като политически организатор, умението му да вдъхновява хората. Съществуваха митовете, които варираха, според това на чия страна си. Съществуваха мълвите и слуховете. Съществуваше и Шанън, която твърдеше, че той е добър човек и наистина го вярваше.

Ала самият Джон Смит? Той бе игра на сенки, сън за чудовище или герой.

И тази нощ Купър най-сетне щеше да се срещне с него. Един мъж, който очевидно имаше приятели и любовници, който

посещаваше жена на име Елена Епей в една прелестна къща навръх планината.

Зърна я за първи път от магистралата, но не спря, просто мина в дясната лента, хвърляйки няколко погледа към нея. Лайбниц се намираше на около десетина минути; повечето къщи тук приличаха на хижи, домовете на хора, които искаха повече уединение, отколкото предлагаше дори Нов Ханаан. В това нямаше нищо странно; не всички идваха да живеят в Уайоминг, понеже вярваха в каузата. Немалко от жителите заемаха онова тясно пространство в политическия спектър между либертарианци и анархисти, харесваше им идеята за място, където да бъдат оставени на мира. Където светът да не им се бърка. Купър подозираше, че ако подкара джипа по някой от прашните изровени пътища, ще мине покрай не една и две табели, на които пише „Влизането забранено“ и „Неканените гости ще бъдат посрещнати с куршуми“, докато не стигне до самотни имения, където човек можеше да се отдаде на всичко (от изолационизъм до антисемитизъм) в относително спокойствие.

Къщите, които се намираха по-близо до града обаче, нямаха подобно излъчване. Те бяха по-люксови — уединени домове за любители на природата.

Едночасово разузнаване наоколо потвърди, че информацията от куфарчето на Епщайн е вярна. Купър разбра защо другият мъж толкова искаше да си осигури помощта му. Един откъснат от света терорист надали някога щеше да се озове в по-уязвимо положение от това. Гората предлагаше достатъчно прикритие за незабелязано приближаване; охраната, макар несъмнено да се състоеше от истински професионалисти, не би трябвало да има никаква причина да очаква нападение и за Купър нямаше да е прекалено трудно да се промъкне покрай нея. И макар Смит да беше стратегически гений и вероятно сносен боец, в ръкопашна схватка нямаше да може да се сравнява с Купър.

Да, можеше да се направи. Възможно бе да проникне вътре и да убие Джон Смит.

Да се измъкне щеше да е по-трудно. Ако успееше да не вдигне тревога, би трябвало да се добере до Смит достатъчно лесно. Но той несъмнено носеше биометрична аларма. В мига, в който пулсът му се учестеше повече, отколкото секът би могъл да обясни, и със

сигурност в секундата, в която спреше, бодигардовете щяха да нахлуят с оръжия в ръце. Да се измъкне незабелязано щеше да е невъзможно. Не, бързина и куршуми — само на това можеше да разчита.

Ще го измислиш на момента. Бездруго в това те бива най-много.

Пък и „възможно“ бе по-близо, отколкото бе стигал някога. Щеше да го направи тази нощ — щеше да довърши мисията си, а след това... е, нещата сами щяха да се погрижат за себе си.

Аха? И ако успееш, смяташ ли, че организацията чисто и просто ще съобщи за убийството на Джон Смит? Ако не се измъкнеш оттук жив, никой в ДАР няма да научи, че си успял.

Коего правеше следващия му ход повече от очевиден.

* * *

Трябваше му стационарен телефон. ДАР следеше всички мобилни обаждания в Нов Ханаан; програмата Ешелон II неуморно пресяваше милиарди битове информация. Освен това бе готов да се обзаложи, че и Смит си има своя система за наблюдение — единственият начин да продължава да се изплъзва, бе постоянен поток от достоверни сведения. Да използва мобилния си телефон би било прекалено опасно.

На всяко друго място решението би било телефонен автомат. Все още се намираха такива, стига човек да знаеше къде да ги търси: супермаркети, молове, бензиностанции. Анахронизми, които никой не си бе направил труда да махне. Ала това беше Нов Ханаан. В този недокоснат от носталгия нов свят не само че нямаше платени телефони по бензиностанциите, ами почти нямаше и бензиностанции.

Купър прекара през ума си половин дузина планове и ги отхвърли до един: да си вземе стая в хотел; да предложи на някой собственик на къща пари, за да използва телефона му; да проникне незабелязано в нечий апартамент. Във всички тези случаи рискуваше да привлече внимание.

Докато обмисляше следващия си ход, Купър караше безцелно из Лайбниц, попивайки това, което вижда. И тук забелязваше същата закономерност, която бе открил и в останалите градове на Твърдината.

Вятърни турбини на запад, масивни водни кондензатори на изток. Гладки, съвършено успоредни улици. Малко летище за безмоторни самолети, платени станции за зареждане на електрически коли. Добре проектирани площи за пешеходци и площади, пълни с блестящи млади хора, тръгнали устремено нанякъде. Смесено градоустройство — търговски и жилищни квартали, които си съседстваха; място, в което би било лесно да се живее, притежаващо всички преимущества на града, без пренаселеността и замърсяването. Елате в Нов Ханаан и нека заедно построим един по-добър свят. Много амбиция и енергия, слънце и секс.

Купър спря пред количка за хамбургери в покрайнините на града и си взе бургер и кока-кола. Нахрани се, седнал на една пейка за пикник, позлатена от снижаващото се слънце. От другата страна на улицата имаше автокъща, малка за американските мащаби. Паркингът пред нея беше претъпкан с мъничките електрически коли, които виждаше навсякъде. Неговият джип беше необичаен, но все пак не привличаше внимание; земите извън града все още бяха достатъчно диви, а все пак имаше лимит на...

Измислих!

Купър довърши хамбургера, избърса си ръцете и закара джипа си на отсрещната страна на улицата. Търговецът бе като всички останали продавачи на коли: широка усмивка, дружелюбно посрещане, истински щастлив да може да помогне.

— Май съм готов за промяна — заяви Купър и посочи с палец джипа си. — Бензинът направо ще ми види сметката.

— Няма да съжалявате — увери го продавачът. — Да се поразходим и да видим какво ще си харесате.

Купър последва другия мъж из паркинга, оставяйки бърбенето му да го залива. Разстояние, което можеше да бъде изминато с едно зареждане, максимална скорост, екстри. Качи се в един седан, прокара ръце по капака на двуместен спортен модел. Най-сетне се спря на миниатюрен пикап с мощност, която го накара да се подсмихне.

— Разбирам ви — каза продавачът. — Наистина не изглежда кой знае какво в сравнение с онзи ваш звяр. Но може да се движи по всякакъв терен и дори да тегли известен тонаж. Съвършен работен автомобил, а ако ви трябва нещо по-сериозно, винаги можете да го вземете под наем.

Уговарянето на цената отне десетина минути и Купър остави продавача да се наложи. Когато приключиха, каза:

— Нещо против да използвам телефона ви, за да се обадя на финансиста си? На мобилния ми му падна батерията.

— Ама разбира се. — Новият му най-добър приятел изобщо не криеше задоволството си. — Заповядайте в кабинета ми.

Кабинетът му се оказа едно от редицата бюра в открития шоурум. Не толкова уединено, колкото би му се искало на Купър, но все пак — достатъчно; продавачите на коли не работеха на бюро, така че останалите места бяха празни. Този, който го беше обслужил, му посочи стола си и го остави, уверявайки го, че ще бъде наблизно.

Номерът, който преди шест месеца бе запомнил наизуст и никога не бе набирал. След две позвънявания от другата страна се разнесе глас:

— Матраците на Джими.

— Номер на сметка три две нула девет едно седем — каза Купър.

— Да, сър.

— Трябва да говоря с Алфа. Незабавно.

— Алфа, прието. Останете на линията, ако обичате.

Купър се облегна в стола на търговеца на коли и пружините изскърцаха. През предната витрина виждаше трафика навън, облаците, които се носеха по небето и се променяха, пронизвани от слънчеви лъчи.

В слушалката нещо изщрака, а след това директорът на Службата за законосъобразност Дрю Питърс каза:

— Ник?

Гласът му беше познат дори сега, тих и всяващ респект. Купър съвсем ясно си го представяше в офиса му, тънки слушалки на главата с грижливо подстригана коса, по стените — фотографии на обекти, сред които и Джон Смит.

Дали и моята снимка е там?

— Да, аз съм.

— Добре ли си.

— Да. На мисия съм.

— Какво беше това миналата седмица?

— Кое?

— Не си играй с мен, синко. На перона в чикагското метро. Знаеш ли, че има простреляни цивилни?

— Не и от мен. — Купър сам се учуди от гнева, надигнал се изведнъж в него. — Може би няма да е зле да поговориш с шибаните си снайперисти. — Заповяда си да преглътне инстинктивното „сър“.

— Моля?

— Никого не съм прострелял. И между другото — няма защо да ми благодариш. Нали се сещаш, задето се отказах от живота си и се превърнах в беглец. Искаш да си говорим за разигралото се миналата седмица? Окей. Какво ще кажеш за Чайнатаун?

— Имаш предвид задържането на Ли Чен и семейството му.

— Задържат се джебчии. Това беше отряд за тактическо реагиране, който провокира безредици и отвлече едно семейство. Онова момиченце беше на осем години. — Сам чу, че каза „беше“ вместо „е“ и се намрази за това. — За какво изобщо се борите вие?

За миг се възцари мълчание, а после с отсечен, овладян глас Питърс каза:

— Свърши ли?

— Засега. — Изведнъж Купър си даде сметка колко силно стиска слушалката и си заповяда да охлаби хватката си.

— Добре. Първо, когато казваш „вие“, агентите на Департамента за анализ и реагиране ли имаш предвид? Защото може би няма да е зле да ти напомня, че ти също си един от тях.

— Аз съм...

— Второ, вината беше твоя.

— Какво?

— Забелязали са те. Какво си мислеше? Че можеш да извъртиш онзи номер в метрото и още същата нощ да тръгнеш да се разхождаш по улицата?

— За какво говориш? — Купър отново превъртя лентата на онази нощ в главата си: хладния въздух, неоновите светлини на Чайнатаун. Беше нащрек, сетивата му — изострени до краен предел, за да уловят и най-малкия признак, че е бил разпознат. Такъв нямаше. — Никой не ме видя.

— Да. Но Роджър Дикинсън нареди целият Ешелон II да сканира записи от охранителните камери из целия град. Повече от десет хиляди. Камерата на един банкомат те е уловила как се разхождаш из

улиците на Чайнатаун заедно с госпожица Ази. След това попадение Дикинсън извади записите от всички камери в радиус от половин миля. Да намести всичко отне известно време, което е единствената причина да не бъдеш заловен.

Купър отвори уста и отново я затвори.

— Правилата са твои, Ник. Вината също. — Питърс не повиши глас и някак си от това ефектът от думите му бе още по-силен. — Ти определи как ще се играе тази игра, забрави ли? *Ти ми каза*, че единственият начин планът ти да подейства, е да отидем докрай.

— Нямах предвид...

— Няма значение какво си имал предвид. Докрай означава докрай.

Част от Купър искаше да се разкреши, да заблъска по бюрото с телефона, да скочи на крака и да запрати стола през прозореца в уайомингското слънце навън. Ала това нямаше да промени нищо. Изблиците на гняв нямаше да променят нищо.

— Роджър Дикинсън, а? — Той премести слушалката в другата си ръка и избърса мократа си от пот длан.

— Определено доказва, че може да се справи с предизвикателството. — Питърс се изсмя отсечено. — Може и да си бил прав, когато каза, че иска твоята работа.

— Трябваше да предвидя камерите. По дяволите. По дяволите. По дяволите.

— Играеш срещу хиляди противници. Според мен се справяш много добре.

— Какво стана с Ли Чен и семейството му? Всъщност, не ми отговаряй. Ясно ми е. Можеш ли да им помогнеш?

— Да им помогна?

— Те не знаят нищо. Наистина. Той е просто приятел от училище на Шанън.

— Укривали са двама от най-издирваните терористи в Америка. Бяха заловени. Ще трябва да си понесат наказанието. Няма избор.

— Дрю, чуй ме. Момичето, Алис. Тя е само на осем.

Последва дълга пауза. Най-сетне Питърс въздъхна.

— Окей. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти.

— А сега. Какъв е статусът ти?

— Аз... — Пое си дъх и изпъна гръб. Обзелият го гняв — не беше трудно да го разбере. През последните няколко дни беше видял лъжата в много от истините, които смяташе, че се разбират от само себе си. Ала нищо от това нямаше значение, не и в този миг. — Обаждам се, защото получих възможността, от която се нуждаех. Тази нощ ще се погрижа за обекта. — Незначителен риск; дори ако Смит разполагаше с първокласна разузнавателна мрежа, тя не може да се простираше до стационарния телефон на някаква си автомобилна къща. — Тази нощ той ще умре.

— Значи наистина го направи — каза Питърс.

— Много скоро.

— Изработи ли си стратегия за изход?

— Ще скоча от моста, когато стигна до него. Затова се обаждам. За всеки случай. Искях да знаеш, че изпълнявам своята част от уговорката ни. — Купър поспря за миг. — Както и да чуя, че ти изпълняваш своята.

— *Разбира се, синко.* — Гласът на Питърс рядко издаваше чувствата му, ала сега Купър ясно долови, че е наранен. — Каквото и да се случи, ще го направя. Ти си герой.

— Кейт...

— Дъщеря ти никога няма да бъде подложена на теста. Вече се погрижих за съществуващото досие и взех мерки никога да не бъде съставено друго. Тя е в безопасност. Дадох ти думата си, Ник. Каквото и да се случи, аз ще се погрижа за семейството ти.

Семейството ми. Изведнъж си спомни онази сутрин преди месеци, когато въртеше децата си на поляната пред къщата им. Те се бяха вкопчили в ръцете му, а тежестта на доверието и обичта го дърпаше със сила, от която никога не искаше да се освободи. Зеленото петно, в което се бе превърнал светът отвъд тях.

Онова, което видя, те е променило. Добре. Но това няма значение. Не го правиш за ДАР.

Правиш го за тях.

[1] Лас Вегас е наричан столицата на женитбите, тъй като ваденето на брачно разрешително там е много лесно и сключването на брак може да стане незабавно. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за пиесата „Венецианският търговец“ на Шекспир, където лихварят Шейлок изисква „фунт от месото“ на своите длъжници, които не са в състояние да се разплатят; изразът се е превърнал в синоним на тежък за изплащане дълг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Отново в действие.

През живота си Купър беше убил тринайсет (не, като броеше и Гари на магистралата — четиринайсет) души. От това не изпитваше нито неудобство, нито гордост. То беше просто факт. Той не беше агресивен, не му доставяше удоволствие да наранява хората. Той беше войник. Когато действаше, имаше причина и тя бе да спасява животи.

И все пак, не можеше да отрече, че му е приятно отново да бъде в действие.

През последните шест месеца в живота му имаше предостатъчно вълнения. Някои от тях му бяха харесали; изпитваше себе си, създаваше си репутация, която да му помогне да се доближи до Джон Смит. Ала в същото време то приличаше на режим на изчакване, нещо, което правеше, преди да се върне към истинския си живот. Истинския си живот на баща и федерален агент, на мъж, който се бори за по-добро бъдеще.

Тази нощ режимът на изчакване щеше да свърши. Щеше да има само този едничък шанс със Смит. Независимо дали щеше да успее, или да се провали, този етап щеше да остане зад него. Край на преструването, край на бягането.

Е, не е точно така. Ако се провалиш, вероятно ще има нужда от известно бягане.

Усмихна се и угаси двигателя.

Хребетът, на който се издигаше хижата, се простираше чак до националната гора Шошони. След като разучи картите и сателитните снимки, които беше получил от Епщайн, Купър избра да остави джипа си на една тясна противопожарна лента на два километра от къщата. По-рано се беше отбил в един ловджийски магазин в Лайбниц и се беше запасил с всичко необходимо. Сега се съблече по бельо и се зае да се екипира: слой термодрехи, камуфлажни панталони и яке, туристически обувки и леки ръкавици. За бинокъла не се беше скъпил и бе похарчил две хилядарки за един „Стайнър Предитърс“. Струваше си всеки цент; благодарение на високотехнологичните лещи не само

щеше да вижда на тъмно, но чипсетът им анализираше образа и показваше всяко движение.

— Решили сте да отидете на нощен лов, а? — попитал го бе продавачът в ловджийския магазин.

— Нещо такова. — Купър се бе усмихнал.

— Е, тогава точно това ви трябва. А муниции?

— Не, имам си.

Той провери беретата и погледна към резервните пълнители, но бързо се отказа. Ако му се наложеше да презареди, вече щеше да е изгубил. Освен това възможно бе да вдигнат шум, ако се ударят в нещо. Купър заключи джипа, пхна ключовете под калника и пое пеша.

Въздухът беше хладен и свеж, с онзи сладък вкус, който въздухът би трябвало, ала рядко имаше. Той го вдишваше с удоволствие, наслаждаваше се и на чистите движения на мускулите си и на топлината в краката си, докато се катереше. Движеше се с равномерно темпо, но без да бърза и докато изкачи задната страна на хребета, тъмносиният цвят на небето постепенно се превърна в пурпур, а накрая — в черно кадифе. Луната хвърляше дълги, влажни на вид сенки.

Хребетът беше скалист, дърветата по него — стари и превити от вятъра. Каменните кули още повече приличаха на пръсти, ръката на великан, пробила земята и протегната право нагоре. Купър приклепна и огледа местността с бинокъла си. Отне му няколко минути, докато избере подходящото дърво — огромен бор на около двеста метра от хижата.

Десет минути по-късно вече се беше покатерил на един висок клон, на пет-шест метра над земята. Ръкавиците му бяха лепкави от мъзга, плътният, тръпчив дъх на бор изпълваше ноздрите му. През игличките съвсем ясно виждаше къщата на Елена Епей. Тя се оказва привлекателно местенце с изчистени правоъгълни линии. Цял куп стъкло и стилна обшивка от кедрови летви, подредени в стройни редици. От прозорците струеше гостоприемна жълта светлина. Уютно, спокойно кътче... като изключим въоръжения мъж, който обхождаше периметъра.

Оръжието му бе в раменен кобур, откъдето дясната му ръка можеше да го извади за миг, а ако се съдеше по начина, по който мъжът

се движеше, нямаше да му е за първи път да го направи. От пазача се излъчваха овладяно спокойствие и зорка бдителност, които Купър прекрасно познаваше. Мъж, който знаеше как да се оправи.

Нищо чудно. Ала дали очаква нещо?

Ограда от хоризонтални греди на около петдесетина метра от хижата, обозначаваеше границите на имота. Пазачът вървеше бавно покрай нея, като проверяваше сенките и държеше пътя под око. Купър лежеше неподвижно на клона, благодарен за слоя термодрежи (нощта започваше да става студена), и наблюдаваше. Тънката червена линия, която бинокълът бе описал около фигурата на пазача, следваше всяко от сигурните му движения. Отне му около осем минути, за да направи една обиколка на периметъра си и макар да променяше леко маршрута, рядко се отдалечаваше особено от оградата. Професионалист, ала не показваше никакви признаци на безпокойство.

Дотук добре. Купър насочи вниманието си към самата къща.

За миг в бинокъла се виждаше само бяло петно, докато лещата се приспособяваше от мрака към светлината, а после Купър видя вътрешността на къщата: простички дървени мебели, рафтове с книги и снимки, кухненско помещение с кана, пълна до половината с кафе. Видът на втория пазач напомняше на Купър за сержант, отговарящ за строева подготовка: ниско подстригана сива коса, жилав, изпънат като струна. „Сержантът“ си наля чаша кафе и се обърна да каже нещо на някой, когото Купър не можеше да види. Трябва да беше пазач номер три; Джон Смит може и да беше в дружески отношения с охраната, ала тази вечер ставаше дума за романтика. Смит щеше да е на втория етаж.

Окей, трима пазачи. Строго погледнато, възможно бе да има и четвърти, но би било проява на небрежност в къщата да има трима пазачи, а отвън — само един. А Смит за нищо на света не би допуснал небрежност.

Останалата част от къщата изглеждаше както можеше да се очаква. Вратите на първия етаж бяха от стомана, касите им — също, резетата им изглеждаха здрави. Една камера гледаше към задния вход. Общо взето, солидна охрана, от онези, които биха накарали един цивилен да се чувства в безопасност. Ала далеч не и непробиваема.

Следователно въпросът е как смяташ да я пробиеш?

На втория етаж имаше широк балкон. Плъзгаща се стъклена врата водеше в спалня, вероятно — основната спалня. Осветлението

беше угасено, чаршафите на леглото — опънати. Нямаше никой. Купър не се съмняваше, че може да се добере до балкона. Но след това какво? Вратата най-вероятно беше заключена, а стъклото — бронирано.

Жалко, че Шанън не беше тук — изобщо не се съмняваше, че тя би успяла да влезе без никой да я забележи. На него обаче щеше да му се наложи да проникне със сила. Да се промъкне до пазача навън. С мъничко късмет би успял да го обезвреди безшумно. С много късмет пазачът щеше да има ключ.

А ако няма? Или пък вратите се отварят с код? Или пък всички от охраната носят биометрични сензори, за да знаят дали някой от другарите им не е повален?

Рисковано. Сигурен бе, че може да се справи с охраната, особено ако успееше да ги изненада. Ала откъде да е сигурен, че докато го прави, Джон Смит няма да побегне през другата врата?

И все пак, имаше ли друг избор...

Лампите на горния етаж светнаха, очертавайки една фигура. Звукът от плъзгането на стъклената врата отекна силно в уайомингската нощ. Светлината, която струеше от вътрешността на стаята, огряваше фигурата. Друг пазач? Купър фокусира бинокъла.

И едва не го изпусна. Фигурата не беше от охраната. Не беше непознат.

Бяха минали седем години, откакто бе направена снимката, украсяваща стената на Дрю Питърс — млад активист, който говореше пред голяма тълпа.

Пет години от клането в „Монокъл“, онзи ужасяващ видеозапис, който Купър бе гледал безброй пъти, безстрастното избиване на седемдесет и трима цивилни.

Две години от последната потвърдена снимка — размазана фотография, направена отдалеч, докато той се качваше на задната седалка на един ленд роувър.

Сега, през потрепващите лещи на новия си бинокъл, Купър гледаше как Джон Смит излиза на балкона.

Носеше дънки и черен пуловер. Беше бос. Докато Смит вадеше пакет цигари от джоба си, Купър бе поразен от това колко по-стар изглежда. Като фотографите на президенти преди и след първия им мандат, Смит сякаш бе остарял с две десетилетия само за няколко години. Тъмната му коса бе започнала да се прошарва, на раменете му

бе легнала тежест. Но очите му бяха остри като натрошено стъкло, когато щракна сребърна запалка и я поднесе към цигарата си. Нощното виждане на бинокъла увеличи пламъчето до размерите на ореол от огън, който сякаш го поглъщаше.

Купър не бе в състояние да откъсне поглед.

Най-опасният мъж в Америка изглеждаше обзет от покой. Пушеше замислено, уловил цигарата между два пръста. Нощта бе прекалено студена за боси крака, ала Смит като че ли не усещаше. Просто си стоеше там, загледан в мрака.

Беше невероятно. Ясен прицел, никакъв вятър, прилична видимост, нищо неподозиращ обект. Ако имаше пушка, Купър би могъл да сложи край на войната с едно движение на пръста си.

Само че нямаш пушка, а пистолет и от това разстояние със същия успех би могъл да го поразии и с груби думи.

Като почти се боеше, че ако се извърне, Смит ще се изпари като някакъв демон, Купър премести бинокъла. Отне му броени секунди, докато открие външният пазач. Той се намираше във възможно най-лошата позиция — точно между бора и хижата. Купър би могъл да мине през него, но не и без да привлече вниманието на Смит.

Имаш само един шанс. Прекалено много е заложено на карта, за да прибързваш.

Пое си дълбоко дъх и си заповяда да се успокои. Отново насочи бинокъла към пушещия мъж. Въпреки че беше очаквал този миг, въпреки че се беше готвил за него, емоционалното му въздействие го разтърси.

Ето я причината, даде си сметка Купър, за собственото му съществуване. За нещата, които бе правил и това, че можеше да живее, без да се измъчва заради тях.

Смит бе всичко, против което се беше борил в живота си. Не просто убиец, нито дори терорист; ураган в човешка форма. Цунами, земетресение, стрелец в училище или отрова, изсипана във водопроводната мрежа. Човек, който не вярваше в нищо, освен в абсолютната си правда, който убиваше не за да направи света по-добър, а за да го направи като себе си. И ето че сега този мъж стоеше бос под поразяващото небе на Уайоминг и пушеше цигара.

Когато свърши, метна угарката в нощта и пламъчето й лумна за миг, освободено и ярко. След това се обърна и влезе вътре. Миг по-

късно светлината в спалнята угасна. Джон Смит...

Едва девет часът е. Ще минат часове докато си легне.

Пушачите никога не спират само с една.

Кой заключва след себе си вратата на балкона на втория етаж? Особено ако знаят, че скоро ще се върнат.

... бе приключил.

Купър окачи бинокъла на един клон. Повече нямаше да се нуждае от него. След това внимателно заслиза от дървото. Когато подметките му докоснаха сухата земя, приклезна, облегна гръб на дънера, и зачака пазачът да се приближи отново.

Когато това стана, той започна да брои бавно.

На сто се изправи и тръгна. Искаше да се затича, но не можеше да рискува нито да вдигне шум, нито да си изкълчи глезена. На пазача му отнемаше около осем минути, за да направи пълна обиколка около оградата. Четиристотин и осемдесет бавни отброявания.

Купър бе приковал поглед в земята, за да не може светлината от къщата да попречи на нощното му зрение, и проверяваше всяка своя стъпка. Луната грееше ярко, което беше едновременно хубаво и лошо. Хубаво, защото така можеше да поддържа добро темпо, лошо, защото така бе по-лесно да го забележат. Прилив на енергия нахлу в тялото му, светът се оттегли някъде назад. Останаха единствено той и посребрената земя, дъхът в дробовете му и натиска на беретата в кобура на кръста му. На сто четиридесет и седмото отброяване достигна оградата. Пазачът беше от другата страна на двора и не се виждаше. Купър се улови за една греда и прехвърли първо единия, а после и другия си крак. Ето че се намираще в двора на Елена Епей.

Това име, то означаваше нещо, но дяволите да го вземат, ако можеше да си спомни какво. Нямаше време. Спря за миг, за да прецени ситуацията...

Пазачът е професионалист. Войник, така да се каже.

Войниците се научават как да действат като екип. Екип, който си разпределя отговорностите и след това очаква всеки да изпълни своята част от задълженията, е далеч по-ефективен от такъв, в който всеки се опитва да покрие всеки ъгъл.

Несъмнено ще е поверил безопасността на хижата на хората вътре в нея.

... а после се отпусна на колене и лакти и запълзя по войнишки към къщата.

На двеста пазачът зави покрай далечната част на сградата. Лунните лъчи играеха по дулото на оръжието му. Купър продължи да пълзи. Камъчета се забиваха в коленете му, нещо трънливо дърпаше ръкавиците му.

Можеше да пълзи и по-бързо, но не смееше. И така му се струваше, че вдига прекалено много шум, стържейки по земята с всяко движение. Той успокои дишането си и продължи напред.

Двеста и четиридесет. Пазачът беше на около половин футболно игрище от него. Купър беше изминал около петнайсет метра, по-малко от половината от разстоянието между оградата и хижата. Той се снижи. Усещаше студа на коравата земя дори през дрехите. С усилие на волята затвори очи. Дори и в тъмното малко неща са по-лесни за разпознаване от лицето на един човек, особено очите, които улавят и най-случайната искрица светлина.

Ако беше прав, ако пазачът наистина се доверяваше на екипа си, то вниманието му щеше да бъде насочено навън. Щеше да се оглежда за движение в гората, не за подозрителни форми, легнали между него и хижата.

Двеста и петдесет. Шум от стъпки. Камъчета и пръст под войнишки обувки. Едва ли бе на повече от шест метра. Пауза. Драцене. Всеки нерв в тялото на Купър му крещеше да се размърда, да се претърколи по гръб, да извади пистолета си и да открие огън. Легнал по корем, без да вижда нищо, той беше напълно безпомощен, обезвреден от самия себе си.

Ти си повече от дарбата си, войнико.

Лежеше неподвижно.

Двеста шейсет и пет.

Двеста и седемдесет.

Стъпките отново се възобновиха. А Купър отново започна да диша.

На триста и четиридесет отвори очи и приклезна. Пазачът не се виждаше. След пълната тъмнина хижата сякаш грееше — светлина струеше от прозорците, светлина се процеждаше изпод вратите. Светлина обрамчваше балкона. Купър се изправи и пое към къщата, без да се бои, че ще го забележат. Дори ако някой от охраната в хижата

погледнеше през прозореца, нощта щеше да превърне стъклото в огледало.

Изпъна рамене и свали ръкавиците си. Пусна ги на земята. След това се втурна да бяга с всичка сила, право към стената на хижата. В последната секунда скочи, стъпвайки с един крак върху кедровите летви, като в същото време се оттласна нагоре и се завъртя.

Ръцете му уловиха ръба на балкона. За миг остана да виси така, за да противодейства на страничната инерция, а после се изтегли нагоре, първо до решетките на парапета, а после до горната му част, и ето че беше над него, приклеknал на балкона, на същото място, където Джон Смит бе излязъл да пуши.

Дишаше леко. Сетивата му бяха изострени. Чувстваше се силен, свободен и жив.

Извади беретата и се приближи до стъклената врата. Спалнята от другата страна все така тънеше в мрак. Дотук добре. Беше вдигнал малко шум по дървената обшивка, но не много. Ако живееш в хижа наскре гората, свикваш с неочаквани звуци: животни, излезли на лов; полюшвани от вятъра клони, докоснали стрехите; отдавна прогнили дървета, които най-сетне рухваха.

Разбира се, всичко зависеше от това дали стъклената врата е заключена. Сигурен бе в логиката на преценката си, но както винаги с дарбата му, ставаше дума за интуиция, не за сигурност.

Ами тогава стига си се разматавал и виж дали си ударил джакпота.

Сложи свободната си ръка върху дръжката и дръпна.

Вратата се плъзна съвсем леко.

С пистолет в ръка, Купър прекрачи вътре.

ГЛАВА 30

Спалнята тънеше в мрак, но очите му бяха готови. Голямо двойно легло с плюшени чаршафи и твърде много възглавници. Прилежно опънати; ако Смит и приятелката му се бяха вихрили, било е някъде другаде. Нощно шкафче до леглото, люлеещ се стол в далечния ъгъл, дървен скрин. Просторна баня в западната част. Голяма картина — нещо абстрактно в тъмни цветове.

Купър държеше пистолета с две ръце, дулото — наведено надолу, пръстът му — върху спусъка. Оръжието пасваше прекрасно в дланта му, сякаш бе излято за неговата ръка.

Звуци: собственото му дишане, малко по-учестено от обикновено, но равномерно. Телевизор на долния етаж — смях, последвал шега, която той не можеше да чуе. Тиктакането на часовника върху нощното шкафче. Не обичаше часовници, които тиктакат; всяко щракване — един отлетял миг. Не можеше да си представи да спи в стая с часовник, да потъва в дълбините на съня под звука на изплъзващия се живот.

Никаква аларма, никакви шумове, издаващи паника.

Отиде до вратата на стаята, която бе само притворена. Долепи се до стената и надникна през пролуката. Коридор. Стиснал пистолета в десницата си, Купър лекичко откряна вратата. Тя се отвори безшумно. Подът на коридора беше дървен, сравнително нов. Добре. Старото дърво скърцаше.

Леки стъпки, гъвкави стави. Коридорът продължаваше само няколко стъпки, а след това едната стена отстъпваше място на парапет с телени пречки. Светлина от долния етаж, звукът на телевизора — по-силен. Голяма стая, свързана със спираловидно стълбище. Три врати: едната бе откряната и през нея се виждаше под с плочки — баня за гости. Купър пое по коридора, стъпвайки предпазливо. Следващата врата също бе отворена. Той приклепна и погледна иззад ръба на касата. Спалня за гости, потънала в мрак. Последната врата беше затворена, изпод ръба ѝ се процеждаше светлина. Купър се приближи и

застана пред нея. Не долавяше никакъв звук. Преброи до двайсет, затаил дъх, след това до трийсет, като дишаше. Нищо.

Сложи ръка върху бравата и мина встрани от вратата. Натисна предпазливо, с вдигнато оръжие, обхождайки с поглед стаята, докато тя се разкриваше пред очите му сантиметър по сантиметър.

Етажерки с книги, кожен диван — мек и скъп на вид. Два стола, обърнати към него. Лампа и пепелник върху масичката до дивана. Врата на срещната стена, затворена, под ръба ѝ не се процеждаше светлина. Газова камина, която се издигаше до средата на стената и в която танцуваха пламъци. Над нея — два телевизора с плосък екран.

И върху двата монитора течеше един и същи видеозапис.

Купър се вмъкна в стаята с вдигнато оръжие, вперил очи напред, докато затваряше вратата зад себе си. След това се приближи до телевизорите.

Видеозаписът беше заснет от висок ъгъл. Мъже, влизаци в ресторант. Нещо в Купър се стегна, когато го разпозна — записът от клането в „Монокъл“ на Капитол Хил. Беше го гледал безброй пъти, знаеше всеки кадър наизуст. Какъв беше...

Я чакай. Телевизорите не показваха *абсолютно* същия запис.

На пръв поглед, да. Движението беше същото, ъгълът, картината с бара и посетителите, съдията с младата си любовница, семейството от Индиана. Ала на левия екран между хората вървяха четирима мъже. Един начело и трима след него. На десния екран бяха само тримата отзад, облечени с дълги палта.

На левия Джон Смит си проправяше път между хората, следван от войниците си.

На десния войниците вървяха сами.

На левия Джон Смит отиде до черното сепаре, където седеше сенатор Макс „Чукът“ Хемнър.

На десния тримата мъже се приближиха, ала спряха на странно, неопределено разстояние. Сякаш пред тях вървеше призрак.

На левия Чукът Хемнър се усмихна на Джон Смит.

На десния Чукът Хемнър се усмихна на трима мъже, които се бяха приближили до масата му.

На левия Джон Смит вдигна пистолет и простреля сенатора в главата.

На десния в главата на сенатора зейна дупка, като от изстрел, даден отнякъде другаде в ресторанта.

И на двата монитора тримата телохранители свалиха палтата си, разкривайки тактическите автомати „Хеклер и Кох“, преметнати през раменете. И тримата издърпаха металната поставка и подпряха оръжието на рамо. Червената светлина от един знак за изход падаше като кръв върху гърбовете им.

И на двата монитора те откриха огън. Изстрелите им бяха точни и групирани. Нямаше разпръскване на изстрелите, нито широки откоси.

Една вена на шията на Купър започна да тупти, дланите му лепнеха от пот.

И на двата монитора картината замръзна. А после се върна десет секунди назад.

На левия екран Джон Смит вдигна пистолет и простреля сенатора в главата.

На десния в главата на сенатора зейна дупка, като от изстрел, даден отнякъде другаде в ресторанта.

И на двата монитора тримата телохранители свалиха палтата си, разкривайки тактическите автомати „Хеклер и Кох“, преметнати през раменете. И тримата издърпаха металната поставка и подпряха оръжието на рамо. Червената светлина от един знак за изход падаше като кръв върху гърбовете им.

Картината замръзна и се върна назад.

Обзет от внезапното усещане, че някой го наблюдава, Купър се обърна рязко с вдигнат пистолет. Нищо. Обърна се към монитора тъкмо навреме, за да види всичко отначало.

Да види как тримата свалят палтата си, как червената светлина на знака за изход пада като кръв върху гърбовете им. Как вдигат оръжия.

Пауза. Връщане назад.

Тримата свалиха палтата си, червената светлина на знака за изход падаше като кръв...

Нещо не е наред.

Не само това, че Джон Смит го няма.

Нещо друго.

Трябвало е да го видиш. Той знае, че си тук. Това е за теб.

Ала и още нещо не е наред.

... върху гърбовете им.

Пауза, връщане назад.

Тримата свалиха палтата си, червената светлина на знака за изход падаше като кръв върху гърбовете им.

Тя беше еднаква. Червената светлина беше еднаква и на двата екрана.

Ала на този отляво, този, който Купър бе виждал преди, Джон Смит се намираще между тях и знака за изход. Тялото му би трябвало да спре част от светлината. Не толкова, че да хвърли видима сянка, но все пак червената светлина не би трябвало да ги достигне. Със сигурност не и най-близкия от тримата.

Но ако това е вярно...

Приковал поглед в екраните, Купър имаше чувството, че земята се изплъзва изпод краката му, че се е превърнал в мъгла и може да се плъзне безтелесен през всичко, което до този миг бе смятал за солидно.

А после чу как вратата зад него се отваря.

В миг инстинктът пое контрол над него и той се обърна рязко, пистолетът се вдигна, дясната му ръка — изпъната, лявата — застопорила дръжката на оръжието; над дулото на пистолета очите му бяха приковани в мъжа, който стоеше на прага. Чертите му бяха правилни и хармонични, силна челюст, дълги ресници. Лице, което жените биха намерили по-скоро красиво, отколкото сексапилно, лице, което подхождаше на професионален играч на голф или скъп адвокат.

— Здравей, Купър — каза Джон Смит. — Аз не съм Джон Смит.

ГЛАВА 31

Купър гледаше над дулото на пистолета. Инстинктът бе приковал мерника в гърдите на мъжа. Джон Смит бе впил поглед в него; кокалчетата на ръката, с която стискаше бравата, бяха побелели. Зениците му бяха разширени, вената на шията му пулсираше.

Натисни спусъка.

Зад себе си и малко встрани Купър чу звук, който не можеше да бъде сбъркан. Онзи, който някогашният му партньор Куин веднъж бе описал като най-прекрасния звук в света, стига самият ти да го издаваш.

Зареждането на пушка.

Смит кимна почти незабележимо. Без да сваля пистолета си, Купър рискува да хвърли бърз поглед.

Незнайно как, Шанън се бе озовала в единия ъгъл на стаята. Изглеждаше дребничка зад тежката пушка, ала я държеше съвършено, опряла приклада в деликатното си рамо. Цевта беше отрязана почти до дъно; дори от това разстояние с правилните патрони (а Купър не се съмняваше, че са такива), не би могъл да стори нищо, за да ги избегне. Погледът на Шанън не трепваше, пръстът ѝ беше върху спусъка.

Как го правеше?

— Не притежавам твоята дарба — каза Смит. — Но мога да се досетя какво си мислиш. Смяташ, че няма начин тя да стреля преди теб. И си прав. Вероятно би могъл да произведеш поне един изстрел. Вероятността да ме убиеш е голяма. Разбира се, ако го сториш, няма никакво съмнение, че тя ще те убие.

Светът изведнъж бе станал несигурен и забързан, всичко в него — размазано и сливащо се в едно. Струваше му се, че животът му се бе превърнал във видеозапис, който някой въртеше до безкрай: пауза, връщане назад, пауза, връщане назад, нямаше нищо сигурно, всичко се променяше. Смит бе все така на прицела му. Беше неспокоен, това се виждаше. Може и да се надяваше, че Купър няма да натисне спусъка, но не беше сигурен.

Всяка частица от тялото на Купър крещеше да го направи, да застреля Джон Смит и веднъж завинаги да приключи с това. Да сложи край преди... какво?

Сякаш за да довърши мисълта му, Смит каза:

— Работата е там, че ако го направиш, няма да разбереш какво ще се случи след това. Няма да научиш истината. Макар че вече си прозрял началото. Нали?

Леко натискане на спусъка, а после друго, колкото се може по-светкавично. Куршумите с кух връх щяха да потънат в меката плът, оловото щеше да се пръсне на миниатюрни остриета, огромни дупки щяха да зейнат в тялото му и Джон Смит щеше да бъде мъртъв. Мисията — успешно изпълнена.

Това бе всичко, което трябваше да стори.

Натисни спусъка!

Опита се да каже нещо, но от гърлото му се изтръгна само неразбираем звук.

— Не е ли така?

— Записът е подправен — каза Купър.

— Да.

— Изобщо не си бил в „Монокъл“.

— Всъщност бях. Половин час по-рано. Срецнах се със сенатор Хемнър. Аз пих джин с тоник, а той четири скоча. Съгласи се да подкрепи някои промени в законодателството, проектозакон, който щеше да ограничи тестването на надарени. Благодарих му и си тръгнах.

Натисни спусъка натисни спусъка натисни спусъка натисни...

— Погледни ме — каза Смит. — Знам, че можеш да разбереш, когато някой те лъже безочливо. Лъжа ли?

Беше гледал клането безброй пъти. Взираше се бе и в най-дребните подробности, търсил бе и най-малката улика, която би могла да го отведе до виновника. Забелязал бе червената светлина, но не и че тя би трябвало да бъде препречена. И как би могъл? Изглеждаше странна, едва когато го сравнеше с другата версия.

Възможно е неговата версия да е подправена. Имал е време да го стори, предостатъчно време...

Само че официалната версия бе тази, в която нещо не беше наред.

— Не е само това — продължи Смит. — Има още много. Но за да го чуеш, ще се наложи да свалиш пистолета.

— Ник — обади се Шанън. Гласът ѝ беше нисък, ала твърд, и в него се долавяше нотка на надежда, може би, или пък съжаление за нещо, което все още не се бе случило, но би могло. — Моля те.

Купър я погледна. Видя, че щеше да го застреля. Видя, че не иска да го прави.

Внезапно го заля вълна на изтощение. Усещането, че бяха изритали опората му изпод него.

Но ако е вярно...

Той не довърши мисълта си. Но свали пистолета.

— Благодаря ти — каза Смит.

— Да ти го начукам — каза Купър.

— Разбирам те. На твоє място и аз бих се чувствал по същия начин.

— Купър — обади се Шанън, — защо не оставиш оръжието на масата? Аз ще сторя същото.

Той я погледна. Отново го бе нарекла Купър, макар само допреди миг да беше Ник. Интересно, само Натали и Дрю Питърс го наричаха Ник. А сега и Шанън, точно два пъти.

— Защо ти не го направиш първа?

Изчака я да погледне към Смит. Каза си, че ако го стори, ще вдигне пистолета си само за миг и ще стреля, ще елиминира обекта си.

Шанън прехапа устни. Очите ѝ нито за миг не се откъсваха от неговите.

Свали дулото на пушката и я остави да увисне от ръката ѝ.

Ха.

Като насън Купър си помисли „какво пък“, вдигна предпазителя и метна пистолета на масичката. Кое бе най-лошото, което можеше да се случи? Да го убият?

Вече го направиха.

Мисълта дойде неканена, глас в тъмна стая. И какво, по дяволите, означаваше? Нямаше представа.

— Окей. — Опитваше се да звучи нехайно, но не беше сигурен дали се получи. — Добре. Да поговорим.

Тялото на Смит се отпусна, когато напрежението се отцеди от него.

— Благодаря ти.

— Не беше сигурен, че няма да те убия, нали?

— Не. Поех риск. Пресметнат риск, ала все пак — риск.

— И защо?

— Исках да се срещна с теб. Не можеш да спечелиш, ако не рискуваш.

— Какво имаше предвид, когато каза, че не си Джон Смит?

— Фамилията на баща ми не беше Смит. Майка ми никога не ме е кръщавала Джон.

— Знам, получил си това име в Академията, колко сърцераздирателно. Но ти...

— Запазих името, което ми дадоха. Да. Спомняш ли си как в годините на борбата за граждански права, Малкълм Екс говореше за отказа от името си на роб? За възвръщането на това, което му принадлежи по право? Е, и аз ще сторя същото в деня, в който хората като мен престанат да бъдат роби. Ала сега искам да напомня на всички, че съм точно това, в което те ме превърнаха.

— Ти си терорист.

— Аз съм войник от губещата страна. Ала онзи Джон Смит, който ти преследваше, чудовището, което убива деца и което избие седемдесет и трима души в „Монокъл“ — това не съм аз. Онзи Джон Смит не беше роден. Той беше създаден. За да послужи на нечии цели.

Купър усети как дарбата му се надига, открива скритите взаимовръзки, сглобява информацията. Така, както правеше винаги, по начин, който той бе в състояние да контролира толкова, колкото някой би могъл да си заповяда да не мисли. Както винаги, интуицията бързаше напред, съграждаше плетеницата от връзки и мотиви и той искаше да я накара да спре, защото ако беше вярно, ако това действително бе вярно...

— Ако видеозаписът е подправен... — каза; знаеше, че е така, но не искаше да го изрече на глас, макар и сам да не би сигурен защо, — тогава кой го е подправил?

— Това не е правилният въпрос. — Смит посегна към джоба си, ала после спря. — Бих запалил една. Нещо против?

Не изчака отговор, но движенията му, докато вадеше пакет цигари и кибрит, бяха бавни. Купър прехвърли през ума си съдържанието на стаята, спомни си пепелника върху малката масичка.

Тогава защо бе излязъл на балкона по-рано...

Защото е искал да го видиш.

Знаел е, че си там някъде и ти е показал как да влезеш.

Смит продължи, запалвайки цигарата си, докато говореше:

— Въпросът не е кой подправи записа. — Драсване на клечка, всмукване, издишване. — А кой планира и осъществи клането. Кой събра, организира и въоръжи методичен и професионален ударен отряд и го изпрати да избие седемдесет и двама невинни цивилни и един сенатор. Подправянето на видеозаписа беше просто заличаване на следите. И тяхната награда.

Беше едновременно очевидно и ново, промяна на парадигмата, от която целият свят ставаше друг. Не просто подправен видеозапис, а нагласено клане. Дарбата му наместваше връзките между информацията, танцуваше с новите данни... *престани*.

— Окей, кой...

Смит отиде до дивана и се отпусна в него. Изтръска цигарата си и му посочи насрещния стол. Купър не му обърна внимание.

— Играеш ли шах?

— Не.

Всъщност играеше, но не по начина, който Смит имаше предвид. Никой не играеше по начина, който Смит имаше предвид.

— Работата е там, че начинаещите играчи (всъщност и средно напредналите, а понякога и гросмайсторите) обикновено гледат само едната страна. Ала тайната на шахмата е да обръщаш по-голямо внимание на онова, което прави другата страна.

— Окей.

— Добре — каза Смит. — Карай по същество. Ясно. Е, какво постигна случилото се в „Монокъл“?

— Беше обявяване на война. Убийството на сенатор, който ви се противопоставяше.

— Има цял куп хора, които ненавиждат абнормите много повече, отколкото Хемнър. И защо бих искал да обявявам война? Когато бях на четиринайсет години, играх три партии едновременно срещу трима гросмайстори, и ги спечелих. Каква е вероятността без никакъв шанс за победа, да обявя война? Не, ти все още мислиш с твоята част на дъската. Кой спечели от клането?

„Ти“, искаше да каже Купър, но усети, че думата засяда в гърлото му. Какво точно бе спечелил Смит? Преди „Монокъл“ той беше активист, противоречива фигура, ала въпреки това човек, който се радваше на уважение. И беше свободен. След клането той стана най-преследваният човек в Америка. Принуден бе да изостави целия си живот, години наред да живее като беглец, с мишена на гърба.

— Ето. Започваш да разбираш.

— Какво, да не би освен стратегически гений, да си и четец? — Язвителната му страна отново започваше да се обажда.

Смит поклати глава.

— Просто познавам хората. Какво се случи след „Монокъл“?

— Много добре знаеш.

— Купър — обади се Шанън. — Хайде де.

Той я погледна, без да успее да разчете изражението ѝ и отговори:

— Окей. Ще играя играта ви. След „Монокъл“ Джон Смит се превърна в национална фигура. Терорист. Преследваха го от единия край на страната до...

— Да. — Погледът, който Джон Смит му отправи, беше едновременно печален и топъл, като на приятел, който съобщава лоша новина. — Да. И от кого?

Ако това е истина, значи...

— Не. Не го вярвам.

— Какво не вярваш, Купър? — попита Смит. — Та аз не съм ти казал нищо.

... Дрю Питърс, в деня, когато те привлече в екипа си. Думите му, че програмата е крайна, но необходима.

Ранните дни на Службата за законосъобразност, работата от хартиената фабрика. Постоянните слухове, че ще я закрият. Разследването. Заплахата от подкомисия на Конгреса.

А после — „Монокъл“.

Седемдесет и трима убити, включително и един сенатор, включително и деца. От ръката на един абнорм.

Потресаващо потвърждение на далновидността на един човек. Един човек, който бе предвидил, че това ще се случи. Който бе разбрал, че ДАР трябва да е в състояние да прави повече, отколкото само да наблюдава.

Че трябва да има правото да убива.

Дрю Питърс, спретнат и изряден, хладно сив с очилата си без рамки.

Дрю Питърс, който им казваше, че се нуждае от вярващи.

Господи...

— Ако това е вярно, значи... значи... — Не бе в състояние да изрече думите, не можеше да ги остави да се понесат във въздуха. Ако това бе истина, значи всичко останало беше лъжа. Значи не беше се бил, за да предотврати война. А бе помогнал за започването ѝ. Значи нещата, които бе извършил, обектите, които бе ликвидирал...

Хората, които бе премахнал...

Хората, които бе убил.

— Не — каза Купър. — Не. — Погледна към Шанън и откри върху лицето ѝ единствено състрадание. Извърна се от него рязко, с потрес, обърна се към Смит. И откри същото изражение. — Не.

— Съжалявам, Купър, наистина...

А после се втурна да бяга.

**ТРЕТА ЧАСТ
ОТЦЕПНИК**

ГЛАВА 32

Вън от стаята, по коридора, през спалнята, на балкона отвън, през парапета, във въздуха, върху коравата земя. Зад него — гласове, за които едва си даваше сметка, мъжът, който крещеше нещо, нещо като „Долу оръжието! Оставете го да върви!“ и пазачът, вдигнал автомата си, ала замръзнал на място, гледащ през рамо. Мисълта да се хвърли отгоре му и да го повали, завъртане, лакът в слънчевия сплит, мълниеносен удар в гърлото, но вместо това — спринт покрай вкаменения пазач, а студеният въздух прорязваше дробовете му и отново излизаше навън, краката му се движеха светкавично, думкаха по земята, мъчейки се да надбягат нещата, които беше чул, плетеницата от информация и връзки, която се бе оформила пред него и зад него и през самото му съществуване, дарбата, която не можеше да изключи, дарбата, която се беше превърнала в проклятие, студената, безмилостна интуиция, която изпреварваше разума и свързваше късметата информация, информацията, която се бе намирала пред очите му през цялото време, ала потънала в мрак, а сега изведнъж бе изпъкнала в ярък релеф под светлината на шепа факти и с мъничко помощ, нещо, което би могъл да направи и сам, но никога не го бе сторил и последиците от това, невероятните, ужасяващи последици...

„Трябват ми истински вярващи.“

Дрю Питърс му го беше казал в деня, когато се запознаха и още няколко пъти след това, не чак толкова често, че Купър да го сметне за нещо повече от призив към една особена лоялност. Лоялност, която Купър притежаваше, готовността да върши трудни неща в името на висшето благо. Винаги бе единствено това, никога удоволствие, никога. От силата, да, както и от свободата, от положението, но не и от самия акт, не убиването, а каузата. Всичко, което бе вършил, бе за да предотврати войната, не да я разпали, да спаси света, не да...

Зърнато за миг: сребърните лъчи на луната, струящи между полюшващите се дървета.

Един клон, изпрацял под крака му, изсъхнал и бял като кост.

Ръцете му, бледи на фона на борвата кора.

И най-сетне, малко ручейче, проблясващо на лунната светлина и бълбукането на бистрата вода над гладки камъни. Коленете му във водата, шокът от студа ѝ.

Ако онова, което му бяха показали, бе вярно, значи Службата за законосъобразност беше лъжа.

Екстремистко крило на федерална агенция, искаща власт, която не бе отпускана на никой друг преди. Властта да следи, преследва и екзекутира американски граждани.

Агенция, която креташе. Едва оцеляваше. Всеки момент щеше да бъде разследвана. А после съществуването ѝ изведнъж бе оправдано по най-безкомпромисен начин.

Получила бе огромна власт. Неограничено финансиране. Директен достъп до президента.

Заради една лъжа.

Джон Смит не е убил всички онези хора в „Монокъл“.

Бил е Дрю Питърс.

През последните пет години си работил за зли хора. Правил си онова, което са искали от теб. Вярвал си. Истински.

Не Джон Смит е терористът.

А ти.

— Купър?

Този път я чу. Беше далеч, търсеше го. Пращане на клонки, шумолене на пръст. Значи все пак не беше призрак.

Стоеше, коленичил насред ручея, водата се просмукваше в панталоните му, луната грееше над него. Не искаше да го открият. Не искаше да чува нищо повече.

— Ник?

— Да — отвърна той. Изкашля се. — Тук съм.

Загреба вода с шепи и наплиска лицето си. Студът бе остър, избистрящ. Излезе на колене от потока и се отпусна на брега. Заслушан в приближаването ѝ, като никога я видя как идва, провирайки си гъвкаво между дърветата.

Когато го видя, тя се поколеба за миг, а после промени посоката си. Прецапа ручея и се отпусна до него. Купър видя, че се поколеба дали да не сложи ръка на рамото му, но се отказа. Изчака я да заговори, но тя не го стори. В продължение на един дълъг миг двамата просто

седяха един до друг, заслушани в ромона на водата, бълбукаща като безспирен часовник.

— Мислех, че все още си в Нютън — проговори той накрая.

— Знам. Съжалявам.

— Онова, което каза. В кафенето. Че се надяваш да се възползвам от шанса за ново начало.

— Да.

— Знаела си, че идвам тук.

— Той знаеше. Аз се надявах... — Шанън сви рамене, без да довърши.

Недалеч от тях една птица издаде пронизителен звук, докато се стрелваше надолу и нещо изпищя, докато умираше.

— Преди две-три години проследявах мъж на име Руди Търентайн. Бриляnten, медицинска дарба. Кардиолог в „Джонс Хопкинс“^[1]. Беше постигнал забележителни неща в ранната си кариера.

— Клапата на Търентайн. Процедурата, която използват днес вместо присаждането на сърце.

— Да. Ала след това той премина на другата страна. Присъедини се към Джон Смит. Най-новото му изобретение притежаваше хитро нововъведение. Можеше да бъде изключвано дистанционно. Изпрати правилния сигнал и бам, клапата престава да работи. Беше дълбоко закодирано, някакъв ензим, никога не съм го разбирал напълно. Въпросът е, че това даваше на Смит властта да спре сърцето на всеки, който бе претърпял тази манипулация. Потенциално — десетки хиляди души.

Шанън бе достатъчно мъдра, за да не каже нищо.

— Руди побягна, а аз го открих. Криеше се в долнопробен апартамент във Форт Лодърдейл. Бриляnten и мултимиллионер, той се беше сврял над едно заемно бюро в район на града, където туристите не стъпват. — Купър потърка лицето си, върху което все още имаше една вадичка. — Екипът ми обгради сградата, а аз избих вратата с ритник. Той гледаше телевизия и ядеше пържено свинско с ориз. Беше мазно, това си спомням. Усещаше се дори само по миризмата. Стори ми се странно, че един кардиолог яде нещо толкова вредно за сърцето. Той скочи и яденето се разхвърча навсякъде. Дребничък мъж, срамежлив. Погледна ме и...

— И? — попита Шанън след дълга пауза.

— И каза: „Почакай. Не съм направил това, което казват“. — Отнякъде се разнесе хлип. Хвана го неподготвен, този хлип, подобен на хълцане, дори не помнеше кога бе плакал за последен път.

— Шшт. Всичко е наред — каза Шанън.

— Какво направих? — Той се обърна към нея и прикова очи в нейните, грейнали на лунната светлина. — Какво направих?

Шанън направи дълга пауза преди да отговори.

— Вярваше ли го? Че може да изключва сърцата на хората?

— Да.

— Тогава онова, което си сторил, поне си мислел, че имаш причина да го сториш. Мислел си, че правиш добро. Хората, които са те лъгали — те са виновните.

За миг Купър отново видя ръцете на Руди Търнтайн, размахани в отчаян опит да се защити, докато той се приближаваше, избягвайки ударите на другия мъж с лекота. А после собствените му ръце се протегнаха към главата на лекаря и започнаха да извиват, рязко и силно, бързо, винаги бързо, така че то никога не отнемаше повече време, отколкото бе необходимо.

— Аз също съм правила неща, с които не се гордея. — Гласът ѝ бе глух от напрежение. — Всички сме го правили.

— Ами ако казваше истината? Ако не го беше направил? Ами ако, и аз не знам, някой конкурент е обещал да дари милиони долари на някой избирателен фонд, в случай че Руди Търнтайн умре?

— Ами ако си убил невинен човек.

— Ами ако съм убил невинен *гений*. Лекар, който би могъл да спаси хиляди животи.

На това като че ли нямаше какво да се отговори. Не че Купър я винеше — той също нямаше какво да отговори. Водата ромолеше, ромолеше, все по-надалеч оттам.

— Използвали са ме, нали?

Шанън кимна.

От гърдите му се откъсна звук, който не беше съвсем смях.

— Ама че ирония. През целия си живот най-много съм мразил онези, които малтретират по-слабите. А сега се оказва, че съм един от тях.

— Не. Подведен, може би. Но си искал да постъпиш правилно. Това поне знам за теб. Вярвай ми. — Тя се засмя. — Не исках да го мисля. Спомняш ли си перона на чикагското метро, когато ти казах, че си убил мой приятел.

— Брандън Варгас. — Абнормът, който обираше банки и който бе убил майка и двегодишното ѝ дете. Рино и Варгас, който пушеше цигара зад един рокерски бар, а ръцете му трепереха.

— Някога с Брандън бяхме близки. Така че исках да си отмъстя. Джон ми беше казал, че си добър човек, но аз не му повярвах. Исках да бъдеш чудовище, за да мога да си отмъстя. — Тя прибра кичур коса зад ухото си. — А после ти се оказа... Е, ами, оказа се ти.

Купър претегли думите ѝ, онова, което се криеше зад тях.

— Брандън. Той наистина ли...

— Да. Наистина ограби онези банки и наистина уби онези хора. Брандън, когото аз познавах, беше невероятно мил човек. Никога не би го сторил. И все пак... го направи. — Тя се обърна към него. — Не всеки миг от живота ти е бил лъжа. Някои от нещата, които си направил за добро, наистина са били за добро.

— Но не всички.

— Не.

Купър се люшна напред, прегърнал коленете си.

— Искам да не е вярно.

— Знам.

— А ако е, искам да умра.

— *Какво?* — Тялото ѝ се напрегна, лицето ѝ се промени. — Страхливец! Не искаш да поправиш стореното. Не искаш да направиш нещата по-добри. Искаш да *умреш*?

— Как бих могъл да поправя каквото и да било? Не мога да разваля стореното. Не мога да върна Руди Търнтайн...

— Не. Но можеш да кажеш истината.

При тези думи в тялото му сякаш зазвъня аларма, по гръбнака му плъзнаха предупредителни тръпки.

— За какво говориш?

— Твоят шеф, твоята агенция... те са зли. Въплъщават всичко, против което твърдиш, че си. Мразиш онези, които малтретират по-слабите? Е, познай какво представлява Службата за законосъобразност.

— И ти имаш идея как това би могло да се поправи.

— Да. Имам. — Тя отново отметна коса. — Съществува доказателство. За онова, което шефът ти, Питърс, е направил. В „Монокъл“.

Този път Купър наистина се разсмя, но това не беше весел смях.

Разбира се.

— Какво?

— Ето защо дойде тук, нали? Ти си стъпка номер две. Стъпка номер едно — направи така, че да науча истината. Стъпка номер две — изпрати ме на мисия за Джон Смит.

Трудно му бе да прецени напълно реакцията ѝ в мрака, но видя, че нещо в очите ѝ се промени. Разпознаване и може би усещането, че са я разкрили. Ала имаше и още нещо. Сякаш я беше наранил.

— Прав съм, нали? Той иска да направя нещо.

— Разбира се. — Тя го гледаше с нетрепващ поглед. — Защо иначе би поел всички тези рискове? аз също искам да го направиш. А ако си приключил със самосъжалението, ти също би трябвало да го искаш. Защото дори и да има стъпка две, стъпка едно беше *да научиш истината*.

Купър бе възнамерявал да отговори, да ѝ каже, че не работи за терористи, ала това му подейства като удар в бъбреците. Истината. Точно така. Той загреба шепа камъчета и ги раздруса. Започна да ги мята, едно по едно, в потока.

След миг Шанън проговори:

— Помниш ли какво ти казах в онзи долнопробен хотел? Гледахме новините — съобщаваха за онова, което бяхме направили току-що, и в репортажа им нямаше нищо вярно.

Само преди около седмица, а оттогава сякаш беше минал цял един живот. Споменът бе съвсем ясен — двамата се разправяха като отдавна женена двойка.

— Каза, че може би изобщо не би имало война, ако по телевизията не твърдяха непрекъснато, че има такава.

— Точно така. Може би — забележи, само може би — проблемът не е, че съществуват нормални и брилянтни. Не е, че светът се променя с бързи темпове. Може би проблемът е, че никой не казва истината. Може би ако имаше повече факти и по-малко скрити намерения, нищо от това нямаше да се случва.

Имаше нещо в начина, по който го каза — ясно и директно, само огън и изчистена целенасоченост. Както и в начина, по който лунната светлина обливаше кожата ѝ, и в този, по който целият му свят се беше обърнал с главата надолу, и животинската нужда от утеха, и уханието ѝ, и допира ѝ през онази нощ в бара. И уморен да мисли, той се приведе към нея.

Устните ѝ срещнаха неговите. Нямахше изненада, нито колебание, може би само мимолетно пробягала усмивка. Купър сложи ръка на кръста ѝ, а тя обви ръце около гърба му и езиците им се докоснаха, топлината наред студената нощ — чувствена и еротична, а после тя го бутна назад.

Купър падна, намери се по гръб върху коравата земя, ситни камъчета се впиха в него. Изненадата спря дъха му; за миг се зачуди какво си е наумила и ето че тя беше отгоре му, обгърнала бедрата му с колене, а тялото ѝ се притискаше в неговото. Лека и силна, деликатна и необуздана, гърдите ѝ, докосващи неговите, ключиците ѝ, като птичи криле, вкусът ѝ.

Тя прекъсна целувката и се отдръпна на няколко палави сантиметра. Многозначителна усмивка и кичур коса пред лицето ѝ.

— Току-що си спомних нещо друго, което ти каза.

— Така ли? — Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я обгърнаха през кръста; толкова бе тънка, че пръстите му почти се докосваха.

— Казах, че трябва да си страхотен танцьор. А ти отговори, може би, ако някой друг води.

Купър се разсмя.

— Води тогава.

И тя го направи.

[1] Една от най-добрите учебни болници в Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

— Събуди се.

Студено. Беше студено. Думите достигнаха до него като през мъгла, някъде от много далеч. Без да им обръща внимание, той улови завивките и откри...

— Събуди се, Купър.

... че стиска шепи от нещо, което приличаше на борови иглички, а леглото под него е твърдо. Отвори рязко очи. Изобщо не се намираще в легло, нямаше и никакви завивки, само полузахвърлени дрехи, натрупани върху тях. Борова горичка, ромон на поток и Шанън, която мълвеше нещо насън. Над него — фигура. Мъж.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

Джон Смит се обърна и тръгна.

Купър примига. Разтърка очи. Тялото му беше схванато и го болеше.

До него Шанън се размърда.

— Какво става?

— Заспали сме.

Тя рязко се надигна и якето, което бяха използвали като одеяло, се плъзна надолу, разкривайки гърдите ѝ, малки и твърди, зърната им — тъмни.

— Какво има?

— Иска да отида с него. — Купър махна след отдалечаващата се фигура.

Небето беше изсветляло достатъчно, за да възвърне цветовете на дърветата, макар и бледи.

— О. — Шанън все още се събуждаше. — Окей.

— Мога да остана.

— Не. — Шанън изви глава и прешлените на врата ѝ изпукаха. Направи физиономия. — Вече за втори път се събуждаме лошо. Ще трябва да направим нещо по този въпрос.

— Съгласен съм да го поупражняваме, ако и ти нямаш нищо против.

Шанън се усмихна.

— Най-добре върви.

Смит се бе отдалечил, без да поглежда дали Купър ще го последва.

Защото знае, че ще го направя.

Купър я погледна, видя, че и тя го знаеше.

— Всичко е наред — увери го. — Наистина.

Той се изправи схванато. Спомни си как се бяха движили, като партньори, танцуващи заедно за първи път. Отново я видя над себе си, огряна от лунните лъчи, главата ѝ — отметната назад, косата ѝ — разпиляна свободно, средиземноморската ѝ кожа — бледа на фона на Млечния път, който се разстилаше над тях. И двамата отлагаха, не бързаха, бавно, бързо, бавно, докато се изтощиха и най-сетне, и двамата омаломощени, тя рухна върху гърдите му. Допирът бе сладостен и топъл, нямаше да заспиват, просто щяха да си отдъхнат за миг...

— Е, това беше за първи път.

Тя му отправи характерната си усмивка.

— Само си представи втория. А сега върви.

Купър намери панталона си и го нахлузи.

— Почакай — спря го Шанън.

Протегна ръка и го улови за ризата. Целувката беше дълбока и сладка. Очите му бяха притворени и когато повдигна клепачи само за миг, видя, че и тя бе сторила същото.

— Окей — заяви Шанън най-сетне. — Сега вече приключих с теб.

Купър се разсмя и тръгна да настигне Джон Смит, закопчавайки ризата си, докато се препъваше след него.

Трябва да беше около четири-пет часът сутринта. Тънка омара висеше над земята, а небето бе изсветляло достатъчно, за да скрие звездите. Дъхът му беше мъгла. Главата му — също. Той не се опита да я пропъди; вместо това се съсредоточи върху движението, което щеше да прогони схващането в краката му и да раздвижи кръвта. Знаеше, че мислите ще се завърнат, а с тях и спомените и не всички щяха да бъдат за еротична самозабрава.

Докато настигне Смит отново беше... какво? Не себе си. Вече не бе сигурен какво означава това. Увереният в себе си агент? Идеалистът,

готов да убива за родината си? Бащата, който възпитаваше децата си да мразят онези, които малтретират слабите?

Пъхнал ръце в джобовете си, най-търсеният мъж в Америка съзерцаваше възвишенията, които Купър беше забелязал предишния ден, онези, които стърчаха като пръсти.

— Как си с равновесието?

Купър го погледна, прекара през ума си дузина саркастични забележки. А после тръгна към основата на най-близкото възвишение. Смит се присъедини към него. Не говореха, просто вървяха; земята под краката им ставаше все по-стръмна, дърветата постепенно останаха назад. В началото умът на Купър отново и отново прехвърляше събитията от предишната нощ, повтаряше си онова, което бе научил и търсеше несъответствия, отчаяно искаше да ги открие. След около половин час обаче наклонът стана толкова стръмен, че мисъл беше заменена от действие — стъпка стъпка стъпка поемане на дъх, стъпка стъпка стъпка поемане на дъх. Много скоро използваше ръцете си също толкова често, колкото и краката, скалите — остри под пръстите му. Основата на възвишението беше покрита със ситни камъчета, които се търкаляха и хлъзгаха под краката му. Беше шумно и коварно, всяка стъпка криеше опасността да избереш грешния камък и да се хързулнеш надолу — сигурен начин да си счупиш най-малкото крака. И двамата бяха запъхтени, ризата на Купър беше подгизнала от пот.

Каменните пръсти се оказаха кули от четвъртити скални късове, високи петдесетина метра. Смит се закатери от едната страна, Купър се издърпа от другата. Имаше широки, сигурни места, където да се улови, и той се катереше уверено, докато земята се отдалечаваше под него. Преживя един спиращ дъх миг, когато опората под крака му поддаде, но ръцете му го задържаха и той заби върха на стъпалото си в една пукнатина и продължи нагоре. След няколко минути отметна глава назад и видя, че от върха го делят само пет-шест метра. Врълхлетя го нов прилив на енергия и той ускори темпото. За нищо на света Смит нямаше да го победи.

Ако беше състезание, щеше да е нужен фотофиниш, за да определят победителя. Купър смяташе, че е той, със съвсем мъничко, когато се издърпа над ръба и се озова на скалистия връх. И ето че сега и двамата седяха високо над света и в продължение на един миг просто се усмихваха широко един срещу друг, без никаква задна мисъл, без

никакви обещания, просто двама мъже, които се наслаждаваха на глупостта и щастието на онова, което бяха направили заедно.

Площадката на върха беше широка около двајсет и пет метра. Купър изпъля до другия край и когато погледна надолу, за първи път усети, че му се завива свят. От тази страна хребетът се спускаше сто и двајсет метра рязко надолу. Купър се отдръпна и седна по турски. Вече се зазоряваше и небето бе светло, макар че слънцето все още се правеше на срамежливо и не се показваше.

— Хубава гледка.

— Предположих, че ще ти хареса. — Смит се взираше в ръцете си. По тях имаше кръв, някаква драскотина и той ги избърса в панталона си. — Добре ли си?

Купър долови всички пластове във въпроса му и сякаш за миг надзърна в ума му. При него никога не се случваше само едно нещо, винаги имаше нива. Можеше да изключи дарбата си за тактическо мислене толкова, колкото и Купър можеше да престане да вижда взаимовръзките между всичко наоколо.

Дори и сега, той го правеше със Смит.

— Най-сетне си спомних.

— Какво?

— Елена Епей. Епей построява Троянския кон. И Елена, Хубавата Елена — причината за войната. Никаква жена не те е очаквала. Било е просто шега.

Смит се усмихна. Пластове от значение. Кой знае колко дълбоко стигаха.

— И ето ни тук — каза Купър, — по символични причини, нали? Двама души, които чакат изгрева. Тук няма ненужен товар. Не можеш да се катериш с него.

— Нещо такова, да.

— Онова, което ми каза снощи. Вярно ли е?

— Да.

— Нека сме наясно — искам истината. Никакви задни мисли, никакви цели, никакви манипулации. Никакви скрити причини, никакви оправдания. Само истината.

— Окей.

— Защото, Джон, в момента съм разнебитен, от емоционална гледна точка. И е напълно възможно да реша да изхвърля задника ти от

тази скала.

Видя, че думите му постигнаха целта си, видя, че Смит му повярва. За негова чест (може да беше много неща, но не и страхливец), Смит отговори:

— Окей. Но същото важи и за теб. Ти задаваш въпрос, аз задавам въпрос. Съгласен?

— Да. Ти ли взриви Борсата?

— Не. Но щях да го направя.

— Заложил си бомбите.

— Да. Освен това бях предвидил Алекс Васкес да парализира реакцията на военните в онзи момент, както и още няколко удара, които отмених.

— Защо?

— Защото бях победен. — Смит се намръщи и дяволите да го вземат, ако зад гримасата му нямаше смущение. — Неприятно ми е да го кажа, но е вярно. Подцених безпощадността на противника. Фатална грешка.

— Обясни.

— Борсата няма никаква тактическа стойност, с нищо не ми пречеше. Унищожението ѝ трябваше да бъде символичен удар. Ала понякога именно те са най-ефективни. Целта ми беше да съсредоточа вниманието на страната върху идеята, че ако искаме да имаме общо бъдеще, трябва да започнем да мислим за него по този начин. — Смит вдигна ръце и се протегна. — Така че планирах да я взривя. Само че когато бе празна.

— Лесно е да се твърди.

— Не е просто твърдение. В това беше целият смисъл. Ако ще живеем заедно, светът на нормалните трябва да престане да търси начини да ни изолира. Унищожаването на сградата бе начин да кажа именно това. Ала каква полза бих имал от убийството на цял куп невинни хора? Това само би навредило на каузата ни. Както и стана.

Шанън бе казала съвсем същото. Разбира се, трябва да го беше чула от него.

— Не може да не си знаел, че по този начин излагаш невинни хора на риск — каза Купър.

— Пресметнат риск. Аз не се *надявах*, че сградата ще е празна. *Планирах* да е така.

— Е, добра работа, няма що.

— Както казах, бях победен.

— Какъв беше планът?

— Да изпратя до всички водещи медии видеозапис, в който обявявам намерението си да взривя Борсата в два часа на другия ден. В него щях да заявя, че всеки опит бомбите да бъдат обезвредени, ще ме принуди да ги взривя по-рано. Разполагаха с времето дотогава, за да евакуират мястото.

— И защо не си изпратил записа?

— Направих го.

— Ти... какво? — По стар навик от времето, когато разпитваше заподозрени, в ума си Купър вече беше скочил на следващия въпрос, и отговорът го хвана неподготвен.

— Изпратих го. На няколко медии, сред които Си Ен Ен, Ем Ес Ен Би Си и дори „Фокс“.

— Но...

— Не разбираш, нали? — Смит кимна. — Да. Именно тук бях победен.

— Искаш да кажеш, че си изпратил предупреждението и нито една от мрежите...

— Нито една от тях не го излъчи. Нито една. Нито преди, нито след това. Седем уж независими медийни организации знаеха, че възнамерявам да взривя сградата. Знаеха какво ще се случи около два часа. Знаеха, че ако не излъчат записа, ще загинат хора. Хиляда сто четиридесет и трима, както се оказа.

Купър отново почувства, че му се завива свят, макар че изобщо не беше близо до ръба.

— Искаш да кажеш, че някой е *потулил* тази история?

— Да. Седем пъти. Сега е мой ред. Кой притежава властта да го направи?

Купър се поколеба.

— Кой е в състояние да убеди (или принуди) седем независими медии да потулят една история? Възможно ли е да бъде направено от престъпна групировка? Терорист?

— Не.

— Не. Единствено някой, който е част от системата. Единствено самата система.

— Отново Дрю Питърс.

— Може би. — Смит сви рамене. — Не мога да съм сигурен. Единственото, което знам е, че когато видеозаписът не беше излъчен, когато видях, че властите не евакуират никого, си дадох сметка какво ще се случи, ако бомбите избухнат. И тогава задействах резервния си план.

— Шанън.

— Шанън.

Мисълта на Купър се върна към онзи миг преди шест месеца, видя се как тича по коридора към нея и как тя вдига очи, как му казва да спре, казва му, че не разбира. Господи.

Дали щеше да успее да обезвреди бомбите, ако той не й бе попречил? Беше ли това поредният товар, който неговата бездруго изнемогваща съвест трябваше да понесе?

— Е, кой печели от подобно нещо, Купър? Кой печели от взривяването на Борсата?

— Вече си зададе въпроса.

— Наречи го уточняващ въпрос.

Купър знаеше отговора — и този, който Смит искаше да чуе, и огромната истина, която се криеше зад него. Вчера не би могъл дори да си представи да я признае. Ала тази сутрин, докато първите ярки лъчи на слънцето прорязваха хоризонта, той изрече на глас онова, което му казваше неговата дарба.

— Онези, които искат война.

— Точно така. Онези, които искат война. Хора, които вярват, че тя ще ги направи по-богати или по-могъщи. Може би дори и неколцина, които наистина вярват, че войната е необходима. Но макар на няколко пъти в човешката история да е имало моменти, когато войната наистина е била необходима, никога, нито веднъж, не е била оправдана война срещу собствените ни деца. Не, хората, които искат да започнат тази война — те искат да извлекат облага от нея.

— Как са избухнали бомбите, ако ти не си ги взривил?

— Това ли е въпросът ти?

— Наречи го уточняващ въпрос.

Смит се засмя.

— И петте бомби имаха радио детонатор със своя собствена закодирана честота. Никой освен мен не знаеше кода.

— Тогава как...

— Защото ги предупредих.

Смит замълча и остави Купър сам да се досети.

— Съобщението ти е дало някому достатъчно време, за да намери бомбите и да разбие кода.

— Отново — аз просто не си дадох сметка колко безпощадни са враговете ми. Знаех, че ме ненавиждат, знаех и че искат война. Но дори аз нито за миг не бих повярвал, че са в състояние да взривят собствената си сграда и да убият хиляда души, за да я подкладат.

— Но... защо?

— Хората винаги си намират причини.

Купър се замисли над думите му. Реши, че вероятно са верни.

— Следващ въпрос. Ами останалото?

— Останалото?

— Другите неща, които си правил. Политически убийства. Експлозии. Вирусни атаки. Всичко.

Последва дълго мълчание. Слънцето се показва над хоризонта и обля западното небе с кървава светлина. Като по даден знак въздухът се изпълни с птичи песни, макар Купър да не виждаше птици.

Най-сетне Смит каза:

— Питаш ме дали ръцете ми са чисти? Не, не са. Съжалявам, но ти искаше истината.

— Ти си терорист.

— Аз водя война. Боря се за човешките си права и за правата на тези като мен. Боря се за теб и Шанън, и още цял милион като нас. Като дъщеря ти.

Купър се озова на крака, преди и сам да си даде сметка, че се е изправил.

— Внимавай, Джон. Много внимавай.

— О, я стига. — Смит го погледна меко. — Искаш да ме убиеш? Можеш да го направиш. Изобщо не съм в състояние да се меря с теб в ръкопашна схватка. Знаех, че би могъл да ме убиеш снощи, знаех го и когато те доведох тук горе. Не искаш да говоря за Кейт? Добре. Но не съм аз този, който иска да я изпрати в Академия.

— Това няма да се случи.

— Защо? Защото ще ме хвърлиш от тази скала?

— Защото...

„Дъщеря ти никога няма да бъде подложена на теста. Каквото и да се случи, аз ще се погрижа за семейството ти.“

Купър се свлече на колене. Стига толкова. Моля те. Достатъчно. Не и те.

„Аз ще се погрижа за семейството ти.“

— Ръцете на никого не са чисти — каза Смит. — Нито моите, нито тези на Шанън, нито твоите. Ала системата е обляна с най-много кръв. Новият свят се изковава бавно, по едно зъбчато колело наведнъж и от тези зъбчати колела капе кръв. Мой ред е. Какъв свят искаш за своята дъщеря абнорм, Купър? И като заговорихме за това, какъв свят искаш за своя нормален син?

Купър се бореше за въздух. „Аз ще се погрижа за семейството ти.“ В усилието си да ги защити, в слепотата си, той ги бе оставил под закрилата на възможно най-опасния човек. За да защити децата си, той бе пуснал лъв в спалнята им.

Не.

— Доказателство. Шанън каза, че разполагаш с доказателство. За нещата, които твърдиш.

— Това е дълга история.

— Имам време.

— След като се срещнах със сенатор Хемнър в „Монокъл“, се отправих към вкъщи. Така и не стигнах. По протежение на цялата ми улица имаше полиция, в апартамента ми се разхождаха хора с фенери. Не знаех какво се случва, но ми беше ясно, че трябва да бягам. Точно както Питърс искаше. Какъв е смисълът да създадеш мит като Джон Смит, ако го заловиш веднага? По-добре да го оставиш да избяга. Да се спотайва в тъмнината, страшилище за цялата нация. От това може да се извлече далеч повече финансиране. — Смит се разсмя невесело. — И така, аз побягнах и от активист станах войник. Започнах да си създавам армия. А после се залових да търся. Искях да знам кой е врагът ми. Не ми отне дълго да разбере, че е Службата за законосъобразност. Твоята агенция печелеше повече от всеки друг. Но това не беше доказателство. Научил бях защо и кой. Затова се залових да открия как.

— Как?

— Някой бе режисирал клането. Същият човек беше подправил видеозаписа. Това беше изключителна работа. Трябваше да е

съвършена или колкото се може по-близо до съвършенството. Можеше да означава само надарен. Някой, който е в състояние да прави с образите и медиите онова, което аз мога да направя с шахматната дъска, а Шанън — с една претъпкана стая. Това бе всичко, от което се нуждаех, за да го открия.

— Какво стана?

— Зададох му някои въпроси — сухо отвърна Смит.

— Изтезавал си го.

— Ничии ръце не са чисти, забрави ли? Този човек съсипа живота ми и постави под заплаха съществуването на цялата ми раса. Така че, да — не го попитах нежно. Той достатъчно бързо си призна за подправянето.

Слънцето се издигаше все по-високо в небето и въздухът се стопляше с всеки изминал миг. Загледан в него, Купър попита:

— Ако си разполагал с доказателство, че версията за случилото се в „Монокъл“ е била фалшифицирана, защо не си го направил достояние на всички?

— Какво доказателство? Думите на някакъв си неестествен, изтръгнати чрез мъчения от един терорист? Кой би повярвал? Нима ти би повярвал? Никой нямаше да обърне внимание. Имах нужда от нещо повече. — Смит отпусна ръце и се обърна към Купър. — И го открих. Освен всичко друго, онзи мъж ми каза, че директорът ти е бил наясно, че ако истината за „Монокъл“ излезе наяве, с него е свършено. Затова се погрижил да се защити.

— Как?

Смит въздъхна.

— Именно това ме побърква. Не съм сигурен. Някакъв видеозапис, това поне разбрах. Нещо, което би могъл да използва, ако положението вземе лош обрат. Фалшификаторът твърди, че е нагласил нещата за Питърс, но каза, че така и не е научил какво е съдържанието.

— И ти му вярваш?

— Разпитът ми беше... изчерпателен.

Не се и съмнявам.

Купър пропъди мислите за изтезания и се съсредоточи върху онова, което Смит му казваше. Заповяда си да бъде безстрастен, да гледа на това като на задача. Да остави дарбата си да се развихри.

— Значи знаеш, че това доказателство съществува, но нямаш представа къде се намира, а дори да имаше, не смяташ, че си в състояние да се добереш до него. Искаш аз да го направя вместо теб.

— Да.

— Нямам представа откъде да започна.

— Ще измислиш. Нали точно това правиш. Така, както успя да откриеш Алекс Васкес. А само си помисли колко по-добре познаваш Дрю Питърс.

Имаше право, даваше си сметка Купър. Вече усещаше, че дарбата му започва да действа на пълни обороти. Нямаше да се намира в сградата на ДАР, нито пък в дома на Питърс. И двете места щяха да бъдат отцепени, ако нещата се объркаха. Питърс несъмнено го беше прибрал на сигурно място, някъде, където би могъл да се добере до него в тежък момент — такъв, в какъвто то би му потрябвало.

— Следващ въпрос.

— Мисля, че е мой ред, но давай.

— Това, което казваш — то звучи достоверно. Убедително. Но същото важи и за историята на Питърс. За самата Служба за законосъобразност. Нищо от това не е доказателство.

— Видеозаписът е доказателство.

— Но ти не си го виждал. Нямаш представа какво има на него. Откъде мога да знам, че той не доказва, че действително си чудовището, за което ДАР те смята?

— Имаш право. — Каза го със спокойствието на логик, признаващ слабостта в едно разсъждение.

— Окей. — Купър отново се изправи; приближи се до ръба на скалата и се загледа в широкия ярък свят под себе си. — Ще го намеря. Не заради теб и не заради твоята кауза. — Обърна се и погледна към Смит. — Но най-добре се моли записът да показва това, което ти си мислиш. Защото сега те познавам. Мога да те намеря отново и да те убия.

— Вярвам ти — каза Смит. — Разчитам на теб да доведеш започнатото докрай.

— Дори ако това означава да те убия.

— Разбира се. Защото само човек, тласкан от подобна отдаденост, притежава необходимото, за да се изправи срещу Дрю

Питърс. Господи, Купър. Защо според теб изпратих Шанън да те доведе?

Пръстите на Купър се свиха в юмруци. В стомаха му се надигна гадно усещане.

— Какво? — Усети как дарбата му се втурва напред и му дава още един нежелан отговор. — Какво искаш да кажеш с това „изпратих Шанън“?

— А! — За миг другият мъж изглеждаше недоволен. — Извинявай. Мислех, че вече си се досетил.

— Какво искаш да кажеш с това „изпратих Шанън“?

Смит се изправи с въздишка и напъха ръце в джобовете си.

— Именно това. Нуждаех се от теб и възложих на Шанън да те доведе. Изпратих я на онзи перон в Чикаго и планирах пътя ти насам. Погрижих се да видиш Саманта и начина, по който светът я използва. Накарах Шанън да те заведе в къщата на Ли Чен, за да се запознаеш с дъщеря му и нейните приятели. Направих така, че да минеш през Епщайн, защото знаех, че ще ме продаде, за да опази мечтата си и защото знаех, че ти никога не би повярвал, че можеш да се добереш до мен без помощ. А миналата нощ излязох да изпуша една цигара навън, за да можеш да се покатериш през балкона. Съжалявам, Купър. Аз съм шахматист. Трябваше да превърна една пешка в царица. — Смит сви рамене. — И го направих.

ГЛАВА 34

Дори и сега, три часа по-късно, отпуснат в кожената седалка на шест хиляди метра височина, забележката продължаваше да го човърка. Което беше безсмислено; имаше си далеч по-важни неща, с които да се занимава, отколкото наранената си гордост.

Не е само гордост. Да си разстроен, че Джон Смит те е надхитрил стратегически, е като да си разстроен, че Бари Адамс играе футбол по-добре от теб. То си е просто факт.

Не, не му тежеше, че Смит го беше надхитрил. А това, че за първи път, откакто двамата с Натали се бяха разделили, той бе изпитал нещо към една жена. Да, бяха от противникови отбори, съществуваха хиляда причини, поради които връзката им не би сполучила, но въпреки това чувствата му бяха истински.

За съжаление, всичко на което бяха почивали, беше лъжа. Всичко, което му беше казала, бе лъжа.

Може би дори и предишната нощ.

Купър се облегна назад и погледна през прозореца. Самолетът се носеше над облаците, барокови замъци, ширнали се под тях. Обикновено това беше любимата му част от полета, гледка, която винаги успяваше да пробуди онова детско удивление от факта, че се намира на километри във въздуха. Ала този път облачният пейзаж го оставяше напълно безчувствен.

*Не е просто това, че те използваша. А това, че **тя** те използва.*

Тази сутрин, на върха на скалистото възвишение, той бе казал на Смит от какво се нуждае и изобщо не се бе учудил да открие, че другият мъж вече го е подготвил.

— Ще изпратя Шанън с теб.

— Не — възразил бе Купър. — Няма.

— Виж, съжалявам за наранените ти чувства, но това е прекалено важно. Нуждаеш се от помощта ѝ. Тя идва.

— Съжалявам, аз не работя за теб. Ще го направя както аз реша.

— Купър...

— Просто уреди самолета. — Беше се приплъзнал до ръба, повесил крака над бездната. — Сам ще отида до пистата.

— Поне поговори с нея — настоял бе Смит.

Без да му обърне внимание, Купър бе започнал да се спуска надолу.

— Тя заслужава поне това — разнесъл се бе гласът на Смит над него.

Купър бе спрял, поглеждайки нагоре.

— Ако щеш вярвай, Джон, но не всички сме фигури върху твоята шахматна дъска. Просто уреди самолета.

По-малко от три часа по-късно вече се намираше на летището, за което Смит му беше казал — частен аеродром в сърцето на Твърдината, достатъчно голям не само за безмоторни самолетчета, но и за истинска реактивна машина.

Неговият беше боядисан като транспортен самолет на „Федекс“, изпълняващ търговски полети. Хитро; беше въздушният еквивалент на такси — превозно средство, чието прикритие бе именно това, че не се крие. Пилотът го очакваше.

— Здравейте, сър. На борда има чисти дрехи за вас и храна, ако сте гладен.

— Благодаря. — Купър се качи по стълбичката. — Да излитаме — трябва да стигна във Вашингтон възможно най-бързо.

Петнайсет минути по-късно отново бе с цивилни дрехи (размерът му пасваше съвършено, естествено), а самолетът се носеше по пистата. Пилотът каза, че ще им отнеме около четири часа, или по-дълго, в случай че не могат да кацнат веднага, когато пристигнат.

Коего му даваше четири часа да се досети къде Дрю Питърс би могъл да крие застраховката срещу греховете си.

Като капак на всичко, Вашингтон беше рисковано място за Купър. Там имаше повече камери и повече агенти, отколкото във всеки друг град в страната. Ако беше на мястото на Роджър Дикинсън, ако издирваше отцепил се агент, чиито деца живеят във Вашингтон, Купър щеше да се погрижи градът да е в състояние на постоянна тревога.

При обикновени обстоятелства, дори ако някоя камера уловеше образа му, докато картината бъдеше открита и обработена, той вече щеше да се е преместил. Ала нещата се бяха променили в мига, в който се обади на Питърс предишната нощ. Ако действително беше убил

Джон Смит, Купър щеше да позвъни в департамента, за да уреди безопасното си завръщане у дома. Всъщност, той бе помислил за това — да излъже Питърс, да му каже, че Смит е мъртъв. Но ако ДАР знаеха, че не е вярно? Ако засечаха някое обаждане или видяха някоя снимка? А най-вече — да излъже Питърс би било равносилно на това да премине на страната на Джон Смит, а Купър не беше готов да го стори. Не и преди да е видял доказателството. Засега бе по-добре да се спотайва. Проблемът бе, че ако Питърс го откриеше, щеше да предположи, че Купър е бил вербуван.

Така ли е? Вербуван ли си наистина?

Не, той не работеше за Смит и макар да разбираше основанието „войник от губещата страна“, терористът си оставаше терорист.

Ала вече определено не си и агент на ДАР.

Което би било предостатъчно за Питърс. Ако директорът заподозреше, че Купър вече не е един от неговите хора, играта щеше да загубее. Снимката му щеше да се появи по всички екрани в Америка. Джон Смит бе успял да се укрие от това, но Купър не си представяше, че и той би могъл да го стори. Не, най-добрият му шанс бе да действа бързо. Да отиде във Вашингтон, да се добере до записа и да продължи оттам.

Четири часа, за да се досети къде един файл, съхраняван на устройство с размерите на марка, би могъл да бъде скрит в район от около дващест хиляди квадратни километра.

Размерите на площта бе получил като прецени, че ако Питърс някога се нуждае от записа, то ще се нуждае от него възможно най-бързо. Не повече от час-два разстояние от дома или офиса му. Радиус от около осемдесет километра. Пи, умножено по радиуса на квадрат, правеше около дващест хиляди.

Да го нарече игла в купа сено би било обида за купата сено.

Мисли тогава. Остават ти... три часа и половина. И ако ще се изправиш срещу целия ДАР и то на техен терен, няма да ти навреди да поспиш един час.

Очевидно шансът му за успех беше по-добър, отколкото предполагаша чистите математически изчисления. Той нямаше да претърсва терена напосоки. Щеше да приложи дарбата си върху Дрю Питърс по същия начин, по който някога го правеше с обектите на ДАР заради него.

И така. Какво знаеше?

Ако Смит казваше истината, видеозаписът беше нещо като застраховка. Нещо, което щеше да защити Питърс, ако фактите за „Монокъл“ излезеха наяве. Което значително стесняваше периметъра на издирването.

Нямаше да се намира в сградата на ДАР. Беше прекалено несигурно. Освен това, ако Питърс изгореше, агенцията можеше да се окаже недостъпна за него.

Което беше облекчение. Ако се намираше в офиса, нямаше да има никакъв шанс Купър да се добере до него. Със същия успех би могло да е и на луната. Беше странно съвпадение, но ако Питърс някога се нуждаеше от своята застраховка, вероятно щеше да се намира в същото положение, в което беше и Купър — ренегат, преследван от всички.

Същата логика изключваше и дома на Питърс. Както и всеки имот на негово име — езерната му къща, колата му, който и да било спортен клуб.

Разбира се, той беше директор на Службата за законосъобразност. Спокойно би могъл да разполага с фалшиви документи. Но да притежаваш собственост под фалшива самоличност беше голям риск. Имуществото оставяше диря от документи, а тя можеше да бъде проследена. Особено ако миришеше на корупция.

Ами ако си наемеше сейф под фалшиво име? Минимален риск да бъде разкрит. От друга страна, банките не работеха нощем и през почивните дни. Подобно забавяне би могло да се окаже фатално.

Един от най-безопасните начини да се скрие нещо беше в хотел. Наемаш си стая, вземаш само няколко съвсем обикновени инструменти. Вдигаш перваза на дюшемето или капака на отдушника на отоплението, и го скриваш там. Питърс трябваше просто да държи хотела под око и да следи дали не се предвижда основен ремонт, и щеше да разполага със съвършено анонимно скривалище.

Само че и тук възникваше същия проблем с вземането на скрития предмет. Освен ако не наемеш стаята за постоянно (което обезсмисляше всичко), не можеш да разчитаеш на незабавен достъп до скривалището си. Един хотел на драго сърце би ти позволил да се регистрираш в точно определена стая, но ако тя бе заета в момента, нещата се усложняваха. Да, Питърс би могъл да проникне в нея с

взлом, ала това би било недодялано, а Питърс ненавиждаше недодяланата тактика.

Адвокат? Доверен юридически съветник, работещ за семейството от години? Подобен човек би могъл да получи инструкции да разпространи записа, ако Питърс изчезне...

... само че това не беше детективски филм. Питърс не искаше да заплаши някого, че смъртта му ще бъде отмъстена; той искаше да се защити. А и подобно нещо не би могло да бъде поверено на абсолютно никой служител.

Облаците отвън бяха започнали да се разпокъсват и под тях се виждаше златистозеления килим на Небраска или Айова — четвъртитата, поразително правилна география, видима единствено отгоре. Искаше му се да има някого, с когото да го обсъди, Боби Куин или пък Шан...

Избий си я от главата.

Което бе равносилно на това да си каже да престане да мисли за слонове. Начаса спомените му се върнаха към предишната нощ: вкуса ѝ, образа на извитото ѝ тяло, запечатал се като моментална снимка в съзнанието му, влажната ѝ от пот кожа, на фона на Млечния път. Дали и това бе част от мисията ѝ? Смит беше планирал всичко друго, беше го взел от един перон в Чикаго и го бе довел в Уайоминг. Възможно ли бе да е изпратил Шанън да го съблазни? Да посее семето на една мисия, а после да го утеши, да привърже Купър към тях?

Да, възможно бе. Не искаше да го вярва, по-скоро не го вярваше (мислеше, че познава Шанън и не можеше да си представи, че би направила подобно нещо), но то беше възможно. Тя наистина би могла да бъде стъпка номер две.

„Защото дори и да има стъпка две, стъпка едно беше да научиш истината“, отекнаха думите ѝ в главата му. А и ако тя го беше излъгала, той също я беше излъгал. Цялото време, в което бяха заедно, беше под фалшив претекст. Ала макар да я беше излъгал за мисията си, не я бе лъгал за това кой е. Може би тя също не го бе излъгала за това. Може би, също като него, и тя беше едновременно професионалистка и човек, работа и живот. Сгрещил ли бе, като не я включи? Досега Купър никога не бе работил с някой, който да му е равен. А определено щеше да има огромна полза от нея, ако се наложеше да се промъкне в...

Достатъчно. Стореното — сторено.

И така, нямаше да бъде в хотел, нито у някой адвокат. Ами приятел или член на семейството? Не дъщерите му, но брат или пък приятел от училище? Някой, на когото би могъл да разчита, някой, който никога не би го предал доброволно.

Проблемът бе в това „доброволно“. Ако Питърс загазеше, приятелите и семейството му също щяха да бъдат в беда. Ако някой заподозреше, че негов приятел крие това, което им трябва... е, нормалните хора не се съпротивляваха на мъченията.

Странно бе отново да се намира на борда на частен самолет. Точно така беше започнало всичко — самолетът, който се връщаше от Сан Антонио, до където беше проследил Алекс Васкес. Алекс Васкес, която му бе казала, че се задава война. Тогавя дори не беше подозирал колко е права. За миг се зачуди дали самата тя го е знаела.

Купър се прозя. Седалката беше удобна, а последните няколко дни бяха дълги.

Няколкото часа сън, които бе успял да си открадне предишната нощ на коравата земя, не бяха помогнали особено.

Окей, разгадай го. Нали точно това правиш.

Само че, както обикновено, дарбата му не беше нещо, което можеше да контролира. Понякога тя правеше невероятен интуитивен скок и той знаеше, че е догадката му е вярна, още преди да има доказателства. Друг път си лежеше, свита на кълбо и притихнала, и обработваше информацията със своя собствена скорост.

И все пак, имаше чувството, че е близо, че разполага с цялата информация, от която се нуждае, че просто трябва да я погледне от правилния ъгъл.

Слушай какво ти предлагам. Намери отговора и можеш да поспиш.

Застраховката на Питърс трябваше да се намира географски близо. Някъде, където можеше да стигне и денем, и нощем. Някъде, където никой нямаше да я открие случайно, никога; където рискът това да се случи не съществуваше. Нямаше да бъде на негово име, нито пък на място, където някому би минало през ума да погледне. За да се добере до нея нямаше да му е нужна ничия помощ.

Кое място беше в същността си непроменимо, винаги достъпно, напълно сигурно и разположено наблизко?

Купър се усмихна.

Две минути по-късно вече спеше дълбоко.

ГЛАВА 35

Пълен кръг. Животът често го правеше.

Не само че се намираше обратно във Вашингтон; беше се върнал в Джорджтаун, само на няколко пресечки от стария си апартамент — някога минаваше оттук, когато излезеше да потича. Съвсем ясно можеше да си представи тази по-стара своя версия — избеляла армейска тениска, залепнала за потните му гърди, докато той завиваше по тази отсечка на улицата. Някога това беше любимата му част — особено живописен ъгъл на невероятно живописния Джорджтаун. Оградата от ковано желязо отдясно, гъстата сянка на старите дървета, спретнатите, скъпи на вид къщи по протежение на южната страна на улицата... и елегантното изящество на гробището „Оук Хил“ от северната.

В онези дни на няколко пъти се бе разхождал из него, чел бе брошурата. Гробището беше старо, датираше някъде от средата на деветнайсети век. Прекрасно оформено, с ширналите се възвишения и тихи пътечки покрай река Потомак, осеяно със стар мрамор, монументи и надгробните плочи на заможни хора, починали през последните два века. Конгресмени. Генерали от Гражданската война, индустриални магнати... и банкери.

Беше свършено. Намираше се близо до дома на Дрю Питърс, непроменливо и винаги достъпно. Може и да затваряше нощем, но Купър се съмняваше, че това означава нещо повече от верига, метната около желязната порта от възрастен пазач. Нищо по-лесно от това да си намериш някое потънало в тъмнина местенце и да се покатериш от другата страна. Децата вероятно го правеха непрекъснато.

На един указателен стълб близо до входа имаше карта с различните райони, обозначени с приглушени цветове: „Джойс“, „Хенри Кресънт“, „Чейпъл Хил“. Параклисът беше едно от най-посещаваните места в гробището и Купър го помнеше като прелестно място, потънало в бръшлян като блян на поет. На картата бяха отбелязани и някои от по-известните покойници.

Включително и Едуард Ийтън, „финансист и адвокат, заместник-министър на финансите при Ейбрахам Линкълн“.

Купър пое през гробището. Зидарията и пътеките бяха белязани от годините, достолепни като остарял патриций. Никога не се беше замислял сериозно къде би искал да го погребат (в главата му се въртеше не особено оформената идея за кремация), но не му беше трудно да разбере защо някой би поискал обичните му хора да почиват тук. Прекрасно място, в което да си ги представяш.

Повечето гробове бяха простички монументи — очукани от времето камъни, върху които бяха написани имена и дати и нерядко военни чинове. Ала тук-там имаше и каменни мавзолеи, сгущени в подножието на някой хълм или под клоните на старо дърво. Онзи, върху който беше издялано името „Ийтън“, имаше солиден, подобен на бункер вид. Нямаше натруфени статуи или сложни гравюри, просто две колони от двете страни на вратата и няколко малки прозорци с цветни стъкла. Място, което говореше за стабилност и вечност, несъмнено точно каквото Едуард Ийтън бе имал предвид, когато бе купил този дом за телата на праправнуци, чиито родители още не са били заченати.

Купър стоеше пред него, напъхал ръце в джобовете си. Зачуди се колко ли пъти Дрю Питърс беше идвал тук, дали и той бе заставал на същото място. Загледан в мавзолея, където почиваше съпругата му.

Географски близо, непроменливо, непокътнато, винаги достъпно и съвършено безопасно.

Всичко пасва. Но дали Питърс наистина би го използвал по този начин?

Има само един начин да разбереш.

Вратата беше от дъб, солидна и тежка, с масивни ковани панти, които изглеждаха така, сякаш можеха да са връстници на самото гробище. Бравата беше по-нова, със солидна ключалка, която изглеждаше не на място тук. Купър се огледа наоколо. На известно разстояние от него възрастна жена куцукаше по пътеката, стиснала букет в едната си ръка. Чуваше се звук от косачка на трева, а някъде по-отдалеч — сирена.

Купър коленичи пред вратата и внимателно разгледа ключалката. Преди една година, когато трябваше да проникне през някоя заключена

врата, той просто я разбиваше. Насилването на ключалки беше за крадци, не за агенти на ДАР.

А после той стана крадец. Не му беше отнело дълго да се научи — след като веднъж усвоиш основното, останалото е просто въпрос на практика, а време той имаше предостатъчно. Ключалката беше неподатлива, но той се справи с нея за две минути.

Хвана желязната брава и дръпна. Пантите поддадоха с ръждиво скърцане и вратата бавно се отвори. Ярки слънчеви лъчи нахлуха в криптата. Каменният под беше покрит с дебел слой прах, въздухът миришеше на застояло.

Ето още нещо, което правиш за първи път.

Прекрачи в криптата и придърпа вратата след себе си.

Ярките лъчи изчезнаха, ала през стъклописа на прозорците се процеждаше бледа светлина. Ако светлината беше звук, тя щеше да бъде реквием, бавен, тих и пропит с чувство за загуба. Купър стоеше неподвижно и чакаше очите му да свикнат със сумрака. Мавзолеят представляваше една стая, в центъра на която имаше пейка; в стените, дълги около девет метра, като легла на етажи бяха вдълбани тераси. Четири на височина и три на дължина, по протежение на всички стени, без тази, в която се намираше вратата — тя заемаше мястото на една от колоните. Четиридесет и четири каменни легла, запълнени до последните две. Четиридесет и два ковчега, методично положени за вечни времена, под всеки от тях — гравирани имена и дати. Къща за мъртвите. Купър усети, че настръхва при тази мисъл, първична тръпка, пробягала по най-първичната част от мозъка му.

Светлината беше твърде слаба, за да различи надписите, така че той извади дейтапада си и остави електронното сияние да окъпе камъните. Странно, но това му се стори по-оскърбително, отколкото проникването с взлом. Имаше нещо нередно в това да вкара съвременния свят в тази гробница, да използва устройство, което никой не би могъл дори да си представи, когато това място е било издигнато.

А после видя, че и друг го беше правил преди него.

Кутията беше с размерите на кибрит — матовосив метал, монтиран над вратата. Нямахте етикет, не примигваха никакви светлинки, нищо, което да издава предназначението му, но Купър го разпозна. Държавна технология. По-голямата част от кутията беше

батерия. Останалото — детектор за движение и предавател. Уред за дългосрочен мониторинг, от онези, които монтираш в някое скривалище и забравяш за него, просто го оставяш да си стои там и да наблюдава, пасивно, докато не улови и най-слабото движение и не изпрати сигнал.

Устройството означаваше две неща. Първо, че предположението му е вярно. Доказателството беше скрито тук. Семейството може и да избере да монтира сензор за движение в криптата, но той нямаше да бъде технология на ДАР.

Коего водеше до второто. В мига, в който Купър беше отворил вратата, устройството бе изпратило предупредителен сигнал до директора. Телефонът му вече звънеше, дейтападът пиукаше, изпращайки съобщение.

Някой е проникнал там, където не го искаш.

Сърцето на Купър заби малко по-бързо. Питърс притежаваше изумителна власт. В мига, в който получи сигнала, той щеше да изпрати екип — най-вероятно безлики, тежко въоръжени мъже и жени, идващи насам с възможно най-голяма бързина. И тъй като директорът не можеше да си позволи риска обектът да се разприказва, екипът щеше да е получил нареждания да убива на място.

Погледнато от хубавата му страна, това означава, че мозъкът ти все още действа. Доказателството е тук.

Така че го вземи и се измитай оттук. Вече загуби цяла минута. Разполагаш с... да кажем още две.

Мамка му.

Наведе се и прочете първия надпис. „Тара Ийтън, вярна съпруга, 1812-1859“. Следващият бе на съпруга ѝ, Едуард Ийтън, погребан две години по-късно.

Купър се обърна рязко и се хвърли към другия край на криптата. Телата трябва да бяха погребвани по реда на кончината им, което означаваше, че съпругата на директор Питърс беше някъде към края.

Третата отзад напред, както се оказа. „Елизабет Ийтън, обична дъщеря, 1962-2005“. Над надписа почиваше елегантен махагонов ковчег; дървото все още беше лъскаво, макар че капакът беше покрит с тънък слой пращец. Купър се взираше в него, поразен от онова, което виждаше — кутия, в която се съхраняваха тленните останки на едно човешко същество, жена, която никога не бе срещал, майка на деца,

които го наричаха чичо Ник, които беше гъделичкал и с които се беше борил на шега.

Нямаше време да мисли за това. Започна да опипва около ковчега, прокарвайки пръсти по всеки детайл на инкрустациите му, по извивките и ръбовете; покрай тях. Нищо. Изкриви лице в гримаса, а после изви глава и се наведе над ковчега; усещаше допира на студения камък над него, прах влизаше в очите и носа му, докато ръцете му търсеха в мрака. Провери всеки ръб, плъзна ръце през тясното пространство между ковчега и каменната стена.

Нищо.

Купър отстъпи назад. Една паяжина се бе закачила за косата му и той я отмахна.

Има едно място, където не си проверил.

В главата му изникна неканена фантазия: Натали, мъртва, почиваща в стая като тази и той, промъкнал се тайно, за да отвори ковчега, очи в очи с онова, което лежеше вътре...

Мисълта беше отблъскваща във всяко едно отношение. Ала беше възможно. Не разполагаше с никакви инструменти, нищо с което да отвори капака. Щеше да му се наложи да го блъска, може би да го удря в пейката, докато дървото се строши, като през цялото време останките на Елизабет Ийтън се мятат вътре. Отвратително, но нямаше друг избор.

Само дето...

Дали Питърс би постъпил по същия начин?

Не. Той би взел със себе си инструменти. Би го отворил едва-едва, съвсем малко, но все пак — би го отворил.

Дали наистина?

... ковчегът беше затворен съвсем плътно; капакът пасваше толкова добре към основата, че беше трудно да се види къде свършва едното и започва другото. Ковчегът не само беше плътно затворен, но по него не личаха никакви следи от инструменти. Насилването на капака би оставило следа.

Първата му реакция беше облекчение.

Втората — безсилен гняв. Питърс не бе скрил онова, което той търсеше, в мавзолея на мъртвата си жена. Беше сгрешил.

Само че — не. Устройството на стената го издаваше. Доказателството беше тук. Просто не се намираше в нейния ковчег.

Купър отстъпи назад, погледна часовника си. Оставаше му една минута. Завъртя се рязко, обхождайки стаята с поглед. Четиридесет и два ковчега. Каменна пейка. Втурна се към нея, коленичи, провери отдолу. Съвсем гладка. Също като краката и ръбовете. Започна да го обзема паника. Над вратата висеше железен кръст. Провери го забързано. Нищо.

Четиридесет и пет секунди.

Трябва да беше тук. Не можеше да не е тук. Дарбата му го беше предсказала, детекторът на движение го беше доказал, той просто трябваше да го *открие*.

Някой от другите ковчези? Четиридесет и един — нямаше време дори за най-бегла проверка.

Застанал в средата на стаята, Купър бавно се въртеше в кръг. Хайде, хайде. Заповядваше на интуицията си да се размърда. Трийсет секунди. Потърка ръце и във въздуха се разлетя прах.

Разлетя се...

Невъзможно е да скриеш каквото и да било тук, без да раздвижиш прахта.

Точно както е невъзможно да я загладиш след това.

Така че най-доброто решение е напълно да я избършеш. И това е издайническо, но не толкова очевидно, особено когато отново започне да се събира прах.

... прах.

Той отново се хвърли към ковчезите. Елизабет беше трета отзад-напред. Под двата ковчега след нейния пицеше „Маргарет Ийтън, 1921-2006“ и „Теодор Ийтън, 1918-2007“.

И върху двата имаше прах. Не много, но пък не беше минало толкова време.

Един полузабравен разговор, разговор, който навярно изобщо не би си спомнил, ако не се бе случил в деня, когато животът му завинаги се промени, деня, в който бе умолявал Дрю Питърс да защити детето му. Тогава директорът му бе разказал история за жена си, същата, която бе причината Купър да се озове тук. Ала Питърс бе говорил и за баща й. Какво бе казал?

„Баща й, Теди Ийтън управляваше частните капитали на половината Конгрес. Господи, ама че копеле беше. Докато дъщеря му

умираше, той я умоляваше да му позволи да я погребете заедно с тях. «Ти си Ийтън, не Питърс. Трябва да бъдеш с нас.»“

Купър се усмихна. От самото начало това не му даваше мира — мисълта, че Питърс би осквернил паметта на жена си по този начин. Не пасваше с всичко останало. Ала старото копеле, което се бе погрижило Дрю да не почива до Елизабет?

Купър се отпусна на коляно и опипа зад ковчегата. Паяжина, месингова дръжка, старо дърво... и парче тиксо. Дръпна го рязко и с него се отлепи и някакъв малък предмет. Минидрайв с размерите на пощенска марка.

Едно отлично „майната ти“, изпратено от света на живите. Купър би се възхитил на Питърс за това, но нямаше време. Уви тиксото около драйва, напъха го в джоба си и се втурна към вратата. Блъсна я с всичка сила и рамото му изскърца заедно с пантите. Слънце, небе, полюшващи се дървета.

И отряд облечени в черно войници с автомати, които тичаха из гробището, движейки се между надгробните камъни без никакво уважение.

Без да забавя темпото, Купър се провря през тесния отвор и изскочи в света навън. Успя да направи четири стъпки преди да чуе първите изстрели. Нещо над него изригна и от мавзолея се посипа дъжд от камъчета. Изкривил лице, той затича с всички сили, всичко, на което беше способен. Стигна до ръба на криптата и се залови за него с една ръка, използвайки опората, за да се завърти рязко, мъчейки се да остави сградата между себе си и командосите.

Искаше да се ориентира, да се движи тактически, но не можеше да рискува. Гробището беше хълмисто и пълно с дървета, а криптите щяха да му осигуряват прикритие само от време на време. Поне не беше нощ. Каските на безликите имаха термична оптика и в хладния вечерен въздух телесната му топлина щеше да свети като лазер.

Един прозорец се строши над главата му — стъклописът на мавзолея Ийтън. Купър се втурна напред, спъна се в някакъв корен за част от секундата, по-скоро усети, отколкото чу как един куршум прелетя над главата му. Хвърли се наляво, после надясно, за да ги затрудни максимално. Един неподвижен снайперист би улучил с лекота, ала агентите тичаха.

Пред него се издигаше неголямо възвишение — истински кошмар, но от другата страна щеше да има поне някакво прикритие. Нямаше избор. Тичаше с всичка сила, обувките му удряха в земята така, че по краката му пробягнаха остри спазми. Дъхът му излизаше с усилие, пот от паника изби под мишниците му. Притича по диагонал между редица надгробни камъни, прескочи един от по-ниските, още изстрели зад него, стигна до едно дърво, метна се от другата му страна с помощта на центростремителната сила (*внимавай, ако използваш един и същи ход прекалено често, те ще го очакват*), но този път подейства, тъпият звук, с който един куршум се заби в кората над него, а после вече бе достигнал ръба на възвишението и се хвърли с краката напред, като футболист, опитващ се да отнеме топката на противника, прилепен до земята, а камъни и клони се впиваха в тялото му.

Зад него се разнесоха викове, знаеше, че се разпръсват в дъга, опитвайки се да стеснят периметъра му. Той имаше пистолет, ала безликите носеха автоматични оръжия, които бяха точни до една миля.

И все пак.

Обърна се и стреля два пъти право в покрива на криптата, направи пауза и стреля отново. Камъкът се напука, куршумите рикошираха. Заплахата щеше да ги забави, да ги принуди да се движат по-предпазливо. Нямаше обаче да му спечели кой знае колко време. Нуждаеше се от план.

Покрай гробището течеше река Потомак. Ако успееше да се добере дотам, да се покатери през оградата, тогава...

Тогава какво? Плувец във водата беше лесна мишена. А и това беше най-очевидният ход. Преследваш ли, обектът бяга. А когато бягаш, не можеш да мислиш.

Купър си представи картата, която бе видял на входа, изящните райони, сгущени един в друг, прочутите покойници, параклиса.

Струваше си да опита.

Отново се втурна да бяга, като се придържаше колкото се може по-ниско, без това да го забави. Остави пътеката и пое перпендикулярно на предишната си посока — нещо, което преследваните рядко правеха. Адреналинът беше наелектризирал и последния нерв в тялото му. Физическата тежест на пистолета в ръката му и емоционалната тежест на драйва в джоба му. Миризмата на пръст. Поривът на вятъра, накарал клоните да затанцуват.

Престрелка в гробище, Исусе Христе.

На пътя му се изпречиха редица високи надгробни камъни с дати от Гражданската война и той зави светкавично зад тях. Между дърветата напред имаше невисок хълм, с прекалено правилни пропорции, за да е естествен, и бръшлянът на параклиса. Купър прескочи една пейка, приземи се в движение и прелетя покрай надгробен камък, върху който строен ангел бе вдигнал умоляващо ръце към небето. Интуицията го накара да погледне през рамо.

Мъжът беше сам, вероятно единият край на дъгата. На около петнайсет метра от него, на върха на възвишението. Черно бронирано облекло, добра позиция, готов за изстрел. Визьорът на черната му каска беше спуснат — хищник без лице. Вниманието му беше насочено към мястото, където би трябвало да се намира Купър, ала интуицията или пък оптиката на каската му трябва да го бяха предупредили, защото той се обърна и погледна право към Купър.

За миг двамата останаха като вкаменени, а после безликият завъртя автомата към него, премести тежестта си върху крака, с който бе отстъпил назад, погледна в мерника, прицели се, облеченият в ръкавица показалец се раздвижи и Купър съвсем ясно видя пътя на куршума, видя го, сякаш беше начертан във въздуха, линия, водеща право до гърдите му, и без да се замисли, се хвърли настрани.

Чу как куршумът изтрещя, още докато той бе във въздуха, чу и братята му, когато безликият стреля отново, следвайки движението му, свистенето на вятъра, земята, която се надигна да го посрещне, ангелът, умоляващ небето, собствените му ръце, които се вдигнаха, още докато падаше, стиснали сигурно пистолета, мъжът, взет на прицел. Двамата стреляха едновременно.

Ангелът зарада с каменни сълзи.

Командосът в черно политна назад, а върху визьора му зейна дупка, пръсвайки стъклото като паяжина.

Купър се приземи тежко и ударът изкара въздуха от дробовете му. Без да сваля пистолета си, гледаше как мъжът пада.

Беше убил агент на ДАР.

Беше му за първи път. Имаше ужасното чувство, че няма да е за последен.

А после скочи на крака и затича приведен; параклисът беше близо, бръшлянът се полюшваше на вятъра, стъклописът беше

кървавочервен на вечерната светлина. Добра се до него запъхтян, заобиколи от другата страна, така че сега постройката се намираще между него и екипа командоси, а от улицата го делеше съвсем малко...

... само за да открие Боби Куин приклепнал зад един надгробен паметник, така че камъкът скриваше по-голямата част от тялото му, но не и автомата — подпрян върху камъка, той сочеше право в гърдите на Купър.

Бившият му партньор изобщо не се изненада, че го вижда. Беше го очаквал. Разбира се. Достатъчно дълго бяха работили заедно. Знаеше, че Купър обича да променя неочаквано посоката, да заблуждава. Затова беше наредил на екипа си да покрие очевидните пътища за бягство, а самият той беше последвал инстинкта си.

— Хвърли пистолета. Веднага.

За миг Купър помисли дали да не повтори същата тактика като преди малко — голям скок встрани и изстрел, докато пада. Ала ситуацията беше различна. Безликият беше незащитен и хванат неподготвен. Беше издал намеренията си с всеки мускул на тялото си. Куин, от друга страна, беше готов и уверен, по-голямата част от тялото му (и най-вече — от езика на тялото му) — скрита зад надгробния камък. Нямахме как да го разчете, ако не го виждаше.

Освен това, наистина ли ще застреляш Боби Куин?

— Говоря сериозно. Хвърли пистолета.

Купър се вкамени. Нервна енергия пробягваше през него, тялото му сякаш бе от гума. Обзе го странно желание да се разсмее. Пусна пистолета на земята.

— Здравсти, Боби.

— Сложи ръце на тила и коленичи с кръстосани глезени.

Купър гледаше своя колега, своя партньор в десетки мисии; спомни си мрачното му чувство за хумор, начина, по който държеше цигарата си минути наред, преди да я запали. Колко ли пъти бяха нахлували заедно през някоя врата?

— Боби.

Мъчеше се да намери думи, искаше да обясни ситуацията, всичко: как бе минал под прикритие, за да се добере до Джон Смит, всичко, което бе научил оттогава. Трябваше му половин час в някоя кръчма, някое място с дъб и протрити столове до бара, подложки за

чаши с логото на „Гинес“. Искаше да обясни, да му разкаже какво се бе случило, да го накара да *разбере*.

И тогава го връхлетя смехът и той се оказа безсилен да го спре. Колко ли пъти неговите обекти бяха искали съвсем същото? Колко пъти ги бе чувал да казват...

— Направи го! Сега!

— Не съм сторил това, което твърдят, Боби — каза Купър. Колосалната ирония на ситуацията почти го надви. Какъв беше онзи ирландски израз?

„Ако искаш да разсмееш Бог, състави си план.“

— Вдигни ръце зад...

Купър поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Мислиш, че няма да те застрелям?

— Не знам.

Но знам, че ако те оставя да ме арестуваш, с мен е свършено. И доказателството, каквото и да е то, ще изчезне. Дрю Питърс ще продължи да подклажда война. А аз не мога да живея с това.

Дори ако то означава да умра с него.

— Предполагам, че много скоро ще разберем.

Бавно, отпуснал ръце до тялото си, той тръгна — не към Боби, а по допирателната. Нямаше време за приказки и обяснения. Останалите командоси несъмнено бяха чули изстрелите и вече се приближаваха до убития си другар. Щяха да се появят след броени секунди.

— По дяволите, Купър...

— Съжалявам. — Продължи да върви, ала докато го правеше, срещна очите на своя партньор. — Заклевам ти се, че не съм онзи, който казват, че съм. Но не мога да остана и да ти обясня.

Куин наведе дулото на автомата си едва забележимо, натисна спусъка. Една буца пръст на няколко сантиметра от стъпалото на Купър изригна.

— Знам, че ако поискаш, можеш да ме простреляш в краката, Боби. Но то би било равносилно на това да ме убиеш. Знаеш, че онези няма да се поколебаят нито и за миг. А ако ще се случи, предпочитам ти да го направиш.

— Купър...

— Избирай, Боби. — При тези думи той спря. Впери поглед в другия мъж. Опита се да прочете съдбата си в очите му, в мускулчето, което играеше върху едната му буза, в напрежението във врата му.

Най-сетне Боби каза:

— Дяволите да те вземат. — Обърна се и изпъна рамене. Вдигна оръжието си. — Разполагаш с три секунди.

Купър усети как го връхлита прилив на емоции. За миг се зачуди дали би направил същия избор, ако ролите бяха разменени. Дали би имал смелостта да бъде човек, вместо агент.

Въпрос за друго време. Сега той се възползва от дадената преднина и се втурна да бяга.

Минаха по-скоро пет секунди преди Куин да закрепчи, че Купър е тук, при параклиса, а дотогава оградата, улицата и широкият свят отвъд вече бяха пред него.

ГЛАВА 36

Купър бродеше из вашингтонската нощ с бомба в джоба си и пламнала глава.

Някъде над него, далеч, долиташе звукът на дирижабъл, който летеше ниско. Търсеше го. На борда несъмнено имаше снайперист, както и камера с висока резолюция и ако го забележеха, дори нямаше да чуе изстрела.

Отпусни се. Ти си просто човек, който върви по улицата. Един от многото в тълпата. Не тичай, не привличай внимание към себе си и шансът да те забележат е нулев.

Е, добре де. Нищожен.

Всяка престрелка, от която си тръгнеш жив, бе поне частичен успех. Ала този му се струваше по-частичен отколкото би му се искало. Докато не откри драйва, бе таил надеждата, че Смит лъже, че нещата, които той бе вършил, бяха оправдани.

Но повече не можеше да храни подобни надежди. Питърс бе изпратил отряд, който да го премахне. Никакво колебание, никакви заповеди да го арестуват. Убий, а после ще оправииш бъркотията. Дрю Питърс беше лошият. Което означаваше, че Джон Смит... кой знае какъв беше Джон Смит.

Още по-лошо бе, че Купър се бе надявал да се добере до доказателството, без да го усетят. Да има време да види записа, преди ДАР дори да е разбрал, че се е върнал в града. Ала сега Питърс не само знаеше, че са му взели скъпоценната застраховка... щеше да знае и точно кой го е направил.

Какво щеше да означава това? Каква би била следващата стъпка на човек като Питърс?

Купър се закова на място, всеки мускул от тялото му сякаш се вкамени. Някой се блъсна в него и той се обърна рязко, вдигнал юмруци. Печален на вид мъж в бизнес костюм отскочи назад, очите му се разшириха.

— Хей, човече, гледай къде...

Ала Купър отново се бе раздвижил. Всъщност — спринтираше, въпреки риска. Напред, от дясната му страна, имаше минимол, едно от онези места, в които се помещаваха десетина западащи бизнеса, които никога не умираха съвсем. Дръпна вратата и влезе вътре.

Музикален фон и многопластова, задушлива миризма от магазина за свещи до вратата. Шепа пазарувачи, които се лутаха като зомбита. Токовете на тежките му обувки изтрополиха по лъснатия под. Соларуим, минимаркет, фризьорски салон, ярко осветен коридор, отвеждащ до тоалетните. Срещу тях имаше телефонен автомат с орфан кабел; телефонният указател отдавна бе откраднат. Купър бръкна в джобовете си. Нямаше монети.

Обратно в минимаркета. Хвърли десетдоларова банкнота на бдителния пакистанец зад касата.

— Монети. Трябват ми монети.

— Нямаме дребни...

— Дай ми четири монети по двацет и пет цента и задръж шибания остатък.

Мъжът го зяпна, сви рамене и отвори чекмеджето на касата като на забавен кадър. Бръкна в него сякаш потапяше ръката си във вода. — Луд, вие сте луд.

Купър сграбчи монетите и се втурна към телефона. Едва не събори някаква мадама с буйна коса и заможен вид, изобщо не забави крачка.

Пъхна две от монетите и набра номера на Натали. Докато притискаше слушалката до ухото си, сърцето му биеше по-обезумяло, отколкото в който и да било момент на гробището; ръцете му трепереха, започваше да губи контрол. Звън. Звън. Звън.

Хайде, хайде, хайде...

— Здравей, Купър. Добре дошъл у дома.

Светът сякаш се завъртя около него. Той сложи ръка на стената. Този глас. Познаваше този глас.

— Дикинсън.

— Улучи от първия път.

— Къде са...

— Децата ти? На сигурно място. Толкова сигурно, колкото е възможно. Бившата ти съпруга също. И тримата се намират в любящите обятия на Службата за законосъобразност.

„Каквото и да се случи, аз ще се погрижа за семейството ти.“

Купър искаше да беснее, да крещи заплахи в телефонната слушалка. От това нямаше да има никаква полза, знаеше го.

И все пак го направи.

— Чуй ме, мръсно копеле, остави децата ми...

— Млъкни. — Дикинсън, спокоен като окото на ураган, опустошаващ всичко по пътя си, спокоен като айсберга, разпорил „Титаник“. — Просто млъкни, окей?

Купър понечи да отговори, но се спря.

— Отлично. Сега. Съвсем просто е. Ние не сме гангстери и това не е евтин филм. Това е ситуацията, която ти създаде. Ситуация, която ти можеш да разрешиш.

Купър прехапа езика си, буквално го ухапа — заби зъби в него, наслаждавайки се на болката и на фокуса, който тя му донесе.

— Ето как ще стане — продължи Дикинсън. — Просто се предай. Предай се и донеси онова, което открадна. Нищо повече. Няма да те лъжа — няма да си тръгнеш жив оттам. Но ще свърши бързо, обещавам ти. И ще пуснем семейството ти да си върви.

— Чуй ме, Роджър. Дрю Питърс не е такъв, за какъвто се представя. Той е престъпник. Това, което откраднах — то е драйв и на него има информация, която го доказва...

— А сега *ти* ме чуй, Купър. Слушаш ли ме?

— Да.

— Не. Ме. Интересува.

Секундата мълчание, която последва, отекна като земетресение.

— Разбра ли ме? Не ме интересува. Не ми влиза в работата да ме интересува.

— Роджър, знам, че си отдаден, знам, че си вярващ, но онова, в което вярваш — всичко то е лъжа.

В телефонната слушалка се разнесе нещо средно между въздишка и смях.

— Спомняш ли си какво ти казах онази сутрин, след смъртта на Браян Васкес?

Купър се насили да върне мислите си назад.

— Каза, че ме мразиш, не защото съм абнорм. А защото смяташ, че съм слаб.

— Изобщо не те мразя, Купър. Именно там е работата. Ала вярвам. За разлика от теб.

Купър разтърка лице със свободната си ръка.

— Роджър, моля те...

Линията прекъсна. Купър стоеше, допрял слушалката до ухото си. Музика за фон някъде на заден план, обувки, скърцащи и стържещи по пода, слаб дъх на дезинфектант откъм тоалетните, семейството му — взето за зложници от чудовище.

Много отдавна реши, че би дал живота си за своите деца. С всички родители е така. Време е да го направиш.

Пусна слушалката и се отправи към изхода. Честно казано, изпитваше облекчение. Беше уморен, неимоверно, неопишимо изтощен, и твърде отдавна беше сам. Да умре за децата си? Никакъв проблем. Едно мъртво отклонение, както си поръчахте.

Наистина ли вярваш, че Питърс ще ги пусне?

Защо не? Той иска мен. Мен и скъпоценната си застраховка, каквато и да е тя. Как биха могли да му навредят един адвокат по екологично право и две деца?

Купър се закова на място. Как, наистина?

Обърна се и отиде обратно при мъжката тоалетна. Бутна вратата. Един чистач се подпираше на четката си.

— Излез.

— Какво?

— Сега.

Чистачът го изгледа и забута количката си навън, като си мърмореше нещо за луди хора, той си имал работа като всеки друг. Купър влезе в средната кабинка и я заключи след себе си. От единия си джоб извади дейтапада, а от другия — драйва, все още омотан в тиксо. Обели го и пусна тиксото на пода. Чипът, който беше намерил зад ковчега на Теди Ийтън беше обикновен минидрайв, побиращ един терабайт, от онези, които могат да се купят във всеки супермаркет. Пъхна го в дейтапада и седна на тоалетната чиния.

Екранът изсветля и записът тръгна автоматично.

Двама души говореха в безлична стая. Единият от тях беше Дрю Питърс. Другият Купър никога не беше срещал, но го познаваше. Всички го познаваха.

Изгледа записа докрай.

А когато свърши, отпусна глава и притисна пръсти в затворените си очи толкова силно, че от вътрешната страна на клепачите му заиграха черно-бели фигури. Ала не толкова силно, че да заличи онова, което бе видял.

Мислеше си, че нещата са лоши преди. Миналата нощ, в Уайоминг. Този следобед, на гробището. Преди половин час, на телефона с Роджър Дикинсън.

Сега се оказваше, че не бе имал представа какво означава „лош“.

Нямаше никакъв шанс, абсолютно никакъв, Питърс да остави семейството му живо.

ГЛАВА 37

Може би се бе разплакал, седнал в миризливата тоалетна кабинка в скапания мол в сърцето на Вашингтон. Възможно бе. Сам нямаше представа.

От личната му история сякаш липсваха няколко момента. Моменти, които никога не би поискал да си върне.

Това, което знаеше бе, че по някое време се изправи, отвори вратата и отиде до мивката. Задържа ръце под чешмата, докато тя най-сетне потече и напръска лицето си с хладка вода. Отново и отново. Избърса се с няколко хартиени кърпи.

И се взря в огледалото. Взираше се в един мъртвец, вероятно баща на убити деца.

Но не и мъж, който щеше да се даде без бой.

Метна кърпите в кошчето за боклук, отиде до телефонния автомат, пхна последните си монети и набра друг номер.

* * *

Четиридесет и пет минути по-късно влезе в кръчма, наречена „Макларънс“. Дъб и протрити столове до бара, подложки за чаши с логото на „Гинес“. Мястото не беше претъпкано — хора, дошли да пийнат нещо след работа, повечето от тях — мъже, които гледаха мача. Беше идвал тук и преди, веднъж, преди много години — някакво служебно тържество на Натали. Отиде до бара и даде знак на мъжа зад него.

— Какво ще желаете?

— Имате задна стая, нали?

— Аха. Сега не е отворена, но ако искате да я наемете за някое събитие, мога да ви дам номера на упра...

— Ще ти платя... — Купър отвори портфейла си и извади шепа банкноти. — Триста и четиридесет долара, ако ми позволиш да я използвам за един час.

Мъжът погледна първо наляво, после надясно. Сви рамене и обви пръсти около банкнотите.

— Насам.

Купър го последва до другия край на бара. Мъжът раздрънка връзка ключове, отдели един и отключи.

— Нуждаете ли се от нещо?

— Само уединение.

— И не оставяйте бъркотия. Аз съм този, който чисти.

Купър кимна, повтори „уединение“ и влезе в задната стая.

Тя беше по-малко копие на основното помещение. Покрай едната стена минаваше бар, с машини за наливна бира, подредени халби, кърпа, провесена през ръба. Празно, помещението излъчваше атмосфера на тъжно очакване. Купър запали осветлението и седна на самотния бар. Остави дейтапада пред себе си, облегна длани върху полираното дърво и зачака.

Десет минути по-късно чу вратата да се отваря. Много бавно, завъртайки само главата си, той се обърна да погледне.

Боби Куин носеше същия костюм, както и по-рано. От стойката му се излъчваше битка-или-бягство и майната ѝ на всяка друга опция. Едната му ръка почиваше върху оръжието в разкопчания кобур.

— Съвършено неподвижен съм, Боби. Кръстосани крака, ръце върху бара.

Куин огледа стаята. Напрежението не го напусна, но все пак прекрачи прага. Остави вратата да се затвори след него и извади пистолета си. Не се прицели, което беше нещо.

— Половин час — каза Купър. — Както се уговорихме по телефона. След това ще разбереш.

Партньорът му се приближи до края на бара. Със свободната си ръка посегна зад гърба си и извади чифт белезници. Плъзна ги към Купър.

— Дръж дясната си ръка отгоре. Използвай лявата, за да я заключиш за бара.

— Хайде де, Боби...

Пистолетът се вдигна.

— Направи го.

Купър въздъхна. Взе белезниците, като внимаваше да се движи бавно, и ги щракна около дясната си китка.

Направиш ли го, ставаш беззащитен. Ако грешиш за Куин, това ще е краят.

Закопча другата халка около месинговата тръба. Подръпна за проба. Издрънчаване и впиване на метал в кожата му.

— Така по-добре ли е?

Куин прибра оръжието си. Дойде по-близо. Изражението му не можеше да бъде разгадано, твърде много неща се случваха едновременно.

— Ще ти дам половин час, защото ти обещах да го направя. Но когато времето изтече, ще се обадя да изпратят екип, който да те прибере.

— Както ти казах по телефона, ако го направиш, няма да се съпротивлявам. — Опита да се усмихна. — Твърде много.

— Само опитай да се съпротивляваш и ще те убия. — Простичко излагане на фактите, още по-шокиращо заради това, че идваше от устата на Боби Куин, за когото сарказмът и иронията бяха като кислород. — Говори.

Купър си пое дъх.

— От шест месеца съм под прикритие. От дванайсети март, когато двамата с теб почти успяхме да предотвратим атентата в Борсата. Аз бях вътре. Не знам как оцелях, но се събудих в една триажна палатка. Когато отново бях в състояние да вървя, успях да се кача на един самолет с морски пехотинци и отидох да се видя с Дрю Питърс. Предложих му един безумен план: Ще мина в нелегалност. Всички ще ме обвинят за експлозията. Ще стана един от лошите. Ще ме преследват.

Говореше бързо, не си губеше времето да украсява историята, просто излагаше фактите. Времето, прекарано в бягство. Как си беше създал репутация като крадец. Представлението на перона в Чикаго. Пътуването до Уайоминг. Срещата с Епщайн.

— Защо? Защо е трябвало да направиш всичко това?

— Казах ти — за да се добера до Джон Смит и да го убия.

Куин поклати глава.

— Това е целта. Аз попитах за причината.

— А. Дъщеря ми.

— Кейт?

— Щяха да я подложат на теста. Да я изпратят в Академия. Питърс обеща да не се случи. — В стомаха му се надигна горчилка. „Аз ще се погрижа за семейството ти.“ — Всичко, което съм сторил, беше заради нея.

— Откри ли Смит?

— Да.

— Уби ли го?

— Не.

— Аха.

Купър понечи да се облегне назад, но спря, когато белезниците се впиха в китката му.

— Не ми вярваш, нали?

— Не. И след двадесет минути ще те арестувам.

— Господи, Боби. През последните шест месеца бях агент на ДАР. Искам да кажа, на *четири пъти* за мен идваха екипи. И през цялото това време не убих нито един агент. Нито веднъж не съм наранил някой от тях. Е, освен може би гордостта им. Каква е причината, според теб?

— Току-що уби един агент. — Очите на Куин бяха сурови. — На гробището.

— Да — отвърна Купър. — Е, вече не съм агент. А след като видиш това — той посочи дейтапада с глава, — не мисля, че и ти ще останеш такъв.

— Какво е то?

— Най-мръсната тайна на Дрю Питърс. Това, заради което бях на гробището.

— Мислех, че преследваш Смит.

— Така беше. Оказва се, че съм грешал.

Куин искаше да вземе дейтапада. Купър го виждаше, четеше го по лицето му ясно като бял ден.

— Давай.

Боби го погледна.

— За бога, човече. Заключен съм с белезници за бара. Какво смяташ, че ще направя? Ще се превърна в прилеп и ще отлетя?

Едно мускулче върху бузата на Куин потръпна и Купър си даде сметка, че партньорът му се бе канил да се пошегува. Не го направи,

но Купър го познаваше, седял бе до него в продължение на часове, дни, години.

Започва да поддава.

— Окей, виж, аз ще го направя. Окей?

— Бавно.

Бавно Купър взе дейтапада си. Подпря го на бара, така че и двамата да виждат. Активира го неловко с лявата ръка и пусна записа.

Същата стая, която бе видял преди — хотел или някакво убежище. Мебели, които си подхождаха, но бяха избирани без никакво чувство за стил; боядисани хоросанови стени. Имаше прозорец, през който се виждаха дървета.

Директор Дрю Питърс крачеше напред-назад. Беше по-млад от сега. Косата и стилът му не се бяха променили през всичкото това време, откакто Купър го познаваше, ала бръчките на челото, торбичките под очите — те бяха станали по-дълбоки с времето.

— Кога е това? — попита Куин.

— Преди пет години и между осем и девет месеца.

— Как можеш да си толкова...

— Гледай.

На екрана Питърс се приближи до масата, взе чаша вода и отпи. На вратата се почука.

— Влез.

Влязоха двама мъже в цивилни костюми. От онзи тип, чиито очи сякаш бяха скрити зад тъмни очила, дори когато не носеха такива. Кимнаха на Питърс и провериха стаята. Най-сетне единият каза на някого извън кадър:

— Чисто е, господин министър.

Един мъж прекрачи прага. Среден ръст, приятна усмивка, консервативен костюм.

— Ей — обади се Куин. — Това е...

— Да.

За Купър това беше първият издайнически знак за възрастта на записа. Трябва да беше отпреди поне пет години, защото по онова време мъжът, който влезе в стаята, беше министър на отбраната. Мъж с връзки, ловък политик, от онези, към които хората се отнасяха с уважение не само защото знаеше къде са заровени срамните тайни, а защото сам бе погребал немалко от тях. Министър Хенри Уокър.

Само дето днес постът му беше различен. Всъщност, от пет години насам. От 2008 г., когато бе спечелил първите си президентски избори. А после и следващите. Купър беше гласувал за него и двата пъти.

Макар да го гледаше за втори път, макар да знаеше какво предстои и колко по-лоши ще станат нещата, Купър усети, че му е трудно да диша. Прочутата реч на президента от дванайсети март отекваше в главата му.

„Нека посрещнем това изпитание не като една разделена нация, не като нормални и абнормални, а като американци. Нека заедно създадем едно по-добро бъдеще за нашите деца.“

Зов за толерантност, за човечност. Призив към всички да си подадат ръка.

Лъжа.

На екрана двамата мъже се здрависаха, размениха си няколко банални любезности. Уокър отпрати охраната си.

— Окей, Купър — каза Куин, — освен дето се чувствам мъничко омърсен, че гледам това, какъв е смисълът?

— Ще ти покажа.

Все така с лявата ръка Купър премести картината на 10:36 минути.

Уокър: Цялото това либерално кършене на ръце — ето какво ме подлудява. Нима хората не разбират, че гражданските права са привилегия? Че когато трябва да защитим начина си на живот, понякога те са лукс, който не можем да си позволим?

Питърс: Обществеността не иска да повярва, че приближава война.

Уокър: Ако даде Бог, може и да се окажат прави. Ала винаги са ме учили, че трябва да си помогнеш сам, за да ти помогне и Господ.

Питърс: Абсолютно съм съгласен, сър.

12:09 минути:

Уокър: Не че мразя надарените. Ала само един глупак не би се страхувал. Прекрасно е да заявиш, че всички хора са братя. Ала когато брат ти те превъзхожда във всяко едно отношение, когато може да те надхитри, надмине, надиграе... е, трудно е да бъдеш по-малкият брат.

Питърс: Нормалните имат нужда да бъдат разтърсени. Някой трябва да им припомни, че на карта е заложен начинът ни на живот.

13:35 минути:

Питърс: Сър, разбирам желанието ви да подбирате думите си внимателно. Затова нека аз го кажа направо. Ако не направим нещо, в рамките на тридесет години нормалните ще са станали излишни. И това — в най-добрия случай.

Уокър: А в най-лошия?

Питърс: Ще са станали роби.

17:56 минути:

Уокър: Работата е там, че има два начина да се хвърлиш в битка. Можеш да го направиш в бронирано облекло и автомат през рамо, или пък да се появиш по долни гащи. И не е само това — на онзи, който изглежда така, сякаш *може* да се бие, рядко му се налага да го прави.

Питърс: Именно. Не искам геноцид. Но трябва да сме готови. Наше право е да се борим за оцеляването си. А това не е война, която може да се води с танкове и изстребители.

Уокър: Чул си слуховете, че Конгресът ще започне разследване на Службата за законосъобразност.

Питърс: Да. Но не затова...

Уокър: Да не се подмокриш сега. Не те заплашвам. Но се чудя дали този твой план е патриотизъм или

самосъхранение.

Питърс: Господин министър...

Уокър: Какъв е обектът?

Питърс: Сигурен ли сте, че искате да знаете оперативните подробности, сър?

Уокър: Окей. Имаш право.

19:12 минути:

Уокър: Колко жертви предвиждаш?

Питърс: Между петдесет и сто.

Уокър: Толкова много?

Питърс: Малка цена, за да защитим стотици милиони.

Уокър: И ще бъдат цивилни?

Питърс: Да.

Уокър: Всичките?

Питърс: Да, сър.

Уокър: Не. Няма да стане.

Питърс: За да сме сигурни, че ще бъдат сметнати за терористи, трябва да бъдат цивилни. Едно нападение срещу армията ще ги бележи като военна сила. Ще обезсмисли...

Уокър: Разбирам. Трябва ни обаче и символ на властта. В противен случай ще изглежда случайно и безцелно.

Питърс: Какво ще кажете за нападение над вашия офис?

Уокър: Да не прекаляваме. Не, мислех си за някой сенатор или съдия от Върховния съд. Някой, който се радва на уважение, символична фигура. Ще ни трябва и изкупителна жертва. Някой достатъчно способен, за да не бъде заловен веднага. Някой, който да се превърне в страшилището.

Питърс: Имам идея кого бихме могли да използваме, сър. Активист на име Джон Смит.

Уокър: Чувал съм за него.

Питърс: И така вече се е превърнал в напаст; въпрос на време е да прибегне до насилие. И е наистина способен. След като го побутнем натам, той ще изиграе ролята си. Имате ли предвид някоя, тъй, символична мишена по-специално?

Уокър: Сещам се за неколцина.

24:11 минути:

Уокър: Най-важното е да не допуснем нещата да излязат извън контрол. Трябва ни инцидент, който да обедини страната, да оправдае работата ви. Не нещо, което да отприщи кръстоносен поход.

Питърс: Разбирам и съм съгласен. Честно казано, надарените са твърде ценни, за да ги рискуваме.

Уокър: Абсолютно. Ала трябва да бъдат държани на мястото им.

Питърс: Понякога войната е единственият път към мира.

Уокър: Мисля, че сме на едно мнение.

28:04 минути:

Питърс: Вече съм избрал мястото. Ресторант. Екипите са готови.

Уокър: Това е трудна задача. Някои от стрелците може да се поколебаят.

Питърс: Не и тези мъже.

Уокър: А след това? Можеш ли да разчиташ, че ще запазят мълчание?

Питърс: Да разчитам? Не. Но мога да го осигуря.

Уокър: Да нямаш предвид...

Питърс: Оперативни подробности.

30:11 минути:

Питърс: Сър, аз ще се погрижа за всичко. Ще направя всичко по силите си властта да не бъде замесена във всичко това. Ала трябва да го чуя от устата ви, сър. Не мога да действам на основата на едно предположение.

Уокър: Този разговор не се записва, нали?

Питърс: Ама че абсурд.

Уокър: Шегувам се, Питърс. Господи, ако записваше този разговор, и двамата здравата щяхме да закъсаме.

Питърс: Вярно е. И така. Сър? Нуждая се от изрично нареждане.

Уокър: Направи го. Организирай нападението.

Питърс: И си давате сметка, че говорим за цивилни жертви, може би дори стотина?

Уокър: Да. И ти казвам да го направиш. Както казваше татко — свободата не се получава даром.

Купър натисна бутона за пауза и двамата мъже замръзнаха, докато се здрависаха, директорът — приведен напред, за да се протегне през масата.

Боби Куин приличаше на човек, който отчаяно иска да може да превърти живота си назад. Да се върне в миналото и да завие наляво, вместо надясно.

— Не го вярвам.

Купър го погледна. Топографията на лицевата му мускулатура, големия и малкия скулен мускул, дъвкателния мускул.

— Да, вярваш го.

— Не е възможно — разгорещено каза Куин. — Твърдиш, че директор Питърс е планирал клането в „Монокъл“?

— Убийството на седемдесет и трима души, включително и деца. Да.

— Но... защо?

Купър въздъхна.

— Защото всички тези приказки за предотвратяване на война са просто прах в очите ни. Това, което наистина искат, е да я контролират.

Искат да предизвикат война и да я поддържат на слаб огън. Искат всички да сме на нокти, изпълнени с недоверие един към друг. Нормални и абнормални, десни и леви, богати и бедни, всички. Колкото повече се страхуваме, толкова повече се нуждаем от тях. А колкото повече се нуждаем от тях, толкова по-могъщи стават те.

— Той е президентът, Купър. Колко по-...

— Така е. От министър на отбраната стана президент. Какво ти говори това? Забрави ли Службата за законосъобразност преди „Монокъл“? Креташе едва-едва в някаква изоставена хартиена фабрика, без никакви средства и никаква подкрепа, носеха се слухове за разследване на Конгреса, което можеше да ни изпрати в затвора. А после един активист, който никога дотогава не е прибягвал до насилие, най-неочаквано влиза в някакъв ресторант и избива всички. И бум — изведнъж цялата страна е съгласна с Дрю Питърс.

— Ами записът от ресторанта?

— Записът е истински. Ала Питърс е накарал един абнорм да вкара образа на Джон Смит в него. Стрелците работят за Питърс. Или по-точно — работели са. Предполагам, че вече са мъртви.

— Ти сам го каза — рече Куин. — Ако онзи видеозапис е фалшифициран, защо този да е истински?

— Кой би го подправил?

— Джон Смит...

— Не. — Купър поклати глава. — Този от „Монокъл“ би могъл да бъде подправен, защото Смит беше сравнително неизвестен, а качеството на записа е лошо, и най-вече защото именно ДАР извърши разследването. Ала не можеш да подправиш запис с президента. Той е прекалено дълъг, има прекалено много начини да бъде проверен, твърде много хора, желаещи да го направят. И защо някой би положил такива усилия да скрие един фалшив запис? Пък и на колко срещи с Дрю Питърс си присъствал? Нима ще ми кажеш, че това не беше той?

— Защо тогава не е зашифрован? — попита Куин.

— И аз се почудих. Но после си дадох сметка — това е застраховка. Без съмнение Питърс е имал някакъв механизъм, който да съобщи къде се намира записът, в случай че той умре при загадъчни обстоятелства. Ако беше шифрован, смисълът се губи. Всичко — продължи Купър, — всичко, което сме правили през последните години. Всички операции, всички премахвания. Нищо от това не е

било в името на истината и безопасността на хората. Били са просто ходове в игра, за която не сме подозирали, правени от играчи, които дори не искат да победят. Никой не иска да убие всички надарени. Искат просто да ги контролират. Тях и останалата част от нацията. И знаеш ли какво? Наистина го правят.

— Премахванията? — повтори Куин. Преживяваше същото, което Купър бе преживял предишната нощ: първите жегвания на ужаса, който много скоро щеше да забие хищните си зъби дълбоко в него. — Казваш, че някои от хората, които сме убили, са...

— Да — отвърна Купър. Беше му мъчно за Боби, искаше му се да му даде време да го осмисли, да започне да обхваща същинските мащаби на случващото се. Ала така би рискувал Куин да се парализира, а сега нямаше време за това. — И, неприятно ми е да го кажа, но става и по-лошо.

— Как, по дяволите, би могло да...

— Децата ми са у тях.

— Тях... кои тях?

— Питърс.

— Хайде де, Купър. Това е параноя.

— Не е. Позвъних вкъщи. Вдигна ми Роджър Дикинсън.

— О! — Куин го зяпна. — О, мамка му.

— Какво?

Партньорът му извърна поглед, пръстите му си играеха с въображаема цигара.

— Чудех се защо ме сложиха начело на безликите в гробището. Нали Дикинсън ти е вдигнал мерника. Ала точно преди Питърс да ме изпрати на гробището, Дикинсън изхвърча от офиса, сякаш задникът му се беше подпалил. На никого не каза нищичко, просто излетя навън. Трябва да е...

— ... отивал у нас. За да отвлече децата ми.

— Аха. — Куин го погледна. — Съжалявам, Куп. Нямах представа. Щях да го спра.

— Знам.

— Е, какво? Искат да се предадеш ли? Дикинсън ще те убие.

— Ако вярвах, че по този начин ще спася Натали и децата, бих се пожертвал. Ала те няма да го направят. Като минах под прикритие, сам им сложих в ръцете страхотен коз.

Буквално виждаше как Куин го осмисля.

— Смяташ, че от самото начало Питърс те е оставил да го направиш, защото и в двата случая е щял да спечели. Или ще откриеш Смит и ще го убиеш, или...

— Или доброволно ще се превърна в изкупителна жертва, този път — наистина. Аха. Всичко, което извърших през последните шест месеца, изглежда като доказателство за вина. А сега, когато знам за това? — Купър посочи дейтапада. — Не, ако се предам, ще кажат, че историята, която измислихме, за да мина под прикритие, е самата истина. Питърс действително ще стовари вината за атентата върху мен. Ще поднесе трупа ми на медиите. Огромна победа за Службата за законосъобразност. Доказателство, че нацията се намира в добри ръце. Милиарди долари допълнително финансиране.

— И в никакъв случай не може да допусне бившата ти жена да се появи по Си Ен Ен, твърдейки, че всичко е една лъжа. Даже да не ѝ повярват, това ще развали драматичния ефект. — Куин кимна. — Но как би могъл да се отърве от тях? Прекалено голямо съвпадение би било, ако просто изчезнат.

— Много просто. Върнал съм се, за да ги убия. Службата за законосъобразност се опитала да ме спре, но закъснели. Трагедия, но поне успели да обезвредят лошия. И може би, ако разполагаха с повече ресурси...

— Но защо би убил собствените си...

— Защото съм умопобъркан абнормален терорист. Кой ги знае как мислят такива. Те дори не са хора.

— И-сусе! — Куин изпусна шумно дъха си. — Не искам да го повярвам.

— И все пак знаеш, че е така.

— Аз... — Куин се поколеба. — Да, знам го.

— Нуждая се от помощта ти, Боби. Трябва да си върна децата. А после трябва да се погрижим всичко това да излезе наяве. Не бива да им се размине. Не можем да го допуснем.

— Даваш ли си сметка какво казваш? Говориш за това да се изправим срещу президента.

— Говоря за две ужасени деца. И за това да кажем истината.

— Куп, искам да помогна, но...

— Разбирам. Ала помниш ли как ти казах, че вече не съм агент на ДАР? Ами ти? След като видя това? Разполагаш само с два избора, Боби. Можеш да се преструваш, че не знаеш как всичко, на което си служил, е една лъжа. Или можеш да ми помогнеш.

Всичко наистина се свеждаше до нещо толкова простичко и Купър спря. Единственото, което искаше на гробището, беше половин час, за да накара партньора си да разбере. И ето че го беше получил. Нямаше смисъл да убеждава Куин, да го увещава. Никакви цветисти речи нямаше да променят изхода, никакво позоваване на чувствата му.

Или Боби Куин беше добър човек, или Купър и семейството му бяха обречени.

Куин притисна затворените си очи с върховете на пръстите си.

— Мамка му. — Думите долетяха глухи иззад ръцете му. След това изпъна рамене и изпусна дъха си. — Е, как ще го направим?

— Като за начало — усмихна се Купър и подръпна металната халка около китката си, — мислиш ли, че би могъл да ме откопчаеш?

Партньорът му се засмя.

— Извинявай. — Извади ключа на белезниците и му ги подхвърли. — Истината ще ви направи свободни, нали така?

— Нещо такова. И ние на това разчитаме. Ще използваме записа, за да заложим капан на Питърс.

— Звучи сякаш имаш план.

— Наченки.

— Е, сега вече си отдъхнах. Вярно, изправени сме срещу най-могъщата тайна организация на планетата и притежаваме информация, заради която директорът ѝ би изличил Вашингтон от лицето на земята, само и само да я опази в тайна, но поне разполагаме с наченки на план. За момент бях почнал да се тревожа.

— Хей — отвърна Купър, — мен ако питаш, шансът за успех току-що се удвои. Сега е цялата власт срещу нас двамата.

— Тримата — разнесе се глас зад тях.

Двамата се обърнаха рязко. Куин посегна към оръжието си, ала Купър спря ръката му.

Тя стоеше, извила хълбок, с ръка на кръста. Дръзка и компетентна поза, устните ѝ — извити в типичната ѝ усмивка.

— Тръгна си без да кажеш довиждане, Ник. Едно момиче може да го изтълкува погрешно.

— Коя, по дяволите, си ти и как влезе тук? — попита Куин.

— Здравей, Шанън — каза Купър. Изглеждаше добре. Адски добре. Срещна погледа ѝ, видя всички пластове в тях: сила, решителност, а под тях — малко болка. Отправи ѝ усмивка, която се надяваше да е извинителна, и каза на Куин: — Винаги го прави. — А после добави към Шанън: — Кога пристигна тук?

— Около час след теб.

— Смит ли те изпрати?

— Не, задник такъв. Дойдох, защото имаш нужда от помощ. Джон само осигури самолета.

— Как ме откри?

— Не съм. Открих него. — Тя посочи Куин с палец.

— Ти си момичето от Борсата — обади се Куин. — И от онова с Браян Васкес.

— А ти си другарчето за игра на Купър. — Шанън си придърпа един висок стол и седна. — Е, какво правим, момчета?

— Сваляме шефа на Службата за законосъобразност и президента на Съединените щати — отвърна Купър.

— А, добре. Боях се, че ще бъде нещо скучно.

— Опитвам се да си поддържам живота интересен.

— Предвижда ли се да се возим на влак?

— Ако ти кажа, ще разваля изненадата.

— Недей тогава. Обожавам изненадите.

— Окей. — Куин местеше поглед между тях двамата. — Ще престанете ли да флиртувате достатъчно дълго, за да ми кажете какво, *по дяволите*, става?

— Боби, запознай се с Шанън Ази. Момичето, което минава през стени.

— Здравсти — каза тя и му протегна ръка.

Куин я пое с крайно объркан вид.

Купър се разсмя. За първи път, откакто бе чул гласа на Дикинсън в телефонната слушалка, почувства нещо подобно на надежда.

ГЛАВА 38

— Матраците на Джими.

— Номер на сметка три две нула девет едно седем. Трябва да говоря с Алфа.

— Останете на линията, ако обичате.

Микрофонът на мобилния телефон за еднократна употреба имаше тенекиен звук, но щеше да свърши работа. Бяха купили два такива в един минимаркет на път към дома на Куин — едностаен апартамент в неголям блок на „Маунт Върнън Скуеър“. Купър беше ходил там повече пъти, отколкото би могъл да преброи, познаваше мебелите и разположението им, преспивал беше на дивана. Куин стоеше до прозорците, заемащи цялата стена, загледан в нощното небе навън; Шанън се бе отпуснала на един стол, преметнала стройния си крак върху облегалката за ръцете.

— Здравей, Ник. — Дрю Питърс звучеше както винаги. Спокоен, овладян. Точно както и на видеозаписа, където предлагаше убийството на невинни цивилни. — Идваш ли насам?

— Не.

— Разбирам.

— Открих драйва, Дрю. Залепен за ковчега на Теди Ийтън. Изглеждах го. Отвратителен филм на ужасите.

— Не можеш да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца, агент Купър.

— Само Купър. Вече не работя за теб.

— Както искаш. Ала разбираш ситуацията, нали? Роджър беше достатъчно ясен?

— Напълно. Само че няма да го направим по този начин.

— Какво си намислил?

— Размяна. Драйвът срещу семейството ми.

— Не мисля така. Досега вече несъмнено си направил копия.

— Не. Не съм и няма да го сторя.

Пауза.

— И защо да ти вярвам?

— Защото знаеш, че аз знам, че даже записът да излезе наяве, ти ще се погрижиш семейството ми да умре. Искам да кажа — дори след като ги пуснеш. Това ще те унищожи, но все още ще си в състояние да действаш. Не всички от хората ти работят за ДАР.

Нова пауза.

— Така е.

— Ето какво ти предлагам. Ще се срещнем някъде, където и двамата се чувстваме в безопасност. Ти ще доведеш семейството ми, аз ще донеса минидрайва. Всеки ще си тръгне по своя път. Ти ще продължиш да ръководиш злата си империя. А децата ми ще имат възможността да пораснат.

— Не съм сигурен, че се намиращ в положение да се пазариш. Засега децата ти са напълно невредими, също както и бившата ти жена. Ала Дикинсън е истински вярващ. Ако му наредя, няма да се поколебае да им причини цял куп неприятности.

В корема на Купър лумна огън, а кокалчетата му побеляха, но гласът му остана овладян.

— Самият ти ще понесеш немалко такива в затвора, Дрю, докато дъщерите ти отрастват сами. Подобно перчене е безсмислено. И двамата сме наясно, че ще направиш всичко, за да си върнеш записа. А аз ще направя всичко, за да осигуря безопасността на семейството си. Така че да престанем с тези празни приказки.

— Окей. Какво ще кажеш за Вашингтонския монумент? Обществено място.

Купър се изсмя.

— Аха. И дори няма да чуя изстрела от дирижабъла. Не мисля така. Не, да се срещнем на метростанция „Л’анфан плаза“.

— Където можеш да разположиш новинарски екип, готов да заснеме абсолютно всичко. Боя се, че няма да стане.

— Окей. Нямаме си доверие. Да го направим така, че никой от нас да не разполага с време да подготви изненада на другия. Ти избери някоя от големите улици в центъра. Аз ще избира адреса. Ще се срещнем след двацет минути.

— Двацет минути? Не.

— Няма да ти дам достатъчно време, за да подготвиш нещо, Дрю.

— Ясно ми е. Но в момента съм зает да оправям твоята бъркотия. Имаше престрелка на гробище посред бял ден. Ще ми трябва време, за да се погрижа следите да не отведат до агенцията.

— Искаш да кажеш до теб.

— То е едно и също. Да се срещнем след два часа.

— Окей. Но ще изберем мястото едва в последния момент. Аз ще ти позвъня. Намисли си улица и не си играй с мен. А ако някой от семейството ми има дори драскотина по себе си, уговорката се разваля и ще те накарам да ми платиш.

— Ако развалиш уговорката ни, семейството ти няма да се отърве само с драскотини.

— Значи и двамата трябва да се държим добре. Ще ти се обадя след два часа. Съгласен?

— Съгласен.

— Само още нещо.

— Какво?

— Как, по дяволите, спиш нощем, Дрю?

— С рецепта. Взemi порасни. Така работи светът. — Директорът затвори.

— Два часа. — Куин поклати глава. — Точно както ти предказа.

— Питърс е глава на Службата за законосъобразност и мисли като такъв. Това го прави предсказуем. Искане достатъчно време, за да използва ресурсите, с които разполага, за да провери дали не би могъл да ме открие, без да се налага да се среща с мен. Никога не е изключено да съм сгрешил, някоя камера да е уловила лицето ми или да съм позвънил от познат телефонен номер. Вероятността е слаба, но си струва да се провери, особено ако разполагаш със свои собствени органи за сигурност. Но едновременно с това не може да ми остави твърде много време, за да не взема да се разколебая и да реша да предам записа на медиите. Един час не е достатъчен, три са твърде много.

— Какво ще му попречи да се появи на срещата с цяла армия?

— Знае, че ще ги забележа. Не може да рискува да ме подплаши. А тъй като няма да знае мястото предварително, не може да разположи снайперисти или екипи.

— И все пак не може да не си дава сметка, че влиза в капан — каза Шанън.

Купър поклати глава.

— Ето какво работи в наша полза. Той смята, че действам сам. Познава способностите ми, преимуществата на дарбата ми. Може да си състави план с оглед на това. Да му противодейства.

— Значи понеже мисли, че си сам, ще дойде с малко подкрепления, толкова, колкото да не те подплаши. И понеже ти *не* си сам, смяташ, че ще можем да се справим с тях.

— Това е идеята.

— Брей — подхвърли Куин. — Добре, че имаш още два задника, замесени в това.

— Аха. — Купър срещна погледа на своя партньор, своя приятел. Знаеше какво рискува Куин, също както и те двамата. Ала докато Купър нямаше друг избор, а Шанън си имаше своите причини, Куин го правеше, защото така беше правилно. *И защото ти е приятел.* Купър си играеше с ръба на една възглавница. Погледна през прозореца. — Виж, искам да знаеш...

— Не се хаби — прекъсна го Куин. — Просто се погрижи оттук нататък ти да плащаш сметката.

— Бирата е от мен. Завинаги.

— Страшно сте сладки, момчета — намеси се Шанън, — ала това е глупаво. Ако Питърс избере улицата, а ти — адреса, ние също няма да можем да се подготвим. Ще отидем на сляпо.

— Този път не позна — каза Куин. — Именно тук се появявам аз. — Той си погледна часовника. — И като стана дума — най-добре да се връщам в главната квартира и да се подготвя. Дай ми използвания телефон — ще го метна в реката.

— Бъди внимателен, Боби. Не знаят, че си замесен, но Питърс ще бъде нащрек. Никакви грешни ходове.

— Влизам и излизам. Какво пък, — Куин се усмихна, — ще бъда точно като нея.

* * *

Два часа.

Сто и двайсет безкрайни минути, през които да крачи напред-назад.

Не беше спрял да се движи от мига, в който излезе от тоалетната в онзи мол и това движение му беше дало нещо, за което да мисли. Сега обаче нямаше какво друго да прави, освен да чака. И в това бездействие въображението му рисуваше картини на децата му. Колко уплашени трябва да бяха.

Дикинсън няма да ги е наранил. Той е опасен, но не е психопат. Вероятно е обяснил ситуацията на Натали и я е оставил да се оправя с децата. Няма смисъл да си създава ненужна драма.

В такъв случай, Натали щеше да е тази, която страда от всичко това. Никаква представа какво се случва, какви уговорки се правят, нищо чудно дори да не знаеше защо са ги прибрали.

Натали беше силна и умна. Ако нещата се развиеха по план, след няколко часа тя и децата щяха да са свободни. Щеше да се справи.

Ала дъщеря му щеше да разбере, че нещо не е наред. Кейт беше едва на четири години, но дарбата ѝ беше голяма. Щеше да разбере, че майка ѝ е уплашена и че Дикинсън не е приятел.

Как ще се справи едно четиригодишно момиченце с нещо такова?

Купър не се сещаше за отговор, който да му харесва.

— Трябва да поспиш — обади се Шанън от кухнята, където ровеше в хладилника на Куин. — Предстои ни важна нощ.

— Ти също.

— Според мен приятелят ти е на дванайсет. В хладилника си има само шоколадово мляко, горчица и бира.

— Да, ако обичаш.

Тя извади две бутилки, отви капачките и ги метна в кошчето. Кухнята имаше отвор в стената, който я свързваше с дневната, и Шанън постави неговата бира на плота. Стояха един срещу друг с плота помежду им. Между тях сякаш винаги имаше нещо.

Шанън отпи от бутилката и избърса уста с опакото на ръката си. Погледна го и Купър видя, че се опитва да реши какво да каже.

— Съжалявам — рече той. — Задето си тръгнах по този начин. Беше глупаво.

— Аха. Защо го направи?

— Не знам. — Той направи жест с бирената бутилка. — Бях объркан.

— А сега не си?

— Не, все още съм. Просто не ме е грижа чак толкова. Радвам се, че си тук.

— Защото мога да ти помогна.

— Не само. — Купър замълча за миг. — И като стана дума — защо го правиш? Защо ми помагаш?

— По същата причина, която ти изтъквам всеки път, когато ми зададеш този въпрос. Повече от готова съм да се боря за правото си на съществуване.

— И това е единствената причина?

Тя сви неопределено рамене.

— Нека опитам отново. Съжалявам. Паникьосах се. Всичко се случи толкова бързо и Смит... начина, по който разиграва хората... не можех да съм сигурен, че не те използва, за да ме накара да изпълнявам неговите заповеди.

— Мислиш, че спях с теб, защото той ми е казал? — Гласът ѝ беше нож, увит в салфетка.

— Просто ми хрумна, окей? Изглеждаше възможно.

— Майната ти, Купър.

— Ала после, в самолета насам, ми просветна. Истинската причина, задето се паникьосах. Да, ти ме беше лъгала от мига, в който се срещнахме. Но аз също те бяха лъгал. Разликата беше, че ти го знаеше, а аз — не. И предполагам, че се почувствах... глупав. Смутен.

— Изобщо не те бива с извиненията, знаеш ли го?

— Аха. Бившата ми жена спомена нещо такова. — Купър опита да се усмихне, но усмивката умря върху устните му. — Окей, истината?

— Ако обичаш.

— Наистина те харесвам, Шанън. Много отдавна не съм изпитвал нещо подобно към някого. Години. Откакто с Натали се разделихме. И това с теб, каквото и да е то, различно е. Ти разбираш части от мен, които никой друг не може. И си невероятна в работата. Не съм свикнал някой да е в състояние да не изостава от мен.

— И скромна на всичкото отгоре.

— О, хайде де. Кажи ми, че не знаеш за какво говоря.

— Не е необходимо. Ти си този, който се извинява, не аз.

Купър отпи от бирата и я остави на плота.

— Окей. Последен опит. Спомняш ли си миналата нощ, когато те попитах за кафенето и думите ти, че се надяваш да започна начисто? Наистина, ама наистина ми се искаше да мога да го направя. Да си тръгна от всичко. Да започна нов живот. И ти беше причината.

Нещо у нея омекна.

— Това, което се каним да опитаме, е истинска лудост — продължи той. Едва ли ще се измъкнем живи. Но ако това стане, искаш ли да вечеряме заедно?

По устните на Шанън пробяга типичната ѝ усмивка. Отпи от бирата си.

— Отнема ти известно време, докато налучкаш правилния подход, но в крайна сметка се справяш.

— Това „да“ ли е?

— Мислиш, че съм невероятна, а?

— *Това* „да“ ли е?

Тя сви рамене.

— Ако все още сме живи, когато всичко свърши, попитай ме отново.

ГЛАВА 39

При цялата трескава дейност, която кипеше в него през деня (препълнените с туристи улици, задръстванията, автоколоните, които спираха цялото движение, вечните строежи), нощем центърът на Вашингтон беше спокоен. Ресторанти посрещаха гостите си, таксите сновяха между хотелите, мъже в костюми и жени във вечерни рокли вървяха по тротоарите, ала то бе като тлееща жарава, поддържаща огъня на големия град. Куин се върна с всичко необходимо около девет. В девет и половина тримата вече се намираха на най-горното ниво на един надземен паркинг в сърцето на Вашингтон. Небето бе обляно в светлина, а сградите около тях — ярко бели и сияещи. Боби седеше по турски върху капака на колата си с лаптоп в скута. Шанън се беше покатерила върху бетонния парапет и се разхождаше напред-назад като по въже, на пет етажа над земята, стойката ѝ — съвършено спокойствие.

Купър сглобяваше оръжието си. Куин го бе донесъл, заедно с всичко останало. Отиването му в сградата на ДАР беше минало без проблем; той често вземаше подобно оборудване и пазачите му го бяха дали, без да мигнат. Пистолетът беше берета, любимият на Купър. Оръжие на агенцията и следователно — съвършено почистено и поддържано, но армията учеше никога да не стреляш с оръжие, което не си разглобил и сглобил собственооръчно — навик, от който Купър никога не бе опитвал да се отучи. Ако не друго, поне му помагаше да убие времето...

И като стана дума...

Погледна към Куин и видя, че той вече го гледа. Кимна.

Купър извади втория мобилен телефон и набра. Даде номера си на служителя, който бе вдигнал с дежурното „Матраците на Джими“. Зачака Питърс. Когато някогашният му шеф отговори, Купър каза:

— Не можа да ме откриеш, а?

— Вече ти обясних, че оправях твоята бъркотия...

— Аха. Коя улица?

— Седмо авеню, северозападната част.

— Изчакай за момент. — Купър изключи микрофона на апарата.
— Седмо авеню, северозападната част.
Пръстите на Куин начаса полетяха по клавишите.
— Да видим...
Купър се взираше в нощта, потропвайки с пръсти. Пет секунди.
Десет. Петнайсет.
— Боби...
— Готово. Дай му... точно десет минути.
Купър отново включи звука на телефона.
— Седмо авеню №900. „Хинджпойнт Продъкшънс“, на десетия етаж. 21:48. Ако не си там до 21:49 часа, уговорката отпада.
— Трябва ми повече време...
— Не.
Питърс въздъхна.
— Седмо авеню №900. Прието.
Купър затвори.
— Да действаме.

* * *

Паркингът се намираше на около половин километър оттам. Изборът на Боби беше отличен. През последния половин час той изучаваше сградите в един неголям радиус, подготвяйки възможности за всяка улица. Центърът беше плетеница от еднопосочни улици и светофари и тъй като Питърс трябваше да шофира (нямаше друг начин да се оправи със семейството на Купър), Боби бе предложил да се възползват от това и да изберат място, до което можеха да стигнат по-бързо пеша. Когато ставаше дума за логистичните детайли на една операция, Боби Куин нямаше равен на себе си.

Сградата беше най-високата наблизо. Беше офис комплекс, но въпреки късния час, много от прозорците светеха. Нищо чудно. Официалното работно време може и да приключваше в шест часа, ала в този град някой винаги работеше до късно.

Фоайето беше едновременно привлекателно и потискащо, място, целящо да впечатли посетителя, но не и да породи у него желание да се задържи по-дълго. Един чистач се бе навел над машина за лъскане

на пода, заличавайки драскотините от деня. Широки коридори отвеждаха до асансьорите. Зад гишето за информация служител от охраната в тъмносин костюм изпъна рамене, когато те влязоха.

— С какво мога да ви помогна?

— Департамент за анализ и реагиране — каза Куин и му показва значката си. — Къде се намира офиса на охраната?

— Сър? Аз...

— Нямаме време за обяснения. Размърдай се.

— Да, сър. Оттук. — Мъжът се плъзна от стола си, малко схванат, но очевидно във форма. — За какво става дума?

— За нищо, което да ти влиза в работата, синко — каза Купър.

Мъжът не остана доволен от думите му, но и не се опита да спори. Бивш военен, личеше му по стойката, следователно — свикнал да изпълнява заповеди. Отлично. Сграда, която назначаваше войници и ченгета, несъмнено разполагаше с охраната, от която те се нуждаеха.

Пазачът извади магнитна карта и отвори една ниска бариера, задържайки я на място, докато те минат от другата страна. Подминаха няколко лъскави асансьора и поеха по тесен коридор, който свършваше пред врата с надпис „Само за служители“. Охранителната камера над нея се наведе надолу. Пазачът почука два пъти и отвори вратата с помощта на картата си, без да чака отговор.

— Това е командният ни център...

Купър го удари в основата на врата и прекрачи над тялото му, когато то се строполи на земята. Огледа стаята, без да спира — около два квадратни метра, двама мъже в столове пред проекционен екран. Стигна до първия, докато той се изправяше и стовари юмрук в гърлото му, след което го сграбчи за ризата и го запрати към мъжа зад него; двамата се блъснаха и се оплетоха, един офис стол политна настрани от удара и събори кошчето, по пода се разпиля хартия. Избягвайки бъркотията от ръце и крака, Купър нанесе две бързи крошета в брадичката на другия пазач. Главата на мъжа се отметна назад и той се строполи на пода; подбели очи и тялото му се отпусна безчувствено.

— Не мърдай!

Третият пазач бе застанал до редица шкафове в дъното, извън полезрението му. Очевидно вечеряше — половин сандвич бе зарязан върху навосъчена хартия. В ръцете си държеше електрошоков пистолет — беше го насочил към Купър, пръстът му бе върху спусъка.

Куин стои зад мен. Мога да избегна електродите, но той — не. Електрошоковият пистолет не е смъртоносен, не е сигурно и дали ще изгуби съзнание, но ще му обърка мозъка и ще го извади от играта.

А без него сме свършени.

Купър бавно се изправи. Вдигна ръце.

— Слушай...

Пазачът завъртя електрошоковия пистолет към собствения си стомах и натисна спуска. Електродите изскочиха от дулото и се забиха в бялата му риза. Разнесе се силно пращане и изскочиха искри. Мъжът се вцепени, всичките му мускули се напрегнаха едновременно и той се строполи като дървена кукла.

Разкривайки застаналата зад гърба му Шанън.

— Опа.

Невероятно.

Тя му смигна, а после се наведе, откачи белезниците от колана на пазача и му ги сложи. Купър стори същото с другите двама.

— Успокоителните?

— В сака. Десет кубични сантиметра.

Купър бръкна в сака и откри малка черна чантичка със спринцовка. Свали капачката, почука, за да изкара мехурчето въздух и инжектира и тримата пазачи един след друг. Докато приключи, Куин вече стоеше пред проекционния екран, а пръстите му играеха във въздуха.

— Добре, добре.

— Какво имаш за мен?

— Изкуство, шефе. Сега аз съм върховният главнокомандващ на хубавичък комплект камери и механизми за дистанционно отключване на врати.

Виртуалният екран беше широк около метър и двайсет, сияещ образ, увиснал във въздуха и реагиращ на движенията и жестовете на Куин; показваше им картината от най-различни камери: коридори, асансьори, фойето, всичко това — с висока резолюция и ярко като огледало. Удовлетворен, Куин отвори лаптопа си и го сложи на масата. Бръкна в сака и извади малък калъф. Вътре, върху дунапренена възглавнички почиваха мънички слушалки, тип тапи. Той им подаде по една.

— Проба.

Купър вдигна палци в знак на потвърждение.

— Вие, момчета, наистина имате страхотни играчки — подхвърли Шанън.

— Дами и господа, Елвис влезе в сградата — обяви Куин.

На екрана Купър видя как двама мъже, които не познаваше, прекрачват във фоайето. Носеха военни ботуши и се движеха в съвършен синхрон, докато проверяваха помещението. И двамата знаеха точно къде ще погледне другият, и двамата бяха пъхнали едната си ръка в якето.

След тях прага прекрачи неговото семейство.

Натали беше по дънки и пуловер, вероятно същите дрехи, с които е била облечена, когато Дикинсън е дошъл да ги отведе. Изглеждаше още по-очарователна, отколкото Купър си я спомняше, ала лицето ѝ беше преbledняло, а раменете — напрегнати.

Децата им стояха от двете ѝ страни и я държаха за ръце.

Светът се разклати и се олюля. Купър усети, че му се повдига, връхлетя го смесица от чувства, всяко от които се бореше за надмощие. Виждаше ги за първи път от нощта, в която всичко се бе променило, и не можеше да повярва колко бяха пораснали. Тод бе поне два сантиметра и половина по-висок и четири килограма по-тежък, а лицето на Кейт бе започнало да губи кръглата си бебешка мекота.

Шест месеца — отлетели. Всички неща, които се бяха случили за първи път през това време, смехът, въпросите и страховете, и непрестанно изчезващите часове, в които те спяха в скута му. Загубата беше осезаема, притискаше гърдите му като физическа тежест.

Още по-страшен бе ужасът. Да ги види тук, в ръцете на чудовища и да знае, че вината е негова. Ако нещо се случеше с което и да било от тях, господи, светът щеше да се пропука, небето щеше да се пръсне, слънцето щеше да угасне и единственото, което щеше да остане, щеше да е воят на вятъра през невъобразимата пустота.

Сякаш за да изострят този страх, още двама мъже прекрачиха във фоайето зад тях. Роджър Дикинсън, бдителен и нащрек, хубавите му, мъжествени черти — криеци безмилостна отдаденост, която би направила всичко допустимо. А до него — Дрю Питърс, спретнат и елегантен както винаги, хладно сив като зимно утро. Носеше тежко на вид метално куфарче.

„Аз ще се погрижа за семейството ти.“

— Окей — заяви Куин и ръцете му описаха няколко движения във въздуха. Екранът се раздели на четири квадранта, които показваха образи извън сградата. — Няма признак за други екипи. Освен това следя честотите на ДАР... — Той погледна към лаптопа. — Никаква значима активност в радиус от осемстотин метра. Изглежда, че Питърс не иска да рискува да те подплаши.

Купър не отговори, просто се взираше в екрана. Двамата мъже отпред си ги биваше, очевидно беше. В това нямаше нищо чудно, но фактът, че не ги познаваше, означаваше, че Питърс използва хора, които не бяха част от конвенционалната структура на Службата за законосъобразност.

Вероятно са от личния му екип, онези, с чиято помощ заличава следите, когато нещо се обърка. Несъмнено знаят на какво си способен и са готови за него.

Появиха се още двама мъже. Един застана до вратата, а другият се отправи към празната рецепция. Първите двама тръгнаха към асансьора. Натали спря и погледна Питърс през рамо. Каза нещо.

— Какво каза?

— Съжалявам, шефе. Няма звук.

На монитора Питърс поклати глава. Дикинсън пристъпи напред и сложи ръка над лакътя на Натали. Пръстите му я стиснаха и Купър потисна желанието да забие юмрук в стената. Групичката се отправи към асансьора.

Чистачът изключи машината за лъскане на пода и се изправи. По стойката му личеше, че ги пита какво правят. Без да пуска Натали, Роджър Дикинсън се обърна, извади пистолет изпод самото си, прицели се нехайно и застреля чистача в главата.

От това разстояние, през затворената врата, куршумът прозвуча като фойерверк.

На екрана кръв и мозък оплискаха чистия мраморен под. Чистачът се свлече.

Купър почти бе стигнал до вратата, преди да си даде сметка, че се е раздвижил. Ала Шанън му препречи пътя; обвила ръце около него, тя подпря рамо в гърдите му.

— Ник, не!

— Махни се от...

— Не. Той е мъртъв, а ако отидеш там, същото очаква и децата ти.

Купър сложи длан върху рамото й...

Двама мъже отпред, в готовност. Те ще бъдат първите. Плъзни се по пода и стреляй, няма да го очакват, така че можеш да се разправиш и с двамата.

После скачаш на крака, хвърляш се към ъгъла, прицелваш се...

Дикинсън, с оръжие в ръка, застанал до семейството ти?

Питърс — зад тях?

Двама допълнителни стрелци, заели позиции далеч един от друг?

... и я остави да се плъзне надолу по ръката й. Пое си дълбоко дъх. Да се изправи срещу тях сега би било равносилно на самоубийство. По дяволите, нищо чудно точно това да целяха — Дикинсън знаеше, че той е наблизо и искаше да го подлъже да направи нещо глупаво.

— Купър? — сухо попита Куин. — Окей ли сме вече?

— Да. — Купър се освободи от Шанън, но внимателно, и тя го остави. — Да. Какво става?

— Последните двама отиват към тялото. Всички други се насочват към асансьора.

— Окей. — Отново си пое дъх и се обърна към Куин. Партньорът му сменяше камерите, за да следва движението на групата. Лентата за часа показваше 21:46. — Имаш ли пълен контрол?

— Всемогъщ като Бог.

— Отлично. Ти ще ни насочваш оттук. Имаш ли план на офиса?

Куин се обърна към лаптопа, отвори архитектурен чертеж и направи няколко движения.

— „Хинджпойнт Продъкшънс“. Студио за графичен дизайн. Мотото им е „Технологията прелива в изкуство“. Готино, а?

— Можеш да отвориш чертежите на което и да било място? — попита Шанън. — Просто така?

— Ето защо сме Служба за законосъобразност, сладурче.

Купър се наведе към монитора. Планът беше достатъчно простичък — открито офисно пространство, с редици бюра.

— Можеш ли да извикаш образа му на камерите?

— Не. Охраната на сградата покрива само общите части. Но успях да отключа вратата оттук.

— Окей. Шанън, ти се качи по стълбите, аз ще взема асансьора. Очакват да дойда сам. Ще бъдат напрегнати и цялото им внимание ще е насочено към мен. Би трябвало да ти е лесно да направиш това, което умееш.

— Тръгнаха нагоре. — Куин направи няколко движения във въздуха и целият екран бе зает от вътрешността на един асансьор. Двамата стрелци най-отпред, после Натали и децата му, с Питърс и Дикинсън най-отзад. Един от стрелците натисна копчето за десетия етаж.

Нямаше как да предвидиш чистача. Но всичко друго върви, както се надяваше. С Куин, който следи нещата оттук, и Шанън, която минава през стени, можеш да превърнеш една губеща ситуация в печеливша. Нека влязат в офиса и заемат позиция. Ти влизаш след тях и привличаш вниманието им върху себе си. Шанън идва след теб и положението се обръща във ваша полза. Ти довършваш започнатото.

Дрю Питърс, приготи се да умреш.

Асансьорът се изкачваше, цифрите се сменяха. Втори етаж. Трети. Четвърти.

Един от стрелците се приведе напред и натисна някакво копче.

Асансьорът спря на петия етаж.

— Какво...

Двамата стрелци излязоха. Единият се обърна и даде знак на Натали. Тя поклати глава. Той извади пистолет. Насочи го.

Към Тод.

Между Купър и сина му имаше вероятно около трийсет метра, ала спокойно можеше да бъде и цял континент. Пет етажа от бетон и стомана.

Натали застана между мъжа и сина им. А после, пред погледа на Купър, вдигна ръка и го зашлеви. След това се обърна, улови децата си за ръце и излезе от асансьора в коридора.

Дрю Питърс натисна копчето за затваряне на вратата.

Мозъкът на Купър беше бърснарски ножчета и електричество. Всичко бушуваше и режеше, пращеше и пукаше. Някъде отдалеч чу Куин да казва това, което той вече знаеше — че са се разделили.

Питърс също има план.

— Можеш ли да спреш асансьора?

— Ще опитам, но не...

Номерата на етажите продължиха да се сменят. Шести етаж, седми етаж, осми етаж...

Купър искаше да крещи, да експлодира, да напъне мускули и да разбие света. Семейството му — толкова близо, а той — толкова безпомощен.

— Съжалявам, не мога да го направя, не и преди...

Девети етаж.

— Недей да опитваш повече. Открий другите. Накъде отиват?

Ръцете на Куин започнаха да описват трескави движения, преглеждайки образите от различните камери толкова бързо, че Купър едва успяваше да осмисли образите им — асансьор, фоайе, паркинг, покрив, докато накрая не спря на картината от някакъв асансьор. Стрелците се отдалечаваха, единият вървеше отпред, другият — отзад, семейството му — по средата. Стигнаха до края на коридора, свиха зад ъгъла.

И изчезнаха.

— Върни ги!

— Това е единствената камера, с която разполагаме на петия етаж — мрачно каза Куин. — Купър, съжалявам. Изглежда, че има по една камера пред асансьорите на всеки етаж, но това е всичко. Охрана само на общите части.

— Колко офиса има на този етаж?

— Тъъ... Десет отделни помещения.

Десет. Всяко от което беше пълно с места, където човек би могъл да се скрие.

— Да вървим. — Шанън звучеше измъчено. — Можем да отидем на петия етаж, да действаме заедно. Те няма да очакват и двама ни.

Асансьорът спря на десетия етаж. Дрю Питърс и Роджър Дикинсън излязоха от него. Появиха се на един друг монитор (фоайето с асансьорите на този етаж) и поеха по коридора. Питърс премести куфарчето в другата си ръка.

Купър погледна към часовника: 21:47.

— Не.

— Какво? — попитаха Куин и Шанън в един глас.

— Имам две минути, за да стигна до онзи офис. Ако не се появя за срещата, ако се забавя дори с една минута, Питърс ще разбере, че нещо не е наред. В най-добрия случай ще се обади на хората си и ще

отмени цялата операция. В най-лошия — ще убие семейството ми и ще си опита късмета като изпрати цяла армия срещу тази сграда.

— Е... какво ще правим?

— Искам да тръгнеш след тях. — Той се обърна към Шанън. — Трябва да спасиш семейството ми.

Гледаше го с широко отворени очи. Уплашена, даде си сметка Купър, изражение, което никога не бе виждал върху лицето ѝ.

— Ник, аз...

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Моля те.

— Ами ти?

— Аз ще се срещна с Питърс. Ще ти спечеля нужното време. — Нещо мрачно и тежко запълзя в тялото му. — Измъкни семейството ми оттук.

Искаше да каже още, и на двама им, ала нямаше време. Така че се отправи към вратата. Шанън го последва миг по-късно.

Бързо прекосиха коридора и спряха пред асансьора.

В ухото му прозвуча гласът на Куин:

— Един до асансьора. Другият е във фойето, зад гишето за информация и се преструва на служител от охраната.

— Този до асансьора насам ли гледа?

— Не.

Шанън се плъзна покрай ъгъла.

Купър остана неподвижен, тялото му бушуваше. Часовникът в главата му отброяваше. Мислите му се мятаха, Натали и Кейт, и Тод, и мъжете с автомати, и Дрю Питърс, и президента Уокър.

Всичко ще свърши тази нощ. По един или друг начин.

— Шанън зае позиция. Тръгвай след две, едно, сега.

Купър сви зад ъгъла. Шанън бе застанала там, където пазачът не гледаше, от далечната страна. В мига, в който Купър пристъпи напред, тя се изкашля и натисна копчето на асансьора. Пазачът се обърна рязко, вдигайки светкавично ръка към палтото си. Купър буквално можеше да прочете мислите му, виждаше го да се чуди как, по дяволите, това момиче се беше озовало там, без той да го усети. Шанън се усмихна, просто най-обикновена офис служителка, която чакаше асансьора. Пазачът я огледа изпитателно и се отпусна, само за да настръхне отново, чул стъпките на Купър. Понечи да се обърне.

Ала беше твърде късно.

Купър сграбчи главата му с две ръце и рязко завъртя, влагайки целия си гняв; вратът на мъжа се строши и тялото му се отпусна безжизнено.

Асансьорът звънна. Купър издърпа тялото в него, главата на мъртвия мъж се полюшваше. Шанън натисна копчетата за петия и десетия етаж.

— От вас двамата заедно човек направо може да го хване страх — прозвуча гласът на Куин в ушите им. — Изглежда, че онзи, който пази във фоайето, не е чул нищо. Успешен лов.

Вратите се затвориха и асансьорът пое нагоре.

— Ник, виж... — започна Шанън.

— Можеш да го направиш — прекъсна я той.

— Просто...

— Слушай — каза Купър, а после я целуна. За миг тя се сепна, но бързо отвърна на целувката му; асансьорът отброяваше етажите с мек звън, докато езиците им танцуваха. Целувка за късмет и зов за помощ, и най-недвусмисленото изявление, за което Купър се сецаше в момента, а после асансьорът спря. Той сложи ръка върху бузата ѝ. — Имам ти доверие.

Шанън изпъна рамене.

— Спечели ми време.

— Каквото и да ми струва.

Тя слезе от асансьора и пое надясно. Купър натисна копчето за затваряне на вратите, *хайде, хайде*, и ето че асансьорът продължи нагоре.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да чака бъдещето да дойде.

Шест, седем, осем, девет, десет.

Вратите се отвориха. Купър си пое дълбоко дъх и прекрачи навън.

Коридорът беше издържан в корпоративно-елегантен стил — сив килим със ситна шарка, бежови стени, меко осветление, стъклена табела с имената на всички компании на етажа.

— Завий надясно — каза Куин в ухото му. — Третият офис от лявата ти страна.

Купър пое по коридора.

— Някакви следи от подкрепление?

— Не. Местните честоти на ДАР мълчат, а от сградата беше направено само едно изходящо обаждане — от третия етаж, някаква жена, обясняваща на мъжа си защо ще закъснее от работа.

Вратите на офисите бяха от тежко стъкло с лъскави метални дръжки и имената на фирмите гравирани върху тях. Купър мина покрай офиса на един лобист и една фирма за недвижими имоти, зави зад ъгъла и видя третия офис. „Хинджпойнт Продъкшънс“, първата дума беше написана с малки букви и оградена в рамка. Тих звън отекна два пъти във въздуха, когато той прекрачи прага.

Куин беше казал, че офисът принадлежи на студио за графичен дизайн и декорът го показваше. Близките стени бяха боядисани в дързък, ала наистина подходящ нюанс на оранжевото, а вместо картини бяха заковани дъски на скейтбордове и всяка от тях беше миниатюрно произведение на изкуството — работи и чудовища, графити и силуети на сгради.

Според плана на етажа бюрата бяха отделени едно от друго с прегради, но сега се оказа, че всъщност са полупрегради, издигащи се на малко повече от метър. Таванът беше открит, на подпорните греди бяха окачени кабели и климатици.

— Отключих всички офиси на петия етаж — разнесе се гласът на Куин в ухото му. — Шанън провери първия. Засега — нищо.

Купър тръгна по пътеката и се озова в същинската част на офиса. Виждаше във всички посоки. Единият ъгъл на сградата беше зает от студио, чиито външни стени бяха изцяло от стъкло. Запаленото осветление ги бе превърнало в тъмни огледала, в които пространството отскачаше от себе си. Точно в центъра на помещението имаше дълга конферентна маса, заобиколена от столове.

До нея стояха Дрю Питърс и Роджър Дикинсън.

Купър пристъпи напред. Спокоен и овладян. Не бързаше; колкото повече се бавеше, толкова повече време щеше да има на разположение Шанън.

Дикинсън си бе съвсем същият. Красив, добра стойка, бдителна готовност. Десницата го сърбеше да извади пистолета от раменния кобур.

— Здравей, Ник — каза Питърс. За първи Купър забеляза, че нещо у директора напомня на гризач. Нещо в стегнатото му държание,

малката уста, очилата без рамки. Куфарчето, което бе носил, почиваше върху масата пред него. — Радвам се да те видя отново.

Конферентното пространство беше открито. Купър се приближи до масата. Застана срещу тях.

Не забравяй — те не знаят, че ти знаеш, нито пък че имаш помощ. Ако и за миг заподозрат дори едно от двете, всичко ще рухне.

— Къде е семейството ми?

— Наблизо са.

— Това не ми е достатъчно. — Той отстъпи, приковал очи напред.

— Ще ти го докажа — заяви Питърс, — но искам да оставиш пистолета си.

— Не нося пистолет.

— Разбира се, че носиш. Но няма нищо. Аз ще бъда пръв. — Питърс посегна към куфарчето и бавно го отвори. Вътрешната страна на капака се оказа монитор, който светна и след миг върху него се появи картина на живо.

Натали седеше на кожен стол в единия край на малка стая; Тод беше от дясната ѝ страна, Кейт — от лявата. Пред децата имаше листове хартия и те като че ли рисуваха. Кейт, по-малката, беше погълната от заниманието си, ала Натали се бе привела към Тод и се опитваше да го окуражи. Мъчеше се да ги разсее, даде си сметка Купър, да им помогне да запазят спокойствие. Стената зад тях беше от стъкло, куполът на Капитолия грееше в далечината. Двамата стрелци стояха наблизо с оръжия в ръце. Единият гледаше в камерата, другият — в Натали.

— Развел си се с наистина забележителна жена, Ник. Прекрасна майка. А и децата ти — толкова красиви.

Купър не откъсваше очи от картината, от децата си, от причините за всяка своя постъпка. Достатъчно основание да изпепели света. Натали вдигна очи и погледна в монитора, сякаш се взираше право в него.

Но как?

Камерата, даде си сметка Купър. Несъмнено я бяха сложили точно пред семейството му, а Натали бе достатъчно умна, за да е наясно, че е заради него. Не беше „сякаш“ се взираше в него; тя

наистина го гледаше. И в очите ѝ се четеше молба. Не за нея самата, а за Кейт и Тод.

Молба и още нещо. Какво?

— Сега. Пистолетът. Бавно, ако обичаш.

Не, очите на Натали не помръднаха. Не беше това. Беше мисълта да ги помръдне, да погледне за миг наляво. Мисъл, превърнала се в най-незабележимото движение, от онези, които само той можеше да види.

От онези, които тя знае, че можеш да видиш.

Подказва ти нещо.

Топлина изпълни гърдите на Купър. Жените в неговия живот бяха невероятни.

— Единственото, което виждам, е конферентна стая с Капитолия на заден план — изрече той на глас. — Биха могли да са навсякъде.

— Да престанем с игрите, Ник. Знаеш колко далеч съм готов да стигна. Пистолетът ти.

Гласът на Куин прозвуча в ухото на Купър:

— Проверявам.

Купър се поколеба, сякаш го обмисляше. После бавно се протегна зад гърба си и извади пистолета. Дикинсън се напрегна — навита пружина, която жадуваше да се освободи. Купър сложи оръжието върху масата, като го държеше между палеца и показалеца си, и го бутна напред.

— Открих го — обади се Куин. — Офис №508. Конферентната стая е в югоизточния ъгъл.

— Отивам — каза Шанън.

— Ето — заяви Купър. — А сега защо и Роджър не направи същото?

Дикинсън се изсмя, а по устните на Питърс плъзна типичната му тънка усмивка.

— Не мисля така. И двамата сме наясно със способностите ти. И така, къде е драйвът?

— На безопасно място.

— Радвам се да го чуя. Къде?

— Ако ти кажа, как мога да съм сигурен, че няма да ги убиеш въпреки всичко?

— Имаш думата ми.

— За мен тя вече няма същата тежест, както някога, Дрю.

— Ще се наложи да се задоволиш с това. Казах ти, че не си в положение да преговаряш. Дай ми каквото искам и ще те оставя да си вървиш.

— Обзалагам се, че е в джоба му — обади се Дикинсън. — Нека се разправя с него.

— Ник — прозвуча гласът на Шанън в ухото му, — в офиса съм, пред конферентната зала. Влизам.

— Не, Роджър. — Питърс замълча за миг, а после нареди: — Застреляйте сина на Купър на три.

На екрана един от пазачите вдигна пистолета си и го насочи към Тод...

Могат да го чуят.

Телефонът е на високоговорител. Лампичката за обаждане свети. Слушат ни.

В този миг Шанън пристъпва в онази стая. Може да се оправи с пазачите... освен ако Питърс или Дикинсън не извикат предупреждение оттук.

Което и ще направят, ако гледат в монитора.

... докато Питърс каза:

— Три. Две.

— Окей! — Купър направи бърза крачка напред, при което Питърс и Дикинсън подскочиха и насочиха цялото си внимание към него. — У мен е.

Бръкна в джоба си и обви пръсти около тънкия драйв. Не искаше да рискува да го изпусне дори за миг. Той бе единственото му доказателство за чудовищността, за чието раждане сам беше помогнал. Оставеше ли да му го отнемат, всичко можеше да се промени. Единственият шанс за някакво подобие на справедливост можеше да изчезне.

Справедливост или децата ти.

Купър извади драйва от джоба си. Трябваше да повика на помощ цялата сила на волята си, за да не погледне към монитора. Децата му, безпомощни, а той — тук горе, безсилен; и Дикинсън, алчен, с потръпващи от нетърпение пръсти. Купър стискаше драйва в шепата си, така че те да не го видят. Нямахте да рискуват с какъвто и да било ход, преди да са се уверили, че не блъфира. Остави моментът да се

проточи толкова дълго, колкото се осмеляваше, сърцето му биеше лудешки. Пристъпи напред, свали ръка над масата. Разтвори пръсти.

Драйвът тупна върху масата.

Очите на Питърс се впиха в него, хищни, триумфиращи.

На монитора — рязко движение. Купър си заповяда да не поглежда, но беше твърде късно, дарбата му беше извън контрол, трябваше да получи информация, да прецени положението.

Дикинсън не го изпускаше от поглед, проследи очите му и двамата заедно видяха как на монитора Шанън заби лакът в гърлото на един от стрелците.

— Убийте ги! — изкрещя Дикинсън на пазачите, докато сам бръкваше под якето си.

Купър се завъртя и се метна към най-близкото бюро, оставяйки драйва на масата. Изстрел зад него накара стената от гипсокартон да изригне, но той не спря. Усещаше, че Дикинсън следва движенията му, че стреля отново и отново, без да улучи, а после се скри зад ниската преграда. Хвърли се на колене и бързо изпълзя зад следващата, докато куршуми дупчеха преградите над него.

Питърс ще вземе драйва.

Нищо не можеше да направи. Конферентната стая би била смъртоносна. Той не беше супергерой, който можеше да избягва куршуми. Това, че можеше да види къде се кани да стреля някой, му даваше предимство, но в подобно открито пространство и срещу професионалист като Дикинсън, то нямаше да е достатъчно.

Дали Шанън беше обезвредила и двамата стрелци? Нямаше как да знае, нито време да се чуди. Нов изстрел и нова дупка в преградата между бюрата. Един монитор се взриви.

Придържайки се ниско наведен, Купър забърза по пътеката между бюрата. Представи си плана на етаж, опитвайки се да разбере къде се намира. Дизайнерското студио беше голямо, трябва да имаше около петдесетина служители. Отвореното пространство означаваше, че ако се изправи, Дикинсън ще го види. От друга страна, ако не се изправеше, собствената му дарба беше безполезна. Ако не виждаше какво се случва, той бе просто плячка, която се щура в търсене на прикритие.

Огледа се наоколо. Две работни места до него, едното — пълно с хартии и папки, другото — подредено и украсено, някой си беше дал

труда да превърне сивата клетка в уютна стая: удобно кресло, лампа, снимки върху бюрото. И в двете нямаше нищичко, което дори да наподобява оръжие, поне не такова, което би имало и най-малък шанс срещу пистолет. Погледна нагоре: подпорни греди, тръби, редици флуоресцентни лампи.

Някъде отдалеч тих звън отекна два пъти. Вратата.

Куин щеше да го предупреди, ако в сградата се беше появила нова заплаха. Така че звукът можеше да означава само едно — Питърс си тръгваше. С драйва.

Всичко отиваше по дяволите.

Купър пропълзя в приятно украсеното работно място и взе една от снимките на бюрото. Стъклото беше лъскаво и в него виждаше собственото си призрачно отражение. Бавно вдигна рамката над ръба на преградата. Далеч не беше огледало, но все пак му даваше някаква представа какво се случва. Светлината на лампите, която отскачаше от него; движение; Дикинсън, който незнайно как изглеждаше висок три метра. Масата. Беше се качил върху масата, за да вижда по-добре. Купър смъкна фотографията, преди другият мъж да я е забелязал.

— Хайде, Купър — разнесе се гласът на Дикинсън. — Покажи се и ще го направя бързо. Също като с децата ти.

В гърлото на Купър се надигна жлъчка.

— Шанън? — прошепна той. — Добре ли си?

Мълчание.

— Куп — обади се Куин вместо нея, — не знам какво се случва. Изгубих образа, а тя не отговаря.

— Познах гаджето ти терорист — продължи Дикинсън, — но се боя, че с нея е свършено.

Блъфираше. Предизвикваше го да се покаже. Не можеше да е друго.

— А малкият ви номер струва живота на семейството ти. Съжалявам за това, но ние те предупредихме.

Купър затвори очи и се облегна на преградата.

— Не му се притеснявай чак толкова, Купър. Децата са заменими. Едно-две по-малко — какво пък толкова.

Нищо от Куин. Нищо от Шанън. Беше я зърнал само за миг как посяга да обезвреди един от пазачите, ала в стаята имаше двама. Способни убийци, в пълна бойна готовност.

Дарбата му отново го изпревари, събра данните, направи си заключение. *Семейството ти е мъртво.*

Веднъж Купър бе присъствал на мястото на инцидент, в който един агент беше ударен от кола. Тя го беше притиснала към метална бариера, натрошавайки тялото му от ребрата надолу и откъсвайки краката му от средата на бедрата. Масивни наранявания, никакъв шанс за оцеляване. Ала това, което го беше потресло най-много, бе спокойствието на мъжа. Не пищеше, като че ли не изпитваше никаква болка.

Някои рани са прекалено огромни, за да ги почувстваш.

Странна мрачна яснота се разля по тялото му. Почти сладостна. Ако семейството му го нямаше, нямаше и кой знае какъв смисъл да продължава. Почти никакви причини да живее. Само една.

Ти ще умреш, Роджър. Също като Питърс.

Ниско наведен, Купър излезе от работния кът и забърза по пътеката. Държеше рамото си до близката стена, представяйки си ъгъла, който Дикинсън вижда. Покачен върху конферентната маса Дикинсън печелеше тактическо преимущество. Но това си имаше и лошите страни.

Изстрел, после още един. Ала край него не изригна нищо. Дикинсън стреляше напосоки, опитваше се да го накара да се покаже.

Идвам, Роджър. Не се тревожи.

Купър тръгна по пътеката обратно към изхода. На стената, между две дъски за скейтборд, откри онова, което търсеше. Ала от него го делеше дълъг спринт, без никакво прикритие. Нямаше начин да се добере дотам, без да бъде видян.

Купър зае позиция, готов да се втурне да бяга, а после с всичка сила метна фотографията в рамка зад гърба си.

Дикинсън реагира незабавно и във въздуха отекнаха два изстрела. Без да губи нито миг, Купър се хвърли към далечната стена, вземайки десетина метра за броени секунди. Чу как някъде зад него се строши стъкло, снимката се блъсна в нещо. Дикинсън трябва да бе разбрал, че това е само начин да отклони вниманието му. Несъмнено беше вдигнал оръжие и се оглеждаше, търсейки движение.

Нямаше значение. Вече нищо нямаше значение, освен да убива. Да убива, както и фактът, че се бе добрал до ключовете за осветление,

които бе забелязал на стената. Натисна ги всичките с един замах. Флуоресцентните лампи угаснаха.

Спусна се мрак, чист като ярост.

Купър се обърна и се изправи. Вече нямаше нужда да се крие. А Дикинсън беше силует, застанал върху конферентната маса, облян в сиянието на монитора, който Питърс беше донесъл. Все едно че бе осветен от под прожектор.

Държеше пистолети и в двете си ръце, собствения си в дясната и този на Купър в лявата. Вдигна ги и стреля по посока на ключовете за осветление, но Купър вече не беше там.

Пък и ярката светлина от изстрела само още повече щеше да влоши нещата и да го лиши дори от ограниченото нощно зрение, което имаше.

Купър напредваше сигурно, но без да тича — не искаше да рискува да се препъне или да вдигне шум. Просто гледаше как Дикинсън се върти трескаво в мрака. Докато той стигне до масата, другият агент вече бе осъзнал грешката си — скочи на пода, приземявайки се тежко.

Купър пристъпи напред и издърпа пистолетите от ръцете му.

След това ги опря в гърдите му и натиска спусъците, докато изстреля и последния куршум.

Онова, което бе останало от Дикинсън, се свлече на пода, безжизнено и мокро. Купър пусна пистолетите върху него.

След това отиде до масата. И монитора.

Семейството му беше мъртво.

Сега просто трябваше да се изправи очи в очи с този факт. Да погледне в монитора и да види края на света.

Заповяда си да го стори.

На екрана видя конферентна стая и купола на Капитолия, светец в далечината.

Видя единия от стрелците, проснат на пода.

Видя другия да се мъчи да стане, опитвайки се да се улови за ръба на масата.

Онова, което не видя, бяха телата на семейството му.

Бог да те благослови, Шанън. Моето момиче, което минава през стени.

— Куп? — Гласът на Куин отекна в ухото му. — Току-що видях Шанън в асансьор номер три. Семейството ти е с нея. Кърви доста силно от дясната страна на главата — трябва да е получила удар, който е повредил предавателя. Но дава знак пред охранителната камера, че всичко е наред, пък и останалите изглеждат невредими.

За миг Купър напълно се отдаде на усещането. Чувството, че трябва само да напрегне мускули и може да събори покрива; чувството, че сърцето му ще се пръсне.

— Лошата новина е — продължи Куин, — че засичам голямо оживление по честотите на органите на реда. Насам се е запътила малка армия. Време е да се махаме.

— Къде е Питърс?

— Не е ли с теб?

— Не. А драйвът е у него.

— *Какво? Как?*

— Няма време за обяснения. Да си го забелязал на някой от екраните?

— Не. Не е минал през фоайето с асансьорите.

Най-разумно би било да се махне отгук, да избяга заедно с Куин, Шанън и семейството си. Да се скрие някъде и да обмисли следващия им ход. Да остави Питърс да си тръгне с единственото доказателство.

Купър се обърна и хукна към изхода. Прекоси фоайето на бегом и изскочи през вратата, а тихият ѝ звън отекна зад него.

— Куин, има ли камери по стълбите?

— Не.

Сви наляво, воден от интуицията си и продължи, докато не стигна до стълбището. Бутна вратата и се озова в ярко осветено бетонно пространство.

— Водят ли навън?

— Много ясно, това е задължително в случай на пожар — отвърна Куин, а после: — О, мамка му!

Купър пое надолу, като прескачаше по няколко стъпала наведнъж, плъзгайки ръка по металните перила. Досега Питърс вече бе стигнал до улицата. Изчезнал бе...

Не би могъл да е сигурен, че Дикинсън ще се справи с мен. Ако беше, щеше да остане и да му помогне.

Не го направи, значи е подозирал, че може да победа.

А е наясно, че ако това стане, ще тръгна след него.

Няма да направи това, което очакваш.

... в нощта. Купър стисна здраво перилото, за да спре, завъртя се обратно и хукна нагоре. Прасците му пареха, дробовете му крещяха. Подмина десетия етаж, единайсетия, дванайсетия.

— Мамка му, Купър — каза Куин, — насам идва хеликоптер, ще бъде тук след четиридесет и пет секунди.

Хитро, Дрю. Много хитро.

— Добре — отвърна Купър.

— Ъ?

— Бягай оттук. Измъкни Шанън и семейството ми. Ще се срещнем на уговореното място.

— Купър...

— Веднага. Това е заповед.

Стъпалата над дванайсетия етаж свършваха пред врата. Купър връхлетя отгоре ѝ, без да забавя крачка и тя отхвъркна, разкривайки покрива от другата страна. Чакъл и цял куп огромни климатици, внезапният хлад на нощния въздух и звуците на града наоколо, и някъде далеч, засилващ се постепенно — шумът от роторите на хеликоптер.

Директорът се намираше в югоизточния край на покрива, на открито пространство, голямо само колкото един хеликоптер да се приземи.

Спомен, пробягал за миг през ума му: Сан Антонио, Алекс Васкес, застанала на ръба на покрива, тялото ѝ — очертано на фона на нощното небе.

Питърс го чу, когато Купър вече бе на две крачки от него, и се обърна рязко.

— Не!

Посегна зад гърба си, но Купър улови ръката му и я изви напред, а после се завъртя, натискайки с другата си ръка лакътя му, който се строши с отвратително прашене. Дрю Питърс изпищя и пистолетът падна от безчувствените му пръсти.

Купър го вдигна с една ръка, а с другата прерови джобовете на директора. Драйвът се оказа в предния десен джоб. Взе го, а после улови Питърс за реверите и го забута пред себе си. Три стъпки напред и ето че директорът стоеше на ръба на сградата. Зад тях очертанятията

на града върху небето сякаш горяха, море от светлини по мрамор и паметници. Белият дом бе огрян отдолу, царствен и внушителен. Купър се запита дали президента Уокър беше там в този миг, дали седеше в Овалния кабинет или пък обличаше халат и се пъхаше в леглото.

Хеликоптерът се приближаваше. Сноп светлина струеше от него и обхождаше сградите. Търсеше.

Лицето на Питърс лъщеше от пот, очите му бяха разширени. Ала гласът му, когато проговори, беше странно спокоен:

— Искаш да ме убиеш? Давай.

— Окей. — Купър го бутна още половин крачка напред.

— Почакай! — Подметката на директора се хлъзна и одраска ръба. — Това е по-голямо от теб и мен. Направиш ли го, светът ще пламне.

— Все още се надяваш, че съм истински вярващ, а?

— Знам, че си.

— Може би си прав. Може би все още вярвам. Ала не в теб, нито в мръсната ти играчка.

— Не е игра. А бъдещето. Ще трябва да избереш на коя страна ще бъдеш.

— Да, и друг път съм го чувал.

Купър придърпа някогашния си ментор към себе си, а после го блъсна с всичка сила.

Когато политна от ръба на сградата, Дрю Питърс пресече снопа светлина на хеликоптера. Парцалена кукла, премятаща се във въздуха на трийсет метра над цимента. За частица от секундата ослепителната светлина сякаш го задържа над земята.

Ала само за частица.

ГЛАВА 40

Отне му час и половина да се измъкне, без да бъде проследен.

От офиса на № 900 до Мемориала на Линкълн се стигаше за двайсетина минути, ако човек тръгнеше направо. Трийсетина, ако решише да се поразходи, наслаждавайки се на пътя, който бе един от най-известните в света. Покрай Източното крило на Белия дом, в чиито прозорци грееше светлина по всяко време на денонощието. Вашингтонският монумент — копие, забито в сърцето на нощта, а светлинката, предупреждаваща самолетите, примигваше бавно на върха му. Набраздените от вълнички отражения във водата на езерцето в Парка на конституцията. Лъскавият черен белег на Мемориала на ветераните от Виетнам, разсичащ хълма. И накрая — внушителната неокласическа грамада на Мемориала на Линкълн. Широките мраморни стъпала, отвеждащи до колонадата, която грееше, осветена отвътре, Честният Ейб^[1] вперил сериозен поглед напред, сякаш преценявайки страната, която някога бе водил.

Само че Купър не отиде направо. Първото, което стори, бе да се махне от сградата. Беше слязъл на улицата, откъдето бе поел първо на север, а след това на изток, докато звуците на прииждащите екипи се усилваха. Куин не се бе шегувал, казвайки, че се задава малка армия; Питърс трябва да бе повикал всички намиращи се наблизко представители на органите на реда. А като се имаше предвид, че се намират във Вашингтон, най-строго охранявания град в Щатите, това означаваше не само екипи на ДАР, но и на столичната полиция, полицията на Капитолия, пътната полиция, парковата охрана, тайните служби и господ знае кой още.

И тъй като никой от тях очевидно нямаше представа какво се случва и кого търсят, най-доброто описание на случващото се беше „мазало“.

Купър предполагаше, че това може и да беше нарочно, че Питърс бе възнамерявал да събере възможно най-много военна сила на едно място, а сам той да ги ръководи от въздуха. Объркването щеше да му осигури необходимата свобода да представи случилото се както си

поиска, най-вероятно — че Ник Купър, отцепилият се агент, който се бе превърнал в абнормален терорист, бе отвлякъл семейството си, преди да бъде хванат натясно в тази сграда от Службата за законосъобразност. Всички тези допълнителни подкрепления щяха да направят добро впечатление — триумф на сътрудничеството между различните агенции, който обаче нямаше да засенчи факта, че истинските заслуги за успеха принадлежат на ДАР. *Моите извинения, Дрю. Предполагам, че да паднеш върху паважа от височина от дванайсет етажа, ще ти пообърка плановете.*

Добрата новина беше, че без някой, който да ги ръководи, всичките тези сили на реда само си пречеха. Сирени и светлини, отряди за бързо реагиране и безлики, барикади и значки. Купър се възползва от объркването, за да се поотдалечи, а след това всичко бе съвсем просто. Влизаше и излизаше от сгради, качи се на метрото и пропътува една спирка на север и две на юг, обиколи една пресечка два пъти във всяка посока и най-сетне тръгна през „Националната алея“.

Час и половина по-късно седеше на една пейка в парка, загледан в Ейбрахам Линкълн. Оставаха още двацет минути, преди да може да се срещне с Куин и Шанън.

Двацет минути преди да види децата си.

Двацет минути, за да реши съдбата на света.

Беше извадил дейтапада си и бе пхнал драйва в него. След това бе подготвил видео файла за разпространение. Беше си извлякъл поука от грешката на Джон Смит — вместо да го изпрати на шепа журналисти, чиято уста можеше да бъде запушена, той възнамеряваше да го качи в общодостъпна система за размяна на видео файлове. Всичко, което трябваше да стори, бе да натисне бутона „изпрати“ и видеозаписът щеше да се разпространи като пожар. Само след час щеше да е стигнал до хиляди души; до сутринта щеше да е навсякъде, по всеки новинарски канал, на всеки уебсайт. Целият свят щеше да узнае грозната истина.

Всичко, което трябваше да стори, бе да натисне един бутон.

Какво бе казал Питърс? „Това е по-голямо от теб и мен. Направиш ли го, светът ще пламне.“

Несъмнено щеше да означава края на тази държавна администрация. Президент, записан да упълномощава убийството на

невинни граждани? Щяха да го разпънат на кръст; очакваше го затвор, може би дори нещо по-лошо.

Купър нямаше нищо против. Ала проблемът с разпалването на искри бе, че да контролираш огъня изобщо не е лесно. Колко надалеч щеше да се разпростре този?

Доверието във властта, което и бездруго бе по-ниско отвсякога, щеше да се срине. Дълбоко в сърцата си американците вече усещаха, че лидерите им не ги е грижа за тях. Хората мислеха за политиците по най-обезверен и циничен начин и не без основание. Ала между това и да открият, че властта поръчва убийството им, имаше огромна разлика.

А и Службата за законосъобразност. За да има какъвто и да било шанс да оцелее, тя трябваше да се отрече от Питърс, да го обяви за фанатик, надхвърлил всякакви граници. И дори тогава агенцията пак можеше да бъде закрыта.

Което не беше изцяло положително. Да, Питърс беше злоупотребил с агенцията. Ала заплахата от агресивни абнорми бе истинска. Може би не всеки, когото Купър беше премахнал, беше мръсен. Но много от тях бяха. Без Службата за законосъобразност нямаше да има кой да ги възпира.

И не само това. Записът напълно оневиняваше Джон Смит за случилото се в „Монокъл“. Превръщаше го от терорист обратно в борец за свобода, може би дори в герой. Мнозина щяха да се изпълнят с уважение и възхищение към него. За тях той щеше да бъде един достоен нов глас. Може би дори възможен лидер.

Плашеща мисъл. Смит притежаваше ума и проникателността, от които се нуждаеше един водач. Но Купър нямаше вяра на сърцето му. Беше признал, че е залагал бомби, посявал вируси, убивал цивилни. Смит не носеше вина за „Монокъл“, ала въпреки това не беше невинен.

Може би Питърс бе имал право. Да сподели този запис, би означавало да подпали света.

Разбира се, има и друго решение.

Би могъл да накара записът да работи за него. Заплашвайки да го разпространи, би могъл да изнудва президента Уокър. Сам да оглави Службата за законосъобразност, да ръководи агенцията така, както би трябвало. Би могъл да се настани в стола на Дрю Питърс и да взема

правилните решения. Да се бори да предотврати войната, вместо да я подклажда.

Изкушаваща мисъл. През целия си живот като възрастен, Купър се беше борил да защити страната си. Първо, от външни заплахи, в армията, а после от една много по-голяма заплаха — собственото ѝ бъдеще. Ако между нормални и брилянтни избухнеше открит конфликт, щяха да потекат реки от кръв; бащи щяха да се обърнат срещу синовете си, съпрузи — срещу жените си. Братя срещу сестрите си.

Дали един ден Кейт и Тод щяха да бъдат принудени да вдигнат оръжие един срещу друг?

Не можеше да го допусне. Именно това бе причината за всичко, което бе правил. Доброто и лошото, справедливото и погрешното. Всичко бе заради онова едничко убеждение — че някак си, по един или друг начин, децата в този прекрасен нов свят ще трябва да намерят начин да живеят заедно.

И ако използваше записа, вместо да го сподели, Купър можеше да помогне това да се случи. Да промени системата отвътре.

Вдигна поглед и го зарея в кадифения мрак на вашингтонската нощ. Ниски облаци, обагрени в пурпур от светлината на мрамор и монументи, от механизмите на властта. От един град, който би трябвало да символизира нещо.

Измежду внушителните колони Ейбрахам Линкълн все така се взираше с тревожно изражение. Най-кървавата война в историята се бе случила в неговото време, под неговото командване. Можеше ли страната да преживее втора гражданска война?

Купър погледна часовника на дейтапада си. Време бе да върви.

Истина или власт?

Помисли за децата си.

А после натисна бутона за изпращане, сложи дейтапада на пейката и го остави там.

Може би светът щеше да пламне. Ала ако истината бе всичко, което бе необходимо, за да запали този огън, може би *трябваше* да пламне.

Така или иначе, неговата роля в тази война бе приключила.

* * *

Пет минути по-късно едно такси го остави в Шоу, на една тиха уличка с малки къщи. Водещ началото си от лагерите на освободени роби, някога Шоу беше вашингтонският Харлем^[2] (и добрият, и лошият Харлем), ала през последните десетилетия тук постепенно бяха започнали да се заселват и по-заможни обитатели, бели професионалисти, изместващи постепенно черните работници. За добро или лошо, всичко се променяше.

Купър плати на шофьора и слезе пред спретнатата къща във викториански стил. Прозорците на долния етаж светеха, виждаше се как вътре се движат фигури. Куин се бе облегнал на колата си и въртеше незапалена цигара между пръстите си.

— Ето че пристигна.

— Аха. Избрах живописния път.

— А Питърс?

— И неговият път беше живописен. Но далеч по-кратък.

— Изгаряше от желание да го кажеш, нали?

— Мъничко. Семейството ми?

— Вътре са. Аз от един час стоя тук, не съм забелязал никакви признаци за неприятности.

— Шанън? Каза, че била ранена.

— Аха. Гаден удар от едната страна на главата. Ухото ѝ цялото е окървавено, но иначе е добре. — Куин се усмихна. — Адски е ядосана обаче. Според мен тя съвсем сериозно се е смятала за невидима.

— И почти е.

— Така си е. И като стана дума... — Куин бръкна в джоба си и извади минидрайв, подобен на другия. — Записът от охранителните камери на № 900. Всички камери, половин час преди нашето пристигане, чак докато си тръгнахме. Изтрих техните записи. Ние също сме невидими.

— Ти си същинско чудо, Боби.

— Гледай да не го забравяш. — Партньорът му налага цигарата и отново я извади. — Е, как мислиш? Агенцията ще си признае ли какво се е случило?

— Съмнявам се. Сигурен съм, че и в този момент някой умник от връзки с обществеността съчинява история, с която да замажат всичко.

— Директор Дрю Питърс, доведен до ярост от съвременната естетика, изпразва пистолета си в офиса на едно студио за графичен дизайн, преди да се хвърли от покрива.

— Нещо такова. — Някакво движение привлече погледа на Купър. Входната врата се отвори и две фигури излязоха навън. — На сигурно място ли сме тук?

— Къщата принадлежи на приятел на приятел, никаква връзка.

Куин проследи погледа му и видя Шанън и Натали на верандата. Те разговаряха, но дори от това разстояние Купър можеше да разчете напрегнатостта в телата им, неловкостта помежду им.

Бивша жена и новата... каквото и всъщност да е тя.

Куин очевидно забеляза същото.

— Ау. Изглежда ми неловко. Най-добре отиди, преди да са извадили ножовете.

— Аха. — Купър тръгна по алеята, но после отново се обърна. — Боби? Благодаря ти. Дължа ти едно.

— Как ли пък не — усмихна се Куин. — Дължиш ми много повече от едно.

Купър се разсмя.

Чула смеха му, Натали се напрегна. Както винаги, Купър съвсем ясно прочете мислите ѝ. Виждаше радостта ѝ, облекчението ѝ, че той е невредим, и гнева за онова, което бе трябвало да понесе през последните шест месеца. Ухото на Шанън беше превързано, по ризата ѝ имаше кръв. Обикновено плавните ѝ движения сега изглеждаха сковани.

— Здравсти — каза Купър, местейки поглед между двете жени.

— В безопасност ли сме? — попита Натали.

— Да.

— Всичко свърши?

— Да.

— И ти ще се върнеш при нас?

— Да — отговори Купър и видя как Шанън още повече се скова. — Предполагам, че не е нужно да ви запознавам?

— Не — каза Натали. — Шанън се погрижи за това. Тя е невероятна.

— Знам. — За миг очите на Купър се задържаха върху деликатните ѝ черти. — И двете сте невероятни. Без вас нямаше да успея.

След това не знаеше какво още да каже; очевидно и те нямаха представа. Натали скръсти ръце на гърдите си. Шанън премести тежестта на тялото си от единия крак върху другия. След миг заяви:

— Ами аз ще си вървя, ще те оставя да се видиш със семейството си. — Тя протегна ръка на Натали. — Приятно ми беше да се запознаем.

Натали я погледна, погледна и протегнатата ѝ ръка. А после пристъпи покрай нея и обви ръце около другата жена.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Благодаря ти.

Шанън кимна и отвърна на прегръдката ѝ, макар и малко неловко.

— Да. Децата ти са красиви.

— И живи, благодарение на теб. — Натали я задържа в прегръдките си още миг, а после отстъпи назад. — Ако някога се нуждаеш от каквото и да било, *каквото и да било*, не се колебай. Окей?

— Окей. — Шанън погледна към Купър. — Е, ще се виждаме, предполагам.

След това слезе от верандата и пое по алеята.

Купър я погледа как се отдалечава и отново се обърна към бившата си жена. За повечето хора стойката ѝ не би издала нищо, но той я четеше без проблем, книга, която познаваше като петте си пръста. Искрена благодарност, смесена с неудобство. И в това нямаше нищо чудно — през последните шест месеца и нейният живот се бе превърнал в кошмар; правила го бе заради децата им, също като него, и някак си трябва да бе мислила за Купър като за свой партньор във всичко това. Като съпруг, отново, въпреки всичко. Трябва да я беше жегнало да види едва забележимите признаци за връзката му с Шанън. А последното, което Купър искаше, бе да я нарани. Щеше да ѝ обясни, да ѝ помогне да разбере...

— Децата добре ли са?

— Те... ще бъдат добре. Искаш ли да ги видиш?

— О, господи, да! — Купър тръгна към вратата, но спря. — Само една секунда, окей? — Без да чака отговор, той забърза по стъпалата и улови Шанън над лакътя. — Почакай.

Тя се обърна към него. Изражението ѝ беше непроницаемо.

— Какво?

Купър отвори уста и отново я затвори. Най-после каза:

— Оцеляхме.

— Забелязах.

— И спасихме света.

— Браво на нас.

— Ами...

Тя го погледна и по устните ѝ пробяга онази нейна усмивчица.

— Да?

— Е, ти каза, че ако оцелеем, ще излезеш с мен.

— Не. Казах, че ако оцелеем, можеш да ме попиташ дали искам да изляза с теб.

— Ами добре. — Купър сви рамене. — Какво ще кажеш? Искаш ли да излезем на среща, която не включва престрелки?

— Не съм сигурна. — Тя зае предизвикателна поза. — Какво ще правим без тях?

— Все ще измислим нещо. — Купър се усмихна и тя му се усмихна в отговор.

— Окей, Ник. Но гледай да не е нещо скучно.

— Дадено.

— Дадено. А сега върви.

Той кимна и пое обратно към къщата. Сети се за нещо и се обърна.

— Хей, почакай, все още не знам...

Шанън я нямаше.

Как го прави?

Купър поклати глава, усмихна се широко и се отправи към къщата. Вратата беше отворена и той чу гласа на Натали, а после тримата се показаха на прага.

Тод и Кейт бяха пребледнели, личеше си, че са плакали. В този миг Купър видя всичко, което бяха преживели. Месеците, които беше пропуснал, напрежението върху тях. Ужасите на света. И най-вече нещата, които се бяха случили от вчера насам, неща, които те не разбираха, които не можеха да разберат, но които щяха да ги бележат. Децата му бяха ранени, изведнъж си даде сметка той. Не физически, ала не всички рани бяха физически.

Този миг изтръгна сърцето му от гърдите. Вледеняващ миг, от който никога нямаше да се отърси.

А после те го забелязаха. За миг не знаеха какво виждат. Беше тъмно, бяха минали шест месеца — истинска вечност на тяхната възраст — и за миг не го познаха.

Кейт беше първа. Очите ѝ се разшириха и тя погледна първо към Натали, а после обратно към него.

— Татко? — каза Тод.

И ето че те тичаха по стъпалата и по пътеката, право в обятията му, той ги вдигна във въздуха и те всички се смееха и плачеха, и повтаряха имената си един през друг, и тяхната топлина, уханието им, първичната утеха, приливът на емоции, какъвто никога досега не бе познавал и какъвто винаги бе познавал, онова, заради което всичко си струваше. И в този миг Купър си даде сметка, че не е бил прав.

Неговата роля във войната не беше приключила. Ни най-малко.

Децата му се нуждаеха от свят, в който да израснат, бъдеще, достойно за тях и докато този ден не настъпеше, неговата битка нямаше да свърши. Докато се водеше война, Купър щеше да бъде част от нея.

Ала за миг, докато ги прегръщаше толкова силно, че костите им се притискаха в неговите, докато Тод се бе вкопчил в гърдите му, а Кейт бе заровила лице в шията му, докато Натали слизаше по стъпалата, за да прегърне и тримата, докато вдъхваше уханието на косата на сина си и вкусваше сълзите на дъщеря си, всичко друго остана на заден план.

Бъдещето можеше да почака. Поне за мъничко.

[1] Прякор на Ейбрахам Линкълн. — Б.пр. ↑

[2] Квартал на Манхатън, Ню Йорк, заселен предимно от чернокожи обитатели; поради бедността на голяма част от тях е известен не само с културата си, но и с високата си престъпност. — Б.пр. ↑

ВТОРА КНИГА (ОТКЪС)

На екрана Кливланд гореше.

Купър гледаше как президентът го гледа. Лицето на Лайънъл Клей беше изпито, раменете му бяха напрегнати под официалната риза. Стоеше като човек, уловен под светлините на прожекторите.

— Положението се влошава. — Оуен Лейхи натисна един бутон и образът се смени — сега на екрана се виждаше правителствена сграда, снимана отвисоко. Студен камък и колони, сив остров, около който бушуваше море от хора, бурни, хаотични течения. Министърът на отбраната продължи: — Сградата на общината е обкръжена. Националната гвардия, която беше на мястото, я обезопаси, но срещат затруднения да докарат подкрепления. Кливландската полиция е изпратила отряд за борба с безредиците, но тълпата забавя придвижването им.

— Откъде е тръгнал огънят? — попита президентът, без да откъсва очи от екрана.

— От източната част, Петдесета и „Сковил“. Жилищна постройка, но бързо се разпространява. Вече е обхванал дванайсет пресечки, още двамайсета са в опасност да пламнат до час.

— Пожарникарски екипи?

— Не са достатъчно, сър, и са уморени. През последните две седмици всеки ден потушават многобройни пожари. Този е първият, излязъл от контрол. Опитват се да го овладеят, всички станции изпращат екипи, ала тълпата...

— ... ги забавя.

— Да, сър.

— Свържи ме с кмета.

— Опитвахме... — Лейхи остави продължението недоизказано.

— Децата на Дарвин ли стоят зад това?

— Със сигурност са замесени. Но тълпата е прекалено многолюдна, за да са само те, а и както виждате — те се бият помежду

си. — Лейхи натисна друг бутон и ъгълът отново се промени, увеличавайки образа.

Безпилотна камера, досети се Купър, която кръжеше на около километър над мястото на случващото се. На екрана се виждаше ожесточена битка, мъже и жени, които си крещяха, въртяха се трескаво. Мъж в кожено яке замахна с бейзболна бухалка. Момиче с окървавено лице се провря между двама души, мъчейки се да се измъкне от сбиването. Бял мъж се беше надвесил над един чернокож и го риташе жестоко. Една групичка клатеше някаква кола, напред-назад, блъскаше и натискаше, докато колата се наклони на една страна, задържа се така за миг и се прекатури.

— Целият град ли е обхванат от безредици?

— Немалко хора са излезли, за да защитят имуществото си, други просто гледат. Ала всичко в радиус от половин километър от „Обществения площад“ е пълна бъркотия. Според нашата информация в центъра има поне десет хиляди протестиращи. Освен това все още няма ток. Ще стане още по-лошо, когато падне нощта.

— Защо кметът веднага не е повикал още полиция?

— Не знаем, сър. Но в момента, дори ако отрядите за борба с безредици успеят да се доберат до Общината, няма да са в състояние да направят кой знае какво, освен да обезопасят сградата. Тълпата е прекалено голяма.

— Демократите ще има да злорадстват — каза Марла Кийвърс. В устата на шефката на кабинета думата „демократ“ звучеше като най-мръсна обида. — Здравата ще ви...

— В момента изобщо не се интересувам от политика, Марла. Един от градовете ми гори. В Кливланд живеят четиристотин хиляди души. Това част от по-мощно нападение ли е?

— Не знаем, сър.

— И защо не?

— Там долу цари истински хаос, господин президент. Координирам нещата с ФБР и ДАР, надяваме се да имаме по-ясна представа до един час...

— Един час?

Кийвърс и Лейхи се спогледаха, а после министърът на отбраната каза:

— Сър, време е да предприемем решителни действия. Трябва да приемем, че това е първата стъпка от планирана атака, може би дори на национално ниво.

Президентът не отговори.

— Сър, трябва да направим нещо.

Клей се взираше в екрана.

— Господин президент?

И докато стоеше до грейналото коледно дърво в Овалния кабинет на Белия дом и гледаше как светът започва да се разпада, Ник Купър осъзна, че си мисли за нещо, което неговият ментор му бе казал преди три месеца... точно преди той да го хвърли от покрива на дванадесететажна сграда.

— Сър? Какво искате да направим?

Някогашният му ментор беше казал: „Направиш ли го, светът ще пламне“.

— Господин президент?

На екрана камерата отново показваше случващото се, снимано отвисоко. Огънят се беше разпрострял, гъст дим закриваше половината небе.

— Сър?

БЛАГОДАРНОСТИ

Съществува упоритият мит, че книгите са солово постижение — мечтател с намастилени пръсти, който измисля всичко, сврян в някое мазе. Частта с мечтателя и с мазето е вярна, но определено не го сторих сам. Най-дълбоките ми благодарности към:

Скот Милър, агент, приятел и другар по оръжие, който не само не изпадна в паника, когато коренно промених посоката, но дори ми каза да го напиша *незабавно*. Благодаря също на блестящия екип от „Криейтив Артистс“ и особено на Джон Касир, Матю Снайдър и Рози Билоу, които опровергаха всички шеги за Холивуд.

Анди Бартлет, Жак Бен-Зекри, Дафни Дърам, Джъстин Голенбок и останалите от екипа на „Томас и Мърсър“ — страстни любители на книгите, които създават един прекрасен нов свят.

Смятам се за истински щастливец, че имам двама творчески партньори. Първият е Шон Шеркавър, сътрудник и хетеросексуален другар до живот, чиито пръстови отпечатащи личат по цялата книга. Всичко, което не ви е харесало, най-вероятно е по негова вина. Другият е Блейк Крауч, който, на четири хиляди и двеста метра, наврѣх една планина, ми помогна да превърна един миниатюрен фрагмент от идея в напълно оформена история. Аз черпя, момчета.

Всички, които прочетоха книгата още в най-ранните ѝ етапи и ми показаха местата, които куцат, особено Майкъл Кук, Алисън Дашо и Дарвин Джаунс.

Йерун тен Берж, визионерът, който стои зад дизайна на корицата.

Дейна Кей, даровит публицист, която винаги се справя забележително.

Дејл Розентал от Университета на Илинойс в Чикаго, който над халба „Гинес“ разчлени глобалния финансов пазар и го сглоби наново, този път — непревземаем за абнорми.

Кевин Антъни, който изработи красивото бюро, на което ще пиша до края на живота си.

Общността на криминалната литература: книгопродавци и библиотекари, блогъри и рецензенти, писатели и публицисти, и най-вече — читателите.

Брат ми Мат, който изгълта книгата на един дъх, внимателно напомпа егото ми, а след това направи на пух и прах всичко, което не ставаше. Ти си върхът.

Сали и Антъни Сейки, по-известни като мама и татко, които ми дадоха всичко.

И най-сетне, двете любви на живота ми: съпругата ми дж. дж. и дъщеря ни Джослин. Нищо не би имало значение без вас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.